

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Give Me Butterflies

A Novel

"This story reached right into my chest, grabbed my heart, and didn't let go."

—B. K. BORISON

JILLIAN MEADOWS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

螞
吒 WEMP
Butterflies

BİR OAKS KARDEŞLER
ROMANI

JILLIAN MEADOWS

Copyright © 2023 by Jillian Meadows

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılar yapılması durumu hariç, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve hayali bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfi veya kurgusaldır.

Kapak tasarımı: Marley Jennings Designs

Düzelti: Brazen Hearts Author Services E-

KİTAP ISBN 979-8-9885644-1-6

CILTSIZ ISBN 979-8-9885644-0-9

[Vellum ile oluşturuldu](#)

*Kronik özür dileyicilere: Bırakın bu saçmalığı.
Sizin hatanız olmayan şeyler için özür dilemeyin.
Pişman olmadığınız şeyler için özür dilemeyin.
Ve kesinlikle kim olduğunuz için özür dilemeyin.*

*Kelebeğin güzelliğinden zevk , ancak bu güzelliğe ulaşmak için geçirdiği
değişiklikleri nadiren kabul ederiz.*

Maya Angelou

SEVGİLİ OKUR

Give Me Butterflies açık bir dil ve açık, sayfa içi cinsel içerik içerdiğinden yetişkin okuyucular (18 yaş ve üstü) için hazırlanmıştır.

Bu kitabı sizi gülümsetmek amacıyla yazmış olsam da, içinde bazı okuyucular için üzücü olabilecek birkaç konu var. Aşağıdaki konulardan herhangi birinden etkileniyorsanız, lütfen dikkatli olun.

- Bir kardeşin kaybından ve kanserden bahsedilmesinden kaynaklanan keder
- Geçmişteki duygusal ve sözlü istismara ve gaslighting'e referans
- Duygusal olarak mesafeli ve sözlü olarak istismarcı ebeveynler
- Sayfa içi anksiyete belirtileri ve anksiyete atağı
- Alkol ve uyuşturucudan kısaca bahsedilmesi

Ben korkunç bir hata yapmış cömert bir insanım ve o beyaz çizgili yaşlı adam bana bunu ödetiyor.

Maggie's Bakery'ye girerken ona kapıyı tuttum çünkü görünüşe göre kalbimde tatlı dede tipine karşı bir zaafım var. Ama sırada önümde duran son bademli kruvasanı sipariş ederek bana ihanet etti ve hayatımda hiç bu kadar korkunç şeyler düşünmemiştim.

Haftanın ilk gününü başarılı bir şekilde geçirmek için ihtiyaç duyduğum iki şey var: her türlü kafeinli kahve ve bademli kruvasan.

Bugün bu iki şey de çok önemliydi çünkü sahtekârlık sendromu tam bir baş belası ve kafein ile bademli kruvasan dikkatimi dağıtmak için ihtiyacım olan şeker patlamasını sağlayacaktı.

Kafenin karşısındaki canlı fosil o tereyağlı, gevrek kruvasandan bir ısırık alıyor ve bunun için onunla kavga etmek istiyorum.

Sonuncusu için savaşmak üzere bizi bir arenaya koy. Bahse girerim onu yenebilirim.

Belki de değildir. Kahverengi kazak yeleğinin altında biraz kas var.

"Bunları yapmayı öğrenmeliyiz," diye mırıldanıyorum teselli olarak aldığım yaban mersinli çöreğimden bir ısırık alırken, gözlerim lazerle Croissant Crook'a odaklanmış durumda. "Bu şekilde yaşayamam."

Lena gökkuşağı uçlu tırnaklarını önümde sallayarak dikkatimi tekrar onun moka-kahverengi gözlerine çekiyor. "Millie, şu zavallı adama hançer gibi bakmayı kes." Yüzümü tutuyor ve dudaklarım büzülene kadar yanaklarımı sıkıyor. "Kekini ye. Kan şekerini biraz yükselt ki güzel Millie'yi geri getirebilesin."

Tezgâhın arkasındaki öğütücü vızıldıyor, ben isteksizce bir ısırık alırken etrafımızdaki espresso aromasını tazeliyor. Bacağım masanın altında zıplayarak sabahtan beri damarlarımda dolaşan endişeyi ele veriyor.

Lena bir elini kalçamın üzerine koyuyor. "Haftan için endişelenme. Oraya başın dik bir şekilde girecek ve onlara bölüm müdürlüğü pozisyonunu hak ettiğini göstereceksin." Lena'nın yay gibi siyah bukleleri bana başını sallarken hareket ediyor.

Her ne kadar nazik bir jest olsa da, anksiyetesi olan herkes bilir ki, birinin size endişelenmemenizi söylemesi, sallanan bir tırnak kadar yardımcı olur.

Bugün, yeni emekli olan patronum ve entomoloji bölümünün eski başkanı Calvin'in normalde katılacağı bir toplantıya katılmak için ilk şansım. O eşiyle birlikte tatilde, iş yükümlülükleri olmayan bir adamın hayatının tadını çıkarırken, ben Wilhelmina Doğa Bilimleri Müzesi'ndeki tüm bölüm başkanlarıyla birlikte toplantıya katılacağım.

Yarın da Calvin'in pozisyonu için bir görüşmem var.

Bunu düşünürken masanın altında bacağım yine huzursuzca seğiriyor.

"Keşke seni cebime koyup götürebilseydim," diyorum.

Lena,Americano'mdan bir yudum alıyorum. "Gün boyunca bana koçluk yapabilir ve ne kadar harika olduğumu hatırlatabilirsin."

Parlak kırmızı dudaklarını büzüyor ve çenesini yumruğuna dayıyor. "Bana ihtiyacın yok, yine de senin kişisel Polly Pocket'ın olmak kulağa harika geliyor. Bana yunus ve deniz kaplumbağası olan sahil evini alabilir misin? Hep onu istemişimdir."

"Tabii ki." Çırpınan midemi yatıştıracığını umarak çöreğimden bir ısırık daha alıyorum.

"Arka cep mi yoksa ön cep mi olacak? Çünkü tatlı kıcın çok daha rahat olur."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Kesinlikle arka taraf. İstedğin tüm o aksesuarlar için daha büyük ceplere ihtiyacın olacak."

Wilhelmina Doğa Bilimleri Müzesi'ne girerken düz ayakkabılarım cilalanmış zeminde gıcırıyor. Sıcak kahvemi diğer elime geçiriyorum ve omzumdaki büyük çantayı yeniden ayarlıyorum. Gökyüzü bize Washington'da bulutsuz bir yaz günü armağan ediyor ve aydınlık giriş holü büyük pencerelerden süzülen güneş ışığında parlıyor. Fosilleşmiş devasa *Quetzalcoatlus*'umuz Octavius tavandan sarkıyor, geniş kanatları ve keskin dişleri müzeye giren ziyaretçilerin üzerinde asılı duruyor.

Eleanor dairesel resepsiyon masasından el sallıyor, yuvarlak yanakları sırtarak kalkıyor. "Günaydın, Millie. Bugünkü elbisene bayıldım. Yetmişli yıllarda giyeceğim bir şeye benziyor," diyor ve tezgâhın üzerinden bakmak için ayağa kalkıyor.

"Teşekkür ederim." Kahvemi masasına bırakıp yavaş bir daire çiziyorum ve sıcak yeşil gözlerinin yakasında küçük kelekler olan vintage elbiseyi taramasına izin veriyorum. "Lena ve ben bu hafta sonu *Gilmore Girls* maratonumuza ara verip en sevdiğimiz ikinci el mağazalarından birini ziyaret ettik," diyorum durduğumda. "Bunu eski kot pantolonların olduğu kalın bir rafın arkasında buldum."

Eleanor tekrar otururken başını sallıyor. "Kulağa harika bir hafta sonu gibi geliyor."

"Öyleydi," diyorum gülümseyerek. "Seninki nasıldı?"

"Tatlım, sana yeni kitap sevgilimden bahsettiğimi sanmıyorum," diye fısıldıyor gözlerinde muzip bir parıltıyla.

Ona "kitap sevgilisi" terimini birkaç hafta önce tarihi aşk romanındaki kahramanı öve öve bitiremezken öğrettim. Mahallesindeki diğer dul kadınlarla birlikte bir kitap kulübü var ve onlardan tavsiyeler almaya bayılıyorum. Onların erkek standartları üst düzey.

Hafta sonu okumasına başlıyor ve aniden durana kadar kara kara düşünen dükün cüretkârlığına ve bir bulaşıkçı hizmetçisiyle olan aşk ilişkisine gülmemi sağlıyor.

Gözlüklerinin arkasından gözleri parlıyor.

"Oh, toplantına gitsen iyi olur, Millie. Geç kalmanı istemiyorum." Kahve fincanımı bana doğru iterken biraz fazla hevesli. "Merak etme, Dük hakkında her şeyi bir dahaki sefere anlatırım. Şimdi, kış. Gitmen gereken yerler var."

"Tamam," diye kekeliyorum. Ellerini bana doğru sallıyor, açıkça kaçmamı söylüyor. Her şeyi yeniden dengelediğimde, ofisime doğru dönüyorum.

Ama bir kas duvarına tosluyorum ve adaçayı ile sabun kokusu duyularımı işgal ediyor.

İki büyük el beni sabitlemek için kollarımı sarıyor ve kahve fincanım yere sıçramadan önce bedenlerimizin arasında eziliyor.

Eleanor arkamdan "Aman Tanrım..." ciyaklıyor, ama memnun bir ses tonu var. O.

Bir yenilgi iç çekişi ciğerlerimi terk ediyor ve alnımı gevrek toprağa bırakıyorum. beyaz gömlek önümde. *Ayağımın dibine dökülen kahve için bir dakikalık saygı duruşu.* O Americano olmadan akıl sağlığım pamuk ipliğine bağlı olacak.

Sıvı elbisemden sütyenime sızıyor ve beni vücudumdan aşağı kahve aktığı gerçeğine geri döndürüyor. Geri çekiliyorum ve elbisemin üstünü ve eteğini kaplayan koyu bir leke buluyorum.

Gözlerim isteksizce önümdeki gri kravata takılıyor. Gezegenler bir sütun halinde aşağı doğru akıyor ve küçük bir kahve sıçraması Neptün'ün mavisini lekeliyor.

Kahretsin. Tanıdıkça tüylerim diken diken oluyor ve umutsuzca sürünerek uzaklaşmak istiyorum. Bu kravatın muhteşem yüzlü bir adama ait olduğunu biliyorum, ama sürekli çatık kaşları benim için çekiciliği mahvediyor.

Kuru boğazımı ıslatmaya çalışarak yutkunuyorum. Bu durumdan bir yolu yok, bu yüzden en parlak gülümsememi takınıyorum ve cesaretimi toplayıp başımı kaldırıyorum.

Kravatı geçti, güçlü boğaz sütunundan yukarı çıktı, kısa kesilmiş sakalın üzerinden geçti ve... siyah çerçeveli gözlüklerin ardındaki fırtınalı mavi gözlere girdi.

Kara kaşlarının arasındaki kırıxıklığa bakınca midem bulanıyor ve müzedeki tüm hava kayboluyor sanki.

Ağzı sert, düz bir çizgi halinde bastırılmış.

Ama yanılmışım. Çatık kaşlar benim için çekiciliği mahvetmiyor. Hâlâ genel tavırlarıyla bir erkek için yasal olması gerekenden daha çekici.

Dr. Finn Ashford göz göze geldiğimiz her seferinde bana ters ters baktı ama bu seferki en şiddetlisiydi. Astronomi bölümünün yöneticisi olduğu için onu nadiren görüyorum çünkü ofislerimiz müzenin karşı taraflarında. Ama gördüğümde de hep böyle karanlık bir bakışla karşılaşıyorum.

Hayatlarımız zıtlıklarla dolu. Benim işim ayaklarımızın altındaki küçük, yakın keşifleri araştırırken, onunki insanların asla ulaşamayacağı devasa, uzak şeylere odaklanıyor.

Bizler teleskoplara karşı mikroskoplarız. Gülümsemelere karşı kaş çatmalarız. Sıcağa karşı soğuk.

Ortak bir zemin bulmamız için hiç şansımız oldu mu?

O kadar duruyor ki nefesi örgümden kaçan tüyleri oynatıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Ellerinin kollarımda olduğunu hatırlar gibi oluyor ve onları hızla bırakarak bir adım geri atmama neden oluyor. Parmaklarını iki yana açıp esnetiyor, sonra da ceplerine sokuyor.

Aradaki mesafe derin bir nefes almama ve yenilenen oksijenin ciğerlerime dolmasına izin veriyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, kravatındaki kahveye bakarak.

"Evet." Başını eğiyor ve sanki lekeyi temizleyebilecekmış gibi parmaklarını Neptün'ün üzerinde gezdiriyor.

Kısık ses tonu dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor.

Bu adamın cesareti. *Cüretkarlığı.*

"*Hepsi* benim suçum değil," diyorum, nabzım sinirlenerek hızlanıyor. "Bu kadar yakınımda dolaşan sendin. Oradayken bana sırt masajı yapmalıydın."

Kaşları hala çatık, ama bakışları saçlarıma, yanaklarıma ve sonra ağzıma sıçırıyor, sonra boğazını temizlerken gözlerime geri dönüyor. "Sabah Eleanor'la kitaplar hakkında sohbet etmek yerine doğruca ofisine gitmen gerekmiyor mu?"

Bu benim tepemin tasını attırıyor ve her zamanki çatışmadan kaçınma tavrım, aklıma gelen ilk şeyi tükürdüğümde rüzgârda toza dönüşüyor. "Bugün işte söyleyecek eğitici bir şeyin olması için ofisinde *Star Trek*'i yeniden izliyor olman gerekmiyor mu?"

Finn'in ağzından bir gülümseme hayaleti geçiyor ve Finn bunu kontrol altına alamıyor. Bu ondan aldığım en olumlu tepki.

Sanırım skor tutuyor olsaydık bu benim köşemde bir puan olurdu.

Bakışlarını daraltırken çenesi çalışıyor. "Aslında ben daha çok *Yıldız Savaşları* adamıyım."

Bastırmaya çalıştığımda kahkaham de kadınsı olmayan bir homurtuya dönüşüyor. Bu onun için bir puan olurdu. Lanet olsun.

Finn hazırlanan bir savaşçı gibi kollarını kavuşturuyor. "Eleanor'la konuşmam . İkinizin konuşmasını bitirmesini beklemek zorunda kalmasaydım, bu işi çoktan halletmiş olurdum."

Ona uymak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve gözleriyle buluşuyorum. Ona bakmak için boynumu eğmek zorunda kalmak muhtemelen beni umduğumdan daha az korkutucu yapıyor, ama yine de yüz ifadesini ve vücut dilini yansıtıyorum. "Oh, lütfen. Birbirimize dostça davrandığımız için biz *kadınları* affedin ve

hafta sonlarımız hakkında. Herkes Kylo Ren gibi arkasında peleriniyle kapıdan içeri dalıp karşısına çıkan herkese ters ters bakamaz."

Bu sefer eğlencesini gizlemek için iki dudağını da ısırarak zorunda kalıyor ama ben yine de bakabiliyorum. "Her sabah içeri girerken beni mi izliyordun?" Başını eğiyor ve bir kaşını kaldırıyor.

Nefesim kesiliyor ve bunun, farkında olmadığı bir savaşta onun için bir başka puan olmasından nefret ediyorum.

Birkaç kişi işlerine başlamak için yanımdan ayaklarını sürüyerek geçiyor, müzenin geniş koridorlarında sessiz mırıltılar yankılanıyor ama gözlerimiz birbirimize sabitleniyor. Teslim olmak ya da kan dökmek için bekleyen iki karşıt subayız.

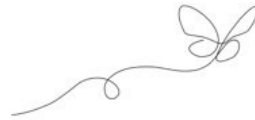
Bakışları küçük bir an için ağzıma düşüyor, sonra tekrar yukarı kalkıp başını eğiyor. "Şimdi Eleanor'la konuşabilir miyim, yoksa ikinizin konuşacak daha önemli işleri mi var?"

Sanırım kan o zaman.

İçimden bir hırıltı çıkıyor ve yumruklarımı yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi sıkıyorum, bundan hiç utanç duymuyorum. Bu sabah Cheerios'una kim işedi bilmiyorum ama benden değil onlardan çıkarmalı.

"Kesinlikle. Buyurun," diye sıkılmış dişlerimin arasından söyleniyorum, nemli klasörlerimi alıp onu ileriye doğru sallıyorum.

Kahve fincanımı almak için eğildi ve yanımdan geçip Eleanor'un masasına gitmeden önce başını salladı.

Bu el kurutma makinesi hiç yardımcı olmuyor. Yeşil elbisemin üzerinde hâlâ koyu bir leke var.

Endişe midemi tanıdık bir bulantıyla dolduruyor ve bu toplantı için biriktirdiğim cesareti eritiyor. Bir barista el havlusu gibi görünürken ciddiye alınabilir miyim?

Asgari özgüvenim şu anda yerde kahve dolu bir su birikintisi içinde.

Yansımama dönüp bakıyorum ve Finn'le karşılaştığım için hâlâ pembe olan yanaklarıma bakıp inliyorum.

Ne zaman o adamın yakınında bulunsam, bana yönelttiği bakışları hak etmek için ne yaptığımı merak ederek oradan ayrıldım. Müzedeki ilk haftamda, o telefonuna bakarak asansöre doğru ilerlerken ben onun için asansörü tuttum. Sonunda kafasını kaldırdığında masmavi gözleri yüzümü ve arkamdaki boş asansörü taradı.

Kaşlarını çatarak geri çekildi ve "Bir sonrakini ben alırım" diye mırıldandı.

Birkaç hafta sonra, Calvin ve ben ofisinde kelebek vivaryumu için bitki siparişlerini gözden geçirirken, Dr. Kara Delik yine kaşlarını çatmış bir şekilde içeri girdi. Gözlüklerini düzeltti ve bana doğru baktı. "Calvin'le özel olarak konuşmam gerekiyor," dedi ve ben eşyalarımı toplarken gözleri telefonuna kaydı. Kapı aralığında yanından geçmek için yan dönmek zorunda kaldım, o ise yolumdan çekilmeyi kabul edemeyen bir heykel gibi orada duruyordu.

Anılar zihnime hücum ederken, aniden onu lanetleme isteği duyuyorum. Bana hissettirdikleri için biraz misillemeyi hak ediyor.

Bugün kahvesi üzerine dökülsün. Bir dahaki yağmurda çorapları ıslansın. Camı asla sonuna kadar açılmasın, bu yüzden sonsuza kadar araba kullanırken rahatsız edici bir ısıklık sesi çıkarsın.

Kazağımın yumuşak örgü kolları kollarıma sürtünüyor ve kahve lekesini kapatmak için düğmelerini ilikliyorum. Son düğmeyi de iliklediğimde derin bir nefes alıyorum ve aynada yanaklarımın sönüşünü izliyorum.

Kendim için moral konuşmaları yapmak benim güçlü yanımdan değil. Lena doğru kelimeleri bulmakta çok daha başarılı. Ama onun özgüvenini kendime kanalize etmeye çalıştığımında, zihnim boş bir kağıda dönüşüyor ve sayfayı neyle dolduracağıma dair en ufak bir ilham gelmiyor.

Telefonum bir mesajla çalıyor ve çantamdan çıkarıyorum. Mesajı açmak için tıklıyorum ve aile grup sohbetimizde annemin siyah-beyaz bir ördek tuttuğu çarpık bir selfie buluyorum.

Oaks Halkı

Anne: Alfred bugün iyi ördek diyor, Millie

Anne: *Bu "şans" kelimesi üzerine bir kelime oyunu. Otomatik düzeltme değil

Bu çok tatlı

Fabes: Babam mutfakta mesajlarını okurken kıs kıs gülüyor

Beş dakikadır cevap yazıyor

Haha. Çok şirin

Anne: Millie, orada mısın? Alfred eğilerek cevap bekliyor

Ne halt ediyordum ben?

Telefonumun ekranı kararıyor, yeğenlerimin arka plandaki görüntüsü siliniyor, çünkü çok uzun süredir ona bakıyorum. Üretken bir şeyler yapmak istediğime eminim. Bir e-postayı mı yanıtlıyacaktım? Gabriella'yı mı kontrol edecektim?

Telefonumun yan tarafındaki düğmeye basarak Avery ve Eloise'in çenelerinden aşağı dondurma damlarken birbirlerine sırttıkları görüntüyü tekrar ortaya çıkarıyorum.

Onların manzarası beni çevreleyen manzaradan çok daha iyi.

Yanımdaki boş koltuk hariç her koltuk geveze insanlarla dolu. Kimse oturmaya cesaret edemiyor. Hepsi vebadan kaçır gibi benden kaçıyor.

Bu toplantı toplu bir e-postayla da halledilebilirdi ve eminim sinirliliğim yüzümden okunuyordur. Önümüzdeki hafta yıllık yaz günü kampımızın gerçekleşeceğini biliyorum ve hepimizin aynı sayfada olduğumuzdan emin olmamız gerekiyor. Ama yapacak çok işim var ve zaten evde olduğumdan daha fazla olmam gerekiyor. Bu anlamsız toplantıda oturarak kaçırdığım şeyleri tamamlamak için geç saatlere kadar işte kalamam.

Tanıdık bir vanilya ve limon kokusunun peşi sıra ensemde bir hava akımı süzülüyor.

Sağımdaki sandalye masadan kayıyor ve Millie Oaks bir hışımla içine düşüyor. Kumral saçları dans ederek koltuğunu öne doğru itiyor ve masanın üzerine böceklerle kaplı bir not defteri ile parlak turuncu bir kalem bırakıyor.

Telefonumu cebime geri soktum.

Millie elbisesini ve defteri açıyor, bana bakmamaya kararlıymış gibi çenesini yukarıda tutuyor. Parmakları temiz bir kâğıdın üzerinde gezinirken en üste tarihi, ardından da girdaplı, kesin bir el yazısıyla bir başlık yazıyor.

Görünüşe göre kahve lekesini kapatmak için bir kazak bulmuş. İtiraf etmeliyim ki kahve için kendimi kötü hissediyorum. Muhtemelen çok yakın duruyordum, ama Eleanor'la bir adamın çekici ve huysuz olması hakkında konuştuklarında merakım arttı. Bir kitap hakkında konuştuklarını anladığımda bir adım geri çekilmiştim ama bu onun kaosla çarpışmasını önleyecek kadar uzak değildi.

Defterine bakıyorum, kenarına iki küçük uğur böceği çizmiş. Sonra kalemini sayfanın en altına götürüyor ve düzgünce yazıyor,

Kendi bak, Huysuz Spock.

Durduramadan içimden bir alay fırladı. Ona *Star Trek* hayranı olmadığımı söyledikten sonra bu bir alay gibi geldi. Kylo Ren karşılaştırmasını tercih ettim.

Pembe dudakları memnun bir sırıtişla kıvrılıyor ve defterini alıp sandalyesini benden uzaklaştırıyor.

Kapı açılır ve müze Sharon ile eğitim uzmanı Reva içeri girer.

"Herkes günaydın. Başlamaya hazır mıyız?" Sharon masanın üzerine bir dosya bırakıyor ve boynunda asılı duran gözlüklerini takıyor. Kısa gri saçları yüzünün etrafında sallanırken gözleri Millie'ye takılana kadar herkese el sallıyor. "Çoğunuz muhtemelen biliyorsunuzdur ama bu entomolojiden Millie."

Millie koltuğunda kayar ve selamlamak için odaya doğru sırtır.

"Calvin Kosta Rika'da emekliliğinin tadını çıkardığı için o da bize katılıyor." Odadan birkaç kıskançlık mırıltısı yükseldi.

Millie dönüyor ve önündeki defteri masanın üzerine yerleştiriyor. Benim için yazdığı kelimeleri örtmek için küçük çiçekler karalamış ve nedense bunu sinir bozucu buluyorum.

"Tamam. İlk işimiz gelecek haftaki yıllık yaz kampımız. Reva'nın bununla başlamasına izin vereceğim." Sharon sandalyesinde arkasına yaslanarak Reva'nın liderlik etmesine izin verdi.

"Umarım hepiniz küçük bilim insanlarımızın ziyaretine hazır hissediyorsunuzdur." Heyecanlı bir sırtışla ellerini önünde kavuşturuyor. "Bildığınız gibi çocuklar Pazartesi'den Cuma'ya kadar burada olacak ve müzedeki farklı bölümleri ziyaret edecekler. Hepinizin gelen kutusunda ayrıntılı programın bir kopyası olmalı, ancak bugün hakkında konuşmak için basılı olanları getirdim." Program yığınının sağına doğru uzatıyor.

Bir kâğıt alıyorum ve geri kalanını Millie'ye uzatıyorum. Onları almaya çalıştığında, yumuşak, ipeksi parmak uçları elimin arkasını sıyrıyor.

O kadar irkilir ki kâğıtları düşürür ve masanın üzerine yayılırlar.

Millie'nin onları tekrar bir yığın haline getirmesine yardım ederken Reva devam ediyor, göğsümde titreşmekle tehdit eden homurdanmayı zar zor bastırıyorum. "Programda da görebileceğiniz gibi birkaç ortak çalışmamız var. Mühendislik ve astronomi birlikte roket yapacak, entomoloji ve yerel ekoloji de bir saha gezisine çıkacak. Umarım belirli planlar yapmak için diğer bölümlerle bir araya gelmişsinizdir. Eğer yapmadıysanız, bu hafta bunu yapmanız gerekiyor."

Reva grup büyüklüklerinden ve gelecek haftanın öğle yemeği planlarından bahsederken biraz kulak kesiliyorum. Bu kısmı dinlemem gerekiyormuş gibi hissetmiyorum ve Millie'nin örgüsünden dökülen dalgali kırmızı teller ve yazarken sol elindeki kemiklerin nasıl yumuşakça hareket ettiği dikkatimi dağıtıyor.

Sesinin yumuşak, müzikal tınısı beni şaşkınlığımdan kurtarıyor. "Evet, çocukları çok meşgul edeceğiz." Gözleri odanın içinde geziniyor. "Önümüzdeki hafta ortaya çıkması gereken kelebeklerimiz var, böylece çocuklar onları görebilecekler." Ellerini kalçalarının üzerinde sıkıyor. "Müzenin önünde tozlayıcı bir bahçe yapmak için bazı filizlerimiz var. Sonra da Perşembe günü Stafford's Pond'a bir gezi düzenleyeceğiz." Duruyor ve derin bir nefes alıyor.

Paleontoloji direktörümüz kamp planlarını anlatmaya başladığında Millie kâğıdına bakıyor. Kucağındaki kalemle oynuyor ve dolgun alt dudaklarını çiğniyor.

Ani bir şey söyleme dürtüsü içimde dalgalanırken tenim karıncalanıyor ve beynim bedenimin kontrolünü kaybediyor. Ona doğru eğilip saçlarından yayılan vanilya ve limon kokusunu içime çekiyorum ve kulağına alçak sesle fısıldıyorum: "Gergin misin?"

Millie bir çığlık atarak sandalyesinden birkaç santim dışarı fırladı ve kafası bir çıtırtıyla burnuma çarptı.

Sikeyim.

Hemen yüzümü kapatıyorum ve derin bir nefes almak için çenemi eğiyorum. Elimi altına bastırdığımda burnum yanıyor ve zonkluyor.

Kan yok ama biraz ağrım olacak.

Millie yüzünü bana döndüğünde gözleri kısılmış ve dudakları düz bir çizgi halinde bastırılmıştı. Ağzından "Pislik" çıktı.

"Hayır," diye fısıldıyorum başımı sallayarak.

Kaşları birbirine çarpıyor. Eğer bakışlar öldürebilseydi, şu anda bir kemik yığını olurum.

Gözlerimi kısıyorum. "Yani-"

"Finn, eklemek istediğin bir şey var mı?" Sharon'ın sorusu beni ürkütüyor çünkü öğrencilerini tuvalette sigara içerken yakalamış bir müdür gibi aramızda bakışıyor.

"Hayır. Millie ve ben kamp planlarımızı tartışıyorduk." En iyi poker suratımı takınarak mümkün olduğunca ikna edici görünmeye çalışıyorum.

"Oh, harika; onları dinlemeyi çok isterim." Reva cesaretle gülümsüyor.

Lanet olsun. Her yaramaz öğrencinin en kötü kabusu olan sınıfla paylaşma. Otuz dört yaşında hala berbat olduğunu doğrulayabilirim.

Sohbete katkıda bulunacak bir şeyler bulmaya çalışırken Millie'ye bakıyorum ve onun benim yüzümden gülmesini engellemeye çalışır gibi iki dudağını ısırıldığını görüyorum.

Gülmek istiyorum. Tam orada, gülümsemek ve içinde bulunduğumuz durumdaki mizahı bulmak için yanaklarımı itiyor. Ama bunun yerine kaşlarımı çatarak onu dizginliyorum.

Aylardır bu kadından uzak duruyorum çünkü onun pırıl pırıl kişiliğiyle ilgili bir şeyler bende başka yöne dönme isteği uyandırıyor.

parlıyor, her şeyi aydınlatıyor ve bu parlak ışık, uzun süre karanlıkta kalmış bir adam için üçüncü derece güneş yanığı gibi hissettiriyor.

Öğle yemeğinden önce ofisime döndüğümde, annemden gelen iki cevapsız arama var.

Onu geri aramak için ismine basıyorum ve ilk aramadan sonra telefonu açıyor. Yüzük.

"Finneas, beni geri araman çok hoş." Sesinde bir ısıklık var Bu da gözlerimi devirmeme neden oluyor. Eğer hoş kalma şansım varsa bu konuşmanın bir an önce bitmesi gerekiyor.

"Benim bir işim var."

"Evet, hatırlıyorum," diye geçiştiriyor. "Dinle, Cuma günü akşam yemeğinde bize katılacak mısın? Düzenleyeceğimiz parti için birkaç davetiye gönderdim ama henüz yanıt vermedin. Yemek şirketine sayım yapmam gerekiyor. Bana söylemek için bu kadar beklemen hiç kibarca değil."

Kibar. O kelimenin anlamını bile biliyor mu?

Ailemin arkadaşlarıyla süslü bir akşam yemeği partisine gitmektense bir yıl boyunca her gün kanal tedavisi olmayı tercih ederim. Bir kişinin LCV'sinin yemek şirketleri için bu kadar çok şeyi değiştireceğine inanmakta zorlanıyorum.

"Orada olmayacağız anne. Bizim için iyi bir ortam değil." Bu taktik genelde işe yaramıyor ama yine de denemeye devam ediyorum.

"Evet, oğlum. *Terapistinin* sana *sınırlar* koymayı söylediğini hatırlıyorum." "Terapist" ve "sınırlar" kelimelerini sanki tertemiz evine bulaşmış çamur lekeleri gibi söylüyor. "Ama benimle ve babanla böyle sınırlara ihtiyacın yok. Biz senin ebeveynleriniz, Tanrı aşkına. Bence birinin sana ne yapacağını söylemesi fikri çok saçma."

"Bir terapist bana ne yapacağımı söyleyemez." Kafatasımın içinde sürekli bir zonklama var. Gözlüklerimi çıkarıp masamın üzerine koyuyorum ve parmaklarımı kaşlarımın arasına sıkıştırıyorum. "Hayatta en yüksek düzeyde akıl sağlığıyla ilerlememe neyin yardımcı olabileceğine birlikte karar verimiz."

Bu onu duraksatıyor gibi görünüyor ama annemi bunun manipülatif bir duraklama olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum. Parmaklarını sokacağı hassas noktaları belirleyecek ve beni teslim olmaya zorlayacak.

"Finneas, artık eve hiç gelmiyorsun ve kız kardeşin..." narin bir burnunu çekerek sustu. Bunun beni hemen suçluluk duygusuyla yıkamasından nefret ediyorum. Aradığı yeri buldu.

"Kız kardeşin" kelimesi bana eğdirecek çünkü Clara'yı onunla tartışacak kapasitem yok ve o da bunu biliyor.

"Tamam anne. Orada olacağım. Tek başıma."

"Merak etme tatlım." Babamın derin sesi telefonumun hoparlöründen yankılanıyor. "Mülakatın harika geçecek."

Sinyal lambamı yaktım ve 4Runner'ımı müzeye giden ana yola yönlendirdim. Normalde işe yürüyerek giderdim ama bugünkü nemin görüşmemden önce saçlarımı daha da kabartmasını istemedim.

"Ah Dave," diyor annem, anımsatan ses tonuyla telefona yaklaşıyor. "Tavukların peşine düştüğü o tırtılları kurtardığı zamanı hatırlıyor musun? Hepsinin kaçıp eve girdiği zaman hâlâ kâbuslar görüyorum."

"Teşekkürler anne. Bu güzel bir anıydı."

"Ben de hep o günü düşünüyorum. Çok iğrenmişim ama seninle gurur duyuyordum," diyor annem. "Doğduğun günden beri öyleyim."

Kırmızı ışıktaki durduğumda arabanın frenleri gıcırıyor. "Umarım, yönetim kurulunu ve birkaç departman müdürünü bu işi hak ettiğime ikna etmeye çalıştıktan sonra da benimle gurur duyarsınız."

Babam düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Eğer oraya gelip onlarla konuşmamı istersen-"

"Hayır," diye araya giriyorum. "Kesinlikle kimseye beni işe almasını söylemene ihtiyacım yok. Onların kararlarına güveniyorum."

Annem iç geçirir. "Sen söyle, biz de yola çıkalım. Kız kardeşlerini de toplarız." Bu düşünce kalbimi ısıttı. Bunu kesinlikle yaparlardı. Aile çiftliğini terk edip sırf beni savunmak için bir saat yol giderler.

"Minnettarım ama bu işi gerçekten kendi başıma almak istiyorum. Annem ve babam müzede gürültü çıkardığı için değil," diye takılıyorum.

"Tamam, tatlım. Hiçbir şey için endişelenme ve ne kadar özel olduğunu unutma," diye hatırlatıyor annem.

Gözlerimi deviriyorum. "Teşekkürler. *Özel* olduğumu söylediğini onlara iletceğim." Müzenin otoparkına dönerken arabanın flaşörlerini yakıyorum.

"Ve seninle her zaman gurur duyuyoruz," diyor babam kararlı bir şekilde, sanki bu her zaman bilmem gereken bir gerçekmiş gibi.

Ağzımın kenarlarında farkında olmadan bir gülümseme beliriyor. "İkinizi de seviyorum," diyorum baş parmağımı basılı tutarak aramayı sonlandırmadan önce.

Telefon parmaklarımdan kayıyor ve bir *gümbürtüyle* ayaklarımın altına düşüyor. "Kahretsin," diye tükürüyorum, bir gözüm önümdeki kaldırımdayken telefonu almak için eğilebildiğim kadar eğiliyorum. Bir SUV yoluma çıktığında frene basıyorum ve keskin bir çatırtı sessiz arabayı ikiye bölüyor.

Telefonumun ekranına benziyordu.

"Siktir." Bakalım bu sabah beynimden kaç tane daha küfür çıkarabilecek. Başımı kaldırıp bir kez bakıyorum ve SUV'un fren lambalarını görüyorum, bu yüzden başımı eğiyorum, ayağımı fren pedalından kaldırıyorum ve telefonumu altından kaydırıyorum.

Arabamdaki sessizlik gürültülü bir *çatırtı* ile sona eriyor ve önümdeki arabaya çarparken alnım gösterge paneline çarpıyor.

"Kahretsin. Lanet olsun. Kahretsin," diye homurdanıyorum ve başımı kaldırmadan vitesi agresif bir şekilde park konumuna getiriyorum. Ağrıyı dindirmek için elimi alnıma sürüyorum.

Tüm sabahların.

Bir kadın güne bu şekilde başlarken bir mülakatta nasıl etkili olabilir ki?

Başımı her seferinde bir santimetre kaldırıyorum. Tam arabamın kaputu görüldüğünde, gözlerim diğer sürücüye takılınca midem bulanıyor.

Kylo Ren taklidi yapıyor, dişlerini çatlatacak kadar sıkı bir kaş çatmayla bana doğru hışımla geliyor. Koyu renk saçları adımlarının gücüyle savrulurken, öfke ondan sızıyor ve otoparka nüfuz ediyor.

O gözler şimdiye kadar gördüğüm en vahşi gözler, sanki yok etmek için gönderildiği düşman kuvvetleriymişim gibi ön camıma lazerler tutuyor.

Şu an itibariyle üzerine kahve döktüm, burnunu kırdım ve şimdi de hareket halindeki bir araçla *tam anlamıyla* ona çarptım.

Finn ayaklarını arabamın ön köşesindeki betona basıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. Sessizce bekliyor, nefes aldıkça burun delikleri açılıyor.

Yolun geri kalanında kendimi yukarı kaldırıyorum ve gözleri yüzüme dikiliyor. Yüz hatları hiç değişmiyor, bu arabada kimin olduğunu bilip bilmediğine dair bana hiçbir ipucu vermiyor. Telefonumu titreyen parmaklarımın arasında tutarak kapımı itip açıyorum ve kalçamla kapatıyorum.

Siyah kalem eteğimi düzeltiyorum ve Finn'le arabamın önünde buluşmak için topuklarımın üzerinde dengesiz bir şekilde yürüyorum. Şiddetli fırtınalı gözleri yüzümde, omuzlarımda ve tekrar yukarı fırlamadan önce hızla vücudumda gezinirken öfkeden kuduruyor.

Ona ulaştığımda midem düğümleniyor. "Çok özür dilerim. Ailemle konuşuyordum. Bu sabahki mülakatımda bana iyi şanslar diliyorlardı. Ama yanlışlıkla telefonumu düşürdüm." Benim telaşlı gevezeliğim onun yüz ifadesini en ufak bir şekilde değiştirmede. "Ekranın kırıldığını duydum." Ona telefonumun ortasından geçen çatlağı gösterdim. "Ama almak için aşağı baktığımda, sanırım arabanıza çarptım."

"Tahmin mi ediyorsun?" diye gürlüyor, kaşını kaldırarak. "Kesinlikle yaptığınızı söyleyebilirim, Bayan Oaks."

Gözlerimi arabasına doğru çevirip üzerinde koyu bir çizik olan derin girintiye bakarken uzun bir nefes alıyorum.

"Belki de işe yürüyerek gitmeye geri dönmelisin. Araba kullanma pratiğin yok gibi görünüyor." Dudakları küçük bir sırtışla kalkıyor ve bunu durdurmak için yanağının içini ısırtıyor gibi görünüyor.

Omurgamı dikleştirirken damarlarıma sıcaklık yayılıyor. "Şimdi sabahları kimin içeri girdiğini kim izliyor?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken kalçam yana kayıyor. "Ve bu topuklularla işe yürümek berbat olurdu."

Finn'in değerlendirci bakışları, kraliyet moru topuklularıma ulaşana kadar eteğimi ve çıplak baldırlarımı takip ediyor. "Pratik değil" diye mırıldanmadan önce boğazını bir yutkunmaya zorluyor.

Vücudunun etrafından dolanırken ve yumruklarımı sıkarken ona bir yanıt verme zahmetine girmiyorum. Hasarı incelemek için tamponlarımızın arasından geçerken, gözlerinin kürek kemiklerimin arasındaki boşluğu deldiği yerde derim yanıyor.

Eteğimi yukarı kaldırarak parmaklarımı Finn'in ezilmiş tamponunda gezdirmek için eğildim.

Lanet olsun. Araba tampon tamirlerinden pek anlamam ama sanırım bu pahalı bir tamir olacak.

Finn arkamdan yüksek sesle, bıkkın bir nefes veriyor, ben de ayağa kalkıp onun sert kaşları ve kara gözleriyle yüzleşiyorum.

"Çok özür dilerim. Zararı ödeyeceğim," diye mırıldanıyorum.

Gözleri kısıldı. "Sadece yeni bir telefon ekranı için ödeme yapmak yerine, kendinizi iki tane de harap tampon için ödeme yapmak zorunda mı bıraktınız?"

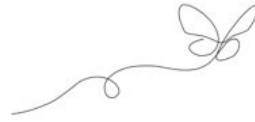
Ellerimi kalçalarımın indirerek, "Buna hata denir," diye küstahça söylendim. "Biz aşağılık köylüler bazen hata yaparız." Çenemle yanımdaki boş yeri gösteriyorum. "Şuraya park etmeme izin verirsiniz?"

"Orası benim de içine girmek için geri geri gittiğim alan." Finn kollarını, üzerinde minik astronotlar olan siyah kravatının üzerinde sıkıyor ve gömleğin gece yarısı kumaşını omuzlarına doğru geriyor.

"Tamam," diye hayıflandım. "Gidip başka bir yer bulacağım ve sonra sigorta bilgilerimizi değiş tokuş edebiliriz."

Finn saatine bakarken nefesinin altından bir şeyler mırıldanıyor. "Bu sabah bunun için zamanım yok. Beni daha sonra bulmanız gerekecek."

Topuklarının üzerinde dönüyor ve açık arabasının kapısına doğru ilerliyor.

Müzede görüşmeme doğru aceleyle ilerlerken mermer zemin ayakkabılarımın altında parlıyor. Hızım, tenimi kaplayan teri serinleteceğini umduğum bir esinti yaratıyor.

Yirmi dakika önce yaşadığım gerçek kazadan beri enkaz halindeyim. Görüşmeden önce düşüncelerimi toparlayacak boş bir anım bile olmadı, çünkü otoparktaki olay zihnimin en ön sıralarına yerleşti. Neden telefonun parçalanmasına izin vermedim ki?

Görüşmemden önce telaşlı ve yıpranmış hissetmekten daha iyi olurdu. Hiç kimse bir iş görüşmesine bu şekilde girmek istemez, en azından erkeklerin egemen olduğu bilimsel bir alanda çalışan bir kadın.

Üniversitemin entomoloji bölümündeki tek kadın bendim, bu yüzden sürekli olarak bir bilim insanı olarak kabul edilmemekle mücadele ettim. Bir üniversite profesörü sınıfımıza bir geyik böceği sundu ve "Millie bunu tutmak istemeyecek ama geri kalanınızın tutacağını biliyorum" dedi.

Küçümseyici pislik.

Sanki cinsiyetim bir böceğe dokunmayı kaldıramayacağım anlamına geliyordu. Feminist bir meydan okuma eylemi olarak, o hafta sonu yurt odamda bir geyik böceği habitatı kurdum.

Ta ki asistan tarafından yakalanıp onları beni utandıran profesöre başışlamak zorunda kalana kadar. En azından bir tanesinin muhafazasına girerken onu ısırmasının tatminini yaşadım.

Beni hiç ısırmadılar, Dr. Hibbard.

Çoğu insan böcekler hakkındaki fikrimi değiştireceğimi düşünüyordu. Bir gün uyanacağımı ve onları gördüğümde, sevimsiz bir korku filmindeki simge sarışın gibi çılgın atmaya başlayacağımı.

Bunun yerine, 4.0 ile mezun oldum ve Ulusal Kelebek Merkezi'nde bir iş buldum. Arkamdan fısıldanan o küçük küçümseyici yorumlar beni durdurmadı. Onlar sadece ait olduğumu kanıtlama ateşimi körüklüyordu.

Görüşme odasının dışındaki koridorda durup ciğerlerime derin bir nefes çekerken, yaklaşan kaygı sarmalının ilk işaretiyle midem çalkalanıyor.

Ellerimi saçlarımın üzerinde gezdirerek kabarıklığı kontrol etmeye ve ellerimin titremesini durdurmaya çalışıyorum. Yavaşça nefes alırken oksijen ciğerlerimde dönüyor, nefesimi verirken bu sabah yaşadığım tüm olayları burada, koridorda bırakmaya yemin ediyorum. İçeri adımımı attığımda, artık trafik kazaları ve kızgın iş arkadaşları aklıma gelmeyecek. Bu, güne yeni bir başlangıç ve diğer her şeyi unutmam şart.

Dudaklarımdan derin bir nefes daha alıp kapının kolunu tutuyorum.

Toplayabildiğim tüm sahte güvenle kapıyı açıyorum ve bakışlarım hemen masmavi gözlere takılıyor.

Sekiz kişilik bir denizde, bir an için ayırt edebildiğim tek şey o ikiz mavi alevler.

Dizlerimin bağı çözülüyor ve eşikte tökezliyorum ama dik durmayı başarıyorum. Finn'in gözleri kısılıyor ve başını eğiyor. Dudaklarının bir tarafı kibirli bir şekilde yukarı kalkıyor, sanki olabilecekleri dört gözle bekliyormuş gibi.

Galaksilerden oluşan renkli **bir** örümcek ağı planetaryumun kubbesinin üzerinde süzülüyor ve ben ışık yılı uzaktaki yıldız kümeleri arasında süzülürken manzaranın içinde kayboluyorum.

Ana kontrol ekranındaki koltuğumdan birkaç noktaya tıklayarak Clara'nın en sevdiği manzaralardan birine ulaşıyorum: Scorpius takımyıldızının ucundaki Kelebek Kümesi. Planetaryum beni bin beş yüz ışık yılı uzağa götürüyor ve küçük yıldız grubu belli belirsiz bir kelebek şekliyle odak noktasına geliyor.

Bazen, akşamları program olmadığında, planetaryumu tek başıma ziyaret etmeyi seviyorum. Kelebek oluşumunu görmek zor, ama bu Clara'nın keyfini çıkarmasına asla engel olmadı.

"Bir şey için çok çalıştığınızda, sonuç için daha fazla takdir duyarsınız" derdi.

Bir gece beni ortaokul matematik ödevimin bir gün işe yarayacağına ikna etmeye çalışırken başladı. Hemşirelik okulundan şikayet ettiğinde bu cümleyi ona karşı kullandım.

Ancak birkaç yıl önce onu bu planetaryuma ilk kez getirdiğimde, bu yıldız kümesini görmek istedi. Ona kelebek şeklini zar zor görebildiğimi söylediğimde, bana onu görmek için biraz daha çabalamamı öğütledi ve sonunda manzarayı takdir edeceğime söz verdi.

Yıllar sonra, bu manzaranın kıymetini çok iyi biliyorum çünkü bana Clara'yı hatırlatıyor ve onun anısı bana son zamanlarda bulmakta zorlandığım bir huzur duygusu veriyor.

Park yeri sorunu ve sabah ve öğleden sonra boyunca beş görüşme arasında uzun bir gün geçirdim ve eve gitmeden önce bu akşam burada dinlenmek için kendimi zorluyorum.

Mülakatlar bir saat önce sona erdi ve iki harika adayımız var. Ne yazık ki Millie'nin işine olan tutkusu ve coşkusu bulaşıcıydı ve tüm panel onun harika bir departman müdürü olacağını düşündü. Ancak diğer adayın iş deneyimi ve motivasyonu da bu pozisyon için çok uygun.

Sharon ikisinin arasını bulmak için bir plan düşünecek ama sabahki boktan başlangıçtan sonra umarım Millie iyi bir şey yapmış gibi hissederek ayrılmıştır çünkü öyle yaptı.

Tanrım, görüşmeye girdiğinde ve beni orada otururken gördüğünde gözlerindeki parıltı çok tatmin ediciydi. Dün pislik dediği ve bugün arabasını çarptığı adam, terfisine karar verecek kişilerden biri. *Paha biçilemez.*

Yine de ilk şokunu atlattıktan sonra iyi bir iş çıkardı. Rahat ve konuşkandı ve o konuşurken tüm panel onun her kelimesine kilitlenmiş gibi görünüyordu.

Ben de dahil. Ne yazık ki.

Neredeyse bir saat boyunca bana bakmaktan kaçındı, ancak soru sorma sırası bana geldiğinde bakışlarını benimkilere çekmek zorunda kaldı. Muhtemelen içi içini yiyor olmasına rağmen kocaman bir gülümseme takınmasını izlemek hoşuma gitti.

Planetaryumun kapısı gıcırdayarak açılıyor ve Rachel'ın yüzü aralıktan içeri giriyor. Küratör yardımcımın yüzündeki geniş gülümseme tepedeki yıldızların ışığında görülebiliyor.

"Seni burada bulabileceğimi düşündüm. Gitmeden önce benden başka bir şey ister misin?"

Ona "Hayır, sanırım bugün için her şey yolunda" derken planetaryumdaki birkaç kumandaya tıklıyorum.

Her şeyi kapatıp Rachel'a doğru yürürken oda kararıyor. Kapının yanındaki son birkaç düğmeyi çevirmeme yardım ediyor ve ben de onu takip ediyorum, koridorun parlak ışıkları gözlerime vururken gözlerimi kısıyorum.

"Gelecek hafta kampa hazırlanırken her şey nasıl gitti?" Müzenin ön kapısından geçip otoparka doğru yürürken soruyorum.

"Harika. Mühendislikle roket yapımımızla ilgili planları hallettim ve yarın almam gereken malzemeleri belirledim."

"Harika. Hazırlanmana yardım etmek yerine bütün gün görüşmelerde olduğum için üzgünüm ama haftanın geri kalanında boş olacağım."

Arabamın şekilsiz tamponuna ulaşıyoruz ve Rachel onu görünce yüzünü buruşturuyor. "Kahretsin. Ne oldu böyle?"

Ellerimi cebime sokup hasarı gözden geçiriyorum. "Bu sabah işe giderken çamurluğa çarptım," diye homurdanıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, düşündüğüm kadar kötü görünmüyor. Bu sabahki hayal kırıklığımda korkunç görünüyordu, ancak loş akşam ışığında çok şiddetli değil. Millie bu öğleden sonra sigorta bilgilerini bana e-posta ile gönderdi, ancak henüz bir şey yapıp yapmayacağıma karar vermedim.

"Vay be. Güne başlamak için ne biçim bir yol," diyor Rachel, kendi arabasına doğru geri geri giderken.

"Evet," diye mırıldanıyorum ve kapımın kilidini açmak için dönüyorum.

Koltuğuma çöküp arabamı çalıştırırken, Millie'nin bu sabahki parlak pembe yanaklarını hatırlayınca dudaklarımda küçük bir gülümseme oluşuyor. Ve işe gidişini izlediğim için bana sataştığında yeşil gözlerinin nasıl alev aldığını.

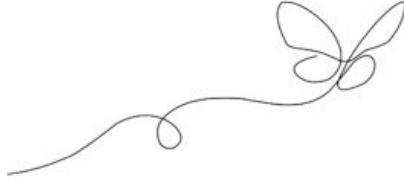
Sonra, *lanet olsun*, bir sonraki anım tehlikeli. Tamponu kontrol etmek için eğildiğinde dar siyah eteğinin içindeki kıvrımlarının mükemmel görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor.

Görüntüyü bastırmak için dişlerimi yanağımın iç kısmına bastırıyorum.

O benim iş arkadaşım. Onun işe alma komitesindeyim, Tanrı aşkına. Tamamen profesyonel olmalıyım. Otoparkta kışını kontrol etmiyorum.

Eve dönerken Maggie's Bakery'nin tabelası gözüme çarpıyor ve Millie'nin dünkü kahve fincanını hatırlıyorum. Oraya hiç gitmedim ama birkaç gün önce dökülmesine verdiği duygusal tepki bir gösterge ise, iyi bir kahve olmalı.

Belki de yarın sabah denemeliyim. Dramatikliğine değip değmeyeceğini görmek için.

Şımarık kurtarılmış yavrum Pepper kanepede yayıldığım yerin yanına zıpladığında minderler altıma eğiliyor. Başımın yanına yerleşiyor ve ben pes edip onu sevene kadar beyaz ağzını boynuma dayıyor.

Bu öğleden sonra işten eve döndüğümünden beri tam olarak bu durumdayım. Kanepeye uzanmış, bugünkü karmakarışık duygularımın iniş ve çıkışlarından sonra rahatlamaya çalışıyorum.

Finn'in odada sürekli dikkatimi dağıtması dışında görüşme iyi geçti sanırım. Ona doğru bakmamak için özel bir çaba sarf ettim ama bakışlarını sıcak bir sopa gibi üzerimde hissedebiliyordum, derime işliyordu.

Birkaç zor soruları vardı ama cevaplarımın kulağa nasıl geldiği konusunda kendimi iyi hissediyorum. En azından bölüm başkanı olacak özgüvene sahipmişim gibi görünecek kadar duygularımı bir kenara ittim.

Lena kapıyı itip açmadan önce ön kapının önünde bir dizi anahtar şingirdiyor. Kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatır ve çantalarını *gürültüyle* yere bırakır.

"Akşam yemeğinde ne yiyeceğiz? Acıkmaya o kadar yakınlım ki bir çatal yiyebilirim," diyor inleyerek.

Lena ile üniversitedeyken bir kafede tanıştım. Shakespeare edebiyatı finalime çalışmak için gitmiştim, açık mikrofon gecesi düzenlediklerini bilmiyordum. Sonunda gelecekteki en iyi arkadaşımın performansı ile dikkatim tamamen dağıldı. Lena'nın kahverengi teni, koyu bukleleri ve dumanlı gözleri kafenin köşesindeki loş spot ışığının altında çok etkileyiciydi. Beş dakika boyunca kendi yazdığı bir hayalet hikâyesini karakter sesleri ile okudu.

coşkulu hareketler. Sahnenin bir ucundan diğerine zıpladı ve sonunda herkesi perçinleyen bir ölüm sahnesinde vücudunu yere attı.

Sahte ölümünden kalkıp selam verdikten sonra, dizüstü bilgisayarım ve not defterimle baş başa oturduğum masaya doğru ve boş sandalyeye çöktü.

O zamandan beri çok iyi arkadaşız.

"Rahatlamak, yemek sipariş etmek ve *Gilmore Girls* izlemek ister misin?" Yerimden bir milim bile kıpırdamadan soruyorum.

Siyah gömleğini başından sıyrıyor ve onu oturma odasında ısıltılı kırmızı bir sütyen ve taytla bırakıyor. "Evet. O çocuklar bugün beni mahvetti. Ayaklarım ağrıyor ve sonsuza dek pijamalarla yaşamak istiyorum."

Lena, okul döneminde bir ilkokulda resim öğretmenliği yapıyor ve yaz aylarında Wilhelmina Toplum Merkezi'nde sanat dersleri veriyor.

Başımı eğerek gözlerimi şüpheyle sütyenine dikiyorum. "İş için garip bir seçim."

Omuz silkiyor. "Seksi hissetmek istedim, bunu bilen tek kişi ben olsam bile. Ama şimdi bundan kurtulma zamanı. Özgürlük çok yakın." Beni geçip yatak odasının kapısına doğru yürüdü.

"Memeleri serbest bırakın," diye sesleniyorum, yumruğum havada.

"Dürüst olmak gerekirse, bu şeyden kurtulmak muhtemelen hayatımdaki tüm sorunları çözecek," diye bağırıyor yatak odasından. "Belki de aç değilimdir; bubi tuzağına düşmüşümdür."

İkimiz de sütyensiz ve pijamalı olduğumuzda, ellerimizde Tayland yemekleri, Lena ve ben rahat koltuğumuza gömülüp battaniyeler ve bir bardak köpüklü su ile kıvrılıyoruz. Oturma odamızdaki her masa ve rafı kaplayan ve pencerelere asılan bitkiler, burayı çılgın dünyadan saklanmış bir orman vahası gibi hissettiriyor.

"Günün nasıl geçti?" Lena, elindeki tavuk pad Thai kutusunun üzerinden soruyor.

Otoparkta yaşananları anlatıyorum ve Lena'nın gözleri her ayrıntıda daha da büyüyor, ta ki daha fazla sessiz kalamayana kadar. "Mills. Bu delilik." Yemeğini bırakıp yüzünü bana döndü. "Dr. Kara Delik seni terfi için seçmekten sorumlu mu?"

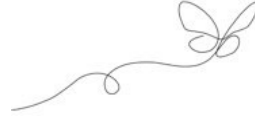
Lokmamı yutuyorum. "Yetkili değil ama komitedeki kişilerden biri, evet."

Lena bir sevinç çılgılığı atıyor. "Bu mükemmel. Benim için onun bir fotoğrafını çekebilir misin?" Lena köpek yavrusu gözleriyle yalvarıyor. "I

Bu hikayeyi incelerken bir görsele ihtiyacım var. Onu tarif etme şekliniz, seksi profesör titreşimleri veriyor."

Onun imgeleminde biraz haklı olduğu gerçeğini inatla görmezden geliyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Evet, tabii. Bir dahaki sefere bana kaşlarını çattığında, ben senin için kameramı çıkarırken ona bu pozunu vermesini söyleyeceğim."

"Tamam, harika. Teşekkür ederim." Lena bacağını okşadı. "Şimdi bana görüşmeden bahset."

Ertesi sabah koşarak kapıdan içeri girdiğimde dışarıdaki yoğun bulutlar müzeye karanlık ve içe dönük bir hava veriyor. Eleanor'un ve hediyeelik eşya dükkânı müdürünün yanından hızlıca geçip el sallıyorum ama bu sabah ziyaret için çok geç kaldım.

Entomoloji koridorunda aceleyle ilerliyorum, sergi odasını, arşiv koleksiyonunu ve laboratuvar odalarını geçip ofisimizin kapısından içeri giriyorum. Küratör yardımcım Micah'nın masasının yanından geçip benimkinin etrafından dolanırken gözlerim, üzerinde düzgün bir el yazısı olan yeşil bir post-it'in üzerinde duran ve Maggie'nin logosunun basılı olduğu bir kahve fincanına takılıyor.

Kahven için üzgünüm. -F

Çantamı yere bırakıp bardağı elime alıyorum. Etiketini kontrol etmek için çevirdiğimde içindekilerin sıcaklığı parmaklarıma sızıyor.

Vanilya şuruplu ve yarım buçukluk Americano. Tam sevdiğim gibi o.

Kaşlarım birbirine dikildi. Siparişimi fark etmiş olmalı. Pazartesi sabahı bardağımı kaldırdım.

Geçici bir yudum alıyorum ve topraksı, tatlı tadı dilimde kesinlikle mükemmel duruyor.

Kafam karışıyor. Bu garip bir hareket, özellikle de her an bana homurdanan ve ters ters bakan bir adam için. Bu yüzden düne göre keskin değişim biraz kırbaç gibi hissettiriyor.

Bilgisayarımın faresine bir fiske vurarak monitörü uyandırdım ve yeni bir e-posta açtım, karakterimdeki bu ani değişikliğin temeline inmeye kararlıyım.

KİME: Finn Ashford

GELEN: Millie

Oaks KONU: Kahve

Günaydın,

Ofisime geldiğimde masamda bir kahve buldum. Not "F." tarafından imzalanmış. Bu siz olabilir misiniz? Bu hafta pek çok kişinin üzerine kahve döktüm, bu yüzden sizden geldiğinden emin değilim. Eğer siz değilseniz, bu garip bir durum ve lütfen dikkate almayın.

Bu kahve sizden geliyorsa, teşekkür . Çok lezzetli.

Saygılarımla,

Millie Oaks

Küratör, Entomoloji Bölümü

Standart bir teşekkür e-postası gibi görüldüğünden emin olmak için birkaç kez okudum. Kontrolümden geçiyor, bu yüzden fazla düşünmeden gönder'e tıklıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, cevabı birkaç dakika sonra geldi.

KİME: Millie Oaks

GELEN: Finn Ashford

KONU: Re: Kahve

Merhaba Millie,

Bu sabah masanıza kahve getirdiğim için suçluyum. Sizi şahsen yakalamayı umuyordum ama Eleanor henüz gelmediğinizi söyledi. Maggie's benim her zamanki kahve durağım değil ama bu sabah oradan aldığım kahveden oldukça keyif aldım. Başka bir şey var mı?

tavsiye eder misin?

Star Trek'in bir sonraki bölümü şimdi başlıyor. Daha önce hiçbir gerçek astronomin gitmediği yerlere cesurca . İyi günler dilerim.

İyi günler,

Finn Ashford

Direktör, Astronomi Bölümü

E-postasını üç kez tekrar okudum ve içindeki mizahtan irkildim.

Görünüşe göre bu dost canlısı Finn, onun hiç tanımadığım bir yönü. Bu Finn benim küstah yorumlarımla dalga geçiyor ve özür olarak bana kahve getiriyor.

Kağıt kahve fincanının kenarını dudaklarıma götürüp bir yudum almadan önce arkasından sırtıyorum. Onun uzun boylu, düşünceli halini Maggie's'te *bana* kahve ısmarlamak için sırada beklerken hayal ediyorum. Siparişi verirken kaşları hâlâ çatık, ama kaşlarının arasındaki kıvrımda ve dudaklarının köşelerinin aşağıya doğru kıvrılışında garip bir şekilde sevimli bir şey var.

Başımı sallayarak kafamı karıştıran görüntüden kurtulmaya ve doğal bir cevaba odaklanmaya çalışıyorum.

KİME: Finn Ashford

GELEN: Millie

Oaks

KONU: Re: Re: Kahve Finn,

Maggie'de yanlış yapamazsınız. Bu dünyanın dışında!

<winking emoji> Bana her şeyi servis edebilirler ve ben de yerim ama benim favorim bademli kruvasandır. Güne başlamak için Maggie'den bir kahve ve kruvasandan daha iyi bir yol yoktur.

Burnun iyi mi? Arabana mı? Bunun için hala çok üzgünüm.

Haftaya kamp çocukları önce bu bölümleri yayınlamana sevindim.

Onlara bir şeyler öğretmeni bekliyorlar. İyi günler dilerim,

Millie Oaks

Bu iyi olmalı. Sesim normal geliyor. Tereyağlı tost normal. O kadar normal ki, sıkıcı olmanın sınırındayım.

Gönder.

KİME: Millie Oaks

GELEN: Finn Ashford

KONU: Re: Ynt: Re: Kahve

Millie,

Bademli kruvasan için Maggie'ye tekrar gitmem gerekecek.

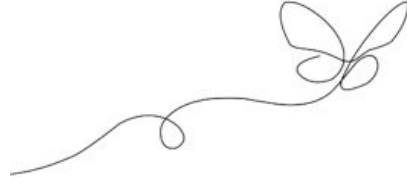
hiç de kötü durumda değil. Sen kırmadan önce de yamuk olduğuna eminim, o yüzden hafif bir eğiklik fark edersen Kendini suçla.
Arabam iyi olacak. Daha yakından baktım ve götürmeye bile değmeyebilir.
Araba için özür dilemenize gerek yok. Kazalar herkesin başına gelir.
- Finn

E-postasının son satırını okurken gözlerimi ekrana dikiyorum. "Kazalar herkesin başına gelir mi?" Ciddi mi bu? Dün kabalaşmadan tek bir cümle bile kuramıyordu ve şimdi her şeyi önemsizmiş gibi geçiriyor mu? O zamandan beri ne değişti?

O zamandan beri *tam olarak* ne olduğunu fark ettiğimde omuzlarım çöküyor. İş görüşmem.

Bu bir barış teklifi mi, çünkü o kadar kötüydüm ki, alamadığımı öğrendiğimde darbeyi yumuşatmaya mı çalışıyor? Ya bu, hayalimdeki işi elimden almadan önce beni rehavete sürüklemek için bir oyunsa?

Kahve fincanına bakıp iç geçirdikten sonra son yudumu alıp masamın yanındaki çöpe atıyorum. Omuzlarımı dikleştiriyorum ve keskin bir nefes alıyorum. Hayatım boyunca kendimi zaten çıkarıcı bir pisliğe kaptırmıştım ve bunu tekrar yapmayı reddediyorum. Kahve ne kadar iyi olursa olsun.

"El işi setlerini hazırladım." Micah kollarında kâğıt torbalarla dolu bir çamaşır sepetiyle laboratuvar odasına girerken kocaman gülümsüyor. Uzun kumral saçları topuz yapılmış ve ilk gün için tasarladığımız yeşil kamp gömleği geniş omuzlarını süslüyor.

İkimiz de kot pantolon ve ön tarafında Wilhelmina Doğa Bilimleri Müzesi logosu, arka tarafında ise en sevdiğimiz böceklerden bazılarının yer aldığı tişörtlerle eşleşiyoruz.

Koşarak yanına gidiyorum ve Emil'le birlikte bugün kamptaki çocuklar için hazırladıkları dürbünlü el işi setlerine bakıyorum. "Sen bir cankurtaransın." Parmak uçlarında durup onu yanağından öpüyorum. "Çocukların gelmesine bir saat kaldı."

"Kahvaltımı yapmak için yeterli zamanım var." Micah başını sallıyor, çamaşır sepetini masanın üzerine bırakıyor ve çantasından bir termos ile balmumu bezine sarılı bir şey çıkarıyor. Odanın ortasındaki çocuk sandalyesine çömeliyor ve iri gövdesiyle sandalyeyi cüceleştiriyor. "Emil ben gitmeden hemen önce taze taze yaptı." Kahvaltısını açarken açgözlü gözlerle sırtıyor, soğan ve sarımsak kokusu beni yanına çekiyor.

"Seni şanslı sürtük." Dirseğimi omzuna yaslıyorum ve simit üzerine yumurtalı, pastırmalı ve peynirli sandviçinin nefis kokusunu içime çekiyorum. "Harika görünüyor." Telefonumu çıkarıyorum ve Micah'nın ilk lokmasını orgazmik bir ifadeyle yutarken fotoğrafını çekiyorum. Fotoğrafı Emil'le yaptığımız grup sohbetine ekliyorum.

Benimki nerede? Ayrıca, bir insanın simitli sandviçten bu kadar zevk
alabileceğini bilmiyordum. Kendimi aşırı derecede
Şu anda bekar

Emil: Micah, beğenmene sevindim, aşkım. <kalp

Emil: Millie, yarın sana fazladan bir tane göndereceğim

Lena: DoorDash miyim? Teslimat yapıyor musun? Sadece birkaç blok

Micah yarısı yenmiş sandviçini bana uzatıyor ve ben de bir ısırık almak için neredeyse sandviçe dalıyorum.

Bir masanın yanında diz çökmüş Oliver ve kardeşi Noah'ın kelebekli yaşam döngüsü yapbozunu birleştirmelerine yardım ederken yedi yaşındaki bir çocuk bana "Sanırım bu parça buraya uyuyor" diyor. İlk gelen çocuklar onlardı ve itiraf etmeliyim ki tartışmalarından şimdiden biraz sıkıldım.

"Hayır Oliver, yanılıyorsun." Noah kardeşinin elini yol.

"Pekâlâ çocuklar, sanırım yeni bir etkinliğin zamanı geldi." Onlara Duvar boyunca uzanan birkaç böcek habitatına yönelerek dikkatlerini tartışmalarından çalıştım.

Karanlık sergi odasının ortasında kısa masalar vardır ve dış duvarlar çeşitli böcekler için pleksiglas yaşam alanlarıyla kaplıdır. Uzun, arkadan aydınlatmalı vitrinler, sergilediğimiz böcek, güve ve kelebeklerin parlak renklerini ortaya çıkarıyor.

Çocukların gözleri açılır ve en büyüğüne ulaşana kadar sıra sıra dizilmiş habitatlar boyunca koşmak için zıplarlar.

Laboratuvar odasının önüne doğru yürürken, Micah bir anneye kızının burada olduğu sürece herhangi bir pisliğe dokunmasını engelleyemeyeceğimizi açıklarken sırtıyorum. Kadın kızının nasıl yepyeni bir elbise giydiğine dair nutuk atmaya devam ederken o sabırla gülümsüyor.

Yaklaşan biri olup olmadığını kontrol etmek için koridora bakıyorum ve gördüğüm şey karşısında ağzım açık kalıyor.

Finn Ashford sakın bir özgüvenle bana doğru yürüyor, üzerinde bir çift siyah pantolon ve bronz boynunu ve yüzünü neredeyse parlatan siyah bir elbise gömleği var.

Eğer Lena için onun gizli bir fotoğrafını çekmenin zamanı geldiyse, işte o an bu andır. Sanki bir erkek moda dergisinden koparılıp önüme konmuş gibi görünüyor.

Lanet olsun. Pisliğin teki olabilir ama kadınların ağzının akıtacak türden biri.

Ve o bir pislik...değil mi? Eğer beynimde bir pislik kontrol listesi olsaydı, kesinlikle bazı gereklilikleri işaretlerdi.

Ama bana kahve getirmek ve e-postalarda şakalaşmak bu listede yok. O listeden saptı ve bu benim kafamı karıştırıyor, niyetinden tamamen emin olamıyorum.

Gözlerim yıldızlı galaksi kravatının çizgisini takip ediyor ve her iki elini de küçük bir kızın tuttuğunu fark ediyorum.

Bir an nasıl nefes alacağımı unutuyorum ve görüşümü netleştirmek için birkaç kez göz kırpmam gerekiyor.

Ama bakışlarımı tekrar onun üzerinde gezdirdiğimde görüntü aynı kalıyor. Geniş omuzlar, yontulmuş pazuların üzerinde siyah kumaş, kıvrılmış kollar, güçlü ön kollar ve -evet- bunlar çocuklar.

Finn'in çocuğu mu var?

Bunu nasıl bilemedim?

İçgüdüsel olarak sol eline odaklanıyorum.

Yüzük yok.

Gözleri benimkilerle birleşiyor ve bana küçük bir sırtış atıyor. Belki bu bir sırtış bile sayılmaz, dudaklarının titremesi sayılır, ama dengeme tuhaf bir etki yapıyor.

Bana *sırtıtmaması* gerekiyordu. Bu da kontrol listesinde yok.

Kendimi sabitlemek için ayaklarımı yere sağlam basıyorum ve el sallıyorum. "Merhaba kızlar."

Finn'in sağ bacağına arkasına sıkışmış küçük kız ayaklarını sürüyerek yere bakıyor. Bu sırada diğer kız gülümseyerek bana doğru zıplamaya başladı bile.

"Günaydın, Millie." Onun derin tınısında ismimin sesi, yaz günündeki dondurma gibi zihnimi eritiyor.

Beynim kendine gelirken aklıma gelen tek şey "Finn" oldu.

Onları selamlamak için kızların seviyesine iniyorum. "Kampa hoş geldiniz! Aramıza için çok heyecanlıyız. Ben Bayan Millie." Gülümsüyorum, etiket yiğini kapıyorum ve

Arka cebimden bir kalem çıkardım. "İsimleriniz nedir? Her birinize bir isim etiketi vereceğim."

"Bu Avery." Finn utangaç kızın yanına çömelmeden önce başını ona doğru eğiyor. Avery'nin yuvarlak yanakları hâlâ yere bakıyor ve kuzguni saçlarının düzgün bir at kuyruğunda nasıl toplandığını gözler önüne seriyor. "Avery, lütfen merhaba der misin?"

Lacivert gözleri koyu kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

"Merhaba." "Merhaba, Avery. Burada olduğun için çok mutluyum."

Diğer kız elini uzatıyor ve "Ben Eloise!" dediğinde elini tutuyorum. Açık kahverengi saçları yüzünün etrafında vahşi dalgalar halinde, gözleri Avery ve Finn'inkilerle mükemmel bir uyum içinde.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Avery ve Eloise. Birlikte çok eğleneceğiz." İsim etiketlerini hazırlayıp dağıtıyorum. Avery kendininkini dikkatlice köprücük kemiğinin yanına koyuyor ve Eloise de kendininkini göbek deliğinin tam üzerine yanlamasına yapıştırıyor.

"Şuradaki uzun boylu adamın yanına giderseniz" -doğru yönü gösteriyorum- "o Bay Micah ve herkese tarantulamız Terrence'ı gösteriyor."

Eloise beslenme çantasını yanıma bırakıyor ve Micah'ya doğru çılgınca bir hamle yapıyor ama Avery yine Finn'in elini tutuyor ve kaşlarını çatarak ona bakıyor.

"Gitmek zorunda mıyım?" diye fısıldıyor.

Finn'in gözleri şimdiye kadar gördüğüm en yumuşak halini alıyor ve Avery'ye küçük bir sırtış atarken kenarları kırışıyor. "Evet, *piccola*. Eğleneceğini biliyorum ve öğleden sonra astronomi dersinde görüşürüz." Ellerini Avery'nin omuzlarına yerleştiriyor ve ben de onları biraz yalnız bırakmak için hafifçe dönüyorum.

Dr. Kara Delik'in kızlarını teselli ettiğini duymak, onun hakkındaki izlenimlerimi çarpıtıyor.

Onu.

Avery burnunu çekiyor ama Finn'e sarılıyor ve yanımdan geçerek terk edilmiş bulmacanın olduğu masaya. Onu izlerken kaşları birbirine yaklaşıyor.

"Merak etme, harika bir sabah geçirecek," . "O kadar çok şey planladık ki, seni özleyecek vakti olmayacak."

Finn Avery'ye sersemlemiş gibi bakıyor, dudakları yüzünde düz bir çizgi oluşturuyor. Terrence koluna tırmanırken kıkırdayan Eloise'e bakıyor. "Çok sorun olmayacaksa onları ayırmamaya çalışabilir misin? Bazen birbirlerine ihtiyaçları oluyor."

"Evet, tabii ki."

Avery ve Eloise'i bir kez daha gözden geçirdikten sonra, sanki bunu yapmak ona acı veriyormuş gibi yavaşça dönüp koridorda uzaklaşıyor.

"Kaç yaşındasınız Bayan Millie?" Elijah müzenin önüne doğru yürürken elimi çekiştirerek soruyor.

"Yirmi dokuz yaşımdayım."

Başı öne eğik. "Annem yetişkin olana kadar benden bir yaş büyük bir kız arkadaşım olamayacağını söyledi."

İçimden bir kahkaha koptu. "Annen akıllı bir kadına benziyor. Hepiniz kaç yaşındasınız?" Etrafımdaki çocuk sürüsüne soruyorum.

Oliver ve Noah önümüzde yürürken Avery diğer elimi tutuyor, yanında Eloise var.

Bu sabah, Oliver'ın en iyi pizza malzemesi konusundaki anlaşmazlık nedeniyle Adrian'ın saçını çekmesi de dahil olmak üzere birkaç hıçkırık yaşadık. Ayrıca Noah'ın vivaryumda tişörtünden koparmaya çalıştığı bir kelebekle kıl payı kurtulduk.

Buna rağmen başarılı oldu. Çocuklar Monarch kelebeklerinin krizalitlerinden çıkışını görmeye bayıldılar ve dürbünlerimiz mükemmel çıktı.

"Sekiz," diye bağıyor Oliver, aynı anda Noah da "Yedi," diyor.

Eloise başını Avery'nin omzuna yaslayarak, "İkimiz de beş yaşımdayız çünkü çift yumurta ikiziyiz," diyor. "Annem karnında ikizlerin olmasının onu gerçekten çok büyük yaptığını söyledi çünkü içinde iki bebek varmış." Eloise ellerini önünde birleştiriyor. "Şu masa kadar büyük!" Eleanor'un oturduğu ve bize el salladığı giriş masasını işaret ediyor.

"İkizinizin olması eğlenceli mi?" Kızlara sordum. "Hep ikizim olsun istemişimdir. Sırları paylaşmanın harika olacağını düşündüm."

Şaşırtıcı bir şekilde önce Avery cevap veriyor. "Bir ikizimin olması en iyisi. Asla yalnız kalmak zorunda değilim." Bana küçük bir gülümseme veriyor ama bu gülümseme gözlerine ulaşmıyor.

Eloise kollarını Avery'nin omuzlarına doluyor ve "Bu en iyi şey" diyor.

Çocuklar *Quetzalcoatlus* fosilinin altında durur ve başlarını geriye yaslayarak fosile bakarlar. Bir soru korusu başlar ve neyse ki Micah elinden geldiğince cevap vermek için devreye girer.

Eloise Micah'yı soru yağmuruna tutarken Avery çekingen bir şekilde gülümsüyor. Bu kızlar çok tatlı ve delicesine akıllılar. Ebeveynlik hakkında pek bir şey bilmiyorum ama Finn bu konuda iyi iş çıkarıyor gibi görünüyor.

Avery'nin saçlarını at kuyruğu yapan ve bu sabah kıyafetlerini seçmelerine yardım eden o mu? Eloise'in tişörtünde gezegen şeklindeki balonlar tarafından tutulan küçük bir astronot figürü, Avery'ninkinde ise çiçeklerden yapılmış bir barış işareti var.

Kendime Finn'in çatık kaşlı, kaba bir huysuz olduğunu söylüyordum ama kahve dağıtımı, e-postalar ve bu sabah kızlarla konuşma şekliyle ilgili bir şey, resmin tamamına sahip olmayabileceğimi kendime itiraf etmemi sağladı.

Micah dinazor bilgisinin sonuna geldi, biz de çocukları müzenin ana kapısının dışına çıkarıp kaldırımda sıraya dizdik.

"Pekâlâ millet," diye sesleniyorum ellerimi ağzımın etrafında birleştirerek. "Yerinize otursanız, Bay Micah ve ben her birinize bir bebek bitki getireceğiz ve sonra onu koymak için toprakta iyi bir yer bulmanıza yardımcı olabiliriz."

Paisley bağırıyor, "Benim için eldiveniniz var mı? Annem kirlenmememi söyledi." Mor elbisesinin tülünü düzeltiyor.

Çocuklara daha yüksek sesle seslenmeden önce Micah'ya "Anneniz sizi yanlış kampa gönderdi o zaman," diye mırıldanıyorum. "Eldivenimiz yok ama sonra ellerimizi yıkayabiliriz. İnanın bana, ellerinizi oraya sokmak ve üzerlerine biraz toprak bulaştırmak çok iyi hissettirecek. Bu benim en sevdiğim kısım."

Paisley'nin kıvrılmış dudağı bana inanmadığını söylüyor.

Micah ve ben tüm çocukları dolaşarak civanperçemi, arı otu ve penstemon fideleri dağıtıyoruz. Paisley dışında herkes kirlenmek için heyecanlı görünüyor. Avery bile çiçek tarhında elleri ve dizleri üzerinde. Onları başlatmak için Eloise ve Avery'nin arasına çömeliyorum. "Fidelerinizi nereye dikmeliyiz?"

Müzenin önünden gelen kahkaha sesleri beni ofisimin penceresine doğru çekiyor ve kamp çocuklarını öndeki çiçek tarhlarında emeklerken buluyorum. Kızlar yan yana diz çökmüş, Eloise toprakta bir çukur kazarken kulaktan kulağa gülümsüyor ve Avery bile elleri toprakta gezinirken sırtıyor.

Millie aralarında diz çökmüş, kendi çukurunu kazıyor. Avery'nin eline küçük bir saksı fidesi tutuşturuyor ve filizi kurtarmak için birlikte çalışıyorlar, Millie'nin ağzı konuşurken sürekli hareket ediyor. Eloise'e bakıyorum, o da çukurunu istediği gibi açmış olmalı çünkü topuklarının üzerinde geriye doğru oturuyor ve saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor. Ellerini çektiğinde yanaklarında ve alnında kir lekeleri vardı.

Sessiz bir kahkaha attım.

Kızları gözetleme isteği sabahtan beri içimi kemiriyor. Ama mutlu görünüyorlar - yabancılarla çevrili yeni bir yerde olmalarını beklediğimden çok daha memnunar.

Millie ve Avery bitkilerini kabından çıkarır ve birlikte çukura indirirler. Kökleri gevşetiyor ve toprağı fidenin etrafından dikkatlice çekiyorlar. Avery ve Millie bitmiş bitkiye bakıp birbirlerine beşlik çakıyorlar. Eloise'e dönüyorlar ve yüzüne bulaşan toprağı görünce kahkahayı basıyorlar. Millie tüm vücuduyla gülüyor, başı geriye atılmış ve omuzları titriyor ve ben onu otuz metre öteden ve bir binanın içinden bile duyabiliyorum.

Birlikte gülmelerini izlerken ggs kafesim daralıyor. Millie, El'in yüzündeki kiri temizlemeden önce ellerini kot pantolonuyla kaplı kalçalarına sürüyor.

Ave ve El yaşlarına göre o kadar çok şey yaşamışlar ki bazen sadece beş yaşında olduklarını unutuyorum. Eloise o kadar neşeli ve kaygısız ki bazen hiç etkilenmemiş gibi görünüyor ama Avery'nin hassas kalbi ablasınınkinden daha kasvetli. Bu yüzden şu anda onun yüzünün aydınlandığını görmek dudaklarımda kendi gülümsememin dans etmesine neden oluyor.

Gürültücü bir ocuk kitlesi ana astronomi odasına doğru yürüyor, yol boyunca gülüyor ve konuşuyor. Avery ve Eloise kollarını birbirine dolamış, Millie ise başıboş dolaşan küçük bir çocuğu grubun içine çekmeye alışıyor.

"Finn Amca," diye sesleniyor Eloise, Avery'yi de yanına alarak bana doğru koşuyor. İki küçük beden bacaklarıma çarpıyor ve onlara sıkıca sarılmak için çömeliyorum, yaz güneşinin kokusunu içime çekiyorum ve sıcak yanaklarını yanaklarımda hissediyorum.

"İyi bir sabah geçirdiniz mi kızlar?"

"En iyisiydi," diye ciyaklıyor Eloise kulağıma.

"Bu iyi işte. şimdi benimle roket yapacaksınız," diyorum ve kızlarımı Rachel'ın herkesi selamlamak için beklediği yere doğru yürümeye teşvik etmeden önce son bir kez sıkıyorum.

Millie benim durduğum yere ulaşmadan önce diğer çocuklar yanımdan koşarak geçiyorlar, elleri kot pantolonunun arka cebinde, saçlarının küçük telleri kızarmış yüzünü ereveliyor.

Başını ne eğiyor. "Bütün gün çocuğun olduğunu nasıl kaçırdığımı anlamaya çalışıyordum. Ama Finn Amca, ha?"

"Evet, destansı bir amca ismi bulmaya çalıştım ama 'Finn'in bebekler için çok daha kolay olduğu ortaya ıktı." Boğazımı temizliyorum ve elimi saçlarımda gezdiriyorum. İşleri garipleştirse bile kafa karışıklığını gidermek en iyisi. "Sanırım benim çocuklarım var. Onlar kız kardeşimin ama birkaç ay önce vefat etti."

Millie derin bir iç çekerek elini arka cebinden çıkarıyor ve parmaklarını ön kolumda gezdiriyor. Bunun rahatlatıcı bir jest olması gerektiğinden eminim ama tam tersi bir etki yaratıyor. Kalbimin teklemesine ve ciğerlerimin iki kat daha ağır hissetmesine neden oluyor. "Çok özür dilerim." Elini bırakıyor ve tekrar cebine sokuyor.

Ve sonra bana yapabileceği en büyük iyiliği yaptı. Konuyu değiştirdi. "Kız kardeşlerim çocuk sahibi olmaya başladığında tamamen rastgele bir isim istiyorum. Yakın zamanda bebekleri olacağından değil ama düşünmesi eğlenceli." Sırıtarak omuz silkiyor. "'Cookie' ya da 'Sparkles' ya da 'Bubbles' gibi."

İçimden yükselen gürültülü ve içten kahkahayı bastırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum ve tüm oda sessizliğe gömülüyor. Muhtemelen tüm müzedeki herkes donup kalmış, ağızları bir karış açık ve elleri havada, sanki bu ses karşısında şok olmuşlar ve nasıl baş edeceklerini bilemiyorlar.

Ama kahkahamı havaya bıraktığımda, sanki üzerime yapışmış bir ağırlık tabakasını atıyormuşum gibi hissediyorum. Hafifleyen yük ferahlatıcı ve alışılmadık.

Kahkahalarım yatıştığında Millie'nin kocaman gözleriyle karşılaşıyorum, dudakları beni tanımamış gibi şaşkınlıkla aralanıyor.

"Senin güldüğünü hiç duymamıştım," diye fısıldıyor.

Ben cevap vermeden Rachel ve çocuklar tekrar konuşmaya başladılar. Umarım tüm müze normal programına geri döner. Millie sanki kalbimin mahzenine girmenin şifresini kırmış gibi bana bakıyor ve ben bunun teyze isimlerinin striptizci isimlerine benzemesinden kaynaklandığını asla kabul edemiyorum.

"İkiniz de dişlerinizi fırçaladınız mı?" Saçlarını fırçalarken Ave'ye soruyorum. Başını çeviriyor ve pırıl pırıl temiz dişlerini görebilmem için ağzını sonuna kadar açıyor.

Kızlar kampın ilk gününden sonra bir dondurma randevusunu hak ettiler. Nonno Lorenzo, Clara ve beni ilk kampımızdan sonra dondurma yemeye götürürdü.

Her yıl okulun ilk günü. Üniversiteye başladığımızda bile, bir dondurma gezisi için asla çok havalı değildik.

Eloise, video oynatılmaya hazır halde telefonumu tutuyor. "Başlayayım mı Bu mu?"

Başımı salladım, fırçayı yere bıraktım ve Avery'nin saçının bir bölümünü ayırdım. başının tepesinde. Bir kadın sesi Fransız örgüsüne nasıl başlanacağını anlatırken Eloise telefonu göğsüne dayayarak oynat tuşuna basıyor.

Avery bir süredir bunları talep ediyor ve ben de ustalaşmak için elimden geleni yapıyorum. Saç uçlarıyla yapılan temel örgü yeterince basitti, ancak Fransız örgüleri çok daha zorlayıcı oluyor. İri parmaklarım onun pürüzsüz saçlarını tutmakta zorlanıyor. Örgü genellikle birkaç parça eksik ya da çok gevşek veya çarpık oluyor ama Avery iyi bir sporcu ve bana her zaman bunu sevdiğini söylüyor.

Eloise ise saçını taramaktan kaçıyor ve onu haftada bir kez taramaya zorluyorum. Yine de harika bir kuaför asistanı.

Örgünün sonuna geldiğimde Eloise videoyu durduruyor ve bileğindeki saç bandını bana uzatıyor. Örgü yine orantısız, ama gördüğü en iyi örgüymüş gibi başını sallıyor.

"Dişlerini fırçaladın mı?" Örgünün ucunu sarmayı bitirirken Eloise'e soruyorum.

"Mm-hmm." Telefonumu bıraktı ve yatağa atladı.

Gözlerimi kısıyorum. "El, gerçekten dişlerini fırçaladın mı? Bir ."

Ağzını açıyor ve ketçap kokusuyla çarpılıyorum. *İğrenç.*

Yorganı üzerinden attım. "Genç bayan, kışını kaldırıp banyoya git ve dişlerini fırçala."

Somurtarak uzaklaşıyor ve ben yatağın ortasına kayıyorum, böylece kızlar iki yanıma oturabiliyor.

Birkaç dakika sonra Eloise nane kokulu nefesiyle geri dönüyor ve masalımızdaki Despereaux ve Prenses Bezelye hakkında gevezelik ediyor. Ben son birkaç bölümü okurken kızlar başlarını omuzlarıma yaslıyor, Avery'nin minik eli sürekli kolumu kavıyor. Kitabı bitirdiğimde her iki yanımdan yumuşak, derin nefesler yankılanıyor.

Yatma zamanı günün en zor kısmıdır. Ave ve El yorgun oluyorlar ve annelerini en çok akşamları özleyiyorlar. Benimle yaşamaya başladıklarından beri yatma saatini bir kez bile atlamadım ama bu onlar için olduğu kadar benim için de geçerli.

Her gece yorganı üzerlerine örterken, yanaklarına öpücükler kondururken ve onları sevdiğimi söylerken kalbim sızlıyor.

Burada kaldıkları ilk gece, Clara'nın kanseri daha da kötüye gitmişti ve hastaneye yeni yatırılmıştı. Ave ve El yatağında uyudular, sıcak bedenleri yanlarıma kıvrılmış küçük kedi yavruları gibi mırıldandılar. Bütün gece uyanık kaldım, gözlerimden yaşlar süzüldü, ablamın özleyebileceği her şeyi düşündüm.

Ölmeden önce aylarca süren bir yas dönemi oldu. Onlara mümkün olan en iyi ebeveyni olabilmem için kızları için ne istediğini konuşacak zamanımız oldu. Ancak eğlenceli Finn Amca'dan tam zamanlı Finn Amca'ya alışmak beklediğimden daha zor oldu.

Büyükannem ve büyükbabam öldüğünden ve ailemden destek göremediğimden, bir yandan bu keder çukurundan çıkmaya çalışırken bir yandan da Avery ve Eloise'e yardım etmeye çalışıyorum.

Bazen kalbim milyonlarca küçük parçaya ayrılmış gibi hissediyorum. Yerde yatıyorlar, keskin, tırtıklı kenarları onları toplamama yardım etmeye çalışan herkesi kesiyor. Onları tekrar bir araya getirmek için elimden geleni yapıyorum ama ne zaman bir parçayı ait olduğu yere yerleştirdiğimi düşünsem, başka bir parçaya uzandığımda her şey yeniden parçalanıyor.

Üçümüz için de terapi yardımcı oluyor ve Dr. Kline bana sürekli olarak hissettiğimiz her şeyin normal olduğunu hatırlatıyor. Ama onların gülümsemelerini görüyorum ve kahkahalarını duyuyorum ve Clara'nın bunları kaçırmak zorunda olması beni mahvediyor. Onun hayatını yaşıyorum, elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum. Onu gururlandırmaya çalışıyorum. Ave ve El'in hayatlarını onun istediği gibi yapmaya çalışıyorum.

Bunu tanıdığım herkesten daha çok hak ediyordu. Onunla yer değiştirmek için her şeyden vazgeçebilirdim.

Nefesimi tutarak El ve Ave'nin arasından sıyrılıyorum, mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde kaymaya çalışıyorum. Ellerinden kurtulduğumda birbirlerine doğru yuvarlanıyorlar, Eloise'in başı Avery'ninkinin hemen yanına düşüyor. Cebimden telefonumu çıkarıp çok huzurlu göründükleri bir fotoğraflarını çekiyorum.

Mobilyalarını taşıdığımızda birbiriyle uyumlu ikiz yatakları vardı, ancak hiçbir zaman onlarda uyumak istemiyorlardı ve her zaman benimkinde kalıyorlardı. Bu yüzden ikiz yataklarını birlikte uyuyabilecekleri daha büyük bir yatakla değiştirdim.

Aşağıya indiğimde tezgahın üzerinde tavuk nugget, peynirli makarna ve taze fasulyeden oluşan bir karmaşa ile karşılaştım. Yeşil fasulye

bu akşam pek beğenilmedi. Görünüşe göre onları çok uzun süre pişirmişim ve Eloise'in sözleriyle, "Tadı oyun parkındaki kum havuzu gibiydi."

Bir dahaki sefere parka gittiğimizde ona göz kulak olmak için aklıma bir not aldım çünkü kumun tadına baktığını bilmiyordum.

Kızlar benimle yaşamaya başlamadan önce neredeyse her akşam dışarıdan yemek alıyordum. Bu yüzden kendime yemek yapmayı öğretmek büyük bir alışma süreci oldu. Daha çeşitli yemek yapabilmeyi çok isterdim ama hala bazı basit şeyleri öğrenmeye çalışıyorum. Geçen hafta her bir ızgara peyniri yakmayı başardım, yani sicilim pek iyi değil.

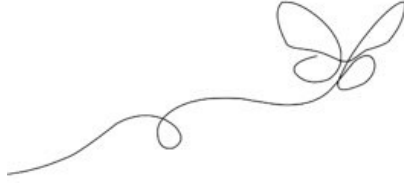
Gabriella, kızların dadısı, bunun benim uzmanlık alanım olmadığını biliyor, bu yüzden gün boyunca elinden geldiğince yardımcı oluyor. İtalya'da büyüdüğü için ömür boyu yemek pişirme deneyimi ve aile tarifleri var, bu yüzden bazen ev yapımı lazanya ve tavuk parmesan bırakıyor ve bunun için onu öpebilirim.

Bulaşık makinesini çalıştırıp yemekleri yerleştirdikten sonra bir bira alıp arka kapıdan çıkıyorum. Soğuk akşam esintisi kollarımda tüylerimi diken diken ediyor ve beni gaz ateşini yakmaya itiyor. Alevler karanlıkta dans ediyor ve ben de dışarıdaki kanepeye uzanıyorum.

Başımı arkaya eğip gözlerimin görebildiğim birkaç yıldızı aramasına izin verirken, mahallenin köpeğinden gelen yalnız bir uluma geceyi yankılandırıyor.

Kalbi kırık bir dostun çığlığı kulaklarımda çınlıyor ve bir şeyler ruhumda yankılanıyor. Kalbim canlanıyor ve *beni de geri çağırıyor dostum*.

Ve ilk kez, kalbimdeki keder ve kayıp duygularının altında, çok uzun zamandır görmezden geldiğim sarsıcı bir yalnızlığın yatıyor olabileceğini fark ettim.

Son yirmi dört saattir Finn'le dün yaptığım konuşma aklımdan çıkmıyor. Bana kız kardeşini, Avery ve Eloise'in annelerini kaybetmeleriyle ilgili yıkıcı bir şey söyledi ve ben de cevap olarak söyleyecek doğru şeyi bulamadım. Ne söylediğimi düşünmeden kelimelerimin dökülmesine izin verdim.

Sonra anksiyetem tavan yaptı, ellerim titremeye ve kalbim göğsümde çarpmaya başladı, ben de konuyu değiştirdim ve bir kedi yavrusunun dikkatini parlak bir nesneyle dağıtmaya çalışıyormuşum gibi aptalca bir şey söyledim.

Ve o zamandan beri onun derin, gürültülü kahkahasının sesi zihnimde tekrarlanırken, yanlış bir şey söylediğime dair ezici bir korku duyuyorum ve bunu düzeltmek istiyorum.

Kamp çocukları günlerini tarih öncesi yaşam ve mühendislikle geçiriyor, bu da bize yarın entomolojiye geri dönmekten önce sıfırlama şansı veriyor. Ben de nadiren ziyaret ettiğim bir bölüm olan astronomi için müzeyi geçiyorum.

Ofislerden oluşan koridorun ortasında Finn'in açık kapısına ulaşıyorum. Masasında , güvercin grisi bir elbise gömleği sırtına ve omuzlarına gerilmiş, bilgisayar ekranına doğru eğiliyor. Monitörden sessizce bir şeyler okurken ağzı sürekli hareket ediyor. Bana doğru dönmeyince, gözlerimi kapı aralığından ofisinin etrafına dikiyorum, beynine küçük bir bakış atma açlığıyla.

Ofisinin bir duvarı, çoğunlukla ders kitaplarına benzeyen şeylerle dolu tavandan tabana kitap raflarından oluşuyor. Finn'in elinde tutarken gülümsediği çerçeveli bir resim

Her iki kolunda da kundaklanmış bir bebek masasının üzerinde oturuyor. Kitaplığının yanındaki duvarda iki çizim var. Biri, iki küçük kızın elini tutan, elbiseli, sopa figürlü bir kadın, diğeri ise yıldızlı bir gökyüzünde yüzen bir dizi gezegene benziyor.

Finn'in sandalyesi gıcırdayarak beni merakımdan uyandırdı. "İyi günler, Millie." Döndü ve gözlerimle buluştu.

Adımı söylediğinde kalbimde bir şeyler kopuyor, sanki aramızda görünmez bir iplik varmış gibi beni yavaşça ona doğru çekiyor.

"Dr. Ashford." Dikkati karşısında kalbim biraz daha hızlı atıyor ama bugün kaşlarını çatmıyor. Gözleri her zamankinden daha parlak ve ağzı nötr bir çizgide. *Normal* görünüyor. "Meşgul müsün?"

"Hiç de değil. İçeri gel," diyor ve beni masasının önündeki sandalyeye doğru yönlendiriyor. Yerleştiğimde pelüş minder ağırlığının altında eğiliyor. Finn sandalyesinin kollarını kavrayarak arkasına yaslanıyor ve gömleği neredeyse uygunsuz bir şekilde göğsüne doğru geriliyor. Kravatı ayın yüzeyi gibi, grinin farklı tonlarındaki lekelerle dolu.

Gözlerimi tekrar yukarı kaldırıyorum ve kendimden emin bir gülümseme deniyorum. "Özür dilemek istedim. Bir hata yaptığımdan endişeliyim ve bunu düşünmeden edemiyorum."

Kaşını kaldırıyor. "Kravatıma kahve döktüğün için özür mü diliyorsun?"

Gözlerimi kısıyorum. "Sadece benim hatam olmasa da zaten özür diledim. Ayrıca kahvenin her yerine bulaştığını söyleyemem. Neptün'ün ucunda ancak bir leke vardı."

"Neptün çok hassastır." İç geçiriyor ve tekrar neşeli bir konuşma yapmaya çalıştığını fark ettiğimde karnıma bir ürperti yayılıyor. "O zaman toplantının ortasında burnumu kırdığın için özür dilemeye gelmiş olmalısın." Ellerini çenesinin altında birleştiriyor.

Bu anı beni koltuğumda doğruldu. "Gergin hissettiğim için benimle alay ettikten sonra adalet buydu."

Ellerini indiriyor ve öne doğru eğiliyor, kaşları endişeyle çatılıyor. "Hiç de alay etmiyordum. Seni kontrol etmek için başarısız bir girişimdi. Kalpsiz gibi görüldüğüm için gerçekten özür dilerim."

Bana söylediklerini yutmaya çalışırken boğazım Sahra Çölü gibi oluyor. Dudağımın içini çiğniyorum. "Sanırım Plüton hakkında yapmak zorunda kaldığın monolog yeterince ceza oldu."

Kıkırdıyor ve derinden gelen ses tenimin üzerinde yuvarlanarak arkasında karıncalanmalar bırakıyor. "Plüton hakkında tutkulu hislerim var. Yıllarını gezegen kulübünde geçirdi ve sonra aniden sürgüne gönderildi. Onun için endişeleniyorum."

Sırıttıyor. *Sırıttıyor.*

Doğru ofiste miyim? Finn'in aynı muhteşem yüze sahip ama huysuz kişiliği olmayan bir ikizi mi var ve ben *onu* gerçekten bu sabah mı buldum?

Okyanus mavisı gözleri tamamen benimkilere odaklanıyor ve ben onların içinde bir kazazedeyim, görünürde hiçbir kurtarma olmadan dalgaların genişliğinde yüzüyorum.

"Kahve ve burun olayı için burada değilseniz, tampon için özür dilemeye gelmiş olmalısınız."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Hayır."

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor, kaşlarını çatarak dudaklarını aşağı çekiyor. "Eğer yapsaydın iyi olurdu."

Yanaklarım alev alev yanıyor ve azı dişlerim birbirine sürtünüyor. Görünüşe göre onun huzurunda yaptığım her utanç verici şeyi gündeme getirecek. "Özrümü sigorta talebin hissedeceksin," diye küstahlaşıyorum, çapraz kollarımı sıkarak.

Sıcak yanaklarımda gezinen gözlerinde sessiz kahkahalar oynuyor.

Kollarımı bırakarak daha dik oturuyorum ve neden burada olduğuma dair asıl meseleye geri dönüyorum. "Buraya geldim çünkü bana kız kardeşinden bahsettiğinde verdiğim tepki için özür dilemek istedim. Doğru şeyi söylemediğimi hissediyorum."

Kaşları endişeyle çatıldı. "Yanlış bir şey yapmadın ve şimdi o kadar taze değil, bu yüzden yeni bir insana açıklamak biraz daha az acı veriyor." Küçük bir omuz silkme hareketiyle bir omzunu kaldırıyor. "Bu bizim gerçekliğimiz ve açık sözlü olmaya alışıyorum. Yanıtınız beni hiç rahatsız etmedi."

Beceriksizce sarf ettiğim sözlerle profesyonel ilişkimizi tamamen mahvetmediğimi bilmek göğsümdeki endişeyi biraz olsun hafifletiyor.

Finn devam etmek için sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "O öleli altı ay oldu ve kızlar ondan birkaç ay öncesinden beri tam zamanlı olarak benimle birlikte." İç çekerken göğsü kabarıyor. "Avery ve Eloise bu hafta kamptayken bir sorun çıkma ihtimaline karşı sizi önceden uyarmalıyım. Clara'nın vefatından bu yana benden ya da bakıcıları Gabriella'dan ilk kez ayrı kalıyorlar."

Göğsüm ağrıyor. Bu iki küçük kız kısacık hayatlarında çok şey yaşadı ve bu hiç de adil görünmüyor. "Harika bir gün geçirdiler

Dün. Konuşuyor ve gülüyorlardı ve sen bana söylemeseydin böyle bir şey yaşadıklarını bilemezdim."

"Bunu duyduğuma sevindim." Başını sallıyor, ellerine bakarken kaşlarının arasında derin bir çizgi belirliyor. "Bazen söyleyecek doğru şeyleri bulmanın zor olduğunu biliyorum ama harika iş çıkardın." Dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Ve beni güldürdün, ki bu en iyi ilaçtır, değil mi?"

Onun dizginlenemez mizahını hatırlayarak başımı sallıyorum. "Bu isimlerin *bu kadar* komik olduğunu bilmiyordum."

Dünkü gibi aniden gülüyor ve bu bende de aynı şaşırtıcı etkiyi yaratıyor, ciğerlerimdeki nefesi tamamen söküp alıyor. "Çünkü kulağa striptizci ismi seçiyormuşsun gibi geliyordu." diye itiraf etmek için yüzünü buruştururken gözleri .

Aman Tanrım.

İçimden bir kıkırtı koptu. Sonra bir tane daha, ta ki Finn'in ofisini kahkahalar doldururken alnımı elime düşürene kadar.

"Yine de iyi isimlerdi," diyor Finn. "Belki yeğenleriniz için değil ama entomoloji işinin yürümemesi ihtimaline karşı."

"Çok utandım," diye mırıldanıyorum başımı kaldırıp kahkahalarımı yatıştırmaya çalışırken.

Parlak gözleri benimkileri yakalıyor ve gülümsemem kayboluyor. Masasının üzerinden birbirimizi izlerken yanaklarımdaki sıcaklık boynuma yayılıyor. Hava ofise ağır ve gergin bir şekilde yerleşiyor.

Gözlüklerini düzeltiyor ve bakışlarımız arasındaki boşlukta kıvılcımlar çıkıyor. Kalbim, bunun *daha fazlası* olabileceğini söyleyen bir fısıltıyla aniden çarpıyor.

İş arkadaşlarından daha fazla. Planladığımdan daha fazla.

Bu his kadar yabancı ve beklenmedik ki, beni sokacakmış gibi itiyorum.

İlk günden beri bir bilim insanı olarak ciddiye alınmak için mücadele ediyorum ve Finn'le iş arkadaşlığından daha fazlası olmak için hayalimdeki işteki şansımı engelleyemem. Terfim için ihtiyacım olan kararsız oy olabilir. Ve herkesin onunla olan ilişkim yüzünden bunu elde ettiğimi düşünmesine izin veremem.

Beynim kuma güzel, uzun bir iş arkadaşları-dur-burada çizgisi çiziyor.

Boğazımı temizleyip ayağa kalkıyorum ve avuç içlerimi kot pantolonuma bastırıyorum. "Bu isimleri kesinlikle teyze listesinden çıkaracağım ve daha iyi

Seçenekler." Kalbim beni Finn'e daha fazla yaklaştırmadan bu konuşmadan kaçmanın bir yolunu ararken ellerimi büküyorum.

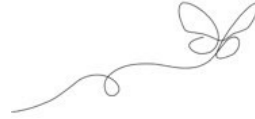
Ama "Güldürdüğü için teşekkürler." dediğinde bu planları tamamen mahvediyor. Son birkaç aydır yalnız bir hayat yaşıyorum ve bir arkadaşla gülmek çok güzel."

Finn elini az önce kuma çizdiğim çizginin üzerinden geçiriyor ve çizginin varlığına dair hiçbir iz bırakmıyor.

Arkadaşlar. Arkadaş olabiliriz. Ben Micah ile arkadaşım ve hâlâ her gün onunla birlikte çalışıyorum.

Kuma yeni bir çizgi ızıyorum ve onu Arkadaşlık-Bu Çizgiyi Geçme olarak etiketliyorum.

Ciddiyim, Millie. Sınır bu.

O gece yatağımda kitap okurken telefonum babamdan gelen bir fotoğrafla çalıyor. Resme tıklayıp açıyorum ve çiftlikteki balkabağı tarlasını görüyorum; şu anda küçük filizlerin çıktığı dev bir toprak tarlası.

Oaks Halkı

Baba: Bebek balkabağı bitkileri. Birkaç ay içinde aile balkabağı oyma yaşmamız için hazır olacaklar

Fabes: Üç yıl önceki ahtapot oymacılığını geçmeye çalışabilirsiniz ama

Tess: Hâlâ geçen yıl Zendaya oymamla harikalar yarattığımı söylüyorum

Zendaya'nınki çok fena. Zendaya ahtapotu bu

Yıl

Anne: <p>Babamın traktör üzerindeki resmi> Çiftçim traktörünün üzerinde seksi görünmüyor mu

Fabes: Ew. Anne, ben yaşıyorum

Baba: Belki de seni yuvadan kaman için motive etmeye çalışıyoruz, Minik Kuş

Fabes: O balkabağı tarlasını ekmene yardım ederken gitmemi istemediğine eminim

Gel Lena ve benimle yaşı. Burada traktör yok

Ya da buraya taşın, Fabes. Sadece beş dakikalık mesafede ve hiç aile yok

Ben zaten dışarı çıkıyorum. Bu gece bir randevum var

Bundan sonra daha fazla bilgi isteyen mesajlar yağıyor, ancak Fable hiçbirine yanıt vermiyor, ben de pes edip komodinin üzerine geri koyuyorum.

Telefonum tekrar çalmadan önce kitabımın birkaç sayfasını bitirmiştım ve onu kaptım.

Ama ismi gördüğümde gülümsemem bozuluyor. Mesajı açmak için kaydırduğimde ellerim titriyor.

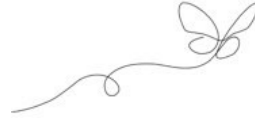
Sadece seni düşünüyorum. Beladan uzak duruyorsun

Kalbimin paniklemesini engellemeye çalışarak nefesimi tutuyorum. Kyle aylardır benimle iletişime geçmemişt i - nihayet onu terk edecek gücü bulduğum birkaç haftadan beri.

Ama onun adını ekranımda görmek, karnıma saplanan bir ok gibi hissettiriyor. Keskin ve ani ve tüm vücudumu yakıyor.

Başım hiç belaya girmedi. *O* benim kaçtığım belaydı.

Yavaşça ciğerlerime derin bir nefes çekiyorum. Oksijeni içeri çekiyorum ve tekrar dışarı vermeden önce beşe kadar sayıyorum. Sonra telefonumu kapatıyorum.

Maggie's'de önümdeki kişinin etrafına bakarak kalan bademli kruvasanları sayıyorum. Bu havalı iş adamı beş tane sipariş etmediği sürece bir tane alacağım. Espresso öğütücüsünün sesi kahve dükkanını dolduruyor ve cevizli, topraksı aroma etrafımı sarıyor. Burnumdan derin bir nefes çekiyorum, kafeinin bu sabah solunum sistemime doğru aktarılacağını umuyorum.

Dün gece eski sevgilimden gelen mesajdan sonra uyku yavaş geldi. Aptal ailem hakkında gülümseyerek uykuya dalmak harika olurdu, ama

Bunun yerine, beynim tırnak etlerimi karıştırmama ve yatakta dönüp durmama neden olan bir Kyle sarmalına girdi.

Zar zor uyuduktan sonra, sabah 2:17'de gönderdiği bir başka mesajla uyandım.

Senden haber alamadım.

Onu terk ettikten sonra ruhum çorak bir araziye döndü. Her çiçeği köklerinden söküp attığı ve hiçbir yaşam bırakmadığı tozlu bir toprak. Hiçbir renk.

Son altı ayın her günü o toprağı canlandırmak ve ona yeniden hayat vermek için geçti. Sonunda gerçek Millie'nin kim olduğunu keşfediyorum ve onunla tekrar etkileşime geçmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

Önümdeki adam siparişini bitirip kenara çekilirken Maggie elinde bir tepsi taze bademli kruvasanla arka taraftan fırlıyor. Kocaman gözlerimi görünce göz kırptı.

"Bu sabah kaç tane yiyorsunuz?" Tepsiyi vitrinin içine kaydırıyor, kendine özgü tulumu ve önlüğü unla tozlanmış.

Başımı eğiyorum, tartışıyorum. "İki kruvasanlı bir sabah olabilir."

Gülümsüyor ve yeni partiden iki tanesini benim için bir torbaya koyuyor ve sonra ellerini tezgâha yaslıyor, kolları girdaplı, çiçekli dövmelerle kaplı.

"Maggie, sen mucizeler yaratıyorsun." Kahverengi poşeti açıyorum ve taze pişmiş hamur işlerini koklarken gözlerimi kapatıyorum.

Bir barista kahve siparişimi getiriyor ve kahvaltımın parasını ödüyorum. Cüzdanımı kapatırken arkamdan tatlı bir ses "Hey, Bayan Millie," diye bağıyor.

Arkamı döndüğümde Eloise'in beni masalarına doğru el sallayarak götürdüğünü görüyorum; dağınık saçları neredeyse oturduğu yerden düşecekmiş gibi ileri geri uçuşuyor. Avery ve Finn de onunla birlikte pencerenin yanında oturuyor. Avery masaya sığmayacak kadar büyük görünüyor, Belle'in karşısında yemek yemeye çalışan Çirkin gibi kızların arasında kambur duruyor. Kahvesinden bir yudum almak için eğildiğinde koyu renk bir saç teli alnına düşüyor.

Ben masaya yaklaşırken Finn ayağa kalkıyor ve onlarınkinin yanındaki masadan boş bir sandalye çekiyor. Sandalyeyi karşısındaki boş yere itiyor. "Bize katılın."

"Sorun değil." Başımı salladım. "Hepiniz kahvaltınızın tadını çıkarın. Rahatsız etmek istemem."

Eloise bileğimi kendine doğru çekerek, "Lütfen," diye yalvarıyor.

Finn bana tam olarak anlamlandıramadığım gizli bir sırıtış fırlatıyor.

Bedenim ve beynim birbirlerine karşı savaşıyor, kahvaltılarına katılmanın çizgiyi ihlal edip etmediği konusunda çatışıyorlar.

Ama Avery kendi koltuğundan kalkıp beni boş olana doğru çektiğinde benim yerime karar veriyor ve ben de koltuğa çöküyorum.

İlk kruvasanımı paketinden çıkarmaya başlıyorum ve kızlara gülümsüyorum. "İyi bir sabah geçiriyor musunuz?"

Eloise ısrarla başını sallıyor. "Finn Amca kahvaltıyı ev yerine burada yapabileceğimizi söyledi."

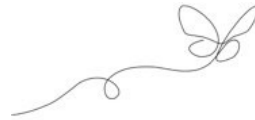
Eğilip fısıldıyorum, "Çünkü burası en iyi kahvaltılıklara sahip."

Yemek yerken Eloise bana dün akşam Finn yemeklerini o kadar kötü yakmış ki duman alarmları çalmaya başlayınca nasıl dışarıda yemek yemek zorunda kaldıklarını anlatıyor. Onlara bugün kampta neler yapacağımıza dair birkaç ipucu veriyorum, sonra da annemin bu sabah gönderdiği, anneleriyle birlikte yüzen iki yavru su samurunun videosunu gösteriyorum.

Ama kızlarla konuşurken gözlerim sürekli Finn'e takılıyor. Çoğu zaman sessiz, Eloise'in yanağındaki kırıntıları fırçalıyor ve Avery sütünü masaya döktüğünde onu rahatlatıyor. Her hareketi doğal görünüyor. Onların yanında o kadar rahat ki, onlar da onunla tamamen rahat görünüyorlar, ona takılıyorlar ve kendi hikayelerini anlatırken onu kıkırdatıyorlar.

Ve o pislik kontrol listesini doldurmaya devam edebileceğimi sanmadığım şüphesi iliklerime kadar işliyor.

Finn onu hemen hemen yaktı ve bana küllerden başka bir şey bırakmadı.

Perşembe akşamı tam ofisten çıkmak üzereyken Sharon'dan bir e-posta aldım ve okumak için masama giderken neredeyse sandalyeme takılıp düşüyordum.

KİME: Millie Oaks

Gönderen: Sharon Glass

KONU: İkinci Görüşme Talebi İyi günler

Millie,

Dikkatli bir değerlendirmenin ardından, entomoloji direktörü pozisyonu için havuzumuzu iki nihai başvuru sahibine indirdik. Yönetim kurulu ve ben, ileriye dönük en iyi sürecin her başvuru sahibi için bir deneme haftası ve ardından ikinci bir mülakat olacağını düşünüyoruz.

Deneme tarihlerinin yanı sıra o hafta boyunca denetleyeceğiniz sorumlulukları detaylandıran ayrı bir belge ekledim. Ben bir kongreye katılırken küçük bir gecikme olacak, bu nedenle entomoloji departmanından sorumlu olduğunuz süreye hazırlanmak için dört haftanız olacak.

O hafta boyunca, mülakat komitesine kelebek vivaryumunda bir tur vereceksiniz. Orada her bir başvuru sahibiyle yaklaşık otuz dakika geçirmeyi bekliyoruz ve bu süre boyunca benzersiz görüşlerinizi ve bilgilerinizi duymayı umuyoruz.

Röportajınızda sizden bazı harika fikirler duyduk ve bizimle başka neler paylaşacağınızı görmek için sabırsızlanıyorum.

Herhangi bir sorunuz varsa, bana e-posta göndermekten veya ofisime uğramaktan çekinmeyin.

Teşekkürler,

Sharon Glass

Wilhelmina Doğa Bilimleri Müzesi Müdürü

E-postayı tekrar okuduğumda midemin çukuruna bulantı yerleşiyor. Pozisyonun bana kolayca verilmesini hayal etsem de, mantıken bu işlerin yürümediğini biliyorum. Bu iş için uygun kişi olmak istiyorum, ama eğer değilsem, komitenin doğru kararı vermek için zaman ayırmasına gönülsüzce seviniyorum.

Finn'in muhtemelen bunu bildiğini fark ettiğimde kalbime küçük bir ihanet saplanıyor. Belki de kahve ve nazik e-postaların sebebi buydu. Benim için üzülmüştü.

Bu işi almak için özel muamele istemiyorum. Bunu adil bir şekilde kazanmak istiyorum çünkü *ben* doğru seçimim ve bunu hak eden belalı bir bilim insanıyım.

Dört hafta şu anda çok uzak geliyor, ama belki de bana odaklanma ve bir sonraki mülakatta kendimi tam nasıl sunmak istediğimi belirleme fırsatı verir. Umarım bu süre, iş görüşmesine gitme isteğimi söndürmek için yeterli olur.

Damarlarımda güvensizlik dolaşıyor ve bu işi ne kadar hak ettiğimi kanıtlayabileceğim.

Lanet olsun.

Bir buçuk hafta boyunca Millie'nin tamponumun üzerine eğilmiş görüntüsünü zihnimden silmeye çalıştım. Ama işte burada, içten kahkahalar atarken görüntüyü beynime tekrar kazıyor. Bu kez dar kot pantolonu kalçalarına oturmuş, her kıvrımını sergiliyor.

Ama ben bir profesyonelim ve iş arkadaşımın mükemmel kıcına bakmam.

...birkaç dakikadan fazla.

Millie ve başka bir kadın o kadar çok gülüyorlar ki, kızları kampın son gününden almaya geldiğimi bilmiyorlar. Boğazımı temizliyorum ve Millie başını kaldırıp bana bakıyor, bir yandan da ışıltılı yeşil gözlerindeki yaşları siliyor.

Bu haliyle şaşırtıcı derecede güzel, sınır tanımıyor ve mutlu; bu da dudaklarımın küçük bir sırtışla yukarı kalkmasına neden oluyor.

"Hey, Finn."

Millie adımı söyler söylemez, diğer kadın kadar hızlı döndü ki saçları yanağını kamçıladi. Koyu renk gözleriyle yüzümden ayakkabılarıma kadar beni tarıyor, ağzı bir karış açık, kaşları neredeyse saç çizgisine varıyor.

Millie uzanıp kadının çenesini kapattı. "Bu benim arkadaşım Lena. Terbiyeli olmadığı için üzgünüm." Gözlerini arkadaşına doğru kısar.

Elimi Lena'ya uzatıyorum ve o da hevesle tutuyor. "Finn Ashford. Astronomi bölümünde çalışıyorum."

"Oh, kim olduğunu biliyorum." Sinsi bir sırıtışla bana bakıyor, sonra Millie'yi işaret ediyor ve mırıldanıyor, "Haklı olduğumu bilmeni istiyorum. Eğer onu istemiyorsan, ben alırım."

Millie bir an için sıçrarken yanaklarıma sıcaklık çarpıyor. Lena'yı bizden uzaklaştırıp odanın içine doğru itmeden önce başını sallıyor.

"Bunun için özür dilerim." Millie utanç dolu gülümsemenin yüzünü ele geçirmesini engellemek için alt dudaklarını ısırıyor.

Ona özür dilememesini söyleyemeden Eloise ve Avery odanın öbür ucundan ciyaklayarak koşup bacaklarıma çarpıyorlar. Lena onları takip ediyor ve bana iki küçük tuval uzatıyor.

Avery benden kurtuluyor ve lacivert-mor tabloyu görmek için ayak parmaklarının üzerinde duruyor. "Bayan Lena bize kelekleri nasıl boyayacağımızı gösterdi. Onları şöminenin üzerine koyabilir miyiz?"

"Elbette. Çok güzeller," diyorum onun yanında diz çökerken.

Eloise turuncu-siyah kekebeğini gösteriyor. "Turuncuya boyadım çünkü bu benim en sevdiğim renk."

"İkisini de seviyorum." Ayağa kalkmadan önce her bir kızını alnından öpüyorum.

Lena bizi izlerken avuçlarını yanaklarına dayamış, dirseğiyle Millie'yi dürtüyor.

Millie omzuna vurdu ve "Kes şunu" diye tısladı.

"Bu akşam hâlâ pizza yapıyor muyuz?" Avery, beni her zaman kendi isteklerine boyun eğdirme gücüne sahipmiş gibi görünen hüzünlü köpek yavrusu gözleriyle gömleğimi çekeştirerek soruyor.

Son zamanlarda beynim o kadar dağınıktı ki bu sözü tamamen unuttum. "Elbette, Ave. Ama eve dönerken markete uğramamız gerekiyor."

Eloise heyecanla alkışlar.

"*En iyi* ev yapımı pizzayı kim yapar biliyor musun?" Lena kaşlarını aşağı yukarı oynatarak soruyor.

Millie, Lena'nın söylemek üzere olduğu şeyi durdurabilecekmiş gibi iri gözlerle ağzını açar.

Ama yeterince hızlı değil.

"Millie'nin var," diyor Lena ışıltılı bir gülümsemeyle.

Millie'nin yanaklarında kırmızı bir allık yanıyor. Lena utanmaz, ama gidişattan hoşlandığını inkar edemem.

Son zamanlarda mutfaktaki kayıtlarımla pizza yapabileceğimi düşünüyorum muyum? Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen hayır. Spagettimizi pişirip lapa haline getirmeyi başardım.

ve kurutulmuş ete benzeyen kızarmış bir tavuk yaptım. Pizza için yardım istemekten gurur duymuyorum.

Millie ellerini yüzünden aşağıya doğru siliyor ve bana ciddiyetle bakıyor. "Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok," diyorum omuz silkerek. "Eğer gelmek istersen yardıma ihtiyacımız olabilir."

Doğru cevabın ne olduğunu tartarken gözlerinde bir savaş yaşanıyor gibi. Sonunda iç geçiriyor ve "Rahatsız etmek istemiyorum" diye itiraf ediyor.

"Sen değilsin. Yardıma ihtiyacım var. Bu hafta iki kez akşam yemeğimizi mahvettim bile." Hayatımda gördüğüm en inandırıcı köpek yavrusu gözleriyle Millie'ye yalvaran Ave ve El'e bakıyorum.

Lena hiçbir şeyi kaçırmıyor. Kızların önünde diz çöküyor ve şöyle diyor: "Millie en iyi ev yapımı ekmeği yapıyor. Hayatımda yediğim en lezzetli şey."

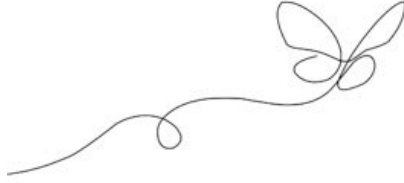
Bu haber üzerine Avery ve Eloise zıplayıp durarak Millie'ye bize pizza yapması için yalvarmaya başladılar.

Kaşlarını kaldırarak ellerini başlarının üzerine koyar ve gülümser. "Tamam, tamam. Size hayatınızın en güzel pizzasını yapacağım." Lena'nın kolunu tutuyor ve onu yukarı çekiyor. "İşin bitti," diye sertçe çıkışıyor ve onu iterek uzaklaştırıyor.

Millie onu tekmeleyerek uzaklaştırmaya çalışırken Lena, "Pizzanızın tadını çıkarın kızlar," diye sesleniyor.

Millie yüzünü bana döndü ve başını sallayarak "Özür dilerim" dedi.

"Özür dileme" derken ona ciddiyetimi yansıttığını umduğum sert bir bakış atıyorum. Telefonumu çıkarıp ona uzatıyorum. "Bana numaranı ver, ben de sana adresimi mesaj atayım. Sonra da mağazadan ne almam gerektiğini söylersin."

"Sen ve kızlar bana karşı birlik olmuşsunuz," diye bağıyorum telefonumun hoparlöründen. Eğer yolda gidiyor , Lena'ya bağıırken arabamda yankılanan sesimi insanların duyabileceğinden eminim.

"Tam da planlarıma göre , değil mi?" diye mırıldanıyor.

"Bir dahaki sefere birinden hoşlandığında, Barkeep's'te sana içki ısmarlayan o kadının kucasına kustuğun zamanı bilmesini sağlayacağım." Finn'in mahallesine girerken bir dur işaretinde duruyorum. "Finn'den *hoşlandığımdan* değil. Ama ne demek istediğimi anlıyorsun."

Lena'nın karanlık kıkırdaması telefona doğru süzülüyor. "Elbette. Kendine bunu söylemeye devam et." Dramatik bir şekilde iç geçiriyor. "Orada olamayacağım için yıkıldım. Onu o kızlarla sadece üç dakika falan gördüm ve çoktan bayılmıştım."

Direksiyonu sıkarken parmak eklemlerim bembeyaz oluyor. GPS'im beni sağa dönmeye yönlendirirken, "Kimsenin bayılmaması gerekiyor," diye bağıyorum.

"Sen baygınlık polisi misin?" Lena sözlerinin arasında kıkırdarak soruyor. "Çünkü sonunda kendini tutuklamak zorunda kalabilirsin. Buna dikkat et."

"Ugh," diye homurdanıyorum gergin çenemin arasından. "Sen tarihteki en kötü en iyi arkadaşsın ve Micah daha yeni senin pozisyonuna terfi etti."

Aramayı sonlandırmak için parmağımı çatlak ekranıma bastırdığımda yüksek sesli kahkahası arabamda yankılanıyor.

Navigasyon sistemim bana vardığımyı söyleyene kadar iki katlı modern evleri ve şirin kulübeleri tarıyorum. Koyu yeşilin önünde duruyorum,

iki katlı bungalov ve ev numarasını kontrol ettim. İşte burası, kaldırımın kenarına park edip arabayı durduruyorum.

Kanın bakırımsı tadı dilime çarpıyor ve bana dudağımı ne kadar agresif bir şekilde çiğnediğimi hatırlatıyor. Aynayı ters çevirerek, kanamayı durdurmak için torpido gözündeki peçeteyi kullanıyorum.

Aklım onun evine gittiğim gerçeğini algılayamıyor. Bu Maggie'de rastgele karşılaşmak değil. Başka birinin mekanında olmanın, havlularını nasıl katladıklarını öğrenmenin, mutfakta en sevdikleri kahve fincanını kuruttuklarını görmenin ve buzdolabını nasıl düzenlediklerine bir göz atmanın samimi bir yanı var.

Tüm çeşnilerinin tarihi üç yıl mı geçmiş? Çöpe atmadan önce her şeyin küflenmesine izin mi veriyor?

Kan durduktan sonra gözlerimin yanımdaki evde gezinmesine izin veriyorum. Bitkiler geniş verandayı çevreliyor, asılı saksılarda büyük eğrelti otları ve ahşap basamaklara kadar uzanan yürüyüş yolunu kaplayan çiçekler var. İki ladin ağacı büyük bir karşılama gibi bahçenin üzerinde yükseliyor. Altın akşam güneşi hâlâ gökyüzünde parlıyor ama pencerelerden sıcak bir ışık huzmesi yayılıyor.

Davetkâr samimiyet kalbimdeki o görünmez ipi çekiştirerek beni eve doğru çekiyor.

Derin, sakın bir nefes alarak nemli avuçlarımı kot pantolonumun üzerinde gezdiriyorum ve arabanın etrafına bakıyorum. Yirmi yıllık güvenilir 4Runner'ım lisede yüzme antrenmanına gidip geldiğim yıllardan kalma güneş kremi ve havuz kokuyor ve sinirlerimi yatıştırması için gözlerimi kapatıyorum.

Eninde sonunda arabadan inmeme gerekecek, ama kendime küçük bir moral konuşması yapmak için bir an ayırıyorum. Lena'nın cebimde olduğunu ve bana ne kadar harika olduğumu söylediğini farz ediyorum.

Lanet . *Hayır*. Şu anda Lena'ya kızgınım.

Sinirlerimi toplayıp arabadan indiğimde Finn'in evinden yumuşak bir klik sesi geliyor. Gözlerimi verandasına dikiyorum.

Açık kapı aralığında duruyor, çerçeveye yaslanırken kollarını göğsünde kavuşturmuş. Onu daha önce iş kıyafetleri dışında bir kıyafetle görmemiştim ama bu akşam kot pantolonla nasıl görüldüğüne tanık olma ayrıcalığına sahibim. Kaslı kalçalarını sarış şekli neredeyse müstehcen. Siyah tişörtü göğsüne ve omuzlarına kadar uzanıyor, çıplak ayakları ve gözlükleri de bu rahat görüntüye eklenince başım dönüyor.

Merdivenleri çıkarken aramızdaki havada elektrik çatırdıyor, ben yaklaştıkça vızıldıyor ve şaklıyor. Başımı kaldırdığımda gözleri mavi bir morfo kelebeğinin kanatları kadar parlak ve bu dikkat dağınıklığı son basamakta tökezlememe neden oluyor.

Düşmeye tamamen hazırım. Finn'in ayaklarının *dibine düşerim. Tipik Millie tarzında, üzerine düşerim.*

Ama iki büyük el üst kollarımı kavıyor ve verandanın ahşap çitalarına çarpmadan önce beni yakalıyor. Avuç içleri tenimle buluşuyor ve havadaki elektrik, elleri aracılığıyla doğrudan vücuduma giriyor - hazırlıklı olmadığım güçlü bir sarsıntı.

"Seninle ne yapacağım, Millie?" Finn beni ayağa kaldırırken sırtıyor.

Parmaklarını saçlarımdan geçirip beni öpebilir misin? Ya da ellerini belime doğru kaydırıp beni kendine doğru çekebilirsin.

Kahretsin.

Aman

Tanrım.

Hayır,

Millie.

Çizgi! Çizgiyi geçmiyorsun.

Orgazma aç bir kadın gibi düşünmeyi bırak. Bunu daha sonra kendin halledebilirsin.

Ayaklarımı sıkıca altıma yerleştiriyorum ve beynimin gittiği yeri raydan çıkarma ihtiyacı duyarak neredeyse onun elinden fırlıyorum. Bu adamın huzurunda böyle şeyler düşünmeyeceğim. Bu o kadar uygunsuz ki, başka bir dünyada da olabilir.

"Sana çarpıp duruyorum," diyorum, hormonlarımı yeniden dizginlemeye çalışırken kot pantolonumdaki var olmayan kırıksıklıkları düzeltiyorum.

"Sorun değil," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor. "İçeri gelin." Finn kapıdan önce benim girmemi işaret ediyor ve Avery ile Eloise selamlaşmak için bana doğru koşuyorlar.

Avery, önünde çömelene kadar kolumu çekiyor ve kulağıma fısıldıyor, "Finn Amca evimizi bulamayacağından endişelendi."

Finn'e bakıyorum ama o Eloise'in saçıyla uğraşüyor ve dikkatini vermiyor. "Biraz gergindim, o yüzden yavaş sürüyordum."

Başını sallıyor, tamamen anlamış gibi gözlerini kısarak bana bakıyor.

Eloise elimden tutup beni oturma odasına çekiyor. "Finn Amca uzay gemisi yapmamıza yardım ediyordu," diyor ve beni bir köşeye sürüklüyor.

Legolarla. "Ve burası da boyama yaptığımız yer." Boya kalemleri ve açık boyama kitaplarıyla dolu çocuk boyundaki bir masayı işaret ediyor.

Avery, en az on beş pelüş hayvanın bulunduğu gece mavisi kanepeye uzanıyor. Elinde küçük bir geyik tutuyor. "Bu Moosey." Sonra bir zürafa alıyor. "Bu da Giraffey."

İsim seçimleri karşısında dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Memnun oldum, Moosey ve Giraffey."

"Ve Millie," diyor Eloise, dikkatimi hayvan tanıtımlarından uzaklaştırarak. Tuğla şöminenin önünde duruyor ve kenarlarında karmaşık altın desenleri olan siyah bir vazoyu işaret ediyor. "Annem şimdi orada."

Farkına varıyorum ve gözyaşlarım yüzeye çıkarken gözlerim yanıyor. Vazonun iki yanında çerçeveli resimler duruyor, her birinde kuzguni saçları ve parlak mavi gözleriyle çarpıcı bir kadın. Sağdaki resim belli ki hastalandıktan sonra çekilmiş, gözlerinin altındaki derin, koyu halkalar ona gülümseyen kızların aydınlık yüzleriyle tam bir tezat oluşturuyor.

Diğeri ise daha mutlu zamanlarda çekilmiş. Kızlar anneleriyle birlikte kaydıraktan iniyor, yüzlerinden kahkahaları okunuyor. Kızların bu öğleden sonraki kelebek tuvaleri çerçeveli resimlerin arkasında duruyor.

Avery ve Eloise çoktan bir sonraki şeye atladılar, beni Legolara doğru çekmeye çalışıyorlar ama kalbim tatlı ve yıkıcı şömine rafına takıldı.

Gözlerim kanepenin arkasında duran Finn'gözleriyle buluşuyor. Parmaklarını kanepenin arkasına geçirmiş, "*Kaosa hoş geldin*" der gibi sessiz bir sırıtışla bana bakıyor.

"Alexa, pizza müziği çal," diye sesleniyor El hoparlöre doğru.

Alexa'nın ne istediğini nasıl anladığını bilmiyorum ama yumuşak bir İtalyan pizzacısı müziği mutfağa doğru süzölmeye başlıyor. Avery ve Eloise, Millie'nin iki yanında kahkahalarla gülüyor, bir yandan da tezgahın üzerinde pizza hamurlarını yoğuruyorlar, unlar her yöne uçuşuyor.

Millie'nin burada olmasının bu kadar tedirgin edici olacağını tahmin etmemiştim. Evin içinde yürümek ve kızların ona her ayrıntıyı göstermesini izlemek sinir bozucuydu. Dünyamıza bir kapı açıyormuşum gibi hissediyorum ve tüm yan etkilerini düşündüm mü bilmiyorum.

Ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu incelemekten kendimi alıkoyamıyorum. Beyaz gömleği işe giderken giydiklerinden biraz daha düşük kesimli ve gözlerim sanki kendi akılları varmış gibi oradaki kremsi tene takılıp duruyor.

"Buraya gel Finn," diyor Millie mutfak adasının karşısından. "Bütün işi benim yapacağımı düşünmedin, değil mi?" Yanında yer açmak için El'i kenara çekerken bana gülümsüyor.

Aralarına giriyorum ve Millie bir parça hamur atıyor. Un havaya kabarıyor, siyah gömleğimin ve gözlüğümün üzerine düşüyor.

"Tüh," diyor Millie, lenslerimin üzerindeki lekeleri incelerken. Narin elini koluma koyuyor ve parmak uçlarında bana doğru eğiliyor. Onun mükemmel ağzını izlerken kalbim hızlanıyor. Yemyeşil dudaklarını büzüyor ve gözlüğümdeki unu hafifçe üflüyor.

Nefesi tükendiğinde, irkilmiş bir ifadeyle gözlerime bakıyor ve ben de onun koyu yeşil gözlerindeki ışıltılı, altın beneklere bakıyorum. Bakışlarımın burnuna ve yanaklarına serpiştirilmiş çillere düşmesine izin veriyorum ve parmaklarım onlara dokunmak için kaşınıyor.

Ne kadar yakın olduğumuzu fark eder gibi olunca nefesini içine çekiyor ve topuklarının üzerine düşüyor. "Tamam." Başını sallıyor. "Yapacağın ilk şey hamuru bu şekilde yaymak olacak." Millie parmaklarının ucuyla hamuru hafifçe bastırırken, ben de onun hareketlerini kendi hareketlerimle taklit etmeye çalışıyorum. "Sonra uzak tarafı yukarı kaldırıp katlayacaksın, ardından doksan derecelik bir dönüş yapacaksın ve tekrarlayacaksın."

Siyah önlüğümün kalçalarına oturduğu yerde ellerinin tozunu alıyor ve başlamamı bekliyor.

"Dürüst olmak zorundayım. Orada ne yaptığın hakkında hiçbir fikrim yok," diyorum ve dönüp ona mahcup bir sırıtış atıyorum. Parmaklarının zarif hareketlerini ve hamuru yuvarlayışını izlerken dikkatim çok dağılmıştı. *Onun* her ayrıntısını içime çekerken yoğurmaya konsantre olmak zor.

Çalışma alanıma doğru eğiliyor, beli ön koluma değiyor ve benim için ilk adımı atıyor. "Bu roket bilimi değil," diye dalga geçiyor. Saçlarının tatlı, limonlu kokusu duyularımı dolduruyor ve dikkatimi yeniden dağıtıyor. "Şimdi şu tarafı çek ve ikiye katla." Ellerini kaldırıyor, talimatlarını yerine getirmemi bekliyor. Hareketlerini taklit etmeye çalışıyorum ve sanırım doğru yapıyorum çünkü "İyi iş! Neredeyse Avery ve Eloise kadar iyisin."

Kızlar kahkahalara boğuluyor ve ellerini çırparak etrafa un kabarcıkları saçıyorlar. Millie gülümsüyor ve kalçasını benimkine çarpıyor. "Devam . Bunu elli kere daha yapmalısın."

Millie yanımda yetenekli bir özgüvenle çalışırken ben de hamuru yoğurmaya çalışıyorum ama yapmam gerektiği kadarını yapamıyorum. Kollarımız birbirine çarpıyor ve diğer tarafımdaki Eloise'i yönlendirmek için önüme eğiliyor. Saçlarına hafif bir un serpilmiş, kalçalarını sallamaya ve müzik eşliğinde mırıldanmaya devam ediyor.

Her şey çok dikkat dağıtıcı ve fark etmemek için elimden geldiğince mücadele ediyorum. Ama nafile bir çaba gibi görünüyor.

Hamur kabardıktan ve mutfağı un bombardımanından temizledikten sonra tezgâha yaslanıp Millie ile kızları izliyorum. Millie mutfak adasında onların arasında oturmuş Disney karakterlerini tartışıyor.

"Benim favorim Elsa," diye açıklıyor Eloise, şaşırtıcı olmayan bir şekilde. *Karlar Ülkesi*'ni ilk kez izlediğinden beri takıntılıydı.

"Ooo, son zamanlarda 'Bilinmeze Doğru'ya bayılıyorum." Millie başını sallıyor. "Lena ve ben bu şarkıyla dans etmeyi seviyoruz."

Eloise, "Alexa, 'Into the Unknown'u çal," der ve hemen taburesinden atlar. Millie ve Avery sandalyelerinde dönüp Eloise'e bakarken, Eloise elini kulağına götürmeden önce piyanonun girişini ve siren sesini bekler.

Küçük sesi mutfakta yankılanırken, dramatik bir yetenekle ilk satıra eşlik ediyor. Ritim vurduğunda, ilk mısra boyunca kolları her yöne uçuşarak dönmeye devam ederken ayağını senkronize bir şekilde yere vuruyor.

Nakarat başladığında, Millie taburesinden inip Eloise'e katılarak beni şaşırtıyor. İkisi de kollarını iki yana açıp başlarını arkaya atarak şarkıya eşlik ediyor.

Birkaç saniye içinde tüm evi aydınlatıyorlar. Müzik bir eylem çağrısı gibi havada çınlıyor, bu kritik ana tüm dikkatimi vermemi istiyor.

Millie ve El şarkı söylerken daireler çiziyorlar ve ben nefesim kesilerek büyüleniyorum. İşte hiç tanımadığım bir kadın, hiç utanmadan yeğenimle mutfağında dans ediyor.

El ele tutuşuyorlar ve sanki kendi Broadway şovlarında oynuyormuş gibi birbirlerinin yüzüne bakarak şarkı söylüyorlar.

Kalabalık onların coşkusundan çılgına dönecekti.

Son nakarat başladığında, Millie Avery'ye uzanıyor ve Avery çekingen bir gülümsemeyle elini kabul ettiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Millie'nin yanına yaklaşıyor ve sessiz sesi onlarınkine katılmadan önce birkaç vuruş boyunca onu izliyor. Hareketleri utangaç, ama Millie'ye bakıyor ve şarkının geri kalanında onun dansını taklit etmeye çalışıyor.

Çok erken bittiği için içimden bir parça hüzün akıyor. Üçünü saatlerce izleyebilirdim.

Millie'nin bilmediği bir şey var, o şarkının her kelimesini ezberledim - beni söylerken değil. Mutfaktaki şarkılarımız kızlarla benim aramda bir sırdır.

"Finn Amca bu şarkıyı çok sever," diye açıklıyor El taburesine çökerken. "Her zaman bizimle birlikte söyler."

Hay sikeyim. Bu beş saniye sürdü. Küçük ispiyoncu.

"Öyle mi, şimdi?" Millie yavaşça bana doğru dönerken bir sonraki yemeğinin kokusunu alan bir kurda benziyor. "Bir dansçı daha kullanabilirdik."

Homurdanıyorum. "Asla olmayacak."

"Bunu göreceğiz. Çok güçlü ikna kabiliyetim var," diye övünüyor ve sesinin boğucu tonu omurgamda sıcak bir heyecan yaratıyor.

Onu iş arkadaşı olarak tutma konusunda çok başarısızım. Gözlerim sürekli onu takip etmelerine neden olan bir bozukluktan muzdarip. Ağzıma, o her sırtıttığında beni sırtıtmaya zorlayan benzer bir şey bulaştı. Ve şimdi beynim onun sesinin hırıltılı tonundan etkileniyor, onu kullanabileceği diğer yerlerin yasak görüntülerini üretiyor.

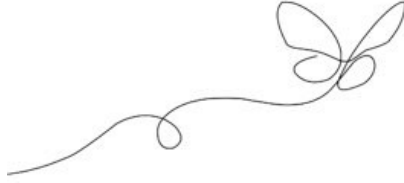
Aceleyle lavaboya dönüyorum, dikkatimi samimiyetten, gülümsemeden, danstan ve sataşmadan uzaklaştıracak bir şey arıyorum.

Kızlar buraya taşındığından beri kadınlar aklımın ucundan bile geçmiyor. Clara hastalanmaya başladığında, yaklaşık altı aydır Angela adında bir kadınla birlikteydim. Clara'nın kızlarla ilgili daha fazla yardıma ihtiyacı olduğunda birlikte yaşamayı konuşmaya başlamıştık. Ave ve El'i okuldan alıp kız kardeşimi hastanede ziyaret ederken, Angela onunla vakit geçirmediğim için bana kızıyordu.

"Çok fazla yükün var," demişti.

Sanki hayatlarının en büyük yıkımını yaşayan mükemmel yeğenlerim, sonsuza dek yanımda taşıyacağım fazladan çantaları gibi.

Bu yorumu hatırlayınca parmaklarım yıkadığım tahta kaşığın etrafında sıkıştı. Burada yanlış bir şey mi yapıyorum? Kızların hayatına bu kadar yeni birini sokmalı mıyım? Onun dünyamıza girmesine izin veriyoruz ve şu anda birlikte gülüp dans ediyorlar, ama Millie yarın bunu aştığına karar verebilir.

Oaks Halkı

Millie: <pev yapımı peynirli pizza resmi> Bu akşam pizza yaptım
ve sizi düşündüm çocuklar! Hepinizi çok özledim

Anne: Harika görünüyor, tatlım

Anne: Resmin köşesindeki bir çocuğun eli mi

Evet anne, gizli bir çocuğu vardı ve sana hiç söylemedi

Baba: Bu annenin en kötü kabusu. Yatmadan önce onu korkutma

Fabes: Ama gerçekten, o küçük el kimin

Kızların kıkırdama sesleri gözlerimi telefonumdan ayırmama neden oluyor ve telefonu kapatıp masanın üzerine koyuyorum. Onlar salıncağın basamaklarını tırmanırken Finn ve ben arka verandada oturup güneşin ufukta batışını izliyoruz.

"Entomolojiye nasıl girdin?" Finn elindeki son pizza kabuğunu önümüzdeki masaya bırakarak soruyor.

"Açık havada yaşayan bir ailede büyüdüm, bu yüzden böcekler her zaman hayatımızın bir parçasıydı," diyorum suyumdan bir yudum alarak. Bardağımın üzerinden ona bir bakış atıyorum, sandalyesinde bacaklarını iki yana açmış, kalçasında bir bira şişesi tutuyor. Bir tutam un hâlâ siyah gömleğine yapışıyor ve bana pizza hamurunu katlarken ve bastırırken çalışan bronz ön kollarını hatırlatıyor. Kalp atışlarımın bu kadar hızlı yükselmesi utanç vericiydi.

bir sinek kuşunun kanatları gibi.

Bu anıyla tekrar telaşlanmadan önce devam ediyorum, "Bir çiftlikte büyüdüm ve ailemizde her zaman böcek kız bendim." Belki de bunu bana mülakat sonrası bir soru olarak sorduğunu fark ettiğimde sözlerimin geri kalanı dudaklarımda duraklıyor. Ben böyle olmasını istemiyorum. Sadece bir arkadaş olarak ilgilenmesini istiyorum ama bunun arkasındaki anlamdan emin değilim.

"Ne tür bir çiftlikte büyüdün?"

Ona bakıyorum, bana doğru bakıyor, tepedeki ışık dizisinden gelen sıcak parıltı gözlerini parlatıyor. Gerçekten meraklı görünüyor ve bana iş görüşmesi yapan biri gibi değil. O yüzden omuzlarımla gevşemesine izin veriyorum ve sohbetin tadını çıkarmaya çalışıyorum.

"Sonbaharda mısır labirentimiz ve balkabağımız var, yazın da kendi meyvelerimizi topluyoruz. En sevdiğim kısım ise kışın ailemin birkaç etkinlik için Noel Baba ve Bayan Claus kılığına girmesi ve insanların geçmesi için çiftliğin içinden geçen bir yolu . Çiftçi pazarında sebze satıyoruz ve tavuklarımız, keçilerimiz, atlarımız, ördeklerimiz, bir ahır kedimiz ve bir çiftlik köpeğimiz var. Bir de yalnız bir eşeğimiz var." Kendi kendime gülüyorum. "Çok fazla. Ama burası dünyada en sevdiğim yer."

Başını sallıyor. "Kulağa bir çocuğun rüyası gibi geliyor. Oraya sık sık gidiyor musun?"

"Çiftlik Fern River'da, buradan sadece bir saat uzaklıkta. Ayda bir kez ya da hafta sonu için gidiyorum." İçkimden bir yudum alıyorum ve Finn'e bakıyorum. "Ailenle sık görüşüyor musun?"

"Hayır. Onları olabildiğince nadir görüyorum." Başını sallayarak iç geçiriyor. "Karmaşık bir ilişkimiz var. Kızları ara sıra oraya götürüyorum ama açıkçası bundan hiç hoşlanmıyoruz."

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, Finn'in sahip olduğu desteğin eksikliği kalbimi sızlatıyor.

"Millie," diye başlıyor Finn, elini kolçağımın üzerine koyarak gözlerimi kendi gözlerine davet ediyor. "Hayatını yapmadığın şeyler için özür dileyerek geçirmek zorunda olduğunu düşünme. Bazen yaptığın şeyler için özür dilemene bile gerek yoktur. Ve benim boktan ailem için özür dilemene kesinlikle gerek yok." Sıcak, nasırlı eli, çekmeden önce sadece bir anlığına orada duruyor.

Şaşkınlık içinde başımı salladım, içtenliği ve endişesi karşısında tamamen irkildim. ton.

Bu doğru. Çok fazla özür *dilerim*, ama bazen özür dilediğimde *Üzgünüm*, aslında demek istediğim *senin için üzülüyorum*.

Finn şöyle devam ediyor: "Ailem astronomi alanında çalışmayı seçmemden hiçbir zaman gurur duymadı. Onların isteklerine boyun eğmek zorunda olmadığımı anlamam biraz zaman aldı. Çocukken onları mutlu etmek, bana ilgi göstermelerini sağlamak istiyordum, bu yüzden de onlara duymak istedikleri her şeyi söyledim. Babam gibi avukat olacağımı ama asla öyle biri olmadım. Şimdi bile tutkuyla bağlı olduğum her şeyi bırakıp hukuk fakültesine gitmemi ve babam için çalışmamı çok isterler."

Ailem benimle gurur duymasaydı ya da hayallerimi desteklemeseydi yıkılırdım. İlgimizi çeken her şeyin peşinden gidebildiğimiz bir evde büyüdüm. Çocukluk odam kavanozlar ve böcek kutularıyla doluydu ve annem *hala* bulduğu böceklerin fotoğrafını bana göndermek için zaman ayırıyor çünkü onları onun için tanımlamaya çalışacağımı biliyor.

"Clara'ya pankreas kanseri teşhisi konulduktan kısa bir süre sonra, vasiyeti hakkında konuşmak için beni çağırdı." Birasından bir yudum aldı. "Kızları benim almamı istediğini söyledi. Babaları hiçbir zaman resmin içinde olmadı ve ikimiz de ebeveynlerimizin onlar için berbat bakıcılar olacağını biliyorduk. Ben olmalıydım," diyor omuz silkerek. "Clara zaten o kadar hastaydı ki o gece satın almak için bir ev aramaya başladım." Bir avucunu çenesine sürüyor. "Ailem çok kızdı tabii. Onların gözünde daha fazla paraları ve daha büyük bir evleri var ve zaten çocuk yetiştirmişler. Ama kızlara iyi bir büyükanne ve büyükbaba olmak için bile zaman bulamıyorlar."

"onlar," diyorum, göğsümde bir korumacılık ateşi yanıyor.

Başını sallıyor ve ciddi bir şekilde "Evet" diye fısıldıyor.

Ayaklarımı altına sokuyorum ve koltuğumda dönerek ona bakıyorum.

"Peki, nasıl oldu da astronom oldun?"

"Gülmeyeceğine söz verir misin?" diye soruyor, dudaklarında küçük bir sırıtiş, sanki buna engel olamayacağını biliyormuş gibi.

"Sana bu sözü verebilir miyim bilmiyorum."

"Yeterince adil." İç çekiyor. "Her şey on yaşındayken Clara ile ilk kez *Star Wars* izlediğimde başladı."

İçimden boğuk bir kahkaha patladı. "Bekle, bekle, bekle." Elimi kaldırıyorum. "Astronomiye mi aşık oldun yoksa seksi köle kıyafetli Prenses Leia'ya mı?"

Derin, ağır kıkırdaması tenimde yuvarlanıyor. "O kadar belli mi?"

"O kıyafet çok seksiydi," diye katılıyorum.

Sırtarak başını sallıyor. "O zamandan beri odası uzayla ilgili her şeyle kaplı bir çocuktum: duvarlarımda takımyıldızı posterleri, astronotlu çarşaf, odanın tavanından sarkan gezegenler. Annem bundan nefret ederdi. Evinin estetiğine uymuyordu ama büyükannem ve büyükbabam buldukları her şeyi bana almaya devam ettiler. Büyükannem Lorenzo o sıralarda İtalya'dan buraya taşınmıştı ve neredeyse hiç İngilizce konuşamıyordu. Bana aldığı kitapları bile okuyamıyordu ama uzayla ilgili olduklarını anlayabiliyordu." Özlemle gülümsüyor. "Beni ayda en az bir kez müzeye getirirdi. Zihnimi, bizim anlayış alanımızın ötesindeki tüm olasılıklara açtı ve bana heyecanlanacak bir şey verdi."

"Büyükbabanın sesi harika geliyor."

Başını sallıyor ve bitirmek için birasından büyük bir yudum alıyor. Yutkunurken adam elmasının nasıl yuvarlandığına dikkat etmemeye çalışıyorum. Şişeyi dudaklarından çektikten sonra dudaklarını nasıl yaladığını da fark etmemeye çalışıyorum.

Ama çok başarısız oldum.

Boş şişesini masaya bırakıyor ve bana dönüp küçük bir sırıtış atıyor. "Bu gece kızlarla dans ettiğin için teşekkürler. Onları gülerken ve gülümserken görmek harikaydı. Ave'yi bile dışarı çıkardın ki bu büyük bir başarı."

Kızlar bize doğru koşarken "Çok eğlendim," diyorum.

Avery masadaki plastik kurabiye kutusunu Finn'e uzatıyor. "Şimdi bir kurabiye alabilir miyiz?"

"Kesinlikle," diyor ve bakkalın fırın ambalajını açarak her birimiz için birer çikolatalı kurabiye çıkarıyor.

Kızlar kendilerinininkiyle kaçışırken bir ısırık almaya çalışıyorum ama çok sert, bu yüzden ağzımın kenarına götürüyorum ve azı dişlerimi kullanarak kırıyorum.

"Sana bir şey söylemem gerek," diyorum kurabiyenin etrafında. "Bilirsin, çünkü arkadaşlar birbirlerine karşı dürüştür."

Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Bu kurabiyeler berbat."

"Bunlar için çok çalıştım," diye şaka yapıyor, kurabiyesini incelerken kaşları çatılıyor.

"O zaman biraz yardıma ihtiyacın var. Kızların onları nasıl yediğini bilmiyorum."

Finn bir kahkaha attı. "Sanırım bize daha iyilerinin nasıl yapılacağını öğretmen gerekecek."

Beynim onun sözlerine takılıyor. Beni tekrar davet ediyor mu? Arkadaşlık çizgisinin uygun tarafında duruyordum.

Bu gece tırnaklarımla, bu akşamdan çok fazla zevk almamak için elimden geldiğince savaşıyorum. Ama hala kalbime bağlı görünmez bir iplik var ve gözlerimiz her birleştğinde beni çizginin ötesine çekiyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve ona sert bir bakış atıyorum. "Bu ne tür kurabiyelerden hoşlandığına bağlı. Çünkü eğer yulaflı kuru üzümlü kurabiye istiyorsan, bu resmen arkadaşlığımızın sonu demektir. O vahşeti asla yapmayacağım."

Finn bakışlarını daraltır. "Kırıldım. Yulaflı kuru üzümlü kurabiye yiyen birine benzediğimi mi düşünüyorsun?"

"Belki de bu yüzden sürekli kaşlarını çatıyorsun," diyorum omuz silkerek ve bakışları kararıyor. Ama yüzündeki bu ifade artık o kadar da uğursuz görünmüyor ve kalbimin eskisinden tamamen farklı bir nedenle çarpmasına neden oluyor. "Sen ve kızlar ne tür kurabiyelerden hoşlanırsınız?"

"Çikolata parçacıklı, tabii ki," diyor elindeki kurabiyeyi sallayarak. "Snickerdoodle ve kızlar buzlu her şeye bayılır."

"Bunların hepsini yapmayı sana öğretebilirim." Kaşları havaya kalktı.

"Gelecek Cuma, o zaman?"

Konuşmamız bizi buraya getirmiş olsa da, bu sözler beni hazırlıksız yakaladı. Beni yine kendi başına davet ediyor. Bu Eloise'in beni kahvaltılarına getirmesi ya da Lena'nın beni pizza gecelerine itmesi değil. *O* soruyor ve bu bana söylediği diğer her şeyden daha önemli geliyor.

Bu daha fazlası için bir davettir. Daha fazla dostluk. Birlikte geçirilecek daha fazla zaman. Ve kendime itiraf etmeliyim ki bu kulağa hoş geliyor.

"Anlaştık," dedim ona.

Kızlar çimlere uzanmış, karanlıkta birkaç yıldız parıldarken gökyüzünü işaret ediyorlar ve bir an önce yatmalarına izin vermem gerektiğini fark ediyorum.

Tabakları toplamak için ayağa kalkıyorum ama Finn elini koluma atarak beni durduruyor. "Onları ben alırım."

Tabakları kendisi dizmek için ayağa kalkarken sandalyesi taş avluya sürtünüyor. Masaya doğru eğilirken sert göğsüyle kolumu dürtüyor ve avucunu kürek kemiklerimin arasına bastırarak kendini sabitliyor. Yaptığı baskı vücudumun her köşesine sıcaklık gönderiyor. O bu kadar yakinken, adaçayı ve sabun kokusu etrafımdayken nefes almak zor. Doğrulduğunda, yüzünü taramak için başımı kaldırıyorum ve o iplik geriliyor, sanki kendi bedenim üzerinde kontrolüm yokmuş gibi beni daha da yakınımaya çekiyor. O

Birbirimizi sessizce izlerken hava vızıldıyor ve lacivert gözleri ağzıma düşüyor. Odaklanmış dikkati dudaklarımı yalamama neden oluyor.

Eloise'in tiz çığlığı beni transımdan uyandırıyor. Finn bakışlarını kaçırıyor ve tabakları yere bırakırken eli sırtımdan ayrılıyor. Eloise bize ulaşıyor, Avery'nin dirseği burnuna çarptı diye ağlıyor.

Finn dizlerinin üzerine çöküp Eloise'in sırtını ovalarken derin bir nefes alıyorum ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Sorun değil, *piccola*. Biliyorsun, Millie geçen gün benim de burnuma vurdu" diyor ve omzunun üzerinden bana göz kırpmıyor.

Avery feryat ediyor, "Bir kazaydı. Yıldızları gösteriyordum ve ona çarptım." Bana doğru koşuyor ve yüzünü boynuma gömüp gözyaşları tenimi ıslatırken onu yakalamak için çömeliyorum.

Onu rahatlatılabileceğime güvenerek *bana* geldi. Parmaklarımı saçlarının uçlarında gezdiriyorum ve sakinleştiğinde dudaklarım şaşkınlıkla aralanıyor.

Omzunun üzerinden bakıyorum ve Finn'in Eloise'in üzerinden beni izlediğini görüyorum.

Birbirimizin ayna görüntüsüyüz, yere çömelmiş, kızları teselli ediyoruz.

Midem, sanki bir hız treninin tepesindeymişim de uçurumdan aşağı yuvarlanmak üzereymişim gibi bir hisle alçalıyor. Yan taraftan bilinmeyene doğru kaymadan önce dünyayı yeni bir perspektiften görüyorum.

Sersemlemiş bir halde Maggie's'e girdiğimde gürleyen blender sinirlerimi bozuyor. Kafein almak için sıraya girdiğimde yorgunluk adımlarımı yavaşlatıyor. Eloise bu sabah beni nadir görülen kötü bir ruh haliyle uyandırdı, en sevdiği pelüş hayvanı bulamadığı için evin içinde fırtınalar kopardı ve kapıları çarptı.

Kızıl saçlı bir kadının arkasında sıraya giriyorum. Millie değil, çünkü bu kadın yaklaşık bir karış daha uzun, ama saç rengi yine de Millie'nin yüzünü aklıma getiriyor.

Son iki hafta cuma günlerinin sisi içinde geçti.

Cumartesi ile Perşembe arası iyi, rutin, sade.

Ama Cuma günleri altın değerinde çünkü Millie orada.

Pizza gecesinden sonraki Cuma günü bize çikolatalı kurabiye yapmaya geldi ve geçen Cuma günü bana tavuk alfredo yapmayı öğretti. Hatta kızların temkinli bir şekilde ısırıkları birkaç sebze bile yaptı. Millie, artık bar taburesi olarak adlandırdığım yerden *her* tarif boyunca beni denetliyor ve yönlendiriyor.

Kızların sahip olduğu tüm yapbozları yaptı, her istediklerinde boyadı ve sayamayacağım kadar çok dans partisi düzenledi. Millie kızlar için kıyafet siparişi vermeme istedi ve paket geldiğinde sevinçle şarkı söylediler, her kıyafet kombinasyonunun defilesini yaptılar.

Ancak arkadaşlığının bize getirdiği tüm iyi şeylere rağmen, o her yanımda olduğunda gerginlik vücudumu bir maytap gibi yakmaya devam ediyor.

Geçen hafta mutfakta yanlışlıkla kalçasını benimkine çarptığında, neredeyse sarımsaklı ekmeğim boğazıma kaçıyordu. Ona bir içecek uzatırken parmaklarının en ufak bir dokunuşu bile alevlerin tenimi yalaması gibi hissettirdi.

Kendimi bu duyguları bir sandığa tıkmaya ve o etraftayken kapağını sıkıca kapatmaya zorluyorum çünkü arkadaşlığımıza engel olmalarını istemiyorum.

Ama her Cuma o arabayla uzaklaşırken ön kapıyı kapattığımda, bagajın içine bakmama izin veriyorum.

Ve keşfettiğim *şey daha fazlası* için bir özlem.

Birlikte daha fazla zaman.

Daha çok gülüyorum.

Ona doğru olan bu çekim gücüne daha fazla teslim olmak. Sadece *daha fazla*.

"Efendim? Affedersiniz. Sipariş vermeye hazır mısınız?"

Barista'nın sesi beni düşüncelerimden koparıyor ve dikkatimi ona veriyorum, Millie ile ilgili düşüncelerimi bir kenara iterek kahvaltımı sipariş ediyorum.

Kahvem simidim hazır olduğunda onları tezgâhtan alıp gitmek için dönüyorum. Ama pencereye yakın bir masada kızıl saçlarıyla dikkat çeken başka bir kız görünce ayağım takılıyor. Kalbim sanki kaburgalarımın kurtulup ona doğru uçmaya çalışıyormuş gibi göğsümde ağır ağır çarpıyor.

Millie'nin saçları kahve dükkânının ışığında bakırımsı bir güneş ışığı gibi parlıyor ve parmaklarımı saçlarında gezdirmek için can atıyorum. Ona doğru adım atarken, gözlerimin yeşil bluzunun açık üst düğmelerinin ortaya çıkardığı pürüzsüz tene düşmemesini istiyorum, ama bu bir siren çağrısı gibi beni oraya doğru çekiyor. Bakışlarım çillerin köprücük kemiklerinin üzerinden geçip gömleğinin kıvrımına doğru inen yolunu takip ediyor.

Bakışlarım uzadıkça arzularım damarlarımda dolaşıyor, keşke o teni tenimde hissedebilsem diyorum. Sıcaklığı ellerimin altında yansın ve *çarpışalım*.

Fırının içinde bir yerde bir tabak yere düşüyor ve paramparça olmuş porselenin sesi beni şehvet dolu sersemliğimden koparıyor. Gözlerimi tekrar boynuna dikmeye zorlarken boğazımı temizliyorum. "Günaydın." Masasına yaklaşıp "Nasılsın?" diye sorarken sesim her zamankinden daha boğuk çıkıyor.

"Harikayım," diyor Millie, kafede etrafına bakınarak. "Sadece bu sabah burada neden bu kadar çok insan olduğunu tartışıyorum. Herkes burayı öğreniyor ve ben bencilce burayı bir sır olarak saklamak istiyorum." O

gözlerini bana dikti. "İnsanlara Maggie'den mi bahsediyordun? Bir tür Prenses Leia hayran panosuna mı yazdın?"

Onun alayları beni sırttırıyor. Benimle dalga geçmek için cephanesi olacak kadar yakın olmak bir onur gibi geliyor.

"Bunu asla yapmam," diyorum ona. "Buraya en az senin kadar bağımlıyım. vardır."

"Güzel. Karanlık tarafa birini getirdiğime sevindim." Keskin bir bakışla beni iğneliyor. "Ama bir tek sana izin var. Ve tabii ki kızlara da."

"Onur duyduk," diyorum en iyi Yoda taklidimi yaparak ve parıldayan yeşil gözleri şaşkın bir sevinçle dans ediyor.

boş sandalyeye el sallıyor. "Bana katılmak ister misin?"

Başımı salladım ve oturdum. "Kek sabahı mıydı?" Önündekini ayırırken soruyorum.

"Bu insanlardan biri son bademli kruvasanı çalmış olmalı." Öfkeyle ağzına bir lokma attı. "Nasıl yapıldığını öğrenmem gerek."

"Sen, Millie Oaks, bir şeyler yapamaz mısın?" Kahvemden bir yudum alıp simidimi açarak alay ediyorum.

"Ha. Ha," diyor kaşlarını çatarak. "Süreç çok uzun ve hamuru daha iyi karıştırmak için ayakta çalışan bir mikserle ihtiyacım var. Fırında su birikintisine dönüşüp duruyorlar." Başını sallıyor ve parmaklarının arasında bir lokma daha kek ufalıyor.

Aptal gibi başımı sallıyorum. Sanki kruvasan yapma lojistiğinden gerçekten anlıyormuşum gibi. Beni biraz daha uyandırması için biraz kafeine ihtiyacım var, bu yüzden kahvemden bir yudum alıyorum. "Hafta sonun nasıldı?"

"Standart, sanırım. Birden fazla fincan kahve, bir paket cips ve salsa ile tavuk tortilla çorbası ve birkaç tur Catan."

"O oyunu uzun zamandır oynamadım." Simidimden bir ısırık alarak iç geçirdim. "Birdenbire çocuk sahibi olunca bir kenara bırakılan pek çok hobiden biri."

Millie kaşlarını kaldırır. "Bir ara oyun gecesine gelmelisin. Lena, Micah, Emil ve ben haftada bir kez yapmaya çalışıyoruz."

Akşam kızları bırakıp dışarı çıkma fikri ellerimi titretiyor. Ya bana ihtiyaçları olursa ve ben orada olmazsam?

"Böyle şeyleri planlamanın zor olduğunu biliyorum," diyor Millie rahatlatıcı bir şekilde. "Ama gelmeni çok isteriz. İstersen kızları da getir. Hatta Lena'nın yeğenleri ziyaret ettiğinde oynamaları için çocuk oyunlarımız ve legolarımız bile var."

Kapının üzerindeki zil arkamda çalıyor ve Millie'nin gözleri

o.

"Kulağa-" diye başlıyorum, ama Millie'nin eli dışarı fırlayınca sözüm kesiliyor kravatımın düğümünü yakalamak için. Beni kendine çekti ve yüzünü boynumun kenarına gömdü. Millie'nin pürüzsüz teni benimkine dokunduğu ve vanilya-limon kokusu etrafımı sardığı için şok içinde donup kaldım, normal düşüncelerle hareket edemiyordum.

"Özür dilerim," diye fısıldar. "Orada beni görmesini istemediğim biri var." Boynuma değen sıcak nefesi tenimde bir ısıtıcı gibi, gergin kaslarımı eritip gevşetiyor.

Hiç üzülme. Burası tam olarak olmanı istediğim yer.

Hay sikeyim. Bunu iş arkadaşşıma söyleyemem. Onun yerine fısıldıyorum, "Sorun değil. Seni gördüler mi?" Dudaklarım yanlışlıkla kulağının kabuğuna değiyor ve nefesi kesiliyor.

"Hiç sanmıyorum. Onu tam kapıdan girerken gördüm." Kravatıma sıkıca tutunuyor, sanki onu uçurumdan düşmekten koruyormuş gibi.

O. Bedenim sanki onu koruma ihtiyacı içgüdüselmiş gibi kendiliğinden hareket ediyor. Kolumu sandalyesinin arkasından geçirip vücudumu onunkine doğru çeviriyorum. Millie'nin dizleri açık kalçalarımın arasına yerleşiyor, yüzü hâlâ boynuma gömülü.

"Bu iyi mi?" Kafes değil de bir sığınak gibi hissettirmesini umarak soruyorum.

"Mükemmel," diye nefes alıyor, konuşurken yumuşak dudakları boynuma değiyor. Boğazıma doğru tırmanan bir iniltiyi zar zor tutabiliyorum.

Nefes aldığımda saç telleri dalgalanıyor ve tenimizin teması kalbimin göğsümden fırlayacakmış gibi atmasına neden oluyor. Gözlerimi kapatıyorum, bağlandığımız her aşırı hassas noktaya odaklanıyorum - kaba sakalımın onun narin tenine nasıl sürtündüğüne ve omzunun göğsüme nasıl baskı yaptığına.

"İyi misin?" Fısıldıyorum. Kollarımı sonuna kadar ona dolamak istiyorum ama başparmağımı tembelce kürek kemiğinin üzerinde bir daire çizerek ovmakla yetiniyorum.

"Eski erkek arkadaşım," diyor iç çekerek. "Sorunuzu yanıtlamak için bir roman yazabilirim, ama kısa versiyonu, benim için harika biri değildi."

Öfke, temiz bir kağıda dökülen mürekkep gibi içime sızıyor ve kendimi onu görmezden gelmeye ve olduğum yerde kalmaya zorluyorum.

Elimin tamamı sırtına yayılıyor ve o mırıldanırken onu daha da yakınımı çekiyorum, "Çoğunlukla iyi. Sadece onunla konuşmak zorunda kalmak istemiyorum. Onunla konuşmak istemiyorum.

Son zamanlarda bana birkaç kez mesaj attı ve ben cevap vermek istemedim. Bu yüzden bir korkak gibi saklanıyorum."

Bu adama yumruk atma isteğimi bastırmak için elimi yumuşak gömleğinin üzerinde gezdiriyorum. "Sen bir korkak değilsin. Eski erkek arkadaşın olsun ya da olmasın, istemediğin kimseye cevap vermek zorunda değilsin."

Başını sallıyor ve boynuma doğru uzun bir nefes veriyor. Kravatımı tutuşu gevşiyor ama uzaklaşmıyor. "Bunun için üzgünüm."

Tanrım, özür dilememesi gereken bir zaman varsa, o da budur. "Özür dileme. İstedtiğin kadar kalabilirsin. Oldukça rahatım."

Bana izin verdiği sürece böyle kalabilirim.

Tenime karşı sessiz bir kahkaha atıyor. Ayak sesleri arkamızda yankılanıyor ve Millie'nin omuzları geriliyor. Elim tekrar sırtında gezdiriyorum ve dokunuşumla rahatlıyor.

Kapının üstündeki zil çaldığında Millie gözlerini kaldırıp etrafına bakıyor. Onu görmemiş olmalı, çünkü benim bakışlarımla karşılaşana kadar yavaşça geri çekiliyor.

"Teşekkür ederim." Yanakları kızarmış, çilleri pembe teninde dans ediyor ve gözleri koyu yeşil yosun üzerindeki sabah çiği gibi parlıyor.

"Hiç sorun değil." Bakışlarım sadece bir nefes ötedeki dolgun ağzına düşüyor ve dudaklarım onunkini tatmanın umutsuz cazibesıyla karıncalanıyor.

Millie'nin dili dudaklarını yalamak için dışarı fırlıyor ve bunu izlemek acı verici. O duygu dolu sandık göğsümde sızıntı yapıyor ve tüm sistemimi boğmakla tehdit ediyor.

"Millie." Sesim o kadar derin ve cızırtılı ki neredeyse tanıyamıyorum.

Koltuğuna geri dönmeden önce gözleri bir an için ağzıma kayıyor. "Muhtemelen işe gitmeliyiz," diye fısıldıyor gözlerimden kaçarak.

Son birkaç dakika içinde ona o kadar yaklaştım ki koltuğunun yarısına kadar geldim. Derin bir nefes alıyorum ve içimden akan sıcaklığı soğutmaya çalışarak kendimi kendi koltuğuma geri çekmeye zorluyorum.

"Kulağa hoş geliyor," diye boğuk bir ses çıkardım, öyle olmasa bile. Burada onunla kalmayı tercih ederim.

İkimiz de çantalarımızı omuzlarımıza atıyoruz ve Millie'yi kafeden çıkarken takip ediyorum. Gri sabah göğünün altında, eski sevgilisinin görünürde olmadığından emin olmak istercesine kaldırımı ve caddeyi tarıyor.

Tam bir pislik. Onu hiç görmedim bile, ama ondan nefret ediyorum.

Bu sabah şehir merkezinde mağazalara ve kafelere girip çıkan pek çok insan var. Millie'nin diğer tarafına, caddeye yakın bir yere geçiyorum ve müzeye doğru yürümeye başlamak için elimi sırtına koyuyorum. Maggie'nin evine arabayla gitmiştim ama *onunla* birlikte yürüyeceğim, belki tekrar karşılaşırız diye.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordum.

İç çekiyor. "Altı ay kadar önce ayrıldık ve ben onu kesinlikle unuttum. Islak bir kâğıt havlu kadar seksapeli ve ayak parmağınızı sürekli bastığınız bir taş kadar kişiliği var."

Bir kahkaha attım. "Tuhaf bir şekilde özel."

"Bunu düşünmek için çok zamanım oldu," diye homurdanıyor. "Yine de normale dönüyorum. Sonunda aynaya bakabiliyorum ve kendimi görebiliyorum. Doğal, dalgalı saçlarımı, en sevdiğim ilginç kıyafetlerimi ve içten gülümsememi. Ben onun eleştirdiği ve istediği şekle soktuğu versiyonu değilim. Ve kendimi o kadar huzurlu hissediyorum ki"-durup bana bakıyor-"onsuz huzurluyum." Evrene sorar gibi başını gökyüzüne doğru eğiyor, "Peki neden onu gördüğümde ya da ondan bir mesaj aldığımda ?"

Parmak uçlarına dokunuyorum ve onu bir antikacı tentesinin altında nazikçe durduruyorum. Bana dönüyor ve elini çekmeye çalışmıyor, ben de parmaklarımı hafifçe onunkilere değdiriyorum. "Zehirli insanlar size bunu yapar. Beynin kendini o korkunç anılardan korumak için onların etrafında tamamen kapanabilir. Ama ona hiçbir şey borçlu değilsin. Ne bir mesaj, ne bir konuşma, hatta ne de bir bakış. Sana yeterince iyi değilmişsin gibi hissettirdi. Sanki onun için değişmek zorundaymışsın gibi. Ama kimse için değişmek zorunda değilsin."

Başını sallarken dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. "Haklısın."

"Bilgin olsun diye söylüyorum, terapistim haklı." Yüzümü buruşturuyorum. "Ve hala zamanın yarısında bu tavsiyeyi hatırlamak son derece zor."

Millie parmaklarını kolumdan yukarı kaydırıyor, gergin alnına kararlılık damgasını vuruyor. "Bundan daha iyisini hak ediyoruz."

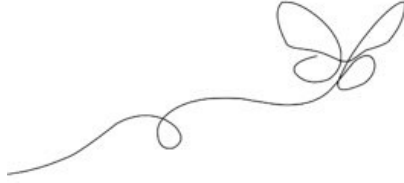
"Evet, öyle." Gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve kalabalık caddede, yüksek sesli konuşmalar ve arabaların gürleyen motorlarıyla çevrili bakışlarımız görünmez, kırılmaz bir güçle birbirine bağlanıyor. Sanki ilişkimizin yeni bir aşamasının kilidini açmışsınız gibi ve ben bunun ne olduğundan emin değilim ama bunu *istiyorum*.

Sikeyim. Onun yanındayken tek yaptığımı *istemek*.

Dudaklarının bir tarafı yukarı kalkıyor ve elini kolumdan çekip bırakıyor. Birkaç dakika rahat bir sessizlik içinde yürüdükten sonra ben

Cuma planları. "Yarın için hala snickerdoodle'ımız var mı?"

Müzenin otoparkına ulaşıyoruz ve Millie birkaç adım önümden atlayıp arkasını dönüyor ve geriye doğru yürüyor. Gözleri muziplikle parlıyor. "Kurabiye yapıyoruz. Orada olacağım."

Lanet Kyle. Maggie'nin güvenli bir yer olması gerekiyordu. Buraya yakın bir yerde yaşamıyor ya da çalışmıyor. O zaman neden bu kadar yakındı? Şehrin onun tarafında bir sürü kahve dükkanı var. Ama bunun yerine, en sevdiğim yerde ortaya çıktı ve tüm günümü raydan çıkardı.

Öfkem hissediliyor olmalı, çünkü Micah önüme geçiyor, gözlerime bakmadan önce sağlam omuzları benimkilerin üzerinde yükseliyor.

Sağlam bir tuğla duvar gibi inşa edilmiş ve muhtemelen onu incitmeden yumruklayabilirim. Ama boğa Ferdinand gibi; dışı korkutucu, içi yumuşak, yapış yapış tarçınlı rulo.

"Bu bebekleri senden alabilir miyim?" Sıkılı parmaklarımı bugünün kelebek krizalitleri sevkiyatından nazikçe kaldırıyor.

Ellerine güvenli bir şekilde ulaştıklarında rahat bir nefes alıyor. Tepsiyi bir arabanın üzerine koyduktan sonra elini nazikçe koluna doluyor ve beni laboratuvarın duvarına dayalı bankın yanına götürüyor. "Sorun nedir? Neredeyse kulaklarından buhar çıkacak."

Micah sağlam bir ruha sahip ve tanıdığım en güvenilir adam, bu yüzden bu sabah ona her şeyi anlattım, o da beni dikkatle izledi ve hikayeme başını sallayarak eşlik etti.

"Vay canına, Mills. Saat sekizden önce çok şey var."

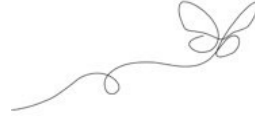
"Biliyorum," diye inleyerek yanağımı koluna yasladım. "Evren dedi ki, 'İyi olduğunu mu düşünüyorsun? Bir de bunu dene.'"

Yumuşakça kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Finn haklı, biliyor musun? Kyle senden hiçbir şey hak etmiyor. Sen ondan çok daha iyisin."

Bu sabah yaşananlar Kyle ile olan ilişkiyi kafamda bir döngü halinde oynattı. Onunla birlikte olmak, içinden çıkamadığım boğucu bir sis gibiydi. Işıkları, insanları ya da yolumu gösterecek herhangi bir şeyi arıyordum ama o hep gözlerimi koruyordu. Körlemesine sürünerek yolumu bulmak ve sis dağıldığında altımda sağlam bir zemin bulmayı ummak zorundaydım.

Başımı Micah'nın omzundan kaldırarak, "Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var," diyorum. "Bu gece bir oyun gecesi yapalım."

"Ben de varım." Gülümsüyor. "Emil'e mesaj atarım."

Oaks Halkı

Anne: Noel pijamalarının indirimine girdiğine dair bir e-posta aldım. İki favorimi seçtim.

Hepiniz bu yılın aile Noel pijamaları için seçiminizi oylayabilirsiniz

Yaz geldi

Bu yüzden indirimdeler

Baba: Bu sene tulum yok. Onlara girip çıkmak için çok yaşıyım

Anne: Tamam, işte seçeneklerin resimleri. "Let's Get Baked" yazan Noel kurabiyelerimiz

ya da Noel Baba gibi giyinmiş dans eden kaplumbağalarımız var

Fabes: Anne. Pişelim mi? Gerçekten

Anne: Ne var? Bak kurabiyeler ne kadar

Biri ona söylesin

Ben kaplumbağalara oy veriyorum

Millie: Pişmek, bir şeyin etkisi altında olmak anlamına gelir.

Bir şey, büyük ihtimalle ot, anne

Fabes: Oyumu Let's Get Baked'veriyorum

Aynı

Bunu bilmiyordum. Onlar değil

Anne: Tamam, işte başka bir seçeneğin resmi: açık mavi ve şeker

Fabes: ANNE. Şu şekerleri yakınlaştıır

Baba: Onlar değil, tatlım. Onlar penis

Fabes: <kafatası

Cidden anne. Hangi siteye

Tess: Ben hala Let's Get Baked'e oy veriyorum

"Em, şu votkayı uzatır mısınız?" Micah mutfağının köşesinden el sallıyor, oyun gecesi için içecekleri karıştırırken gözleri önündeki bardaklara odaklanmış.

Emil votkayı alır ve dudaklarını Micah'ya doğru büzerek arkasında tutar. "Ödeme lütfen."

Micah tezgahın önündeki pozisyonunu terk ederek kolunu Emil'e doluyor, onu arkaya yatırıyor ve şişeyi çalarken onu öpüyor.

Bardakları doldurmak için dönmeden önce "Teşekkürler, aşkım," diye mırıldanıyor. Emil yüzünü yelpazelemek için bir elini kaldırıyor.

"Lanet olsun. Bir erkek arkadaşla ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum kızılıcak votkamın içine. Hazırladığım şarküteri tabağı internette gördüğüm kadar mükemmel değil ama yine de hepimiz tarafından yok edilmek üzere. Herkes üzüm ve peynirle kaçıp dururken mükemmel görünmesini sağlamak zor.

Lena yemek masasında oturmuş, yanındaki yeni oyun gecesi katılımcısıyla fısıldaşıyor. Diego, Lena'nın çalıştığı toplum merkezinde stajyer ve İspanya'dan bir değişim programı aracılığıyla burada. Kahverengi gözleri Lena'nın gözlerine dikilmiş, söylediklerinden büyülenmiş gibi bakıyor.

"Önce hangi oyunu oynayacağız?" Micah evin içinden sesleniyor.

Lena, "Scrabble dışında her şey," diyor.

Emil omuz silkiyor. "Scrabble'da kıcınızı tekmelemeye her zaman hazırım." Geniş geniş gülümserken dişleri koyu teninde parlıyor. Bir edebiyat profesörü olarak, her bizi yere seriyor. Onunla kıyaslandığında bizim kelime hazinemiz üç yaşında bir çocuğunki kadar.

Mutfakta şarjda duran telefonumu elime alıyorum ve Finn'in öğleden sonra ona gönderdiğim mesaja cevap vermediğini görünce omuzlarım çöküyor.

Mille: Geç haber verdiğimi biliyorum ama eğer siz ve kızlar gelmek isterseniz bir oyun gecesi düzenliyoruz. Saat altı gibi başlıyoruz ve biraz pizza, atıştırmalık ve ieceklerimiz var. Gelmek istersen diye adresimiz burada.

gelmek istiyorum

Bu sabah kulağımı okşayan dudaklarını ve tenimi öpen nefesini her düşündüğümde tüylerim diken diken oluyor ve kollarımda geziniyor. Vücudu bedenimi sarıp beni güvende tutarken, güçlü elinin sırtımdaki sıcak güvencesi. Derin sesinin gürültüsü tenimin üzerinde geziniyor.

Finn'in anılarının içinde erimek istiyorum ama yine de onunla ilgili bu tür düşüncelerden ısrarla kaçınmaya çalışıyorum.

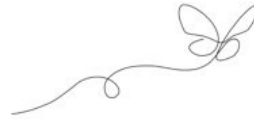
Her lanet gün kendime onunla işlerin daha fazla karmaşıklaşamayacağını hatırlatmaya çalışıyorum. Haftalardır bu uygunluk çizgisini takip ediyorum, ama asla aşmadım.

Ve onunla işim hakkında konuşma isteğimi bastırmayı başardım, ancak kelimeler hala dilimin ucunda yanıyor.

Grşmem nasıl geçti?

Bana diğer başvuru sahibi hakkında bir şey söyleyebilir misiniz? Bir dahaki sefere neyi daha iyi yapabilirim?

Micah masadan başlama vaktinin geldiğini söyleyerek beni Finn'le ilgili düşüncelerimden uyandırıyor ve telefonumu bırakıp İpucu oyununa katılıyorum.

"Biliyordum," diye zafer çığlıkları atıyorum, kartları yere çarpıyorum ve kaybedenlerin masasına bakıp gülümsüyorum. "Albay Mustard, seni kurnaz pi."

Lena elindeki kâğıtları yere atıp kollarını kavuşturuyor. "Emil, kâğıdına bak. Ne yazıyor?"

Kimse notları görmeden gizli silahımı kapıyorum. "Asla bilemeyeceksiniz," diye bağırarak p kutusuna koşuyor ve kâğıdı küçük parçalara ayırıyorum.

Kapı hafifçe vuruluyor ve son kanıt parçası da p kutusuna doğru szldkten sonra cevap vermek için yürüyorum. Pizza olmasını bekliyordum.

Ama kapıyı açtığımda Finn, Avery ve Eloise "Taco'larla Geri Dönün" paspasımızın üzerinde duruyorlardı.

"Taco kuralını bilmiyorduk." Finn yüzünü buruşturdu.

"değil. Arkadaşlar istisnadır." Gülümsememin bu kadar büyük olması yanaklarımı utançla boyuyor ama kendimi tutamıyorum. Ave ve El'e sarılmak için çömeliyorum. "Sizi görmek çok güzel. Gelip gelemeyeceğinizi bilmiyordum." "Gelmemiz hâlâ sorun değil mi?" Ben ayağa kalkarken Finn'in kaşları birbirine çarpıyor,

ve onları rahatlatmak için parmaklarımı kırıışıklığın üzerinde gezdirmek istiyorum.

"Kesinlikle. İçeri gelin," diye bağırarak kızları oturma odasına getirdim.

Finn parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve boğazını temizliyor. "Geç kaldığımız için üzgünüm. Durup biraz atıştırmalık ve içecek almak istedim." Tezgâhın üzerine kanvas bir çanta koyuyor ve içinden bir şeyler çıkarmaya başlıyor. Japon balığı, bir şişe şarap, meyveli atıştırmalıklar, portakallar, vanilyalı gofretler ve granola barlar. Onları düzgün bir sıraya diziyor ve omuz silkiyor. "Çoğunu Ave ve El'in seçmesine izin verdim."

"Bu mükemmel." Kendimi durduramadan kolunu okşuyorum. Beynim bu sabahdan sonra tek yaptığı *ona dokun*, ona dokun, ona dokun'u tekrarlamak olan bir plak çizliğine takılmış görünüyor.

Micah mutfğa giriyor, Finn'in elini sıkıyor ve atıştırmalıklar için kâse getirmeye yardım ediyor, ben de Finn'i tanıştırmaya götürüyorum. Kızlar çoktan Lena'yla birlikte yere oturmuş, legolara dalmışlardı.

Emil ayağa kalkar ve Finn'in omzuna vurur. "Tanıştığımıza memnun oldum. Gelmen iyi oldu. Catan'a başlamak üzereyiz ve Micah bizi hep mahvediyor. Yeni bir rakibe ihtiyacımız var."

"Ne yapabileceğime bakacağım." Finn kıkırdıyor ve kurmamıza yardım etmek için kutudan parçalar çıkarıyor.

Micah, Diego'ya nasıl oynayacağını öğretmek için yanına oturmadan önce sehpanın üzerine birkaç kase atıştırmalık yerleştiriyor.

Yatağımdaki uykusundan nihayet uyanan Pepper koridorda ayaklarını sürüyerek ilerlerken tırnakları ahşap zemine takırdıyor.

"Hey, Finn?" Yanındaki koltuktan öne doğru eğildim. "Kızların köpeklerle arası nasıl? Pepper yaşlı bir kadın ve çocuklarla arası çok iyi, ama köpekleri sevmiyorlarsa onu yanıma alabilirim."

Bana doğru bakarken dudakları yukarı kalkıyor. "Köpeklere bayılıyorlar. Aylardır bir köpek için yalvarıyorlar." Omzunun üzerinden Pepper'ın oturma odasına girdiği yere bakıyor. "Gitmeden önce arabamı iki kez kontrol edip onu gizlice içeri sokmadıklarından emin olmalıyım."

"Dürüst olmak gerekirse, Pepper buna bayılırdı."

Onu çağırıyorum ve tam aramıza oturuyor, hemen ağzını Finn'in kucağına bırakıyor.

Küçük hain.

Finn ellerini onun yüzüne koyar. "Pepper. Seninle tanıştığma çok memnun oldum." Bir elini onun sırtında gezdiriyor. "Çok yumuşak bir yavrusun." Kuyruğu yere çarparken Finn'e hayranlıkla bakıyor, kalp gözlü emoji'nin mükemmel bir tasviri.

Kızın başının üstünü öpüyor. "Ne kadar iyi bir kız," diye .

Yanağımın içini ısıyorum.

Şu anda köpeğimi kısıkanıyor muyum? Bu kadar alçaldım mı?

Lanet olsun.

Ayağa kalkıyorum ve parmaklarımı yakasından geçiriyorum. "Hadi gidip kızlarla tanışalım," diye sesleniyorum ve Pepper'ı peşimden sürüklüyorum.

Avery ve Eloise'in gözleri onu gördüklerinde parlıyor. Yüzlerini kokluyor ve aralarında rahat ediyor, ve göbeğini okşamak için sırtını kamburlaştırıyor.

Pizza geldiğinde, Catan oyunumuzun etrafında yemek yiyoruz. Masadaki kahkahalar ve şakalaşmalar Finn'in herkesten birkaç puan önde olduğunu fark etmemi engelledi ama sonra şehrini sağlam bir gümbürtüyle yere bıraktı ve kazandığını ilan etti.

Odayı toplu bir nefes alışverişi doldurur.

"Asla," diyor Micah, tahtayı tarayıp skorları takip ederek. Finn önündeki üç kartı çevirerek ekstra puanlarını ortaya çıkarıyor. "Vay be. İyi iş çıkardın." Onaylamak için Finn'in omzuna vuruyor.

"Evet, Spock." Oyun taşlarını kaldırmasına yardım ederken dirseğimle onu dürtüyorum. "Görünüşe göre bu oyunu daha önce oynamışsın."

Kaşlarını kaldırarak bana dönmeden önce gözlüklerini burnunun üstünde düzeltiyor. "Spock mı? Gerçekten mi?" Sert sesi sırtımama neden oluyor.

"Hoşuma gitti." Omuz silkiyorum.

Finn kaşlarını şakacı bir şekilde çatarak, "Şey, Cookie, bilmen gerekiyorsa, Wilhelmina Üniversitesi'nde Catan şampiyonuydum. Üniversitede geçirdiğim dört yıl boyunca bu unvanı korudum."

Sözde striptizci ismimi kullanması omurgamda kabarcıklı bir heyecan yaratıyor. "Bu gerçek bir şey mi?"

"Masa oyunlarını çok ciddiye alırım. Bu konuda asla yalan söylemem."

"*Burada İnek Ölçeği'nde olduğunu sandığımı mı söylemek istiyorsun?*" Elimi masanın üzerinde düz tutuyorum. "Ama aslında *buradasın.*" Ayağa kalkıyorum ve kolumu kaldırabildiğim kadar yukarı kaldırıyorum.

Finn güler ve başını sallar. "Sana notumu daha da yükseltecek şeyler söyleyebilirim."

Dirseğimi geniş omzuna yaslıyorum. "Oh, anlat."

O kadar lezzetli bir boyu var ki, bu pozisyonda bana bakarken gözlerimiz neredeyse aynı hizada. Gözleri gün doğumundan önce uzanan koyu mavi gökyüzü gibi. Saçları dağınık dalgalar halinde ve keşke parmaklarımı gezdirip ne kadar yumuşak olduğunu hissedebilsem.

"*Bazı sırları saklamak zorundayım,*" diyor usulca, gözleri benimkilerle birleşirken sesi tenimde kadife gibi. Nabzım hızla atıyor ve aramızdaki hava sıcak ve baş döndürücü bir hal alıyor.

Finn'le göz göze geldiğimizde, aynı anda hem kaybolmuş hem de evimdeymişim gibi baş döndürücü bir hisse kapılıyorum. Bilmediğim bir bölgedeyim ama yine de tamamen güvendedeyim.

Oyun temizliğinin durakladığını fark ediyorum ve gözlerimi Finn'den ayırıp herkesin bize baktığını görüyorum. Lena kafamda neler döndüğünü tam olarak biliyormuş gibi memnun bir sırıtış takınıyor.

Diego şaşkınlıkla aramıza bakıyor. "Bu" - Finn'i işaret ediyor - "senin... erkek arkadaşın mı, Millie?" diye soruyor güçlü İspanyol aksanıyla.

Isınan bedenimde ürpertiler beliriyor. Sahte bir gülümsemeyle koltuğuma çöküyorum. "Oh, hayır, sadece arkadaşız." İnanılmaz bir şekilde başımı sallıyorum. "Hiç birlikte değiliz. Tanrım, öyle bir şeyin *yakınında bile değiliz.* Asla olamayız!"

Bunu söylemeye devam edersem doğru olmasını sağlayabilirim. Bizi, kolumu uzattığım o çizginin güvenli tarafına geri koyabilirim. Kendime *sadece arkadaş* olduğumuzu hatırlatabilirim.

Finn'e bakıyorum ve onun gülümsemesini bastırmak için dudaklarını dişlerinin arasında ısırıldığını görüyorum.

Lena keyifli bir sırıtışla başını sallıyor ve Micah benimle göz teması kurmuyor, eliyle ağzını ve yanaklarını kapatıyor. Emil kızılıcık votkasına kıs kıs gülüyor.

Yüz ifadeleri belirginleşiyor ve boğazım kuruyor. Görünüşe göre az önce söylediğim her şeyden sonra, en iyi arkadaşlarım onun erkek arkadaşım *olduğunu* ilan etmişim gibi davranıyorlar.

Nabzım o kadar yüksek atıyor ki, vücudumda gümbür gümbür attığını duyabiliyorum.

Sanki Finn hakkındaki tüm mükemmel düşüncelerimi açığa vurmuşum ve hepsi de bunu duymuş gibi hissediyorum. Nerede hata yaptığımı bilmiyorum ama hepsini geri koyup düzeltmem gerekiyor.

Aklıma gelen ilk şey dudaklarımdan dökülüyor. "Cumartesi günü bir randevum var."

Finn'in kafası bana doğru dönüyor, fırtına gözleri yüzümü tarıyor. Eskiden ondan aldığım tek ifade olan Finn'e özgü kaşlarını çatıyor. Nefesimin ciğerlerimde durmasına neden oluyor.

"Finn ile mi?" Diego soruyor.

Gözlerimi Finn'inkilerden ayırıyorum ve izlerimi kapatamayacak kadar yüksek sesle gülüyorum. "Hayır. Finn'le değil. Başka biriyle."

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun. Bu çukuru daha da derin kazıyorum.

Lena çenesini ellerinin üzerine koyuyor ve masanın üzerinden bana göz kırptıyor. "randevun var?" Alaycı gülümsemesi benden şüphelendiğini gösteriyor.

"Tanıştığım biri. Sen orada değildin." Beynimin derinliklerinde ürperiyorum.

Finn'in göğsünden derin bir gümbürtü yükseliyor ve vücudundan yayılan sıcaklıkla birlikte gözleri içimi yakıyor. Onu görmezden gelmeye çalışarak, yapabileceğim en inandırıcı ifadeyi takınıyorum. Kötü bir poker suratına sahip olmakla tanınırım, ancak mümkün olduğunca inandırıcı bir enerji örüyorum.

"Nacho Mama'ya gidiyoruz." Bir gülümseme yapıştırarak biraz daha dik oturuyorum, yüzümün boyun eğmesini istiyorum.

Lena kollarını göğsünde kavuşturuyor ve koltuğunda rahatça arkasına yaslanıyor. "Bu ne kadar çılgınca? Cumartesi günü benim de orada bir randevum var." Loki gibi sırıtıyor, hınzır bir tehlikeyle dolu.

Gülümsemem, içinde boğulduğum yalanların ışığında toplayabildiğim kadar rahat. "Mükemmel. Belki orada görüşürüz."

Finn aniden sandalyesini gürültüyle geriye itiyor ve nefesinin altında bir şeyler mırıldanarak mutfağa doğru yürüyor.

Lena masanın karşısında göz göze geliyoruz ve göz kırptıyor.

Parmak eklemlerim granit tezgahı sıkmaktan bembeyaz oldu. Şu anda her ne oluyorsa dizginlemeye çalışıyorum ama sanki bir kıskançlık şelalesi üzerimden akıp omuzlarıma vuruyor ve altından kalkamıyorum.

Canımın çektiği içkiyi kendim yapamayacağımı fark edene kadar Millie'nin mutfağına kadar geldim. Şu anda birkaç shot kulağa hoş geliyor ama kızları eve sağ salim götürebilmek için bir yudum kızılçık suyuyla yetiniyorum.

Masadaki herkes konuşmaya ve gülmeye ediyor ama benim tek yapabildiğim burada durup nefesimi normale döndürmeye çalışmak, bu sırada da çenemi sıkmaktan ağrıyan çenem.

Millie bu akşam göz kamaştırıcı bir gülümsemeye kapıyı açtığında, farkındalık kalbime bir yük treni gibi çarptı.

Her gün bu kadının etrafında olmak istiyorum. Onun varlığı fırtına bulutları dağılıyormuş gibi hissettiriyor. Sanki güneş sonunda üzerimde parlıyor ve günümü aydınlatıyor.

Bu akşam onun gülüşünü ve arkadaşlarıyla saçma sapan konuşmasını izlemeye bayıldım. O kadar misafirperverler ki neredeyse *benim* arkadaşlarımmış gibi hissediyorum.

Ama sonra Cumartesi günü bir randevusu olduğunu söyledi ve beynimdeki her şey bir bilgisayar arızası gibi dondu. Konuşmaya yeniden odaklanamadım bile çünkü zihnim hiçbir şeyi işleyemiyordu. Şanslı bir pisliğin mum ışığında bir masada onu izlerken, onun için gülümsediği ve ukala ağzıyla onunla dalga geçtiği bir görüntüye takılıp kalmıştım.

Nefret ediyorum.

Siktir et bu adamı.

"Finn Amca?" Ave yanımda beliriyor ve başını kalçama yaslayarak esniyor. "Biraz uyukum var."

Onu kollarımın arasına alıyorum ve yanağını omzuma bırakıyor. "Görünüşe göre seni yatağa götürmem gerekiyor, *piccola*."

Bu sevgi ifadesi bana hep kız kardeşimi hatırlatır. Büyükbabam ve büyükbabama, kendi küçük kızları olduktan sonra hastanede bile Clara'ya İtalyanca "küçüğüm" derlerdi.

Oturma odasına girip Legolara doğru bakıyorum ama Eloise orada değil. Onun yerine, Millie'nin kucağına kıvrılmış, yüzünü Millie'nin boynuna bastırılmış, mışıl mışıl uyurken buluyorum.

Bir an için nefes alamıyorum çünkü Eloise orada çok *doğru* görünüyor. Bensiz uyuyacak kadar rahat, Millie'nin kollarında güvende.

Millie onu izlediğimi hissetmiş olmalı ve dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle gözlerime bakıyor. El'i kendine yaklaştırıyor ve fısıldıyor, "O çok tatlı Finn. Dayanamıyorum bile."

Ben de yapamam.

Bunun yerine, "Toparlanıp kızları yatmaları için eve götüreceğim" diyorum.

Emil masadan atlar. "Eşyalarını getireyim. Orada değerli bir yükünüz var." Geçerken Avery'nin sırtını sıvazlar ve mutfığa doğru yürür.

Kızların yerde bıraktığı Legolara ve oyunlara göz atıyorum ve onları temizlemek için Ave'yi kanepeye koymak için hareket ediyorum, ama Millie'nin sesi beni durduruyor.

"Bunun için endişelenme. Hepsini sonra alırım," diye beni temin ettikten sonra inleyerek ayağa kalkıyor ve Eloise'i ön kapıya taşıyor. Benden bir karış kısa birinin kucağındaki çocukla aynı boyda bir çocuğu taşımamı izlemek neredeyse komikti.

Millie, Emil ve ben garaj yolundaki cipime doğru yürürken sessiz, berrak bir gece bizi karşılıyor. Emil çantamı ön tarafa bırakıyor, Millie ve ben de kapıları olabildiğince sessiz bir şekilde kapatmadan önce kızları arabanın karşı tarafındaki yükseltici koltuklarına oturtuyoruz.

Emil sarılmak için kollarını uzatır. "Yakında geri gel. Micah'nın onu biraz sakinleştirecek birine ihtiyacı var."

". Harika vakit geçirdik."

Emil, Millie ve beni arabamın arkasında sessizce beklerken bırakarak eve doğru yürüdü.

Millie'nin gözleri ezik çamurluğa takılıyor ve dudaklarını ısıyor. "Bunu tamir ettirmelisin."

Gözlerim birkaç hafta önce benimle çarpıştığında bıraktığı hasarın üzerinde geziniyor. Birden fazla yönden lanetlenmiş bir gün gibi hissettim ve kanıtları silemedim.

Kalbimde de benzer bir iz bıraktı ve ben de bu izi silemedim.

"Geldiğimize sevindim Kurabiye," diyorum hafifçe, gülümsemesini sağlamaya çalışarak. Gülümsediğinde göğsüm bir sevinç patlamasıyla doluyor.

"Ben de, Spock," diye ışıldıyor bana. "Yine de bir dahaki sefere en iyi oyunumu getireceğim. Catan kralını alaşağı etmem gerekiyor."

Vücudumdaki her kas, kollarımı ona sarmam ve onu asla için çığlık atıyor. Normal, dostça bir kucaklaşmayla vücutlarımızı masumca birbirine bastırabilirim. Bu fiziksel bir bağın zar zor bir parçası olurdu ve ona dokunma ihtiyacımı tatmin edebilirdi.

Ama Millie geri çekildi ve ben şansımı kaçırdım.

"İyi akşamlar," diyor, gözleri benimkilerdeyken evine doğru geri adımlarla ilerliyor.

"İyi geceler Millie," diyorum isteksizce.

Eve dönerken El ve Ave'nin derin nefesleri bana eşlik ediyor. Dikiz aynasından onların uykulu yüzlerine bakıyorum ve Clara aklıma geliyor.

Bazen Avery'nin gülüşü Clara'ninkine o kadar benziyor ki kalbim duruyor. Ve Eloise'in annesinin taramak için motivasyon bulamadığım dağınık, dalgalı saçları var. Bu bana çocukken ablamı bir gölge gibi takip ettiğim zamanları hatırlatıyor.

Hayatımın otuz üç yılı boyunca en iyi arkadaşım. Biz bir takımdık, her fırsatta ailelerimize karşı komplo kurardık. Bana yatmadan önce masallar okur ve beni yatırırdı, tıpkı şimdi benim onun kızlarına yaptığım gibi. Sahip olduğumuz tek şey birbirimizdik.

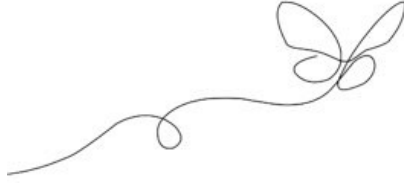
Hamile kaldığında, o zamanki erkek arkadaşı bu işin bir parçası olmak istemediğine karar verdi. Ona bebeklerden bahsettiği gün onu terk etti ve o da hemen gözyaşları içinde beni aradı.

O küçük kızlar o zamandan beri benim en sevdiğim insanlar oldular.

Clara, Millie ile kurdukları bağdan memnun olur muydu? Güvendikleri ve birlikte vakit geçirmekten hoşlandıkları birine sahip oldukları için mutlu olur muydu? Yoksa kendini değiştirilmiş mi hisseder?

Millie'nin arkadaşlığı ruhuma sıcak bir kor gibi yerleşti. Işıl ışıl parlıyorlar ve bazen beni tüketen keder çukurundan çıkmaya devam etmem için bana motivasyon veriyorlar. Kızların da bunu hissettiğini biliyorum. Onu gördüklerinde heyecanlanıyorlar, son birkaç aydır zor rastlanan parlak, coşkulu gülümsemelerle.

Kızlar annelerini özlemekten asla vazgemeyecekler ama umarım Clara, Millie'nin varlığının acısını biraz olsun dindirmesinden mutlu olur.

T inder anlamsız. Neden tüm bu adamlar ya balık tutuyor ya da motosiklet üzerinde üstsüz poz veriyor?

Bunu düşünerek başımı eğiyorum. O kadar da kötü biri değil, dövmeleri de seksi ama o daha çok Tessa'nın tipi. Bir ekran görüntüsü alıp ona gönderiyorum.

İç çekerek ayaklarımı masamdaki sandalyeye uzatıyorum ve anlamsız profiller arasında gezinmeye devam ediyorum. Yarınki randevum konusunda bana inanan oldu mu bilmiyorum ama Finn'le ilgili bu düşüncelerin yok edilebileceğini kanıtlamak için kendime bir tane bulmam gerekiyor. Kalbimin göğsümde çarpmasına ve gülümsemekten yanaklarımın acımasına neden olan tek kişi o olamaz.

Micah öğle yemeği molasından ofise doğru adım atıyor. "Emil ve ben yolun aşağısında açılan sandviç dükkanında buluştuk. Bubs and Subs?" Sandalyesine çökerken inliyor. "O sandviç hayatımı değiştirdi."

"Öyle mi?" Gözlerim hâlâ telefonumda, cevap veriyorum.

"Kırmızı soğan turşusu ve krem peynir ekledikleri Reuben'in bir çeşidi olan Knuckle Sandwich'i aldım."

"Mmm." Tessa sekiz nefes nefese ve salyalı emoji ile yanıt verdiğinde hala ekranıma odaklanmış durumdayım.

"Ve Henry Cavill de oradaydı." Bu cümle dikkatimi dağıtıyor ve bakışlarımı yukarı çevirip Micah'yı sorgulayan bir bakışla buluyorum. "Sorun nedir?"

"Dün kötü bir şey yaptım ve bunu nasıl geri alacağımı bilmiyorum" diye inledim ve telefonumu masama koydum.

Gözlerini kısar. "Ben senin en mantıklı arkadaşınım, değil mi?" Başımı öne arkaya eğiyorum. "Emil'le berabersin."

"Doğru, ama burada değil. Ben varım." Sandalyesini benimkinin yanına yuvarlıyor. "Bana ne olduğunu anlat, ben de düzeltmen için elimden geleni yapayım."

İtiraf etmeden önce derin bir nefes alıyorum, "Oyun gecesinde herkese yalan söyledim. Yarın bir randevum yok."

Micah'nın gürleyen kahkahası neredeyse binayı sarsıyor. Başını arkaya atıyor ve tavana doğru, bu vahim durumda uygun olandan çok daha uzun süre kıkırdıyor.

Kollarımı kavuşturup ona ters ters bakıyorum. "Bitti mi?"

"Yalan söylediğini hepimiz biliyorduk." Sempatik bir gülümsemeyle bacağımı okşadı. "Sen bu kıtadaki en kötü yalancısın."

Acı içinde inliyorum. Hangisi daha kötü bilmiyorum. Herkesin bana inanması mı yoksa kimsenin bana inanmaması mı?

Micah başını sallar ve sırtır. "Ama size en iyi kısmı söyleyeyim. Dr. Finn Ashford sana inandı ve tatlım, bu *hiç* hoşuna gitmedi."

Gözlerimi kırıştırdım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Başka biriyle çıkarken seni düşünmekten aklını kaçırmış bir adamın bakışı vardı."

"Ben... Bilmiyorum..."

Micah insanları okuma konusunda mükemmeldir ve genellikle bu tür şeyler için onun sözüne inanırdım. Bir keresinde kelebek vivaryumunda bir tur düzenliyordu ve sonunda konuklardan ikisiyle çöpçatanlık yaptı ve bir yıl sonra orada evlendiler.

"Bana güvenin; henüz tam olarak anlamamış olabilir. Ama anlayacaktır. Ve sen de anlayacaksın." Bana arsızca gülümsüyor ve sandalyesini masasının arkasına yuvarlıyor. "Yarın benimle çıkmak ister misin? Müsaitim ve Nacho Mama'ya bayılırım."

Bu bir hile kodu gibi hissettiriyor ama kabul ediyorum. Başımı sallıyorum.

"İnsanlar benimle buluşmak için sıraya giriyor ama sen öne geçebilirsin. Emil'e bu akşam beni paylaşacağını söyleyeceğim." Mesaj göndermek için telefonunu eline alır.

Telefonum bir mesajla titriyor ve Micah'dan gelen bir grup mesajı olduğunu düşünerek çantamdan çıkarıyorum.

Ama öyle değil.

Kyle: Seninle konuşmaya çalışıyorum ve bana cevap vermemen çok saçma. Beni görmezden gelmeye devam edersen, sana ulaşmanın başka bir yolunu bulmak zorunda kalacağım

Mesajı tekrar okurken ellerim titriyor ve kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyor.

Son birkaç haftadır attığı mesajlar giderek kötüleşiyor ve daha ne kadar kötüleşeceklerini bilmek istemiyorum. Ama onu düşünerek bu kadar çok zaman geçirdiğimde o kazanıyor gibi hissediyorum, bu yüzden telefonumu çantama geri koyuyorum.

Kurabiye malzemeleriyle dolu çantayı omzuma atıp Finn'in evinin merdivenlerini çıkarken ılık bir esinti saçlarını yüzüme savuruyor.

Yüzünde küçük bir sırıtışla kapıyı açıyor. "Kızlar onları bulmanı istiyor," diyor ve içeri girmem için kapıyı aralıyor.

"Oh, tamam."

Çantayı omzumdan alıyor ve kendi omzuna atıyor. Sonra eğilip kulağıma doğru fısıldıyor: "Bir saniye dinlersen, muhtemelen beklentiyle kıkırdamalarını duyabilirsin." Nefesi tenimi gıdıklarken sırtım ve omuzlarım ürperiyor.

Geri çekilip göz kırpmıyor ve ben de yakışıklı erkeklerin göz kırpmasının yasadışı olması gerektiğine karar veriyorum. Masum bir kadına kalp krizi geçirebilir.

Finn kurabiye malzemelerini mutfığa taşıırken ben oturma odasında sessizce dolaşıyorum. Bir saniye dinliyorum ve yemek odasından kıs kıs gülüşmelerin yankılandığından emin oluyorum.

Ama onları hemen bulmak istemiyorum, bu yüzden kanepedeki yastıkları topluyorum ve kendi kendime yüksek sesle konuşarak battaniyeleri hareket ettiriyorum.

"Eminim buradadırlar. Oh, hayır... Burada mı? Lanet , orada da değiller. ?" Ben söyledikçe, kıkırdamaları daha da artıyor.

Kanepenin kenarına ulaştığımda gözlerim Finn'e takılıyor. Duvara yaslanmış, odayı arayışımı izliyor. Kollarını lacivert gömleğinin üzerinde kavuşturmuş, omuzlarındaki ve kollarındaki kaslar sanki çok fazla esnerse kumaştan fırlayacakmış gibi şişiyor.

Koyu renk gözleriyle beni beyaz kuşgözü atletimden, dökümlü pas rengi eteğime kadar tarıyor ve askılı sandaletlerimin üzerinde duruyor.

Bedenim oltaya hemen takılan bir balıkmışım gibi ona doğru çekiliyor ve o da çok az bir çabayla beni kendine çekiyor.

Ondan bir adım ötede duruyorum ve o dudaklarını yalıyor. "Merhaba, Millie." Sesi tenimde gezinen erimiş çikolata gibi ve vücudum kulağa ne kadar lezzetli geldiğini hissediyor.

Bir parmağını kaldırıyor ve omzuma dokunduğunda nefesim kesiliyor. "Bazen üzerime kahve döktüğün gün elbisendeki o kelebekleri düşünüyorum." Parmak ucunu köprücük kemiğim boyunca yavaşça kaydırıyor ve tüy kadar hafif dokunuş ardında kızarmış bir sıcaklık izi bırakıyor.

Boğazımın çukuruna ulaşıyor ve orada yumuşak bir daire çiziyor. Tüm vücudum anında tepki veriyor, ağzım açılıyor ve karnımda bir sıcaklık birikiyor. Damarlarımda güçlü bir sızı dolaşıyor ve kendimi bana dokunmaya devam etmesini dilerken ve umarken buluyorum. Beni böyle yakmaya devam etmesini.

Tüm vücudumun arkadaşlık çizgisinin o kadar ötesine atladığından eminim ki sınırı göremiyorum.

Ama şu anda onu arayacak gücü kendimde bulamıyorum.

Dişleri alt dudağına gömülüyor ve ağzında bilmiş bir gülümseme belirliyor.

"Millie," diye bağıyor El yemek odasından, sesi duvarlardan sekerek bana ulaşıyor. "Hâlâ bizi mi arıyorsun?"

Finn'in boğazıma olan konsantrasyonu bozuluyor ve tanımlayamadığım bir şeyle parlayan gözlerimle buluşuyor. Geri çekilip yutkunmadan önce bakışları bir süreliğine dudaklarıma düşüyor.

Gözlerimi birkaç kez kırıştırıp az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Sıkışmış ciğerlerime derin bir nefes aldırıyorum ve gizlice yemek odasına giriyorum.

Masanın altından heyecanlı fısıltılar geliyor, ama meraklarını gidermek istiyorum, bu yüzden büfedeki çekmeceleri açmaya başlıyorum. Avery ve Eloise, birkaç masa örtüsü alabilecek kadar büyük bir çekmecedeki saklandıklarını düşündüğüme inanmış gibi kıs kıs gülüyorlar.

En alttaki çekmeceye geldiğimde yavaşça kapatıp arkamı dönüyorum. Masanın altında Avery'nin kocaman gözleriyle karşılaşıyorum ve ikisi de avazları çıktığı kadar bağıyorlar. O kadar yüksek ve tiz ki komşuların neler olduğunu merak ettiğinden eminim.

Avery ve Eloise yemek sandalyelerinin arasına girip kıkırdarak tutarsızca konuştuktan sonra beni yakaladıklarında gülmekten yere yığılıyorum.

"Neden bu kadar yüksek sesle çığlık attınız?" Kızlar üzerime yayılırken kahkahalarım arasında soruyorum.

"Bizi şaşırttın," diye ciyaklıyor El.

Kızları biraz daha yaklaştıracak fısıldıyorum: "Benimle kurabiye yapmak ister misiniz?"

"Evet," diye bağırarak ikisi de ayağa fırlar ve mutfığa koşarlar.

Eteğimi aşağı sıyırıyorum, gömleğimi düzeltiyorum ve kendimi toparlamak için ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Mutfığa vardığımda Finn'i adaya sırtını dönmüş bir şekilde ayakta dururken buluyorum. Avery ve Eloise heyecanlı gülümsemelerle onun iki yanındaki tezgâhta oturuyorlar.

"Sana bir şey aldık," diyor Finn şüpheyle, gözlüklerini düzelterek. "Bu bir hediye," diye ciyaklıyor Avery, küçük bedenini kıpırdatarak. Bunu daha fazla içimde tutmaya dayanmam.

Finn parmağını havada döndürür. "Arkanı dön."

Bedenim ben izin vermeden onun emirlerini yerine getiriyor. Yaklaştıkça varlığını tam arkamda hissediyorum, ondan yayılan ısı sırtımı ısıtıyor.

"Gözlerini kapatacağım. Sorun olur mu?" diye nazikçe soruyor ve bunun kulağa cinsel bir şeymiş gibi gelmemesi gerektiğini düşünüyorum, ama yine de aklım bunu söylüyor.

Başımı salladığımda ellerini gözlerime götürüyor ve zaman duruyor. Kokusu odunsu bir battaniye gibi etrafımı sarıyor ve umarım tenime siner ve kıyafetlerimde kalır da daha sonra içime çekebilirim. Çünkü şu anda onun sert bedenine yaslanma isteği o kadar cazip geliyor ki, göğsüne temas etme ihtimalime karşı nefes almamak için kendimi zor tutuyorum.

"Tamam, geri dön," diye fısıldıyor ve ayaklarımı sürüyerek tezgâha doğru gidiyorum.

"Şimdi aç," dedi Eloise bana.

Finn'in elleri yüzümde gezinirken onları çekip kızların arasındaki tezgâhta duran avcı yeşili KitchenAid mikseri gösteriyor.

Yanına yaklaşıyorum ve elimi serin tepesinde gezdiriyorum. "Bu çok güzel kızlar," diye fısıldıyorum.

"Biz almadık, Finn Amca," diye düzeltiyor Eloise beni.

İçimden kıkırdıyorum ve Finn'in bizi izlediğini görmek için arkamı dönüyorum. "Neden?"

Ellerini ceplerine sokuyor ve omuzlarını silkiyor. "Sen istedin," diyor basitçe. "Ben de bizim için yaptığın onca şeyden sonra güzel bir şey yapmak istedim."

"Senin için hiçbir şey yapmadım." Onu bunu hak etmediğime ikna etmeye çalışırken gözlerimin arkası yanıyor.

Çatık kaşlarıyla bana bakıyor. "Bildiğinden çok daha fazlasını yaptın."

Millie'nin kalçaları Avery'nin seçtiği müzikle sallanırken, kızlara yeni mikserinin haznesine şeker ölçmelerinde yardım ediyor.

Gözlerimi ondan alamıyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bu evde Millie ve kızlar kadar dikkatimi çekebilecek başka bir şey yok. Bana bir çeşit büyü yaptılar.

Ave ve El mikserin iki yanındaki tezgâhta oturmuş, granitin üzerine şeker dökerken dans edip şarkı söylüyorlar.

Dün maç gecesinden önce o mikseri bulmak için üç farklı mağazaya gittim ve bizim için yaptığı her şey için ona teşekkür etmenin bir yolunu bulmaya çalıştım.

Belki de yüzüne o güzel gülümsemeyi yerleştiren kişi ben olmak istedim. Sanırım buna bağımlıyım.

Millie hakkında bağımlısı olduğum şeylerin giderek büyüyen listesine ekleyin için.

Gülüştüğün sesi, alaycılığı, manyetik enerjisi, eğimi Kendini hissettiğinde dudakları, limon kokusuna neden olan her neyse ve dün boynumdaki dudaklarının hissi.

Listenin hiç bitmeyeceğini düşünmeye başladım.

Ve kendimi bunu istediğime ikna etmeye çalışmaktan bıktım.

El bir yumurtayı büyük bir *gürültüyle* yere düşürür. "Tüh," diye şarkı söyler Millie. "Keşke Pepper burada olsaydı da bizim için temizleseydi."

"Bir dahaki sefere onu da getirmelisin," diyor Avery, parmağını yalayıp tezgahın üzerindeki şeker yığınınına daldırarak.

Millie yumurtayı bir havluyla siler ve El'in bir sonrakini kaseye kırmasına yardım eder. "Bu Finn Amca'ya kalmış. Evde yemek pişirirken çok fazla düşürüyorum, bu yüzden Pepper her zaman ayaklarımın altında oluyor."

Eloise, Avery'nin şeker yöntemini izleyip taklit ederken, "Finn Amca köpekleri sever, bu yüzden onu her gün getirebileceğini söyleyecek," diyor.

Keşke her gün burada, evimizde olabilseydi.

Bu düşünce göğsüme çarpıyor ve nefes alamıyorum. Millie'nin gözleri mutfağın köşesindeki yerimden bana takılıyor.

O benim burada durmuş, aşık bir köpek yavrusu gibi onları izlediğimi fark etmeden önce bir şeyler söylüyorum.

"Hadi yemek sipariş edelim. Kulağa ne geliyor?" Tezgâhtaki yerlerine yaklaşıp sordum.

Millie parmağını yalıyor, kalçaları hala ritimle sallanıyor ve tezgahın üzerindeki şekere batırıyor. "Akşam yemeğinde şeker ve kurabiye yiyeceğiz." Parmağını ağzına götürüyor ve gülümsüyor.

Sik beni. O parmak olmak istiyorum.

Çenem sıkıştı ve tarafsız kalmak için yüzümü eğitmek zorunda kaldım.

Eloise kollarını havaya kaldırır ve "Akşam yemeği için kurabiye, akşam yemeği için kurabiye!" diye bağırır.

Bana karşı komplo kuruyorlar ve ben üçüne de gözlerimi kısarken umursamak için kendimde bir güç bile bulamıyorum. "Bir anlaşma yapalım. Ben kızarmış pilav söyleyeyim, siz de gelmeden önce birer kurabiye alın, yemeğinizi yedikten sonra da devam edersiniz."

Millie, Avery ve Eloise'e doğru eğiliyor ve onlar da ellerinin arkasından fısıldaşıyorlar. Gözlerimle bir savaş veriyorum, ağız sulandıran kalçalarında gezinmemelerini istiyorum.

Ama ben kaybettim.

Millie ciddi bir ifadeyle dönüp üçlülerinin elçisi gibi davranmadan önce kızlar başlarını sallayıp birkaç onay sesi çıkarıyor.

"Anlaştık." Elini uzatıyor, ben de sıkıyorum, parmak uçlarında birkaç şeker tanesi kalıyor. Kızlar arkasından kıkırdıyor. "Bizimle iş yaptığınız için teşekkürler." Başını sallıyor ve sonra bana komplocu bir tavırla göz kırptırıyor.

"Burası harika bir ev. Sizin için mükemmel görünüyor," diyor Millie, fırının yanındaki tezgâhta oturmuş, ilk parti kurabiyeler için zamanlayıcıyı beklerken.

Biz akşam yemeğinin gelmesini beklerken kızlar oturma odasında boyama kitapları ve boya kalemleleriyle oyalanıyorlar. Tezgâhı silmeyi bitirip bezi lavaboda duruluyorum, ellerimi Millie'nin kıvrımlarıyla doldurmak yerine temizlikle meşgul etmeye çalışıyorum. Her nasılsa, "Teşekkürler" derken sesim hâlâ boğuk çıkıyor. Bayıldık."

"Burada her zaman sadece üçünüz mü vardınız?"

Damarlarımda dolaşan şehveti bastırmanın bir yolu da bu.

"Evet. Onu satın aldığında kız arkadaşımın yeni ayrılmıştım. Birkaç aydır çıkıyorduk ve birlikte bir ev almayı konuşmaya başlamıştık ama o hayatımın gidişatından hoşlanmıyordu. İki küçük kızın bizimle yaşamasını kabul etmek istemedi." Dönüp tezgâha yaslanıyorum ve derin bir nefes alıyorum, o konuşmayı düşünmenin beni hâlâ sinirlendirdiğini fark ediyorum. "Kılık değiştirmiş bir nimet. O gittikten birkaç gün sonra bu evi buldum. Her şey olması gerektiği gibi oldu."

"O zamandan beri biriyle çıktın mı?" diye sormadan önce dudaklarını yana doğru büküyor.

"Hayır."

"Neden? Yani, eğer bana söylemekte rahat hissediyorsan." Yanaklarında bir kızarıklık var ve bu çok tatlı.

Çenemi ovuşturuyorum ve gözlerimin onun narin çillerini, zümrüt gözlerini ve o güzel, dolgun dudaklarını izlemesine izin veriyorum.

"İstemedim."

"Oh." Başını çeviriyor ve parmaklarını kurabiye hamuru dolu kaseye daldırıyor. Bir topağı ağzına götürüyor ve dili parmağından yukarı kayarak onu yakalıyor. Pembe dudakları parmağının ucunu sardıktan sonra parmağını geri çekerken tamamen perçinlenmiş durumdayım.

Boğazımı temizliyorum. "Hamur nasıl?"

Kaseden bir parça daha alıyor.

Bu sefer tadına bakınca *inliyor* ve kot pantolonumun içinde bir şeyler sıkışmaya başlıyor.

Sikeyim.

"Çok iyi," diyor, bana ne yaşattığından tamamen habersiz.

Bakışlarımı onun ağzından çekemiyorum.

Bir parça daha hamur alıyor.

Siktir et.

Ona doğru iki adım atıyorum, kalçalarım dizlerine çarpıyor. Elim yavaşça bileğini tutmak için dışarı fırlıyor ve gözleri benimkilere dikiliyor.

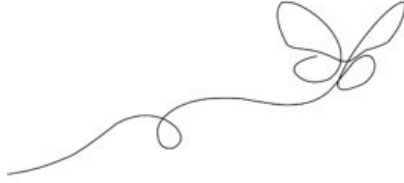
Bakışlarını tutarak, kurabiye hamuruyla kaplı başparmağını ağzıma çekiyorum ve dudaklarımı doluyorum. Gözleri parlıyor ve çenesi açılıyor. Dilimi parmağından aşağı kaydırıyorum, tatlı hamuru yakalıyorum ve ağzımda erimesine izin veriyorum.

"Mmm." Ses hırıltılı, göğsümden kazıyarak çıkıyor.

Millie bir nefes kekeliyor ve dilimin tatlı teninde bir kez daha gezinmesine izin veriyorum. Parmağını bir *patırtıyla* ağzımdan çıkarırken gözbebekleri etraflarında ince bir orman yeşili halkayla genişliyor. Kırmızı bir allık yanaklarını boyuyor ve rengi boynundan aşağı doğru takip ettiğimde göğsünün hızla inip kalktığını görüyorum.

Bakışlarım dudaklarına doğru daralıyor ve omuzlarım yaklaşıyor-

Bip. Bip. Bip.

Kurabiye saati havada çalarak ikimizi de ürküttü. Finn geri adım attı ve ben de fırını açmak için aşağı atladım. Fırın tepsisini almak için elimi içeri sokmaya başladım ama son anda fırın eldivenlerini unuttuğumu fark ettim.

"Fırın eldivenleri hangi cehennemde?" Elimin tersiyle alnımı silerek bir daire çiziyorum, tamamen yıpranmış bir halde.

Finn sakince yanımdaki çekmeceyi açıyor ve ellerini içine sokuyor. "Ben bakabilirim."

"Tamam." Tekrar bir daire çiziyorum ve ellerimi kalçalarımaya koyarak duruyorum. Finn kurabiye tepsisini ocağın üzerine koyarken, "Ben tuvalete gidiyorum," diye geveliyorum.

Kapalı bir banyo kapısının ardında, telaşlı yansımama bakıyorum. Alnımı kaplayan ince ter tabakasına, çılgın gözlerime ve pembe yanaklarımın etrafında her yöne uçuşan dalgalı saç tellerime bakıyorum.

Kurabiye pişiren bir kadın için fazla tahrik olmuş görünüyorum.

Kendime bir moral konuşması daha yapmam gerekiyor ki son zamanlarda bu bir trend gibi görünüyor. Sadece birkaç hafta önce elbisemdeki kahveyi siliyor ve kendimi at gözlüğü takıp Finn'in kaba davranışlarını görmezden gelmeye ikna etmeye çalışıyordum.

Ama bu sefer hormonlarım için bir ders.

Kendinize gelin hanımlar.

Yumurtlama döneminde falan mıyım?

O kurabiye hamuru yalama anı hayatımdaki diğer tüm olaylardan daha ateşliydi. Vücudum *onu yatağa sürüklememi* söyledi. Yaramaz Millie omzumda, kulağıma korkunç, harika şeyler fısıldıyor.

Beynimde sakladığım "Finn" etiketli dosyayı zihnimden çıkarıyorum ve parmak yalamaktan, kızarmaktan ve sürekli onu düşünmekten uzak durmam için gereken nedenlerin listesini analiz ediyorum.

Bu adam benim iş arkadaşım.

Hayalimdeki işi güvence altına almaya çalışıyorum ve bu iş daha da ileri giderse insanlar benim uyuduğumu düşünecek.

Hâlâ kötü bir ilişkinin yaralarını sarıyorum.

Bir madde daha ekliyorum: az önce kimseyle çıkmak istemediğini itiraf etti.

Tekrar aynaya baktığımda gözlerimin hâlâ ağır ve puslu olduğunu görüyorum. Bu adama verdiğim tepki nasıl bu kadar hızlı ve kaçınılmaz olabiliyor? Bana bakıyor ve şehvet yüzeye çıkıyor, her hareketimi ve düşüncemi düzenliyor.

Bu noktada onu istemeyi bırakmak neredeyse acı verici. Çizgileri çizdim ve sınırlara sıkı sıkıya tutundum, ama bu gece bir felaket gibi geliyor. Sanki her şeyi bir kenara atmışım gibi çünkü onun cazibesi karşı koyabileceğimden daha fazla.

Nedenini hatırla, Millie. Bu işin senin için ne kadar önemli olduğunu ve onun neden daha fazlası olamayacağını hatırla.

Ön kapı çalınıyor, muhtemelen akşam yemeği teslimatımız, bu yüzden ellerimi yıkıyorum ve gecenin geri kalanında libidomu kontrol edebileceğime dair parmaklarımı çaprazlıyorum.

"Dünyadaki herhangi bir hayvan olabilseydim, köpekbalığı olurdu," diyor Eloise, ağzına bir kaşık kızarmış pirinç atarken. "O zaman herkes benden korkardı."

Finn yanımda bir kahkaha atıyor. "Çoğu insan zaten öyle, *piccola*," diye takılıyor.

Ona, amcasından öğrenmiş olması gereken karanlık bir bakış fırlatıyor. "Sen ne olurdun, Ave?" diye sordum.

Avery, "At olurdum çünkü güzeller ve hızlı koşuyorlar," diye yanıtlıyor.

"O zaman muhtemelen seni yerdim." Eloise omuz silkiyor.

"Hayır." Avery başını sallar. "Kaçabilirim."

"Ama sen koşmaya başlamadan önce dişlerim bacağını ısıırırdı."

"Ama beni karada kovalayamazsın. Sadece yüzebilirsin."

Gülüşümü bir yudum suyla bastırıyorum.

"Sudan çok yükseğe zıplayabilir ve senin üstüne inebilirim. Dişlerimle." Eloise deniyor.

"Tanrım, bu iş gittikçe şiddetleniyor." İrkildim.

Avery kaşığını bırakır ve tüm dikkatini buna verir. "O zaman okyanus kenarında kalmayacağım. Sadece nehirlerden ve göllerden su içeceğim."

Eloise başını sallar, görünüşe göre bunu nasıl kazanacağını bilememektedir.

"Neden Avery'yi yemekten bahsediyoruz?" Finn kızların arasına bakarak merak ediyor.

Eloise bunu elinin tersiyle iter. "Avery'yi yemek istemiyorum. Ama bir köpekbalığı , onun kız kardeşim olduğunu bilmezdim, bu yüzden aç olduğum için atı yerdim. Köpekbalıkları çok açtır."

Finn başını sallar. "Çok fazla kara yeme eğiliminde değiller; tabii bir fok ya da deniz aslanı değilseniz."

Avery başını sallar. "Hayır, sadece bir at."

"O zaman güvende olduğuna eminim," diyorum kıkırdayarak.

Eloise yemeyi bırakır ve Avery'ye sarılmak için eğilir. "Bir foka ya da deniz aslanına dönüşme, tamam mı? Söz mü?"

"Söz veriyorum," diye onaylıyor Avery. Çocuklar çok rastgele.

Avery Finn'in yüzünü tarıyor. "Finn Amca bir kurt olurdu," diye karar veriyor sonunda.

Gururlu bir sırtışla omuzlarını kaldırıyor. "Güçlü ve koruyucu olduğum için mi?"

"Hayır. Çünkü geçen sefer parmaklarını arabanın kapısına çarptığında kurt uluması gibi ses çıkarmıştın."

Başını sallıyor ama yüzünde şakacı bir gülümseme var. "Bunun için alacaksın."

Her iki kız da kaşıklarını bırakır, sanki bunlar harekete geçmenin şifreleriymiş gibi. Onu gıdıklamak için sandalyelerinden fırlarlar, o da geri çekilir ve kötü bir atarak ikisini de kollarının arasına alır. Avery ve Eloise

Ona karşı koymaya çalışırken ciyaklıyorlar ve Finn onları kollarının altına alıp kanepeye taşıyor ve kıkırdayarak yere düşürüyor.

Sandalyesine geri döndüğünde yanakları gülmekten pembeleşmişti. "Bu kızlar sana bayılıyor," diyorum ona.

Omzunun üzerinden oturma odasına doğru bakıyor. "Onlara bayılıyorum."

"Dünkü maç gecesinden sonra iyi uyuyabildiler mi?"

Başını sallıyor. "Onları yataklarına götürdüğümde uyanmadılar bile. Başka bir tane için geri gelmek istiyorlar."

"Aw." Gülümsüyorum. "Bir sonrakine hepiniz hoş geldiniz. Çok eğlenceliydi."

Finn'in bakışları yüzümü tarıyor, omuzlarıma düşüyor, sonra köprücük kemiklerimin üzerinden geçiyor ve daha önce parmağının orada hissettiği hayali duyguyla ürperiyorum. Aramızda sessizlik uzanıyor ve onun ne düşündüğünden emin değilim.

Çenesinde bir kas patlar. "Yarın bir randevun var," diye neredeyse hırlıyor.

Yanaklarım yanıyor. "Sanırım öyle." "musun?" Kaşları çatıldı.

"Hayır, biliyorum." Koltuğumda kıvranarak başımı salladım. "Bir randevuya çıkıyorum." "Randevum" Micah'la olduğu için bu yalan gibi geliyor ama bu noktada bunu nasıl değiştireceğimi bilemiyorum. Bakışlarının yoğunluğundan avuçlarım terliyor ve sadece gerçeği içime çekmek istiyorum. Kelimeler aramızdaki havayı temizlesin ve ciğerlerimdeki baskıyı azaltsın.

Ama bu birbirimizden uzak durmamız için kesin bir neden. Yanlışlıkla ağzımdan kaçırduğım için zaten ortada duruyor. Onun cazibesine daha fazla kapılamam, çünkü bir randevum var. Elbette buna saygı duyacaktır ve artık parmaklar ağızda olmayacak. Nokta.

Bir avucunu sakalının üzerinde gezdiriyor ve başını sallıyor. Bir şeyler düşünürken ağzı gergin bir çizgiye dönüşüyor. Sonunda tabağını kenara itiyor ve dirseklerini masaya dayıyor.

"Onun yerine benimle çık."

Midem bulanırken gözlerim faltaşı gibi açıldı. Bu ifade, söylediklerime verilebilecek olası yanıtlar listesinin yakınında bile değildi. "Ne?"

Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı. "Benimle bir randevuya çık. Lütfen."

Neredeyse tüm direncimi kaybedecektim ama derin bir nefes alıp kararlılığımı güçlendiriyorum. "Yapamam."

Ayağa kalkıyor, sandalyesinin arkasını tutuyor ve masanın kaydırarak benimkinin yanına koyuyor. Yüzü bana dönük oturuyor ve dirseklerini dizlerine indiriyor. "Neden?"

Gözlerindeki şaşkınlık omuzlarımın çökmesine neden oluyor. "Yapamam. Birlikte çalışıyoruz ve arkadaşız. Ve kimseyle çıkmak istemediğini söylediğini sanıyordum."

Dizlerimin dış taraflarından tutuyor ve beni sandalyemde doksan derece döndürerek ona bakmamı sağlıyor, kalçaları benimkileri kavıyor. Kahve dükkanındaki gibi küçük bir koza. Koruyucu ve rahatlatıcı, kendi küçük dünyamızda.

"Millie, *seninle* bir randevuya çıkmak istiyorum. *Herhangi biriyle* değil."

Finn'le çıkma fikri midemde kelebekler uçuşmasına neden oluyor. Kulağa Tinder'daki Chad'in iki ayaklı yayın balığından çok daha iyi geliyor ve bir an için o adamla zamanımı boşa harcama fikrini düşündüm.

Ama Finn farklı. Buradaki kurallar dünyalar kadar farklı.

Eğer dışarıda rastgele tanıştığım biri olsaydı, ona evet demeyi düşünebilirdim. Bana çıkma teklif etmesinden keyif alabilirdim. O, benim için bir anlam ifade edebileceğini kabul etmekten korktuğum türden bir insan olurdu. Onunla bir randevuya çıkmak hayatımın gidişatını değiştirebilir.

Ama o başka bir yerde tanıştığım rastgele biri *değil*. O, hayalimdeki işe terfi etmem için işe alma komitesinde yer alan bir adam. Arkadaş olduğumuz için bunu düşünmekten kaçınmış olsam da, o benim iş beklentilerimden sorumluyken kesinlikle bundan daha fazlası olamayız. Bu doğru değil.

"Seni ilk kez o asansörde gördüğümünden beri seni istiyorum," diye fısıldıyor. "Sonra buraya geldin ve evimizi ve hayatımızı aydınlattın ve sanırım buna bağımlıyım." Elinde değilmiş gibi dizlerimi sıkıca kavıyor.

"Finn," diye iç geçiriyorum, ellerimi yumruk yapıp sıkarak. "Böyle şeyler söyleyemezsin."

Yumruklarımı sıkıyor, ben de onlara bakıyorum; büyük, güçlü elleri küçük yumruklarımı tutuyor ve başparmakları yumruklarım gevşeyene kadar sırtlarında küçük daireler çiziyor. Bu hareket doğrudan kalbime giden yakıcı bir yol açıyor. "Ama ben ciddiylim."

Başımı sallıyorum. "Beynimi bulanıklaştırıyor ve neden çizdiğim arkadaşlık çizgisinin bu tarafında kalmaya çalıştığımı hatırlayamıyorum."

Bir elini benimkinden çekiyor ve çenemi avucunun içine alıyor. "Her kelimesi doğru." Başparmağının yanağımın üzerindeki hafif sıyrığı

Gözlerim kapanıyor. Parmakları kulağımın arkasındaki saçlara kayıyor ve başımın ona doğru eğilmesine engel olamıyorum. Karıncalanmalar boynuma ve kafa derime doğru yarıyor. "Bana hissettirdiğin gibi ben de sana hissettirmek istiyorum."

Ona hayır demem gerektiğini zaten biliyorum ama nazik dokunuşu çok iyi hissettiriyor. Kendimi sıcak, güvende ve ona yakın hissettiğim bu ana tutunmak istiyorum. Dünyanın karanlık ve yalnız olduğunu hissettiğim günler için onu kalbimde saklamak istiyorum.

Gözlerimi açıyorum ve beni o kadar saf bir dürüstlikle izlediğini görüyorum ki neredeyse her şeyi bir kenara bırakıp onu öpeceğim. Öne doğru eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırmak için göğsüm ağrıyor.

Ama kendimi yeniden kontrol ettim. "Seninle çıkamam. Her ne kadar beynim ve bedenim evet demem için bağırса da pes edemem. Bu terfinin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

"Evet, ama-" diye başlıyor ama elimi dudaklarına götürerek onu susturuyorum.

"*Aması* yok." Finn parmaklarımın arkasından sırtıyor ama ben görmezden gelip devam ediyorum. "Ayrıca son ilişkimden sonra kendimi toparlamaya çalışıyorum ve yeni bir şeye hazır olduğumu sanmıyorum. Tekrar kaybolmaktan korkuyorum."

Başını sallıyor, gözleri gözlerimi arıyor ve parmaklarımı ağzından çekiyorum.

Derin bir nefes alarak, ona yarın hakkındaki gerçeği söylemeden önce kendimi çelikleştiriyorum. Kucağıma bakıyorum çünkü gözlerini görmezsem itiraf etmem daha kolay olacak. "Yarın bir randevum yok. Bunu uydurdum çünkü dün gece herkesin bizi birlikte görmesinden çok endişelendim. Seni düşünmeden edemediğimi bilmelerini istemedim."

Sıcak, derin kahkahası beni çevreliyor ve gözlerimi kaldırıyorum çünkü kahkahanın yüzünü nasıl aydınlattığını görmeye dayanamıyorum. Gözleri neşe ile parlıyor, gülme çizgileri etraflarında vurgulanıyor.

"Ne kadar biliyor musun?" "Sen je-"

"Evet, kıskanıyordum. Benim gibi hissediyorsun ve senin başka biriyle birlikte olduğunu düşünmek beni çıldırtıyordu."

Benim gibi hissediyorsun.

Bu sözler kalbime şimşek gibi çarptı, damarlarımda şarkı söyledi.

Sıcak parmağını çenemin altına koyuyor ve hafifçe yukarı kaldırıyor. "Beni düşünmeden duramadığını mı söyledin?" Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladığımda, gülümsemesinin yoğunluğu nefesimi kesiyor. " değil. Ben sabırlıyım. Sen hazır olana kadar bekleyebilirim."

Oaks Halkı

Anne: Yaklaşan doğum günüm için bir Amazon istek listesi hazırladığımı hepinize bildirmek istedim. İşte link

Sence bir dilek listesine ihtiyacımız

Anne: Sadece bazı hediye fikirlerin olduğundan emin olmak istiyorum

Sana 300 dolarlık köpek DNA testi yaptıracak param yok

Fabes: Ve sana "Ben sıradan bir anne değilim. Ben havalı bir anneyim." Mean Girls'ü izledin mi hiç

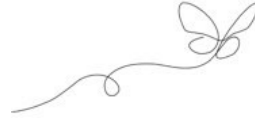
Bu bir film mi? Sadece tişörtünü beğendim

Tess: < Mean Girls GIF'ini gönderir >

Millie: "En sevdiğim çocuğum bana bunu aldı yazan kupayı arıyorum.

Çok kötü, çoktan sipariş ettim

Baba: Bu, annenizin en sevdiği gün olarak tarihe geçecek: kızlarının en sevilen olmak için savaştığı gün

"Dün geceki kurabiyeler nasıl oldu Mills?" Lena bir cipsi guacamole'ye batırıp ağzına atarak soruyor.

Lena'nın *aslında* Nacho Mama'ya gelmek gibi bir planı yoktu ama Micah ve ben onu ve Emil'i çifte randevu için yanımıza aldık.

"Güzel." Maden suyumdan bir yudum alıyorum ve parlak turuncu sandalyemde kıpırdanıyorum.

Onlara dün gece olanları en ince ayrıntısına kadar anlatmak için yanıp tutuşuyordum.

Muhtemelen en iyisi yara bandını yırtıp atmam.

Yumuşak Latin gitar müziği sona erdiğinde, sadece söylüyorum. Biraz fazla yüksek sesle. "Finn parmağımdaki kurabiye hamurunu yaladı."

Kantindeki herkes bana doğru dönerken sıcaklık tenimin her santimine yayılıyor. Lena dirseğiyle boğuluyor, Micah'nın margaritası ağzından fışkırarak önündeki meze tabağına çarpıyor ve Emil'in bardağı dengesini zar zor koruyarak masaya çarpıyor.

Bir sonraki şarkı biraz daha canlı bir şekilde başlar ve Lena önce konuşma yetisini yeniden kazanır, gözleri irileşmiştir. "Özür dilerim. Finn mi? Yaladın mı? Parmağını mı?"

"Evet, cümlelerin ana kısımları bunlardı." Micah peçetesini dudaklarına götürürken başını sallıyor.

Emil ellerini yüzünün önünde sallıyor. "En baştan başla."

Onlara mikseri - şimdilik onun evinde bıraktım çünkü bu kadar pahalı bir hediyeyi eve götürmeyi aklım almadı - Ave ve El'in kurabiye yaparken yanımda olmasının ne kadar güzel hissettirdiğini ve Finn'in parmağımın etrafındaki sıcak ağzının her canlı detayını anlatıyorum. Ayrıca sonrasında hiperventilasyon geçirdiğimi de itiraf ediyorum.

Lena eliyle kendini yelpazeliyor. "canına. Bir kez olsun nutkum tutuldu. Şu anda bir randevuda olduğunuzu mu düşünüyor?"

Omuzlarım çöktü. "Ona gerçeği söyledim." "Ve sonra bana onunla çıkmamı teklif etti." diye eklemeyi önce dişlerimi alt dudağıma gömüyorum.

Micah elini göğsüne koyuyor ve öksürüyor, "Vuruşlar gelmeye devam ediyor."

"O seninle çıkmak istiyor ve sen bizimle mi çıkıyorsun?" Lena'nın tiz sesi kulaklarımda çınlıyor. "Seni seviyoruz ama hiçbirimiz o adamın yapacağı gibi senin için dizlerimizin üzerine çökmeyeceğiz."

Yanaklarım alev alev yanıyor. "Hala onunla çıkamıyorum." "Neden?" herkes aynı anda koro halinde.

"İki sebep." Bir parmağımı kaldırıyorum. "Birincisi, terfim için işe alım komitesinde o da var. O işe yatarak girmeyeceğim."

"Millie," diye araya giriyor Lena sinsi bir sırıtişla. "Yasak bir ilişkiyi herkes sever." Kaşlarını aşağı yukarı oynatıyor.

Onu görmezden geliyorum ve sayıma bir parmak ekleyerek devam ediyorum. "İkincisi, Kyle'dan sonra biriyle çıkmaya hazır olup olmadığımı bilmiyorum. O olaydan sonra hepinizin olduğunu biliyorum ve bazen aklım başımda mı bilmiyorum. Kendime olan saygımı o kadar kötü bir şekilde mahvetti ki, kim olduğumu kaybedene kadar kesip biçti. Ya ben ilişkilerimde böyleysen? Ya tekrar olduğunda bunu fark etmezsem?"

En iyi arkadaşlarımla yüzlerine bakıyorum ve ruh hali değişmiş, sakın bir sessizliğe bürünmüş. Ve sessizlikte, *onun* sesi beynimde yankılanıyor.

Biraz kilo almışsın.

Ofisime uğrarsan, benim bir şeyi giymen gerekiyor.

Seni bu halde bir yere götüreceğimi sanıyorsan delirmişsin. Neden aileni tekrar görmek istiyorsun?

Oh, ağlamayı kes. Sadece biraz eğleniyordum.

Hep geçiştirdim. Beni sevdiğini söylediği için sözlerini dikkate almadım. Kendimi erkek arkadaşların bazen böyle yaptığına ikna ettim.

Ama yavaş yavaş, artık kendimi bulamıyordum. Beni *ben* yapan her şeyin izini kaybettim. Yaptığım her şey onu memnun etmek içindi ve elimden gelen tüm çabayı gösterdiğimde bile, her zaman değiştirmek istediği başka bir şey vardı.

Arkadaşlarım ve ailem yarayı arıyor, sorunun ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı ama onlara nerede olduğunu söyleyemiyordum çünkü kendim bile nasıl bulacağımı bilmiyordum.

Emil elimi kendi eliyle kapatıyor. "Finn sana hissettirdi mi? Kendini kaybediyormuşsun gibi?"

Başımı sallıyorum, yanağımdan süzülen bir damla yaşı siliyorum. "Asla. Hem de hiç."

Lena ayağa kalkıyor ve kollarını bana doluyor. "Kyle ile ilişkide nasıl hissettiğin *onun sorumluluğunda*. Hiçbir şekilde sen değildin."

"Haklı," diye katılıyor Micah. "Keşke o bok kafalı burada olsaydı da hepimiz ona bir yumruk atabilseydik."

Emil başını sallıyor. "Taşaklara sert bir diz."

Lena yanımda diz çöküyor, kot pantolonu sakızlı muşamba zemine çarpıyor. Elleriyi yanaklarımı kavırıyor ve beni kendisine doğru çeviriyor. "Onun manipülasyonu, gaz lambası ve kontrol sorunları seni yıkmadı Mills. Sen ona rağmen güçlüsün, yaşadığın her şeye rağmen. Ve bir gün kendi sonsuza dek mutlu sonunu yaşamak en iyi intikam olmaz mıydı? Çünkü olacaksın. İster şimdi ister on yıl sonra olsun, sağlıklı, sevgi dolu, istikrarlı bir ilişki içinde olacaksın ve o hala diğer çöplerle birlikte bir çöplüğe ait olacak." Gözlerimden damlayan yaşları başparmaklarıyla siliyor, sert ifadesi beni esir alıyor.

"Ama ya ben senin gibi sert değilsem? Tüm cesaret ve güce olan sensin."

"En güçlü olmak için odadaki en gürültülü kişi olmak zorunda değilsiniz. Sen de benim kadar cesur ve güçlüsün, sadece henüz buna inanmıyorsun. Ama biz

sana göstereceğiz. Bizim her zaman gördüğümüzü siz de fark kadar sizi alkışlayacak ve cesaretlendireceğiz."

"Tamam," diye fısıldıyorum, ona inanmak için elimden geleni yapıyorum.

"Bir deney yapabilir miyiz?" Lena ellerini dizlerimin üzerine koyarak soruyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Ne tür bir deney?"

"Sadece bir görselleştirme egzersizi." Sıradan bir omuz silkme hareketi yaptı. Micah, Emil ve benden ortak bir inilti yükseliyor. "Sen ve senin görselleştirmelerin," diye homurdanıyorum.

Lena gülümsüyor. "Sanırım bunu seveceksin."

"Peki." Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum, bana tam olarak ne yapmamı söyleyeceğini zaten biliyorum. Lena görselleştirmenin ve tezahür ettirmenin gücüne benden çok daha fazla inanıyor, ama ara sıra ona şaka yapıyorum.

"Derin bir nefes al," diye fısıldıyor. "Ve sonra geleceğini hayal edeceksin. Bu konuda çok fazla düşünme, sadece aklına gelen her şeyin düşüncelerinde doğal bir şekilde akıp gitmesine izin ver. Karşı koyma da. Nasıl biri olduğunu biliyorum." Dizimi dürtüyor ama ben gözlerimi kapalı tutuyorum.

"Tamam," diye mırıldanıyorum. Bilinçaltımın nasıl bir gelecek hayal ettiğini görmek beni neredeyse geriyor.

"Devam edin. Bakalım aklına ne gelecek?" diye teşvik ediyor.

Derin bir nefes alıyorum ve gelecekte ne istediğime dair bir imge çağırmaya konsantre olmaya çalışırken kantinin seslerinin kulaklarımda parazitlenmesine izin veriyorum.

Zihnim bana ihanet ediyor ve hemen Finn'le yatakta olduğumuz bir fotoğrafı gösteriyor.

Omuzlarım geriliyor ve neredeyse bitirmek için gözlerimi açıyorum, ama Lena ellerini benimkilerin üzerine koyuyor ve fısıldıyor, "Devam et. Bırak olsun."

Omuzlarımı silkeliyorum ve düşüncelerimi odaklıyorum. Sanki bir dürbünü uzaktaki bir manzaraya odaklamaya çalışıyormuşum gibi hissediyorum ve görüntü nihayet netleştğinde nefes alamıyorum.

Finn ve ben lacivert bir yorganın altındayız, beyaz perdelerin arasından sızan sabah güneşiyle yavaşça uyanıyoruz. Başım onun çıplak göğsünde, bacaklarım onunkilerin üzerinde ve kolları bana sarılmış. Burası evrendeki en güvenli yer - dış dünyanın kaosundan uzakta kendi küçük baloncüğümüz.

Sessiz bir "günaydın" fısıldıyor saçlarıma ve bir öpücük alnımı okşuyor. Bu bir saygı ve sevgi öpücüğü, sanki bunu daha önce de yapmışız gibi.

Milyonlarca kez, ama yine de ilki kadar özel. Yorganımızla aynı koyu mavilikteki gözlerine bakıyorum ve elimi kısa sakalına sürterek avucumda gıdıklandığımı hissediyorum. Mırıldanıyor ve beni daha yakına çekiyor.

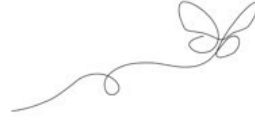
Sonra kapı pat diye açılıyor ve Avery ile Eloise kıkırdarak üzerimize atlıyorlar. Pepper da peşlerinden atladı. Kızlar krep için yalvarıyor ve Finn onları aşağı inip bizi mutfakta beklemeye ikna ediyor. Beni yataktan sürükleyerek çıkarıyor ve dudaklarımı, yanaklarımı ve boynumu öpüyor, yoğun bir günün öncesinde çalınmış bir an için ellerim üzerimde dolaşıyor.

Her iki yanımda yumuşak bir uğultu yankılanıyor ve görselleştirme konsantrasyonumu bozuyor.

Arzuladığımı bilmediğim bir fantezi.

Ayrıldığım için üzüldüğüm mükemmel bir rüya.

Lena gülümser ve iç çeker. "Sanırım cevabını aldın."

O gece dişlerimi fırçalarken telefonum bir mesajla çalıyor. Ağzımı çalkalayıp yatağımın ucundan telefonu alıyorum, ekranda Finn'in adını gördüğümde heyecandan parmaklarım karıncalanıyor.

Finn: Bu kurabiyeleri yemeden duramıyorum. Bağımlılık yapıyorlar

Dondurucuna biraz hamur koydum. <wink emoji> Bu

sevdiğim yeme şekli

Finn: En sevdiğim yöntem parmaklarını kullanmak, o yüzden sen kadar beklemem gerekecek

Parmağını ağızıma soktuğumda **M**illie'nin yüz ifadesi günlerdir zihnimde sürekli tekrarlanıyor. Kendimi masamdaki sandalyeye bırakırken, onun pelüş dudaklarının bir nefes alışta nasıl açıldığını hatırlayınca bir iniltiyi bastırıyorum. Monitörü uyandırmak için bilgisayarımın faresini sallıyorum ve sonraki birkaç dakikayı e-postalara yanıt vererek geçiriyorum.

Bir film gösterimi için planetariumu kiralayamadığı için huysuzlanan bir müze misafirinden gelen özellikle uzun bir mesajı okurken, elime bir şey gıdıklanıyor. Yere baktığımda, yüksek sesle -ve tabii ki çok erkeksi bir şekilde- gıcırđıyorum ve masum örümceğı odanın diğeri ucuna fırlatıyorum.

Kalp atışlarım normale döndüğünde bir e-posta yazıyorum.

KİME: Millie Oaks

GELEN: Finn Ashford

KONU: Hayatım İçin

Korkuyorum Millie,

Küçük de olsa korkutucu bir örümcek masamın yanına yerleşti.

Örümceğı teşhis edebileceğinizi ve ofisimin gelecekteki güvenliğı konusunda beni bilgilendirebileceğinizi düşündüm. Eğer tahliye etmek zorunda kalırsam, her şeyi güvenli bir yere taşımak biraz zaman alacaktır.

Bu öğleden sonra vaktiniz varsa, bu konuda yardımınız beni rahatlatacaktır.

Ofisimden yükselen çok erkekçe ve cesur bir çığlıktan bahseden birini duyarsanız, lütfen bunun departmanımdaki farklı bir kişi olduğunu bilin. Gururlu ve adanmış bir feminist olarak, kahraman kadın böcekbilimcimi beni bu tehlikeden kurtarmaya çağırıyorum. İçtenlikle cesur bir kurtarıcıya ihtiyacı var,
Finn

KİME: Finn Ashford

GELEN: Millie

Oaks

KONU: Re: Hayatım İçin Korkuyorum

Karın kaslarım ağrıyana kadar gülmemek için kendimi tuttuktan sonra, sizi bilgilendirecek kadar kendime .

ofisinizi söz konusu örümcekten kurtarma programı. Elindeki örümcek yüzünden zıplayan ve çığlık atan etkileyici derecede güçlü ve sağlam bir adamın zihnindeki görüntüsü bu sabah bana büyük bir neşe verdi.

Sanırım bahsettiğiniz o gıcirtıyı müzenin benim tarafımda duydum ve asansörün arızalandığını düşündüm.

Suçluyu kontrol altına aldınız mı? Umarım henüz ofisi boşaltmaya başlamamışsınızdır, çünkü muhtemelen zararsızdır.

Cesur kurtarıcın, Millie

KİME: Millie Oaks

GELEN: Finn Ashford

KONU: Re: Re: Hayatım İçin Korkuyorum

Peter Parker masamdaki bir kahve fincanının içinde. Tam olarak açıklamak gerekirse, bazı karışıklıkları gidermeliyim. "Etkileyici derecede güçlü ve sağlam adam" aslında bendim.

Ayrıca örümceğin nazikçe, dikkatlice

onu elimde bulduğumda odayı terk ettim. Ancak, hemen özür diledim ve o zamandan beri onlara sabah için hoş bir kahve kokulu ev verdim. Zapt edildiği için onu size getireceğim. Belki entomolojide güzel bir yuva bulabilir.

hayatına devam etmek.

Arızalı asansörün, Finn.

Maggie'den aldığım pasta poşeti ve Peter Parker'ın bulunduğu kahve fincanıyla koridorda Millie'nin ofisine doğru yürüyorum. Oraya vardığımda, klavyesinde bir şeyler yazarken kaşları konsantrasyon içinde çatılmıştı.

Sürpriz paketi yavaşça çıkardığımda kırışıyor ve gözleri monitörden kırışmış kahverengi kâğıda odaklanıyor. "Bu düşündüğüm şey mi?"

Bu sabah Maggie's'e gittiğimde bir tane bademli kruvasan kalmıştı ve hiç düşünmeden onu aldım. Çünkü görünüşe göre, Millie'nin yüzünün gülümsemeye aydınlandığını görmeye karşı bir zaafım var.

"Duruma göre değişir. Kahve fincanı içinde bir örümcek olduğunu mu düşünüyorsun?" Oflayıp pufluyor ve dudaklarını büzüyor.

"Oh, bu şey mi?" Pasta poşetini tutuyorum. "Mmm, bu benim. Sadece sana bir tane aldığımı göstermek istedim." Burnumun altına götürüyorum ve tatlı, bademli aromayı içime çekiyorum. "Sanırım biraz salyan akıyor." Ağzımın kenarını işaret edip ona doğru başımı sallıyorum.

Başını dik dik bakarak sallar. "Bu bir şaka olsa iyi olur, Spock."

Gözlerimi kısarak paketi onun bekleyen avucuna bırakıyorum. "Bana Kylo Ren dediğin zamanları daha çok seviyordum."

"Bu çok kötü. Spock'ı severim." Kruvasanı çıkarırken gözleri açgözlülüğe dönüşüyor. ",," diyor, büyük bir ısırik alırken gözleri hamur işinde. Başını sallayarak ve çiğneyerek bana bakıyor. "Sen de harikasin. Micah'nın sandalyesini buraya çek, paylaşalım."

Koltuğa kayıyorum ve masasına doğru ilerliyorum. "Bunu benimle paylaşmak zorunda değilsin," diyorum, örümcek kahve fincanını klavyesinin yanına koyarken.

"Biliyorum ama sen de bağımlı olduğunu söylemiştin. Bütün gün bunun için yanıp tutuşmanı istemiyorum. Bir müze misafirini ısırmaya kalkışabilirsin."

Aklıma gelen şeyi söylememek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.
Isırmak istediğim tek kişi sensin ve bu aç olduğum için değil.

Düşüncelerimden habersiz kruvasanı ortadan ikiye ayırıyor ve alt yarısının olduğu poşeti bana uzatıyor.

İlk lokmamı alırken, etrafımızdaki ofisinin tüm detaylarına dalıp gidiyorum. Kişiliğinin dışa vurumu gibi görünüyor. Masasının etrafındaki her yüzeyde ve yerde birkaç tane mutlu bitki var. Duvarlar çerçeveli böcek resimleri ve Millie'nin ailesi olduğunu tahmin ettiğim kişiyle çekilmiş bir fotoğrafıyla kaplı ve sandalyesinin arkasını kelebek kanatlarına benzeyen bir süveter süslüyor.

Millie kahve fincanının kapağını kaldırıp içindeki örümceğe bakıyor. Gözlerini benimkilerle buluşturuyor. "Zararsız bir kurt örümceği. Ofisiniz güvende."

Başımı salladım. "Yani o taşıma ekibine tüm eşyalarımı geri koydurmalı mıyım?"

Gülüyor. "Eşyalarını geri vermende kesinlikle bir sakınca yok. Onu polen bahçesine götürebiliriz ve kendisi için iyi bir öğle yemeği bulabilir."

Kollarını iki yana açarak sandalyesinde geriye yaslanıyor. Bu hareket göğüslerini elbisesinin sarı-beyaz çizgili kumaşına doğru itiyor ve gözlerimi bir mıknatıs gibi oraya çekiyor. Sandalyesinde sırtını kavislendiriyor ve gerinmesine kısık bir inilti eşlik ediyor.

Lanet olsun.

Zavallı ruhumu kurtar ve bunu yapmayı bırak.

Dikkatimi dağıtacak bir şey bulmak için ofisini arıyorum ve bakışlarım eskiden Calvin'in olan boş masaya takılıyor. Köşede duruyor ve yeni bölüm müdürünü bekliyor.

Millie bana iş görüşmesinden hiç bahsetmedi. Bana bu konuda tek bir soru bile sormadı ve bu düşünceyi benim yanımda kapatabildiği için ona hayranım. Ama onunla bu konu hakkında konuşmak için can atıyordum. En son evime geldiğinde konuşmaya çalıştım ama beni durdurmak için parmaklarını ağızıma kapattı.

Sonra onun dokunuşuyla dikkatim dağıldı ve konuyu tekrar gündeme getiremedim.

"İkinci mülakatın hakkında ne hissediyorsun?" Soruyorum ve gözleri benimkilere kayıyor.

Lokmasını yutuyor. "Şey, yaklaşık"-telefonunun yan tarafındaki düğmeye tıklayarak tarihi gösteriyor-"on gün içinde sorumlu olduğum bir haftam var. O yüzden önce buna hazırlanmam gerekiyor."

"Ah, evet. O adımı unutmuşum." Başımı sallayarak konuşmaya devam etmesini bekliyorum.

Ama gözleri benden başka bir yere bakıyor ve dizi şiddetle zıplayarak benimle bu konuda konuşmak istemediğini düşünmeme neden oluyor. Ben de konuyu değiştirdim.

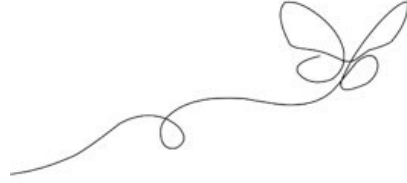
"Yarın için planın var mı?"

Bacağı kıpırdamıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Artık Cuma günlerimi sizin için açık bıraktığımdan eminim."

Gölümsediğinde kalbim kabarıyor. "Eğer ilgilenirsen sürpriz bir fikrim var."

"Tamam. Kızlarımı özledim."

Ve hepsi bu kadar. Kalbim artık göğsüme sığmayacak noktaya geliyor.

Güneş Wilhelmina şehir parkının üzerinden batarken gökyüzünü koyu bir mora boyuyor. Amfitiyatroya doğru uzanan çimenli yamaç, açık havada film izlemek isteyen ailelerle dolu ve projektörden *Moana*'nın gösterimi henüz başladı.

Finn yemyeşil çimlerin üzerine soluk sarı bir battaniye serdi ve benimle kızların etrafına bir piknik sofrası yaydı. İçinde maden suyu ve meyve suyu bulunan bir soğutucunun yanı sıra meyve, peynir, öğle yemeği eti, kraker ve tatlı olarak da çikolata kaplı çilekler vardı.

Avery ve Eloise tabaklarındaki yiyecekleri mideye indirirken *Moana'nın* ilk şarkısı parkta çalmaya başladığında ona "Bu mükemmel," diyorum.

"Kızları buraya getirmek istiyordum ama kendimi yeterince cesur hissetmiyordum." Bir çantadan iki ceket çıkardı ve kızların giymesine yardım etti. Sonra dokuma bir battaniye çıkarıp omuzlarıma sarıyor.

Onun bir ana tavuk gibi üzerimize titremesini izlemek kalbim için neredeyse çok fazla.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, yeşil bir üzüme uzanıp ağzıma atıyorum. Finn arkama bir yastık yerleştirirken tatlı, keskin meyve suları dilime doluyor. Arkama yaslandığımda anında gelen rahatlamayla iç çekiyorum.

"Rahat mısın?" diye soruyor, elinde köpüklü bir suyla kendi yastığına yaslanarak.

"Tamamen." Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor, cevabım onun bildiğinden çok daha fazla şey ifade ediyor. Burada üçüyle de son derece rahatım. "Bir tabak ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Şimdilik sadece biraz su içeceğim." Yüzünü buruşturuyor ve parmaklarını alnında gezdiriyor. "Başım ağrıyor ama muhtemelen sadece susuz kalmışımdır."

Yan yana oturuyoruz ve film devam ediyor ama ben hiçbir şey hatırlamayacağım. *Moana Gladyatör*'e dönüşebilirdi ve ben bunu bilemezdim çünkü yanımdaki adam dikkatimi tamamen dağıtmıştı.

Yastığa verdiğim ağırlık Finn'e doğru milim milim kaymama neden oluyor, ta ki ona yaslanıyormuşum gibi hissedene kadar ve eğer başımı birkaç santim eğersem, sanırım göğsüne dayanabilirim.

Finn hiç hareket etmedi. Yanımda sert bir taş duvar gibi duruyor, ısı dalgalar halinde ondan yansıyor. Bu serin akşamda hoş bir sıcaklık ve sonsuza kadar burada, ona böyle yaslanmış bir şekilde kalabilirim.

Yataklar mı? Onlara ihtiyacım yok. Finn'in vücudu çok daha rahat.

Filmin sonuna yaklaştığımızda, düzenli nefes alışlarının sessiz horlamalara dönüştüğünü fark ediyorum. Her nefes verişinde, küçük bir hava kabarcığı alnımdaki saçları hareket ettiriyor ve omzum ona daha sıkı yerleşiyor.

Filmden gürültülü bir sahne havada çatırdıyor ve seğiriyor. Horlaması kesiliyor ve yüzüme karşı "Millie?" diye nefes alıyor. "Evet, uykucu?" Dönüp ona bakıyorum.

"Çantanızda ağrı kesici var mı? Migren için" diyor, sesi rahatsızlıktan kısılmış gibi çıkıyor.

"Ah, evet." Doğrulup beceriksizce çantama uzanırken elim ayağıma dolaşüyor. Finn bir iniltiyle ayağa kalkıyor ve yüzünü ellerinin arasına alıyor.

İbuprofeni bulmak için cüzdanımı, dudak nemlendiricimi, acil durum elmamı, telefonumu ve on beş fişi bir kenara itiyorum ve tüm vücudumu saran bir ürperti içinde onu görmek için dönüyorum. Yüzünü kaldırdığında, sinema perdesinden gelen ışıktaki solgun görünüyor, gözlerinin altında koyu halkalar var. Ona hapları ve suyunu uzattım. "Başına dokunabilir miyim?"

İlacı hızla içiyor ve alnını bana doğru eğiyor. Avucumu ona yaslıyorum.

"Sanırım ateşin var," diye fısıldıyorum. Bir iniltiyle yastığına yaslanıyor ve kolunu gözlerinin üzerine indiriyor.

Sessizce pikniği toparladım. Jenerik başladığında her şeyi soğutucuya yerleştirmiştim ama zavallı Finn hâlâ kıpırdamamıştı. Onu eve götürmemiz gerektiğini söylediğimde Ave ve El hemen eşyalarını topladılar. Dürtüyorum

Finn'in omzuna dokunup usulca ona arabaya bir şeyler yüklediğimizi ve hemen döneceğimizi söyledim.

"Anahtarlar... cebimde," diye mırıldanıyor. Gözlerim pantolonuna kayıyor ve ön cebinde anahtarların dış hatlarını görüyorum.

Nefesimi tutarak, sıcak metal tenime değene kadar parmaklarımı temkinli bir şekilde cebine sokuyorum. Kavramak için biraz daha derine ittiğimde tüm vücudu geriliyor ve olabildiğince hızlı bir şekilde çekip çıkarıyorum.

Nefesim aceleyle geri geliyor. "Hemen döneceğim."

Ave ve El yastıkların taşınmasına yardım ederken ben de bir elimde soğutucu diğer elimde kollarımın altında dengede durmaya çalışıyorum. Yavaş ilerliyoruz ama sonunda varıyoruz ve her şeyi bagaja yüklüyoruz. Finn'in yanına döndüğümüzde o da aynı pozisyondaydı.

"Kızlar, Finn Amca'yı kaldırırsam battaniyeyi alabilir misiniz?"

Ave esniyor ve Eloise gözlerini ovuşturuyor olsa da ikisi de başını sallıyor. Finn'i ayağa kaldırma işine başlıyorum. Dik durmasına yardım edecek kadar bilinci yerinde ve arabaya kadar omuzlarıma yaslanırken kolumu beline doluyorum.

Kızlar koltuklarına tırmanıyor ve ben Finn'i yolcu tarafına itmeye çalışıyorum. Bacaklarını doğru yere koymama yardım etmeyi başarıyor ve emniyet kemerini bağlamak için ona doğru eğiliyorum.

"Mmm. Limonlar," diye iç geçiriyor, sonra yüzü saçlarıma gömülene kadar öne eğiliyor. "Neden hep bu kadar güzel kokuyorsun?" diye fısıldıyor, ateşin sisinde kaybolmuş bir halde.

Adama gülmek istemiyorum ama şimdiden sınır tanımaz olmaya başladı ve bu çok sevimli. Bu kırılğan haliyle ondan daha ne kadar itiraf alabilirim?

Sanırım bu hoş değil, ama açgözlü kalbim yine de onları istiyor.

Kapıyı kapatarak sürücü tarafına doğru koşuyorum. Koltuğu ileri almak için düğmeyi en az beş dakika basılı tutmam gerekiyor çünkü buraya en son bir dev oturmuştu. Kızların kemerlerinin bağlı olup olmadığını kontrol etmek için dönüyorum ve Avery çoktan koltuğunda uyuyor.

"O iyi mi?" Eloise soruyor, sesi temkinli.

Bacağını okşadım. "O iyi olacak, tatlım. Ona çok iyi bakacağız."

Beş yaşındaki iki çocuğu merdivenlerden yukarı taşımaktan ve yatağa yatırmaktan zaten yorgun düşünüyorum ama yetişkin bir adamı arabadan indirip eve sokmak ve merdivenlerden yukarı çıkarmak tam bir egzersiz.

Görünüşe göre daha fazla kardiyo yapmalıymışım.

Finn'in kapalı yatak odasının kapısında durup ona bakıyorum. Gözleri kapalı, ama biraz akli başında olduğunu biliyorum çünkü onu merdivenlerden çıkarmama yardım ediyor.

Kızarmış yanaklarına yaslanmış kara kirpiklerini tarıyorum. Hastalıkta bile büyüleyici.

"Yatak odanın kapısını açabilir miyim?" Çok yüksek sesle onu ürkütmemeye çalışarak fısıldıyorum.

"Her zaman," diye nefes alıyor ve sesi sert bir anlam taşıyor.

Yavaşça kolu çeviriyorum ve sadece yatağın dış hatlarının görüldüğü karanlık yatak odasına giriyorum. Yan tarafa oturması için onu hafifçe dürterek oraya doğru ilerliyorum. *Çabuk bir tıklamayla* komodinin üzerindeki lambayı açıyorum ve odayı loş, altın rengi bir ışıkla yıkıyorum. Odanın koyu yeşile boyandığını ve mobilyaların sıcak ahşap tonlarında olduğunu görecektim kadar aydınlatıyor. Yatak takımları tamamen beyaz ve yeşil yorgan mükemmel bir şekilde yapılmış.

Lena'yla olan fantezim günler sonra bile hâlâ zihnimde taze ve bu odada onunla birlikte olmak o rüyaya duyduğum acıyı biraz daha alevlendiriyor. Şu anda onunla yatağa giremediğim için biraz yıkılmış durumdayım çünkü çok yorgunum.

Onu ürkütmemeye dikkat ederek gözlüklerini yüzünden çekiyorum ve komodinin üzerine katlanmış bir şekilde bırakıyorum. Odasının mahremiyetinde bu hareket çok samimi geliyor. İş arkadaşlarının olması gerekenden çok daha samimi.

"Seni odama ilk kez bu şekilde getirmek istemezdim," diye mırıldanıyor, başını yana eğerek.

"Bekle. Dur. Bir kez daha ayağa kalk ki seni yorganın altına sokabilelim, tamam mı?" Kollarımı beline doluyor ve onu yukarı çekmeye çalışıyorum. Ayağa kalktığında, bir kolumu yerinde tutuyorum ve yorganı çekiyorum.

Ama onu tekrar oturtmaya çalıştığımda, ayaklarını dikey ve dimdik duruyor. Güvenli bir şekilde sarılana kadar kollarını bana doluyor. Çenesi

başımın üstüne düşüyor ve ilk kez onun kollarına tamamen sarılıyorum.

"Millie." İçini çekiyor ve vücudu içimde gevşerken memnuniyetle mırıldanıyor ve tüm endişelerim bir anlığına buharlaşıyor.

Buraya, hayalini kurduğum bu yere mükemmel uyum sağladım. Sanki burası benim için yaratılmış. Çok sıcak ve bunun bir kısmının ateşinden kaynaklandığını biliyorum ama yine de kollarının bu kadar rahat ve güvenli olacağına dair bir his var içimde.

Ne kadar doğru hissettirdiğini bildiğim halde buna nasıl geri dönmeyebilirim?

Bacakları gevşemeden önce kolları beni sıkıca sarıyor. Onu isteksizce çarşafın üzerine oturtuyorum ve omuzlarını sabitliyorum. Kendini toparladıktan sonra ayakkabılarını çıkarmak için diz çöküyorum.

Sefalet içindeymiş gibi inliyor. "Benim için diz çökmeni istediğim gibi de değil." Isı, ateşli bir dalga halinde omurgamda parlıyor ve parmaklarım nasıl hareket edeceklerini unutmuş gibi hala bağcıklarının üzerinde. Başımı kaldırıyorum ama gözleri kapalı, yüzü acıyla kızarmış. Tüm dikkatimi tekrar ayakkabılarına vererek parmaklarımı harekete zorluyorum ve olabildiğince hızlı çalışıyorum. Sözlerinin bana ne yaptığını daha sonra analiz edeceğim.

Ayakkabılarını ayağından çıkarıp dizlerinin arasında duruyorum. Gözleri hâlâ sımsıkı kapalıyken gömleğinin üst düğmesini açmak için uzanıyor. İlkini açıyor ama ikincisini beceremiyor, ben de ellerini itip kendim açıyorum.

Bugünkü planlarımda Finn Ashford'u yatak odasında soyacağım hiç aklıma gelmezdi ama işte buradayım. Hareketlerime klinik bir odaklanmayla ilk birkaçını çözdüm, ama ellerim aşağı indikçe nefesi daha da hızlanıyor. Bakışlarımın çıplak teninde ve aşağı inerken ortaya çıkardığım kaslarda gezinmesine engel olamıyorum. Parmaklarım yanlışlıkla karnındaki sıcak tene değiyor ve tıslıyor.

"Özür dilerim," diyorum, ona tekrar dokunmamaya çalışarak. "Sakın... üzülme," diye sıkılmış dişlerini gıcırdatıyor.

Son düğmeyi de açtığımda Finn kaşlarını köprücük kemiğime yaslıyor. Ellerimi omuzlarındaki kavurucu tende gezdirerek tişörtü kollarından aşağı kaydırıyorum. Sıcak nefesi göğüslerimin üzerinde geziniyor ve ne yapmam gerektiğini unutmama neden oluyor.

Güçlü vücudu hastalıktan zayıf düşmüş ve yardımına ihtiyacı var. Onu süzmemeliyim ama açık teni ve sıcak nefesi aklıma kaçırmama neden oluyor.

Kendimi sürüklüyorum ve onu yastığının üzerine yatırıyorum. Pantolonunu çıkarmaya duygusal olarak hazır değilim, o yüzden pantolonla kalacak. Bacaklarını yatağın üzerine kaldırarak onu tamamen yerleştiriyorum ve battaniyeyi üzerine örtüyorum.

Gözleri kısa bir süreliğine açılıyor, bana odaklanırken puslu ve bulutlu. Elini yanağıma yaslamak için kaldırıyor ve gözlerindeki merak göğsümdeki gergin bir şeyi çözüyor. Ateş sisinin beni halüsinasyon görmesine neden olup olmadığından emin değil gibi görünüyor.

"*Grazie, stella mia,*" diye fısıldıyor gözleri kapanırken ve eli yatağa düşerken.

Oaks Halkı

Biri bana babamın tavuk ve pirinç çorbasını gönderebilir mi?

Tarif

Anne: Hasta mısın? Oraya gelmemi ister misin

Hayır. Yine de teşekkürler. Hasta bir arkadaşım için yapıyorum

Anne: Oh, tamam. Sana tarifinin bir resmini göndereceğim

Fabes: Biraz çorba istiyorum anne. <cough,

Fabes: Bana biraz yapmak için bir saat sürmene gerek yok. Hemen üst kattayım. <göz kırpan

Biraz alacağım. Çorba lezzetli

Baba: Bu tarifi yaptığım için gerçek bir çorba yıldızıyım

Fabes: Gerçekten çorbayı içti ve günü kurtardı

Tarif için teşekkürler. Çorba bir gücü var

Sizi özledim çocuklar. Ziyarete gelmek için sabırsızlanıyorum

"Bunun için minnettarım. Sen en iyisisin," diyorum Lena'ya, getirdiği poşetlerden yiyecekleri çıkarırken.

Alt kattaki banyoda ilaç bulamadım ve Finn'inkini de karıştırmak istemiyorum. Bu yüzden Lena'dan birkaç şey ve hasta olduğumda en sevdiğim çorbanın malzemelerini almak için markete gitmesini istedim.

"Ben en iyisiyim ve rica ederim." Başını salladı, gece kıyafetlerinin olduğu çantayı merdivenin yanına bıraktı ve odaya baktı.

Finn'in mutfağı muhteşem. Koyu gri alt dolaplar beyaz granit tezgahları destekliyor. Tavan boyunca kirişler uzanıyor ve büyük pencereler arka bahçeyi görüyor. Buzdolabının önü kızların çizdiği resimlerle kaplı ve koyu yeşil mikserim köşede güzel bir renk patlaması yapıyor.

"Burada iyi görünüyorsun." Lena memnun bir şekilde gülümsüyor.

Bu yorumun beni nasıl etkilediğini görmesini istemediğim için çenemi eğiyorum. Bu evde ne kadar rahat olduğumu kimsenin bilmesine hazır olduğumu sanmıyorum.

"Tamam, kabul etmeden önce bu düşünceyle biraz oturman gerektiğini görüyorum," diye alay ediyor. Adanın etrafından dolanıp beni yanağımdan öpüyor. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at."

Kapıdan sessizce çıkıyor ve çorbayı hazırlamak için mutfaka geri dönmeden önce kapıyı arkasından kilitliyorum.

Sonraki birkaç saati Finn ve kızları kontrol ederek, tavuk ve pirinç çorbası yaparak geçiriyorum. Bir fincan çay ve kaynayan tavuk ve otların kokusuyla alt katta tek başıma evde oturuyormuşum gibi hissediyorum. Oturma odasındaki antika sandıkta bir battaniye buluyorum ve Kindle'ımla kanepeye kıvrılıyorum.

Çorba bittiğinde kitabıma ara verip Finn için taze bir fincan çay yapıyorum.

Demlendikten sonra parmak uçlarımda yukarı çıkıp kızların yatak odasının kapısını açıyorum. Mışıl mışıl uyuyorlar, birbirlerine doğru kıvrılmışlar. Ateşlerinin çıkıp çıkmadığını anlamak için elimi alınlarına bastırıyorum ama şu ana kadar bir sorun yok.

Sonra Finn'in odasına bakıyorum. Hâlâ yorganın altında ama kot pantolonu yatağın yanında bir yığın halinde duruyor. Çay bardağını komodinin üzerine koyuyorum ve eğilip alnını kontrol ediyorum.

Teni karanlık odada solgun görünüyor ve saçları alnında nemli. Dudakları uykuda ayrılmış ve derin, iç çekerek aldığı nefeslerle çok huzurlu görünüyor.

Migrenden bahsetmesi dışında nasıl hissettiğine dair hiçbir fikrim yok. Belki bir mide rahatsızlığı? Ya da sinüs enfeksiyonu? Bana daha fazla semptom söyleyene kadar bilemeyeceğim.

Gözlerini kırpıştırarak açıyor ve bana odaklanıyor. "Hâlâ burada mısın?" "Evet. İyi olduğundan emin olmak istedim. Kızlar uyuyor."

Yatağın kenarına, kalçasının yanına oturduğumda rahat bir nefes alıyor.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki kafatasımın içinde iki gezegen çarpışmış gibi," diye inliyor ve kendini yatak başlığına yaslamak için yukarı itiyor.

"başka bir şey var mı?" Soruyorum, çayı alıyorum ve Onu.

Yavaşça bir yudum alıyor ve bir mırıltıyla gözlerini kapatıyor. "Tüm bedenim Ağrılar. Sanki tüm kaslarım bir ton ağırlığında. Ve mideme kramp giriyor." Bir içki daha alıyor ve gözlerini açıyor. "Akşamımız için çok üzgünüm. Planımız bu değildi."

Elimi battaniyeyle örtülü bacağına koydum. "Bunun için endişelenme. Tüm gizli çekmecelerini karıştırmak ve dolapları aramakla oldukça iyi vakit geçirdim."

"Keşke bunu seninle yapıyor olsaydım. Kulağa daha eğlenceli geliyor."

"Öyle." Başımı salladım. "Şişme Prenses Leia bebeğini henüz bulamadım ama pes etmeye hazır değilim."

Bana zayıf bir gülümseme sunuyor ve bardağı komodinin üzerine koymak için uzanıyor. "Saat kaç?"

"Sabah bir civarı."

"Oh," diye iç geçiriyor, gözlerini sıkıca kapatıyor. "Eve gitmelisin. Şimdiye kadar o kadar çok şey yaptın ki karşılığını nasıl ödeyeceğimi bilemiyorum."

"O zaman yapma. Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Elini ön kolumun etrafına doluyor. "Bu çok fazla," diye fısıldıyor. Parmakları yatıştırıcı, hafif bir dokunuşla yavaşça kolumda aşağı yukarı hareket ediyor. Gözlerimi kapatıyorum ve odasındaki adaçayı kokusunu içime çekiyorum. Koku

onu. Nasırlı ellerinin kolumda aşığı yukarı kaydığı hissi doğrudan kalbimdeki ipliğı çekiştiriyor ve ben de buna izin veriyorum.

Beni hayali bir dünyaya sürüklüyor, burada sadece evde bakıcılık yapmıyorum ve işim için ne anlama geldiğinden korkmadan birlikte olabiliyoruz.

Daha fazlasını düşünürken kendimi tamamen kaybetmeme izin verdim.

Parmakları duraklamadan ve göğsü uykunun sabit, derin nefesleriyle kalkmadan önce hareketi bir kez daha yapıyor.

Bilincim yerine gelirken amper çarşafı nemli tenime yapışıyor. Gözlerimi açmak için bir levveye ihtiyacım olabilir. Bunu başardığımda, ağrıyan başımı değerlendirerek birkaç kez göz kırpıyorum.

Kahretsin, hâlâ acıyor ama dün geceki migrenden daha iyi.

Yuvarlanıyorum, tüm vücudumdaki ağrı yastığıma doğru inlememe neden oluyor. Ama derin bir nefes aldığımda taze espresso kokusu beni çağırıyor. Beni yeterince canlandırıyor ve duşa doğru ilerliyorum.

Temiz ve yeni giysilerimle merdivenlerden iniyorum, yıkamaya başlamak için çarşafımları tutuyorum.

Kıkırdamalar oturma odasından bana doğru süzülüyor ve sesleri daha onları görmeden yüzüme bir gülümseme getiriyor. Millie, Avery ve Eloise'i oturma odasında, sehpanın üzerindeki bir masa oyununun etrafında diz çökmüş halde buluyorum. Millie'nin üzerinde bir çift siyah tayt ve önünde Wilhelmina Astronomi Kulübü yazan beyaz bir tişört var.

Gömleğim.

Sanki bunu giymek için yaratılmış gibi görünüyor ve onu her sabah böyle görme düşüncesi göğsümün derinliklerinde bir şeyleri sarsıyor. Onu kucağıma alıp dudaklarına yapışmak için ilkel bir istek duyuyorum ve kendimi durdurmak için yumruklarımı sıkmak zorunda kalıyorum.

Gözlerini oyundan kaldırdı ve beni gördü. "Bakın kim kalkmış." Gülümsüyor ve kızlar beni kucaklayarak selamlamak için zıplıyorlar.

"İyi hissediyor musun?" Ave kalçamdan soruyor.

"Çok daha iyi, *piccola*," diyorum elimi başının üzerinde gezdirerek. O ve Eloise'in bu sabah iki Fransız örgüsü var ve Eloise'in Millie'nin bu işi üstlenmesine izin vermesine hayret ediyorum.

Kızlar oyunlarına dönüyor ama Millie bana doğru yürümek için ayağa kalkıyor. Gömleği neredeyse dizlerine ulaşıyor ve o dar taytların kalçalarında ve basenlerinde nasıl durduğunu görememekten nefret ediyorum.

Beni bakarken yakalıyor ve elleriyle gömleğin önünü yumrukluyor. "Bunu kurutucuda buldum. Lena bana tayt getirmiş ama gömleği unutmuş." En iyi arkadaşına kızmış gibi gözlerini deviriyor. "Sorun olur mu?"

Yalan söyleyemem. "Sana çok yakışmış," diye fısıldıyorum, elimi omzunda gezdirirken.

Yanaklarını sevimli bir kızarıklık kaplıyor.

"Uyudun mu?" Arkasından başımı sallayarak kanepedeki yorganı ve yastığı göstererek soruyorum. Dün gece benim için yaptığı her şeyi bilmiyorum bile ama çok yorulmuş olmalı.

"Birazcık. Nasıl hissediyorsun?"

"Bu sabah daha iyiyim." Burnumdan derin bir nefes alıyorum. "Bu espresso mu?"

Millie mutfığa doğru ilerlerken başını sallıyor. "Tam açıklama, espresso mekanizması için bir YouTube videosu izlemek zorunda kaldım. Nasıl yaptığımı bana söylemen gerekecek." Dolaptan bir fincana uzanmaya başlıyor ama duraksıyor. "Kendini iyi hissetmedikten sonra biraz içmeli misin?"

Midem rahatsız hissediyor, belki de bu iyi bir fikir değildir. "Şimdilik içime çekeceğim ve önce daha güvenli bir şey arayacağım." Kahvaltının kalıntıları lavaboyu dolduruyor ve ben ocağın üzerindeki saate bakıyorum. "Gerçekten öğlen mi oldu?" O kadar uzun süre uyumuş olmama ve kızları benim için sessiz tutabilmesine şaşırarak soruyorum.

Millie bar taburesine oturdu. "Uykuya ihtiyacın vardı ve biz de iyiydik. Kahvaltıda krep yaptık ve o zamandan beri boyama yapıyor ve oyun oynuyoruz."

"Sana bir şey getireyim mi?" Midem için güvenli bir şeyler aramak için buzdolabını açıyorum, dün orada olmayan büyük bir kap buluyorum ve Millie'ye dönüyorum. "Bana çorba mı yaptın?"

"Ben yaptım."

"Biraz ister misin?" Kabı tezgâhın üzerine koydum ve ısıtmak için bir tencere çıkardım.

"Evet, lütfen." Millie çorbayı hazırlarken ve ekmek kızartma makinesine biraz ekmek koyarken beni izliyor.

Isınırken dirseklerimi Millie'nin karşısındaki adaya yaslıyorum. "Benimle ilgilendin, kızların iyi olduğundan emin oldun ve bana çorba yaptın."

Omuz silkiyor. "Biz arkadaşız, değil mi? Arkadaşlar böyle yapar."

Gözlerimin onun üzerinde gezinmesine, her ayrıntıyı ezberlemelerine izin verdim. Yanaklarındaki çillerden, dolgun alt dudagina ve parlayan yeşil gözlerine kadar.

Bu kadınla arkadaş olmayı siktir et. Çok daha fazlasını istiyorum.

Onu her gün burada istiyorum. Sonunda hayalini kurduğum gibi parmaklarımı dalgalarında gezdirmek istiyorum. Ellerimi kalçalarına dolamak ve kavrayışıma ne kadar mükemmel oturduklarını hissetmek.

Derin bir nefes veriyorum ve başımı sallıyorum. "Oh, Millie. Ben arkadaşların yaptığını istemiyorum. Seninle bundan çok daha fazlasını istiyorum."

Kucağına bakmadan önce gözleri parlıyor ve yanakları kıpkırmızı oluyor. Bir süre orada kalıyor ve nasıl tepki vereceğine karar vermeye çalışırken yüzünde farklı duyguların titreşimini izliyorum.

Gözlerini kaldırmasını ve bana böyle şeyler söylemememi kesin bir dille söylemesini bekliyorum.

Yapılacak en doğru şey bu.

Ama bunun yerine, gözleri benimkilerle buluştuğunda ateş yeşili bir renk alıyor ve kirpiklerinin arasından beni izlerken "Ne gibi?" diye fısıldıyor.

O iki heceyle yer altımdan çekilip alındı. Boğazım kuruyor ve ıslatmaya çalışarak birkaç kez yutkunuyorum.

Dişlerini alt dudagının üzerinde gezdiriyor ve bunu bilerek mi yapıyor bilmiyorum ama bu tam bir işkence.

Sözlerini geri almıyor. Sadece saatli bir bomba gibi aramıza girmelerine izin veriyor.

Tik-tak-tak.

Ona ne yapmak istediğimi mi bilmek istiyor?

Her şeyi.

Kelimeler dudaklarımdan dökülüyor. "Pamaklarımı saçlarına gömmek ve seni öpmek istiyorum. Aylarca diledikten sonra dudaklarının tadına bakmak."

Kollarını tezgâhın üzerine koyarak eğiliyor. Yutkunurken boğazı düğümleniyor ve gözleri bu fikrin tadını çıkarıyormuş gibi yavaşça kapanıyor.

Ve onları tekrar açtığında, "Bunu ben de istiyorum" diye fısıldarken parlak ve tahrik edici bir ağırlaşıyorlar.

Siktir. Siktir. Siktir.

Parmaklarım kendi akılları varmış gibi seğiriyor. Sanki sözlerimi takip etmek üzerelermiş gibi.

Yumruklarımı sıkıyorum ve kendimi tezgâhın bu tarafında kalmaya zorluyorum. "O zaman sen ne yapardın?" diye soruyor.

Beni öldürmeye çalışıyor. Ya da hâlâ yatağında uyuyor ve onunla ilgili ateşli bir fantezi kuruyor olmalıyım.

Kendimi uyandırmaya çalışarak yanağımın içini ısıırıyorum ama işe yaramıyor. Hâlâ buradayım, mutfaktayım, hayallerimin kadını ona ne yapmak istediğimi soruyor.

Derin bir nefes alarak fısıldıyorum, "Ellerimi gömleğinin üzerinde gezdirmek ve sonunda sıcak tenini üzerimde hissetmek isterdim. Sütyen giyip giymediğini ya da parmaklarımın meme uçlarını yumuşatıp yumuşatmayacağını öğrenirdim."

Kıpırdamadan duruyor ve pişmanlık göğsümü dolduruyor. Çok ileri gitmiştim. Bunu söylememeliydim.

Ama dişlerini alt dudağına öyle bir bastırıyor ki, beyazlaşıyor.

Sonra bırakıyor ve fısıldıyor, "Sütyen yok."

Onun onayıyla bacaklarım güçsüzleşiyor ve boğazımdan düşük bir inilti sızıyor. Bu lanet hastalık her neyse siktir et. Eşofmanımın önünü zorluyorum ve onu kilerin içine çekip söylediğim her şeyi yapmak istiyorum.

Oturma odasından sesler yükseliyor, kızların oyun üzerine tartışma sesleri.

"Ben giderim." Millie ellerini geri çeker ve sanki yanıyormuş gibi odadan kaçar.

Evet, öyle.

Çorbayı iki kâseye oturma odasındaki boşuk konuşmalarını dinliyorum. Derin bir nefes alarak, eşofmanımın içindeki durumun sönmesini umarak yumruklarımı tezgâha gömüyorum.

Millie bar taburesine geri döndüğünde, yanakları ve gözleri normal rengine dönmüştü, sanki az önce bu mutfakta olan her şeyi içine atmış gibiydi.

Bu canavarı kontrol etmekte zorlanıyorum, ama kendimi onun kafes tıkırtısını görmezden gelmeye zorluyorum ve ona bir kase çorba ve bir tabak tost servis ediyorum.

İlk kaşık dolusu tavuk, pilav ve sebze dilime değdiğinde, "Bu çok güzel," diyorum.

Bir parça kızarmış ekmeği et suyuna batırıyor. "Bunun nasıl yapılacağını bana babam öğretti. Yemek yapma becerilerimin çoğunu annemden aldım ama bunu babam yaptı. Hasta çocuk sahibi olmanın ilaç ve telaş kısmında o kadar iyi değil, bu yüzden rahatlatıcı çorbayı hep o yapar." Bir kaşık alıyor ve yüzlerimizin arasına götürüyor. "Kerevizden pek hoşlanmam, bu yüzden her zaman parçaları o kadar küçük keser ki neredeyse görünmez olurlar." Gülümsüyor ve kaşığı ağızına götürüyor.

"Çocukken hasta olduğumda Clara benim için Campbell's'ı ısıtırdı. Ona yemek yapmayı öğreten kimse yoktu, bu yüzden yapabildiği en iyi şey buydu. Hayatının ilerleyen dönemlerinde hemşire oldu, bu nedenle bakıcılık becerileri önemli ölçüde geliştirdi."

"Clara nasıl biriydi?" Millie soruyor.

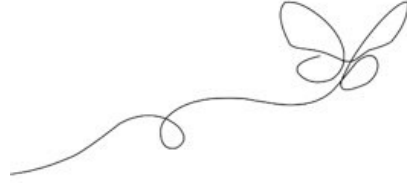
Clara'yı düşünöğümde her zaman göğsüme baskı yapan ağırlık, onun sorusuyla biraz kayıyor. "O..." Sesim boğuk çıkıyor, bu yüzden sıfırlamak için boğazımı temizliyorum. "Tanıdığım en nazik insandı. En garip durumlarda bile etrafındaki herkesi rahat ettiren bir tarzı vardı. Çok özveriliydi ve benimle kendi ailemizden daha iyi ilgilenirdi."

Millie başını sallıyor. "Kızlarda onun kişiliğinden biraz var mı?"

Başımı bir o yana bir bu yana sallayıp düşünüyorum. "İki kız da biraz ona benziyor. Eloise gibi dışa dönüktü ve tanıştığı herkesle konuşabilirdi, ama Avery gibi şefkatli ve kendinin farkındaydı. Ve ikisi de tıpkı onun gibi gülüyor. Bazen bunu duyduğumda aklımdan çıkmıyor ve tek düşünebildiğim Clara'ninkini özlemek oluyor." Bu keder dolu ağırlık her kelimede biraz daha hafifliyor, sanki Clara'yı Millie ile tartışmak üzerimdeki ağır yükün bir kısmını hafifletiyor.

Millie yanağını omzuma yaslıyor ve elini koluma doluyor. "Kulağa harika geliyor. Keşke onunla tanışabilseydim."

"Ben de."

Bacaklarım yumuşak çarşafların arasında kıvrılıp bükülürken kalça kemiklerimin arasında tanıdık bir ağrı hissediyorum. Parmaklar karnımdaki sıcak tenden kalçalarım ve taytımın üzerine doğru hareket ediyor. Bedenim bu hissin içinde eriyor ve Finn'in tanıdık kokusu beni sarıyor.

Basınç artar, ince kumaş üzerinde yumuşak bir şekilde kayar ve zevk-

Uzaktan gelen kapı kapanma sesi beni uykumdan uyandırıyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Ellerim yorganın altından fırlıyor ve gözlerimin alışması için doğruluyorum, nerede olduğumu fark ettiğimde şaşıyorum. Komodinin üzerindeki Finn'in çay fincanı ve banyo kapısının yanındaki ayakkabıları. Başım *bir vınlamayla* yastığa geri düşüyor.

Gerçeklik yüzüme bir darbe gibi çarptı. Oh.

Aman Tanrım. Tanrım.

Finn'i hayal ediyordum. Onun yatağında.

Lanet olsun, Millie.

İş arkadaşınızı onun yatağında hayal etmenin kesinlikle arkadaşlık çizgisinin yanlış tarafında olduğunu söyleyebilirim.

Sikeyim.

Bir iniltiyle yorganı yüzüme çekiyorum, ama bu beni Finn'in kokusuyla çevreleyerek geri tepiyor. Bu çarşaflar soluk yeşil, dün gecedan farklı bir renk, bu yüzden temiz olduklarından eminim. Ama bir şekilde

Onun kokusuyla kaplı ve gözlerimi kapatıp bir bağımlıymışım gibi içime çekmekten kendimi alamıyorum. Adaçayı aromasının beynim üzerinde sihirli güçleri olmalı. Sanki tüm küçük köşelere ve ceplere sızıyor, sinir uçlarımı yatıştırıyor ve düşüncelerimi sakinleştiriyor.

Bu noktaya nasıl geldim? Finn'in kalbime girmesine o kadar izin verdim ki kokusu bile beni sakinleştiriyor.

Gözlerimi sımsıkı yumarak, biraz önce mutfakta olan her şeyi hatırlıyorum ve pişmanlık göğsümü yakıyor. O konuşmanın olması gerekenden çok daha ileri gitmesine izin verdim. Beynimdeki mantıklı her şey listedeki tüm nedenlerden dolayı ondan uzak durmamı söylüyor.

Yine de, bu listenin üzerinden ne kadar geçersen geçeyim, kalbimin başka fikirleri var. Kalbim Finn'in ilgisini arzulayan muhtaç, ahlaksız bir fahişe. Bunun için yanıp tutuşuyor.

Kızların sesleri duvarlardan süzülüp bana ulaşıyor, ben de kendimi yataktan kaldırıp arkamda yeniden yapıyorum. Komodinin üzerine özenle yerleştirilmiş telefonumu buluyorum ve Lena'ya mesaj atarak gelip beni alması için yalvarıyorum. Umarım Finn her şeyi yüzüme okumadan ön kapıya ulaşabilirim.

Ave ve El'in banyosunu kullanıyorum, uyku sonrası kabaran saçlarımı düzeltmeye çalışıyorum ve merdivenlerden iniyorum.

Finn buzdolabında su doldururken gözleri bana kayıyor. "İyi misin?" diye soruyor gergin bir kaşla. Bardağı Avery'nin önüne bırakıp bana yaklaşıyor ve bir eliyle yanaklarımı ve alnımı okşuyor. "Kıpkırmızı olmuşsun. Hasta mısın?"

Kahretsin. Ne olduğunu kesinlikle anlayabilir. Kulaklarım ısınırken bir adım geri .

Git, Millie.

"Oh, hayır, ben iyiyim. Sadece susadım. Lena beni almaya geldi," diyorum ön kapıya doğru sürünerek. Oturma odasının zemininden kıyafet çantamı alıp omzuma atıyorum.

"Finn Amca filmde sonra seni yukarı taşıdı ve çok sessiz olmamız gerekiyordu," diye açıklıyor Eloise, ben kaçmaya çalışırken peşimden geliyor.

Finn kapıda bana bir bardak buzlu su uzattı. "İyi olduğuna emin misin?"

"Evet," diye ciyak ciyak bağıriyorum, birkaç yudum içip ona geri itiyorum. "Lena'nın sadece acelesi var."

Finn'in kaşları gergin, dudakları doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi aralanmış.

Tanrım, yanaklarım yanıyor.

Kapıyı açtım ve neyse ki Lena gerçekten buradaydı. Merdivenlerden koşarak iniyor, vedalaşılıyor ve aşk suçumun işlendiği yerden kaçıyorum.

Pazartesi günü işe gittiğimde masamın üzerinde Maggie's'ten aldığım bir poğaça, bir kahve ve katlanmış bir not duruyordu.

Açık gri kırtasiye malzemesinin kenarlarında güzel bir yıldız galaksisi vardır.

Millie,

Boşsanız Perşembe için özel bir planım var. Biliyorum... Cuma değil, ama bu özel etkinlik için tek uygun gece oydu. Sadece sen ve ben olacağız, ama bunu bir randevu olarak adlandırmak zorunda değiliz. İstemiyorsan hiç gitmek zorunda değiliz.

Kendini rahat hissetmeni istiyorum.

Sevgile

r, Finn

Koltuğuma çökerek notu bir kez daha okudum. Ahlaksız, hoppa kalbim, birkaç gün önce suçlu yüzümü saklamaya çalışarak onun evinden kaçtığımı görmezden gelmem için bana yalvarıyor.

Hâlâ randevulaşmayan şeyler yapan iki arkadaş olabiliriz, değil mi?

"Bu taraftan," diyorum Millie'ye, bir elimi sırtına koyup onu Maggie'nin kapısına doğru yönlendirirken.

Batan güneşle birlikte bu cadde bambaşka bir dünyaya dönüşür. Kafeler ve dükkânlar verandalarını mumlar ve loş fenerlerle aydınlatır ve yolun üzerinde parıldayan ışıklar asılı durarak tüm bölgeye inkar edilemez romantik bir his verir.

Kapıya ulaştığımızda duruyor ve bana sırtıyor, gözleri üzerimizdeki ışıkların yansımasıyla parlıyor. Yanaklarının, burnundaki çilleri, dudaklarının zengin pembesini ve Neptün mavisini elbisesinin yakasının üstündeki hafif dekolteyi tarıyorum.

Nefes kesici.

Geçen Cumartesi Lena onu aldığından beri birbirimizi görmedik ve ona yakın olma arzusu ciğerlerimde sürekli bir ağrıya dönüştü.

"Çok güzelsin, Millie."

Gözleri şaşkınlıkla açılır. "Teşekkür ederim."

Başımı sallıyorum ve daha fazla bir şey söylemeden önce dudaklarımı kapalı tutuyorum. Bunun bir randevu olmaması gerekiyordu ve onu sınırlarının ötesine itmek istemiyorum.

Kapıyı çekip açıyorum ve karanlık yemek alanına giriyoruz. Sandalyeler masaların üzerine yığılmış ve espresso makinesinin her zamanki vızıltısı eksik. Birkaç saat önce kapanmışlar ama bu akşam Maggie ile özel bir randevumuz var.

Millie'yi tezgahın arkasından mutfığa açılan sallanan yarım kapıya doğru yönlendiriyorum. Ayakları eşikte sanki bir engele çarpmış gibi duraklıyor.

"Oraya geri dönemeyiz," diye fısıldıyor kocaman gözlerle.

"Bu gece süper özel konuklarımız var." Göz kırıyorum ve tekrar hareket etmeye başlayana kadar elini çekiyorum.

Temiz tabak yığının ve pasta kutusunu, perde arkasındaki bu ayrıntılara hayranlık duyuyormuş gibi tarıyor.

Millie mutfak kapısında bizi neyin beklediğini gördüğünde nefesi kesiliyor -paslanmaz çelik çalışma masaları ve üzerinde çalışacağımız bir sürü şeyle Maggie. Millie omzunun üzerinden bana bakıyor, sanki Disney Dünyası'nın kişisel bir formunu üretmişim gibi.

"İyi akşamlar çocuklar," diye sırtarak selamlıyor bizi Maggie. Dövmeli kolları bir çeşit pasta hamuru açmaya başlamıştı bile. Ellerini espresso renkli önlüğüne bulamak için duruyor.

"Sürecinizi görebilecek miyiz?" Millie mutfağın her köşesini incelemek için bir daire çizerek soruyor. Açık raflar bir duvarı dolduruyor, asla tanımlayamayacağım sayısız pişirme malzemesiyle kaplı. Birkaç ticari fırın ve buzdolabı, malzemelerle dolu raflarla birlikte yanlarda sıralanıyor.

"Bunu kendin yapıyorsun." Maggie gülerek Millie'ye sarılmak için masanın etrafından dolanır. "Nerelerdeydin? Seni haftalardır görmedim."

"Sadece meşgulüm," diyor Millie kaçamak bir ifadeyle. "Yine de burayı özledim."

Haftalardır buraya gelmediğini bilmiyordum. Eski sevgilisiyle görüştüğü zamandan beri onu burada görmedim.

Bu yüzden mi?

Elimi sırtının alt kısmına koydum. Bunu ona daha sonra soracağım.

"Seni gördüğüme sevindim." Maggie mutfağa el sallıyor. "Evde bademli kruvasan yapmaya çalıştığını duydum ve işe yaramıyormuş." Fırın tepsilerinin bulunduğu rafa doğru ilerliyor ve iki tepsi çıkarıyor.

Millie zümrüt gözlerinde alaycı bir ihanetle bana bakıyor. "Bunu ona sen mi söyledin? Bu adama hiçbir şey söyleyemem," diye homurdanıyor ve kalçasıyla bana vuruyor.

Maggie kıkırdar. "İyi ki de öyle yapmış, çünkü ben yarına hazırlanırken sana ders vermem için beni tuttu."

"Bunlar şimdiye kadar yaptığım en güzel şeyler!" Maggie kruvasan tepsisini fırından çıkarırken Millie alkışlıyor.

Maggie son bir saat boyunca Millie'ye kruvasan yapmayı öğretirken çok sabırlı ve nazik davrandı. Millie'nin adımların hızlandırılmış bir versiyonunu yapabilmesi için hamurun birkaç farklı aşamasını önceden hazırlamıştı. Kruvasan yapmanın günlerce süren bir süreç olduğunu bilmiyordum.

Millie ve Maggie mutfaktaki felaketlerime gülüp duruyorlar. Ama bana o gülümsemeyle baktığında istediği kadar dalga geçebilir.

Tüm odayı aydınlatan ve beni içten içe eriten
Dışarı.

"Şimdi, bunlar birkaç dakika soğurken," diyor Maggie, dikkatlice İlk bademli kruvasanı alıp bir rafa koyuyor, "Siz gidip yemeğinizin tadını çıkarın." Dükkânın önündeki kapıya doğru başını sallıyor.

Yemek alanında, ortada Maggie'nin birkaç dakika önce gizlice gelip kurduğu mumlarla aydınlatılmış iki kişilik bir masa buluyoruz. Dışarıdan gelen ışık dizileri pencerelerden parlıyor ve dükkânın daimi kahve kokusu havayı dolduruyor. Bu romantik ortamı ben istemedim; onu sadece kruvasan yapması için tuttum. Ama itiraf etmeliyim ki mükemmel.

Millie önlüğünü ve çantasını sandalyesinin üzerine örtüyor ve sırtı pencereye gelecek şekilde koltuğa kayıyor. Domates çorbasından bir kaşık almadan önce önündeki yemeği gözden geçiriyor.

Gözlerini kapatıp tadını çıkarırken küçük bir inilti duyuyorum. Yutkunuyor ve bana sırtıyor. "Çok güzel." "Bir oyun oynamak ister misin?" diye sorarken ben de kendi lokmamı alıyorum.

"Her zaman." Başımı salladım.

"Buna İlkler Oyunu deniyor. Sırayla birbirimize ilklerimizi soruyoruz ve her cevap için bir puan alıyorsunuz. Cevap vermek istemezsen bir puan kaybediyorsun. Kazanan kaybedene bir cesaret yaptırıyor."

Millie'den isteyebileceğim cesaretlerin listesini zihnimde canlandırırken gülümsüyorum. "Kazanmak için sabırsızlanıyorum."

Gözlerini bana dikti. "O zaman fena halde hayal kırıklığına uğrayacaksın."
Parmaklarımı keten masa örtüsüne vuruyorum, şimdiden rekabetçiliğimin damarlarımda dolaştığını hissediyorum. "İlk sen başla."

"Kolay başlayacağım. İlk kız arkadaşın mı?" Soruyu soruyor ve sandviçinin köşesini çorbasına batırıyor.

"Kelly Watson. Altıncı sınıf."

Millie gözlerini kısarak bana baktı.

"Ve..." "Detay mı istiyorsun?"

Bıkkın bir şekilde iç geçiriyor. "Tabii ki detayları istiyorum."

"Çok iyiydi, başarılıydı, ki o zamanlar benim için önemliydi ve sonunda benden ayrıldı çünkü Chad Michael Murray'e aşıkta ve onunla tanışmak için boş zamana ihtiyacı vardı."

Millie sempati içinde yüzünü buruşturur. "Eesh. Bu çok zor," diyor ve gülmek için dudaklarını ısıyor. "Yine de sana söylemeliyim. Matematikte pek iyi değildim ve kesinlikle Chad Michael Murray'e aşıkta. Bu yüzden aramızdaki ilişkinin yürüyüp yürümeyeceğini bilmiyorum," diyerek kaşlarını kaldırarak alay ediyor.

Bizim hakkımızda şaka yapıyor olması bile beni kulaktan kulağa sırtıttırıyor. "Matematik yetenekleri artık ilişki kriterlerim arasında değil, yani bu konuda paçayı kurtardın. Ama Chad Michael Murray meselesi benim için bir anlaşma kırıcı olabilir. Bunu düşünmem gerekecek."

Anlayışla başını sallıyor.

"İlk işim," diyorum.

"Çiftlikte çalışmak sayılıyor mu? Ailemin izin verdiği her angarya işe yardım ederdim. Son sınıftan sonra şehir havuzunda cankurtaran olarak çalıştım. O bir yaz cankurtaranlık kariyerim için yeterliydi. Bir daha asla havuzda genç erkeklere bakıcılık yapmak istemedim."

"Hmm. Millie cankurtaran kıyafeti giymiş, boğulma numarası yapan genç çocukları kurtarıyor," diye homurdandım. "Onlara ağızdan ağıza vermek zorunda mıydın?"

"Hayır. Bunun için şükürler olsun." Bir sonraki sorusunu sormadan önce gözleri ağzıma düşüyor. "İlk öpücük?" Çorba kaşığına kâsesinin yanına koyuyor, sanki bunun için tam konsantrasyona ihtiyacı varmış gibi. "Prenses Leia posteriyle miydi?"

"Ha ha," diyerek gözlerimi deviriyorum. "Hayır. Şu İngiliz çoban köpeklerini hayal edin, her tarafı uzun tüylü ve gözlerine sarkan. Kocaman dilleri var ve sallanıyolar. Onlardan birini hayal et

Yüzünüzün her yerini ve ağzınızın içini yalıyor. İyi bir insan olmaya ve bir şey söylememeye çalışıyorsunuz ama çok fazla salya var, bu yüzden olabildiğince uzun süre dayanmaya çalışıyorsunuz."

Millie gülümser, başını sallar.

"Kayla Jones bana onu ilk kez böyle öptüğümü söyledi."

Millie dizginlenemez bir kahkahayla başını arkaya atıyor ve ben de elimde olmadan ona katılıyorum, her ne kadar kendi zararına olsa da. Bana dönüp baktığında gözündeki bir damla yaşı siliyor. "Ah, dostum. Umarım o zamandan beri daha iyi olmuşsundur."

"İnkâr edilemez." Başımı salladım. "Bana ilk öpücüğünden bahset."

"Shane ile ortaokul dansı, ilk gerçek erkek arkadaşım. Arkadaşlarım beni bu dansta öpeceği konusunda uyarmıştı, bu yüzden kendimi olabildiğince hazırlamıştım. Sadece biraz meyve kokteylim vardı ve atıştırmalık bir şey yoktu. Öpücük yapış yapış olmasın diye dudak parlaticımı bile sildim. Sonra Shaggy'den 'Angel' çaldı ve Shane beni dansa kaldırdı. Ve beni öptü. Sadece bir öpücüktü ama sonra ağzımı açarsam diş tellerimizin birbirine yapışabileceği gibi dehşet verici bir düşünceye kapıldım."

Bana kocaman gözlerle bakıyor ve ben çoktan gülmeye başladım. "Nasıl oldu da kimse bundan bahsetmedi?" diye devam ediyor. "Biri ailemi arayacak ve ortodontiste giderken arabada yüzlerimiz birbirine yapışmış bir şekilde oturmak zorunda kalacağız diye çok korktum. Bu yüzden dudaklarımı sıkıca kapattım ve şarkının geri kalanında başımı onun omzuna koydum." Çayından bir yudum alıyor ve omuz silkiyor. "İki hafta sonra bir otobüs yolculuğunda başka bir kızı öptü ve beni terk etti."

"Ne göt herif ama."

"Kesinlikle." Elini çenesinin altına koyuyor ve yeni bir soru düşünüyor. "Ziyaret ettiğiniz ilk yabancı ülke?"

"Kendimi bildim bileli İtalya'ya büyükannemi ve büyükbabamı görmeye giderdim. Ben çocukken her yaz en az bir aylığına giderdik." Orada hissettiğim saf neşeyi hatırlayarak başımı sallıyorum.

"Kızlar gitti mi?"

"Evet. Clara ve ben onları üç yaşındayken aldık. Büyükannem ve büyükbabam kızlar doğmadan önce Amerika'ya taşınmışlardı ama İtalya'da bazı teyzelerim ve amcalarım var. Bu yüzden dışarıda çok fazla alanı olan küçük bir ev kiraladık. Çok eğlendik ve gülünç derecede iyi yemekler yedik. Teyzelerim, amcalarım ve kuzenlerim ailemden daha iyi arkadaşlık ediyorlar."

Clara'nın orada ne kadar mutlu olduğunu hatırlayarak iç geçiriyorum. "Clara oraya taşınma sürecini başlatmak istiyordu aslında. Benim de onunla gelmemi istedi ama kısa süre sonra kendini iyi hissetmemeye başladı." Devam etmeden önce derin bir nefes alıyorum çünkü bir sonraki düşüncemi düşünmek canımı yakıyor. "Bana bir gün küllerinin oraya serpilmesini istediğini söyledi ama henüz geri dönüp bunu yapacak cesareti kendimde bulamadım."

Millie'yi bir hava akımı terk ediyor ve fısıldıyor, "Kızları oraya götürmek ve onlara annelerinin sevdiği bazı yerleri ve insanları göstermek iyileştirici olabilir."

Bu düşüncenin aklıma kazınmasına izin verdim. Kızları orada geniş aileleriyle birlikte, Zia Sofia ve Zio Filippo'nun arazisinde maceraya atılırken ve küçük midelerinin kaldırabileceği kadar makarna ve ekmek yerken hayal edebiliyorum.

Düşüncelerim Millie'nin telefonundan gelen yumuşak bir zil sesiyle bölündü. Çantasından çıkardı ve inledi. "Annem bana FaceTiming yapıyor."

"Devam et." Telefonu açması için çenemle işaret ediyorum.

Cevap vermeden önce gözleriyle beni tarıyor. Önünde tutuyor ve gülümsüyor. "Selam anne."

"Millie, tatlım. Neredesin?"

Dükkanın etrafına bakıyor, annesinin görebileceklerini değerlendiriyor ve biraz fazla tereddüt ediyor. "Maggie's." Elini kurabiye kavanozuna sokmuş bir çocuk kadar şüpheli görünüyor.

"Orası biraz karanlık." Annesinin yüzünü göremiyorum ama sesindeki belirsizliği duyabiliyorum. Onun peşinde.

"Evet, Maggie müşterilerin nasıl bulduğunu görmek için bu yeni havayı deniyor."

Çayımın biraz fazla hızlı bir yudum alıyorum ve yanlış borudan aşağı kayınca boğuluyorum. Ağzımı kapatıp püskürme sesini bastırmak için eğildim.

"Tatlım, arkadaki pencerede bir yansıma var. Masadaki yakışıklı adama çok benziyor. Yardıma ihtiyacı var mı?"

Millie yüzünü çevirip bana bakıyor, yanakları utançtan kızarmış. "Oh...evet, arkadaşım Finn burada."

Sessizce "Özür dilerim." diyecek kadar öksürüğümü tutabildim.

"Finn," diye bağıyor Millie'nin annesi. "Sandalyeni çek ve sohbetimize katıl."

Millie gözlerini deviriyor ama sırtıyor. Sandalyemi onunkinin yanına kaydırduğım da sandalyem yere sürtünüyor ve telefonu benimkini de içine alacak şekilde ayarlıyor.

yüz.

"Merhaba, Bayan Oaks. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Millie'nin annesi güzeldir, gri saçları yuvarlak yüzünü çerçeveler ve burnuna tünemiş gözlükler.

"Bana Mary de," diyor mutfak masasına benzeyen bir yerden sırtarak. "Ben de memnun oldum. Akşamınız nasıl geçiyor?"

"Mükemmel," diyorum ve dönüp Millie'ye sırtıyorum.

"Öyle görünüyor," diye mırıldandı Mary. "Millie, bana bahsettiğin ikizleri senin yaz kampında olan adam bu mu?"

"Evet. Avery ve Eloise."

Millie'nin annesine benden bahsettiğini düşününce göğsüm ısınıyor. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?

"Çok tatlısın," diyor Mary. "Seni fazla tutmayacağım. Bu hafta sonu buraya yapacağın yolculuk için aramıştım. Cumartesi günü Fern River'a gitmeden önce gittiğin şu büyük şehir birkaç şey alabilir misin?"

Millie başını sallar. "Bunu yapabilirim. Bana bir liste mesaj atabilir misin?"

"Elbette. Çok teşekkür ederim." Millie'ye gülümsüyor, sonra gözleri şimdi bana bakıyormuş gibi kayıyor. "Finn, bugün benim doğum günüm ve bence sen ve kızların da gelmelisiniz. Onlar için yapacak çok şeyimiz var. Yumurta toplayabilir ve bahçede Dave'e yardım edebilirler. Gölette yüzebilir ve bazı hayvanları besleyebilirler. Çok eğlenceli olur."

Millie yanımda sessiz kalıyor ve ben ne söyleyeceğimi bilemiyorum. "Bir aile hafta sonunu bölmek istemem." demeyi denedim.

"Sakın öyle deme." Mary bu fikri elinin tersiyle iter. "Komşudan en iyi arkadaşım ve oğlu geliyor. Bizim evde ne kadar çok, o kadar neşeli. Dave ve ben hep buna inanırız. Ayrıca, çiftlikte birkaç çocuğun olması beni çok mutlu eder."

Nazik daveti karşısında kalbim sızladı. Kendi anneme hiç benzemiyor ve bu kadar misafirperver ve zarif biriyle büyümediğim için içimi bir hüznün dalgası kaplıyor.

"Çok teşekkür ederim. Bunu Millie'yle konuşacağım ve takip etmemiz konusunda ne düşündüğünü öğreneceğim."

"Tamam, bırakayım da işine dön. Millie, birkaç gün sonra görüşürüz. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, anne." Telefonu kapatmadan önce gülümsüyor.

Millie yolcu koltuğunda sessizce oturuyor, kucağında mükemmel kruvasanlarımızla dolu bir kutu var. Kızları yatırmadan önce onları görmek için benimle eve gelmek ve sonra Lena'nın onu almasını istiyor.

Bir ışıktaki elimi dizine koyarak bana doğru bakması için onu cesaretlendirdim. "Son zamanlarda neden Maggie'ye gitmedin? Orada bir hikaye varmış gibi görünüyordu."

Koltuk başlığına yaslanıyor ve gözlerini kapatıyor. "Yüksek sesle söylemek istemiyorum çünkü bunu düşünmekten kaçınıyordum," diye fısıldıyor karanlık arabanın içine.

"Bu konuda bana güvenebilirsin. Bana her konuda güvenebilirsin." Güven vermek için bacağına bir kez sıktım.

Derin bir nefes alıyor ve yanındaki pencereye bakıyor. "Onu gördüğümünden beri geri dönmedim." Elleri elbisesinin etekleriyle oynuyor. "Orası benim yerimdi ve o oradayken benimmiş gibi hissetmiyorum. Kendimi güvende hissetmiyorum." Son kısmı o kadar sessiz söylüyor ki neredeyse anlayamıyorum.

Her zaman güvende hissetmeli. Onun bir yerlerde olup olmayacağı konusunda endişelenmesinden nefret ediyorum.

Öfkemi kontrol etmeye çalışırken direksiyondaki elimi sıkıyorum ama dizindeki rahat durmaya zorluyorum.

"Hâlâ arada bir mesaj atıyor ve onu görmeyi düşünmek bile korkutucu." İç çekiyor. "Keşke söylediği ve hala zihnimde yankılanan her incitici şeyi alıp boğazına tıkabilseydim. Yine de bunu başarabilecek kadar güçlü müyüm bilmiyorum."

Hâlâ onunla mesajlaştığını bilmek bedenimi titretiyor. Ne söylediğini hayal bile edemiyorum, ama onu bu kadar rahatsız ediyorsa, iyi bir şey olamaz.

"Millie." Sonunda bana doğru bakıyor ve gözlerinin kenarları kızarmış. "Birlikte gitmeye ne dersin?"

Garajıma girip arabayı kapatırken sessiz. Koltuğumda kayıyorum ve ellerine uzanıp konsolda benimkilerin arasında tutuyorum.

Gözleri sımsıkı kapalı ve bundan nefret ediyorum. Kendini benden korumak zorundaymış gibi hissetmesini istemiyorum.

"Onu görürsen ya da onunla konuşmak zorunda kalırsan, kendi başına kendini savunabileceğinden hiç şüphem yok. Ama seni daha rahat ettirecekse, ilk seferinde seninle gelebilir ve amigon olabilirim. Ya da koruman. Ya da sen onu yumruklarken kahve fincanını tutarım. Ne istersen olurum."

Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve başparmağımla onu uzaklaştırıyorum. "Bunu isterim," diye fısıldıyor. "Yukarıdakilerin hepsi olabilir misin?"

"Her zaman."

Avery battaniyenin altındaki rahat pozisyonundan, "Millie'nin yatmadan önce masalımızı okumasını istiyorum," diye rica ediyor.

Kapı aralığına dönüp Millie'ye kaşlarını kaldırıyorum. Elini göğsünün üzerine koyuyor. "Ben mi?"

"Tabii ki sen." Eloise kıkırdıyor ve ona yer açmak için yatağın kenarına kadar ilerliyor.

"Onur duyarım." Aralarına giriyor ve kitabı açıyor.

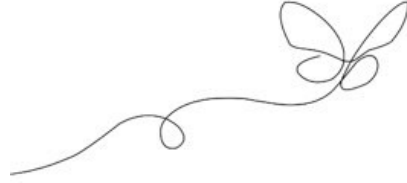
Kızlar onun kollarına sarılırken Millie'nin onlara masal okumasını izlerken aklım karışıyor. Ave ve El sadece birkaç hafta içinde ona tamamen aşık oldular. Onun varlığı kızlarda aylardır görmediğim bir kıvılcım yarattı ve bunun hiç bitmesini istemiyorum.

Kitabı kapattığında kollarını kaldırır ve kızlar başlarını onun yanlarına yaslar.

"Finn Amca, bize 'Twinkle, Twinkle, Little Star' şarkısını söyler misin?" Avery rica ediyor, gözleri çoktan kapanmış.

Sıcaklık yanaklarıma vuruyor ama yine de cılız sesimi şarkı söylemeye zorluyorum. Millie birinci ve ikinci satır boyunca beni izliyor, Ave ve El onun yanında uykuya .

Ama ninninin son yarısına başladığımda, Millie'nin yumuşak, parlak sesi benim kaba, alçak sesime şimdiye kadar duyduğum en güzel uyumla katılıyor.

Finn beni kızların arasında bırakırken kapı tıkırdayarak kapanıyor. Onlar uyuyana kadar yanlarında kalmayı teklif ettim ve karmakarışık duygularımı çözerken bu sessiz anın tadını çıkarıyorum.

Finn bütün bir geceyi sadece benim yapmak istediğimi bildiği bir şey üzerine tasarladı. Maggie ile birlikte ayarladı, bana bir önlük aldı ve birlikte kruvasan açarken güldük.

Ve her dakikasını sevdiğimi inkar edemem.

Ave ve El'in nefesleri sabit ve derin olduğunda, sessizce yataktan kalkıp merdivenlerden iniyorum. Daha önce hiç açık görmediğim bir oda bulana kadar her karanlık ve boş odada Finn'i arıyorum. Oturma odasındaki bir çift Fransız kapısı ardına kadar açılmış, tek bir lambayla aydınlatılmış bir çalışma odasına açılıyor.

Kitap rafları üç çivit rengi duvarı kaplıyor. Sonuncusu ay ışığının aydınlattığı ön bahçeye bakan büyük bir pencereye sahip ve önünde geniş bir ahşap masa oturuyor.

Bakışlarım tavana kayıyor ve tavanı süsleyen yüzlerce küçük beyaz yıldızla siyaha boyanmış olduğunu görünce gülümsüyorum.

Ama gözlerim Finn'e kayınca gülümsemem duraksıyor. Geniş omuzları oturduğu pelüş koltuğun tüm sırtını kaplarken kendinden emin, rahat bir erkeklik sergiliyor. Kollarını kıvrarak kaslarla kaplı ön kollarını ortaya çıkarmış. Karanlık oda gözlerini gizliyor ama bir kadehi dudaklarına götürürken bakışlarının üzerimde olduğunu anlayabiliyorum.

Şu anda, görünmez iplik bir halat çekme yarışı gibi, ayaklarımı toprağa gömüp geri çekilmeye çalışırken beni ona doğru çekiyor.

"Beni alması için Lena'yı arayacağım" demek için sesimi zorluyorum.

Başını eğiyor ve koyu renk saçlarından bir dalga, ehlileştirilmeyi reddedercesine alnına düşüyor. "Önce oyunumuzu bitirebilir miyiz? Daha önce yarıda kesildi."

"Tamam." Karşısındaki sandalyeye çöküyorum ve yumuşak kadife koltuk tenimi okşuyor. Bu raunttaki gerilim şimdiden tırmanmış durumda ve daha başlamadık bile. Bu Maggie'nin evindekinden tamamen farklı bir versiyon: Karanlıktan Sonra İlkler Oyunu.

İçkisinden bir yudum yutuyor. "Benimle tanıştığında düşündüğün ilk şey." Gözlerinde bir cüret var, sanki buna cevap vermekte direnebileceğimi biliyor. Sırlarımı saklarsam bir noktayı kaçıracağımı düşündüğünü gösteren kendini beğenmiş bir ifadesi var. Ama ben kaybetmeyi reddediyorum.

Onu asansöre doğru koşarken gördüğüm o ilk günü düşünüyorum, sanki seksi bir profesör fantezisi hayata geçmiş gibi gergin bir ifadeyle.

"Ben... Ben senin benimle asansöre binmeyen huysuz bir pislik olduğunu düşünmüştüm. Küçük bir alanı paylaşma fikri saldırganmış gibi görünüyordun."

Bardağı bir yudum daha almak için ağzına götürürken gözleri hiç değişmeden bana takılı kalıyor. Bardağı tekrar kalçasına yerleştiriyor. "O asansöre binersem ya ruh halimle gününü mahvedeceğimi ya da sana dokunmadan sefil bir zaman geçireceğimi biliyordum."

Kalbim göğsümde ağır ağır çarpıyor. *Ba-dum-bump*
Vücudumda patlamalar oluyor, tenimin her santimetrekaresine sıcaklık yayılıyor. "Finn," diye fısıldıyorum. "Bana böyle şeyler söyleyemezsin."

Kaşları şaşkınlıkla çatılır. "Neden?"

Sebebi çok açıkmiş gibi ellerimi havaya kaldırıyorum. Neden bunu yüksek sesle söylemek zorundayım?

"Çünkü aylardır uğraştığım terfi için beni işe alanlardan biri de sizsiniz." Başımı sallıyorum. "Mülakatlarımı değerlendirecek ve işi hak edip etmediğime karar verecek kişilerden biri de sensin. Uyuyarak zirveye çıkan biri olmak istemiyorum ve bir kadın için benim yaptığım gibi *görünmek* bile utanç verici." "Ve hain kalbim arkadaşlık çizgisini çoktan aştı, bu konuşmayı daha da ileri götürürsek, nasıl biteceğinden korkuyorum."

Omuz silkiyor. "Ben değilim."

Gözlerim büyürken içimden bir alay fırlıyor. "Tabii ki korkmuyorsun. Böyle durumlarda kimse erkeği suçlamaz."

"Hayır, Millie. Dinle." Dirseklerini dizlerine dayamak için öne doğru eğiliyor, neredeyse boş bardak aralarında asılı duruyor. "Senin işinden ben sorumlu değilim. İşi kimin alıp kimin almayacağına karar verenlerden biri değilim. Ben bıraktım."

Nefesim göğsümde durdu. "Ne? Ne zaman?"

"Bana pizza yapmayı öğretmenden sonraki Pazartesi."

Midem ayaklarıma kadar indi. Bu neredeyse dört hafta önceydi. Sahip olamadığım adamı istediğim için kendimden nefret ederek geçirdiğim neredeyse bir ay.

"Neden?" Cevabı duymaktan neredeyse korkarak kelimeleri fısıldıyorum.

Dudakları yıkıcı bir sırıtişla yukarı kalktı. "Çünkü kahvenizi döktükten sonra bana baktığınızda, omuzlarınızdaki o küçük kelebekler ve umut dolu yeşil gözlerinizle, ellerimi saçlarınıza kaydırmak ve sizi ağzıma sürüklemek istedim."

Bu düşünceyle ürperiyorum, o anda onun gözlerinde kaybolduğum büyüünün anısına geri dönüyorum.

"Ve sonra arabanla benimkine çarptığında, *bana* çarpmış *olmana* rağmen vücudunda herhangi bir yara olup olmadığını araştırmaktan kendimi alamadım. Sonra tamponumu kontrol etmek için eğildin." Karanlık bir kıkırdama çıkarıyor ve sinsi tonu omurgama bir heyecan gönderiyor. "Ve parmaklarım sana dokunmak için resmen ürktü."

Devam etmeden önce elini saçlarında gezdirirken kalbim duracak gibi oluyor. "Ancak tüm bunları aklımın bir köşesine itebilir ve kimi işe alacağıma dair mantıklı bir karar verebilirdim. Ama sonra"-başını sallıyor-"evime geldin ve her yeri havai fişek gösterisi gibi aydınlattın. Güldünüz, kızlarımla dans partisi yaptınız ve yanaklarım ağrıyana kadar gülümsememi sağladınız."

Sözleri kalbimin etrafına ördüğüm tüm katmanları delip geçiyor ve koruma sıcak sudaki şeker gibi eriyip gidiyor.

Rasyonel beynim uzun zamandır Finn ve kızlarına olan hislerimi inkâr etmeye çalışarak kalbime saldırıyordu. Parmaklarım baskıdan kanayana kadar bu halat çekme savaşına karşı mücadele ettim.

Ama şimdi tüm direnişten vazgeçmek istiyorum. Kalbimdeki duyguya kapılmak ve onun bana yol göstermesine izin vermek istiyorum.

Belki ne biliyordur.

Finn'in gözleri benimkilerden ayrılmıyor. Beynimden geçen her düşünceyi izliyor ve ben derin bir nefes alıyorum.

"Bu seni korkutuyor mu?" diye soruyor.

Cesaret damarlarımda dolaşıyor. "Hayır." "Bu bir şeyi değiştirir mi?"

"Evet."

Gözleri gece yarısına doğru kararırken dudaklarını yalıyor. "Bu ne anlama geliyor?" "Oyunumuzu berabere bitirdik demek."

Yüzünde eğlence dans ediyor. "Yine de ödülünü almana izin vereceğim. Bir şey yapmam için bana meydan oku."

Başımı üzüntüyle sallıyorum. "Keşke bir çoban köpeği gibi öpüşmeseydin, çünkü o zaman ben de denemek isteyebilirdim."

Doğruldu. "Ben bundan çok daha iyiyim," diyor, safir gözleri dudaklarıma düşüyor.

Kelimelerin ağzımdan kaçmasına izin verdim. "Bunu kanıtlaman için sana meydan okuyorum."

Bardakta kalan sıvıyı yavaşça yutarken yoğun gözlerini benden ayırmıyor. Bu benim geri adım atma şansım ve sanırım bana sözlerimi tekrar gözden geçirmem için zaman tanıyor.

Ama istemiyorum.

Ona hafifçe başımı sallıyorum ve bardağı masanın üzerine koymak için ayağa kalkmadan önce ihtiyacı olan tek izin bu. Sonra sandalyeme doğru ilerliyor ve önümde diz çöküyor.

Aramızdaki ağır havada sessizlik uzanıyor ve onları tüketmek istercesine izlerken dudaklarım neredeyse kıvılcımlarla vızıldıyor.

Yüzü bir arzu portresi ve ben bunu "Bir kadını kendi adını unutana kadar öpmeye niyetli adam" başlığı altında dosyalıyorum.

Bir çoban köpeği gibi öpüşüyor gibi görünmüyor. Bu adam tam olarak ne yaptığını biliyor ve bunu kanıtlayacak özgüvene sahip.

Biraz daha yaklaşıyor ve dizlerimi kavrayıp parmak uçları elbisemin eteklerinin altından kayarken kalçalarımın arasında sıcaklık birikiyor. Kaslarım bu hafif baskıya direnecek gücü bulamadığında bacaklarımı kolayca ayırıyor. Kalçalarım onun belinin iki yanında sanki olması gerektiği gibi yerlerini alıyorlar. Sanki artık orada yaşamayı seçmişler gibi.

Dudaklarımı yalıyorum ve gözleriyle buluşuyorum. "Sadece arkadaş olmamız gerekiyordu. Ben bir çizgi çizdim ve onu geçmememiz gerekiyordu." Ama bu sözleri söylerken bile parmaklarım gömleğinin ipeksi kumaşını kavramak için sürükleniyor.

"Millie." Başparmağını dudaklarımın kenarına hafifçe sürüyor, sonra parmak uçları çenem boyunca ilerliyor, kulağımın altına giriyor ve boynumun kenarını sarıyor. "Sen o çizgiyi çizirken benim de onu sildiğime eminim."

Gözleri gece gökyüzü kadar karanlık ve ben onların içine düşüyorum, oksijen ya da beni bağlayacak herhangi bir şey olmadan uzayda sürükleniyorum. Orada sonsuza dek kaybolacağım ve hala bunun özlemini çekiyorum.

Kasları gergin, mükemmel bir fırsat için kendini tutan bir yırtıcı gibi hareket etmeye hazır. "Bu iyi mi?"

Boynumu saran sıcak ele doğru eğilerek başımı sallıyorum. "Öp beni."

Gözlüklerini çıkarıp yere koymadan önce memnuniyet dolu bir nefes alıyor. Sonra yaklaşıyor ve ben nefes almayı bırakıyorum. Düşünmeyi bırakıyorum.

Dudakları çeneme kadife yumuşaklığında değişiyor ve temas ettiği noktaya sıcaklık doluyor. Dudakları elmacık kemiğime doğru kayıyor, sakalının kaba tüyleri tenime sürtünerek sinirlerimin cızırdamasına neden oluyor. Kulağıma doğru ilerliyor, kulak mememi hafifçe ısıyor ve bu doğrudan içime bir şimşek çakmasına neden oluyor.

Nefes almaya çalışıyorum ama daha çok çaresiz bir inilti gibi geliyor. Dudakları uyuşturulmuş olmalı, çünkü çaresizce şehvet dolu bir transa geçiyorum ve kaslarım en ufak bir dokunuşla pelteye dönüşüyor.

Şeytani bir zevkle dolu bir gülümsemeyle geri çekiliyor. "Şu haline bak, şimdiden benim için eriyorsun."

Gözleri dudaklarıma kayıyor ve ben de onun ilgisini daha fazla çekebilmek için çaresizce dudaklarımı yalıyorum. Bu noktada beni gerçekten bir çoban köpeği gibi öpebilirdi ve ben de ona iyi bir çocuk olduğunu söyledim. Her yerdeki çoban köpeklerinin mihrabında tapınırdım.

Tek bir odaklanmayla bana doğru eğiliyor, ta ki dudakları kalbimdeki şiddetli alevleri tutuşturan iffetli bir öpücükle dudaklarıma değene kadar. Göğsünden sert bir hırıltı yükseliyor ve ben bunun tadını çıkarıyorum. Onu kucaklıyorum. İçinde *boğuluyorum*.

Dilini dudaklarıma kenarında gezdirerek içeri girmek istiyor ve ben de hemen ediyorum. Dili dudaklarıma ulaştığında ikimizden de inilti yükseliyor, viski ve nane tadı duyularımı istila ediyor. Beni öperken hareketleri yavaş ve metodik.

Elleri boynumu ve çenemi kavıyor, başımı istediği gibi eğiyor ve yaşamı sürdürmek için gereken oksijenmişim gibi beni tüketiyor.

Parmaklarım kulaklarının arkasındaki saçlara giriyor ve tırnaklarımı kafa derisinde gezdirerek durmaması için onu teşvik ediyorum.

Ağzımı bıraktığında kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor ve dudakları kulağımın altındaki hassas deriye doğru ilerliyor. Dişleri etimi sıyrıyor ve inliyor.

Yarattığı hislerle derimden çıkıyorum. Bu aynı anda nasıl bu kadar bunaltıcı ve harika hissettirebilir?

"Siktir, Millie," diye gürlüyor dudakları tekrar dudaklarıma değmeden önce.

Sesindeki çaresizlik kendime olan güvenimi artırıyor. Parmaklarımı saçlarında dolaştırıyorum ve kendimi tutamadan onu öpüyorum. Dillerimiz birbirine sürtünüyor ve dişlerimi alt dudağına geçiriyorum.

Kalçalarımı kavrayarak beni öne doğru çekti. Bacaklarım onun gövdesine uyum sağlamak için daha geniş açıldıkça elbisem bacaklarımdan yukarı doğru kıvrılıyor.

Elleri kalçalarımın dış kısımlarında gezinirken ve parmakları oradaki teni lezzetli bir şekilde sıkarken içim ürperiyor. "Çok mükemmelsin, *Stella mia*."

Karşılık olarak çıkarabildiğim tek ses utanmaz bir inilti.

Kollarımı boynuna doluyorum, teni dokunulamayacak kadar sıcak. Onu bir daha asla yapamayacakmışım gibi ya da sonsuza dek yapacakmışım gibi öpüyorum - hangisi olduğundan emin değilim.

Finn ellerini elbisemin eteklerinin altından çıkarıp sırtımda gezdiriyor, göğüslerim sert göğsüne bastırana ve kalçalarımın arasındaki sıcaklık ona yaslanana kadar beni kendine çekiyor.

Dudaklarımı bırakıp tekrar boynuma dalarken sızlanmamaya çalışıyorum. Dişlerini nabız noktamın üzerinde gezdirirken hırlıyor ve sonra diliyle o noktayı yatıştırıyor. Dudakları tekrar benimkilere doğru süzülüyor ve yumuşak, durgun vuruşlarla talepkâr, şiddetli vuruşlar arasında gidip gelen bir kasırgada öpüşüyoruz.

Sonunda sırtımdaki tutuşu gevşiyor ve iç çekerek yüzünü omzuma bırakmadan önce dudaklarıma ve boynuma kondurduğu öpücükler azalıyor. Sandalyenin arkasına yaslanıp onu da kendimle birlikte çekiyorum.

Ağırlığını uzak tutmaya çalışıyor ama hepsine ihtiyacım var.

Beni ezmesi için ona yalvarmak istiyorum. Nefesimi çalması için. Nasıl olsa onun.

"Bu gece burada kal," diye fısıldıyor, dudakları boynumu okşuyor.

"Başka bir şey olmasına gerek yok. Sadece benimle kal."

Gülümsememi göremiyor ama yine de bir gülümsemem var. "Tamam ama yarın vaktinde gelmeliyim. Gelecek departman müdürleri geç kalamaz."

"Sabah işe hazırlanmak için arabamı eve götürüp sonra gelip beni almaya ne dersin? Oraya zamanında varmanı sağlarım."

Finn beni yatak odasında üzerinde "değil Plüton. Ben de bir gezegen değilim."

Bu benim Lena'ya mesaj atıp Pepper'a bakması için yalvarma şansım. Ben.

Millie: Evde

Evet. Randevumdan yeni döndüm. Çok sıkıcıydı. Ve üzüm reçeliyle banyo yapmış gibi kokuyordu. <vomit

Lena: ? Sürprizin nasıldı

Mükemmeldi. Özel bir kruvasan dersimiz vardı.

Maggie. Bütün ipuçlarını eve getiriyorum

Lena: Hayatta olmaz. Finn en iyisi

Evet, öyle

Pepper'ın senin odanda uyumasına izin verebilir misin?

Bu gece

Lena: Elbette, ama nerede

Finn'lerde uyuyacağım. Yarın erken dönerim.

İşten önce

Özür dilerim, ne

Hemen açıkla kadın

Lena: Bunu bana yapma. Ne kadar meraklı olduğumu biliyorsun

Son birkaç mesajı telaş içinde geliyor ve ben ne cevap vereceğime karar vermeye çalışırken parmaklarım ekranın üzerinde donup kalıyor. Her şeyi hızlı bir mesajla nasıl toparlayabilirim?

Finn'in mülakat sürecimle hiçbir ilgisi olmadığının farkına varmak beni çok rahatlattı. Gelecek haftaki deneme sürecime, şansımı olumsuz etkileyecek hiçbir şey yapmadığımın bilinciyle adım atabilirim.

Bana daha önce söylemediği için bunu ona ödeteceğim ama en azından yanlış bir şey yapmadığımı bilerek yoluma devam edebilirim.

Finn kapıyı açıyor ve beni şüpheli bir şey yaparken yakalamış gibi telefonumu yatağa bırakıyorum. Elinde iki bardak su ve bir

ekstra telefon şarj aleti. Gözleri vücudumun üzerinde asılı duran gömleğine takılınca kapının aralığında duraklıyor. Boğazını temizleyip suyu bana uzatmadan ve şarj aletini benim için takmadan önce bakışları her ayrıntıyı izliyor.

Devasa banyosuna doğru ilerleyip yeni bir diş fırçası çıkarırken yatak odasının halısı ayaklarımın altında yumuşacık.

Birlikte bir dizi sıradan şey yapıyoruz: Dişlerimizi fırçalıyoruz, Finn lambayı yakıyor, ben telefonumu fişe takıyorum ve ikimiz de yorganı kendi tarafımızdan kaldırıp serin çarşafların arasına giriyoruz.

Ama tüm hayallerimde ve fantezilerimde başrol oynayan kişinin karşısında olunca bunların hiçbiri sıradan gelmiyor.

Finn yatak başlığına yaslanmış, gömleksiz ama hala gözlüklerini takıyor, saçları biraz dağınık ve bunun bir erkeğin yapabileceği en seksi şey olduğunu onaylayabilirim.

Bu manzaraya bakmaya devam edemeyeceğim için tavana odaklandım. Finn'in çıplak teni benden birkaç santim ötede ve sanki dünyanın sonu gelmiş gibi sevişiyoruz. Nefesimi kontrol etmeye çalışırken ayaklarımı oynatıyorum ve ellerim karnımda dönüyor.

"Gergin misin?" diye soruyor.

Bunlar haftalar önce o toplantıda bana söylediği üç kelimenin aynısı. Alay etmek için söylediğini düşündüğüm üç kelimenin aynısı.

Ama bu sadece Finn, benim için endişelendiği için beni kontrol ediyor, soğuk kalpli olduğu için değil.

O tam tersi.

Eli yorganın altında benimkini buluyor ve dudaklarına götürüyor. Arkasından bir kez öpüyor ve sonra göğsüne koyuyor. "Bana aklında ne olduğunu söyle. Birlikte çözebiliriz."

Gözlerimi lambanın tavanda aydınlattığı desenin üzerinde gezdiriyorum.

"Korkuyorum," diye nefes alıyorum. "Pek çok şey hakkında, gerçekten."

Gözlüklerini komodinin üzerine koyuyor ve uzanıyor. Sonra yan dönüyor ve ben de aynısını yapana kadar kolumu dürtüyor. Ellerimiz aramızda, birbirimize bakıyoruz. "Teker teker üzerinden geçelim," diyor.

Endişe dolu beynimde neler döndüğünü bilmek mi istiyor? Nereden başlasam ki?

"Biz ne yapıyoruz? Birlikte çalışıyoruz."

Ağzına küçük bir sırıtış yayılıyor. "Ne yaptığımızı sanıyorsun?"

"Aylardır birbirimize aşık olmamaya çalışıyorduk ve ben sahip olmamam gereken bir erkeği istediğim için kendimi hırpalıyordum ve sonra bunun hakkında konuştuğumuz noktaya geldik ve ben zaten senin yatağındayım."

Memnun bir mırıltı çıkarıyor. "Evet, bu kısmı seviyorum." Gülerken omzunu itiyorum. "Bu ciddi bir şey."

Sadece küçük bir mizah ortaya çıkana kadar yüzünü düzeltir. "Pekâlâ. Dürüst cevabım şu ki, sana çıkma teklif ettiğimden ve sen beni reddettiğinden beri bu noktaya gelmemizi umuyordum." Gözlerini şakacı bir şekilde kısıyor. "Ama bu gece hiçbir şeye karar vermek zorunda değilim. Sadece arkadaşılığınızdan ve daha fazlasını beklemiyorum."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Neden bana okulu bıraktığını daha önce söylemedin? Uzun zaman önce kendimi hırpalamayı bırakabilirdim."

Bir kahkaha attı. "Sana çıkma teklif ettiğim gece söylemeye çalıştım ama ben söyleyemeden elini ağzıma kapattın."

"Elimi ağzına kapatmadım." Gözlerimi deviriyorum. "Ve bana sonra söyleyebilirdin."

"Bahsettiğin tek sebep bu değildi. Son ilişkiden sonra zamana ihtiyacın olduğunu da söylemiştin, ben de bu konuda kendini daha iyi hissedene kadar bekledim."

Onun yatağında oluşturduğumuz bu küçük kozanın güvenliği gerçeği dudaklarımdan çekip alıyor. "Bir ilişki içinde olmaktan hâlâ korkuyorum. Nasıl sağlıklı bir ilişki yaşayacağımı bilmiyorum ve kaybolmaktan korkuyorum. Sana güvenebilmek istiyorum ama *kendime* de güvenebilmek istiyorum."

Finn başını sallar. "Ben de bunların hepsini istiyorum."

Size nasıl yardımcı olabilirim?" "Bilmiyorum," diyorum iç çekerek.

Finn ellerini benimkilere doluyor ve vücutlarımızın arasında birleşiyorlar. "Ben bunu hiç yapmadım. Seninle istediğim gibi bir ilişkim hiç olmadı ve hayatımda ders alabileceğim sağlıklı örnekler de yok. Ama içimdeki her şey seni mutlu etmek istiyor. Seni gururlandırmak. Seni güvende tutmak. İlişkimizdeki her şeyin cevabını bilmiyor olabilirim ama denemem konusunda bana güvenebileceğini biliyorum. Saygılı ve nazik olacağıma güvenebilirsiniz." Bir elini saçlarımdan arasından geçiriyor. "Seni rahatsız eden her şeyi çözmek için seninle birlikte çalışacağıma güvenebilirsiniz." Parmaklarımı dudaklarına götürüyor ve usulca öpüyor. "Olmak istediğin en iyi versiyonun olmanı istiyorum. Seni boğmak, kontrol etmek ya da başka bir şeye dönüştürmek için burada değilim. Parıldamana yardım etmek için buradayım."

Gözümün kenarından bir damla yaş süzölüp burnuma damlarken başımı sallıyorum.

Finn beni kendine doğru çekerek göğsüne yasladı. "Bana güvenebileceğine söz veriyorum."

Dün gece masum niyetlerle uykuya dalmış olabiliriz ama bacaklarımın arasında atan nabzım bana bir şeylerin değiştiğini söylüyor.

Gözlerimi açtığımda dışarıdaki gökyüzü hâlâ karanlıkla örtülü. Finn'in yastık kılıfının yumuşak kumaşı yanağımı okşuyor ve vücudu sırtıma yaslanırken kolu kalçamın üzerinde sallanıyor.

Uykusunda iç çekerken sıcak nefesi saçlarımı okşuyor.

Dün geceki konuşmamızdan sonra bir baraj yıkılmış gibi hissediyorum. Sanki ona karşı hissettiklerimin baskısı giderek artıyordu ve sonunda bana mülakattan çekildiğini söylediğinde baraj patladı ve her şey bir tufan halinde öne doğru aktı. Ve şimdi bastırdığım ve bir kenara ittiğim tüm düşünceler ve istekler beni boğmakla tehdit ediyor.

Artık yasak değil ve bu bende kalçalarımı onunkilere gömüp neler olacağını görme isteği uyandırıyor.

Sonunda, hoppa kalbim şereflendi.

Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum ve Finn'e bastırmak için kalçalarımı geri çekerken nefesimi tutuyorum.

Nefes alması durur. Vücudundaki her kas donuyor.

"Millie?" diye fısıldıyor kulağıma. Kolunu kalçamdan çekmek için kaldırıyor ama o çekemedi ben elimi koluna doluyorum. Dumanlı gözleri ve uykuda buruşmuş saçlarıyla karşılaşana kadar sırtüstü dönüyorum.

Sabahları ilk işim Finn, kaçırdığımı bilmediğim bir lezzet. Ve ben onu *yemek* istiyorum.

Eli karnıma yerleşirken gözlerimi arıyor. "Nedir Bu mu?"

Sesinin tınısı kulaklarımda derin ve sert, gözleri ise İnançsızlıktan puslanmış, hâlâ rüya görüp görmediğine karar veremiyormuş gibi.

Elimi boynuna doluyorum ve dudaklarını kendime doğru çekiyorum. Ağzımın karşısında kıpırdamadan duruyor ama ben yine de dudaklarımı oynatıyorum. Köşelerini öpüyorum ve ortasına bastırıyorum, dokunuşuna ne kadar aç olduğumu anlatmaya çalışıyorum. Avuç içi gömleğimin içine bir çapa gibi bastırıyor, sıcak ve katı.

Çaresizliğim yüzeye çıkıyor ama Finn hâlâ beni öpmek için kıpırdamıyor. Ben de alt dudağını dişlerimin arasına alıp dilimi üzerinde gezdiriyorum.

Finn'in kısıtlaması kırılıyor ve dudakları benimkilerin üzerinde ayrılıyor. Eli belime dolanıyor ve tüm dünyam o noktaya daralıyor, onun sert tutuşu beni bir ihtiyaç okyanusunda yüzüp gitmekten alıkoyuyor.

Parmak uçları gömleğimin eteğinin altından kayarken diliyle ağzımın tadına bakıyor ve keşfediyor ve ben onun sert ellerinin tenimde yarattığı hisle inliyorum. Parmaklarım saçlarında dalgalanıyor ve sertliği kalçamı dürtünceye kadar onu kendime çekiyorum. Tatmin olmuş bir inilti ağzından benimkine doğru titreşiyor.

Zaten onun için sırlıslık, kıvranan bir pisliğim ve utanacak bir şey bulamıyorum kendimde. Finn'in ellerinin üzerimde olmasını bir sonraki bademli kruvasanımdan daha çok istiyorum. Gömleğimden yukarı çıkıp bana dokunması için yıllarımdan vazgeçebilirim.

Aklımdan geçenleri okuyabiliyor olmalı, çünkü sıcak eli karnımdan yukarı kayıyor ve ben kazandığı her milimetrelilik tene odaklanıyorum. Parmak uçları göğsümün alt tarafına değdiğinde durana kadar tenimin üzerinde yanan bir iz bırakıyor.

"Ne istiyorsun?" diye fısıldıyor dudaklarıma.

Şu anda konuşmamı nasıl bekleyebilir? Beynim bir kase alfabe çorbası ve harfleri kelimelere dönüştüremiyorum.

Elimi ön koluna doluyorum ve bileğine doğru kayarken kaba tüyler avucumu tırmalıyor. Elini yukarı kaldırırken gözleri neredeyse kararıyor.

Sıcak teni benimkinin üzerine yerleşiyor, göğsümü sarıyor ve tüm vücuduma muhtaç bir acı gönderiyor.

"Millie," diye iç geçiriyor gözleri kapanırken. Beni tekrar öpüyor, dilimi ağzına çekiyor ve meme ucumu dudaklarının arasına sıkıştırırken inliyor.

Parmakları. Tembel tembel üzerimde geziniyor, alay ediyor ve beni titretiyorlar.

"Evet, Finn," diyorum ama göğsümü bıraktığında neredeyse sızlanacakken parmakları kalçamı sıkıyor. Bana sorgulayan bir bakış fırlatıyor ve o kadar hızlı başımı sallıyorum ki boynumdaki bir kası çekmiş olabilirim.

Onaylayan bir mırıltı çıkarıyor ve eli onun için yandığım yeri örtmek için dolaşıyor. İç çamaşırimın üzerinden geçip kalçalarımın arasına indiğinde beklenti artıyor. "Çok ıslaksın," diye nefes alıyor, parmakları her an beni yok etmeye hazır.

"Lütfen," bağırarak istesem de usulca yalvarıyorum.

Kumaşı ustalıklarla kenara çekiyor ve bir parmağını sıcaklığıma daldırıyor. Hafif baskı yangını şiddetlendiriyor, ona muhtaç olduğum ve acı çektiğim her yeri tutuşturuyor.

"Oh, Millie," diye inliyor, dudaklarını boynuma bastırarak.

Parmakları yavaş hareketlerle sinir yumağımın etrafında dolarken, keşfederken ve öğrenirken dişlerimin arasından hava tıslıyor.

"Bu çok iyi hissettiriyor," diye fısıldıyorum, başını boynumdan kaldırıma kadar saçlarını çekiyorum.

"Evet, öyle." Tekrar daireler çiziyor ve gözleri benimkilere kilitlenip her ayrıntıyı kataloglarken kalçalarım seğiriyor. "Bana başka nelerden hoşlandığını söyle."

"Sevdim..." Klitorisime tekrar dokunduğunda düşünce trenimi kaybediyorum.

Kıkırdarken sıcak nefesi yanaklarımda geziniyor. "Nelerden hoşlanırsın?"

"Yavaş ve alaycı," diyorum, sesim nefes nefese ve muhtaç. "Sonra yaklaştığımda daha sert."

"Mmm. Mükemmel." Bir parmağını içime sokarken kalçama sürtünüyor. "Siktir."

Yorganı tekmeliyorum ve elimi koluna doluyorum, mümkün olduğunca çok temas için çaresizim. Bir parmak daha ekleyip daha derine daldığında kasları dalgalanıyor ve yer değiştiriyor.

Kalçalarımın onun gücüne doğru bastırmasına engel olamıyorum, onu daha yakına çekiyorum.

"Parmaklarımı nasıl becerdiğine bak. Çok güzel."

Övgüsü ve tek bir ayrıntıyı bile kaçırmak istemiyormuş gibi her hareketimi izlemesi içimde bir haz yaratıyor.

"İhtiyacım var..." Onun neden olduğu hisler cümbüşü tarafından tamamen tüketilmiş bir halde sözümü kesiyorum. Böyle yanarken düşünmek çok zor.

"Neye ihtiyacınız var?"

"Artık alay etmek yok." Nefes nefese kaldım.

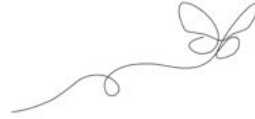
"Benim için zevk." İşkencemin tadını çıkarıyormuş gibi sırtıyor. "Seni kıvrılırken izlemeye bayılıyorum."

Hızı artıyor ve parmaklarıyla içimin derinliklerine vururken klitorisime daha fazla baskı uyguluyor, kendimden geçmem gittikçe yaklaşıyor.

Her şey bunaltıcı ve kontrolsüz ama Finn'in teninin benimkine değdiği hissine odaklanıyorum ve dağa tırmanıp paramparça olurken gözlerinin içine bakıyorum.

Ateş tüm vücuduma yayılırken nefes alamıyorum ve onun etrafında kenetleniyorum.

"O kadar iyi ki," diye inliyor beni içinden geçirirken ve bedenim tekrar çarşafın içinde eriyor.

Oaks Halkı

Dün geceki randevunu böldüğüm için üzgünüm, Millie. Umarım harika vakit geçirmişsindir

Randevu mu? Bana ekran gönderdiğin şu dövmeli Tinder adamıyla mıydı

Baba: Bizimle tanışması için onu ne zaman eve getireceksin

Anne: Millie ile konuşurken onu doğum gününe davet ettim

Oldukça yakışıklı

Fabes: Gönderdiğin pizza resmindeki küçük elleri olan o mu

Baba: Hasta olan o muydu? Seni o mu hasta etti

Millie: Bunu biliyor musun bilmiyorum anne, ama yarıda kestiğin şeyi

tüm aileye duyurmak yerine bir kişiye tek tek mesaj atmak

mümkün. <göz devirme

Millie: Hasta olan Finn'di ve bana bulaştırmadı,

Baba

Ama küçük elleri var mı

Elleri mükemmel

Tess: Sadece göğüs ucunuzu mu yoksa tüm göğsünüzü örtmek için mükemmel boyutta mı

Anne: Tessa Oaks. Bu çok uygunsuz

Tess, bireysel mesajlaşmayla ilgili yukarıdaki mesaja bak. Ve onlar
normal 1.80'lik erkek elleri

Fabes: Mmm. Bu benim sevdiğim boyut

Baba: Kendimi bu mesaj zincirinden nasıl çıkarabilirim

Finn'in alçak sesle mırıldanması dikkatimi telefonumdan çekiyor. Bu sabah parmaklarını içime sokan adam tamamen rahat davranıyor, bizi işe götürürken bir *Moana* şarkısı mırıldanıyor.

Kızlar uyanmadan önce onun evinden gizlice çıkmayı başardım. Hemen eve gidip hazırlandım ve birlikte işe gitmek için onu aldım.

"Yarın benimle eve gelmek ister misin?" Ona sordum.

Finn'in mırıldanması duraklıyor. "Çok isterim, eğer senin için de uygunsa o."

Onların Fern River'a gelme düşüncesi yüzümde geniş bir gülümseme yaratıyor. yüzümü ele geçirirlerdi. Çocukluğumun geçtiği evde vakit geçirebilir, çiftlikte çılginca koşabilir ve ailemle tanışabilirlerdi. Babamın yaptığı ağaç evi, binmeyi en sevdiğim atı ve geçen bahar ekilmesine yardım ettiğim çiçekleri görebilirlerdi.

Sanırım bunu beynimin kabul edeceğinden daha çok istiyorum.

"Ben. Kızların çiftlik kıyafetlerine ve mayoya ihtiyacı olacak. Kirlenmesine aldırmayacağınız şeyler. Bir de keçilerimiz var. Keçiler bazen kıyafetleri ya da ayakkabı bağcıklarını çiğneyebilir. Anneme kızların sevdiği yiyeceklerle ilgili birkaç fikir vereceğim. Tüm zaman boyunca aç kalmalarını istemiyorum. Uyku düzeni nasıl olacak bilmiyorum ama eski odamı size vereceğim. Orada tam boy bir yatak var, kızlar için de havalı yatak şişirebiliriz. Ben Fable'ın odasında kalacağım." Saçmalamamı sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum.

Dudaklarında bir sırıtiş beliriyor. "Beni eve getireceğin için gergin görünüyorsun." "Sanırım öyle. Belki de."

Finn elini kalçama koyuyor ve başparmağı yavaşça bir daire çiziyor. "Mükemmel olacak. Senin insanlarınla tanışmak istiyorum, böylece onlar da benim insanlarım olabilirler."

Millie'nin çocukluğunun geçtiği aşağı inerken tekerlekler çıtırdıyor ve iki katlı beyaz bir çiftlik evi görünüyor. Evin etrafı kır çiçekleri serpilmiş yeşil bir çimen örtüsü ve iki büyük baldıran ağacıyla çevrili.

Pepper arka koltukta kızların arasında neşeleniyor, pencereden dışarı bakarken kuyruğunu sallıyor.

"Geldik mi?" Eloise yükseltici koltuğundan soruyor.

Millie derin bir nefes alırken bacakları zıplıyor. "Evet. İşte burası." Bana eski gri bir kamyonun yanına park etmemi işaret ediyor.

Arabanın dışından gelen neşeli bir selam yüzünde bir gülümsemeye neden oluyor ve ben daha arabayı kapatmadan kapısını açıyor. Kolları güneş şapkalı genç bir kadına yapışıyor ve Pepper arabadan kaçmak için ön kapıdan içeri atlıyor.

Kızları dışarı çıkarmak için arka kapıyı açtığımda Mary, Millie'ninkinin ikizi olan nazik bir gülümsemeye yaklaşıyor. "Hoş geldin!" Kollarını bana anneannemi anımsatan bir annelik sarılışıyla doluyor. Böyle sarılmayalı yıllar olmuştu. "Burada olduğun için çok mutluyum." Geri çekiliyoruz ve avucunu omzuma koyup sıkıyor. "Seninle tanışmayı çok istiyordum."

"Bizi ağırladığınız için teşekkürler. Mülkünüz çok güzel."

"Oh, teşekkür ederim." Kızların önünde çömeliyor. "Ben Millie'nin annesi Mary. Çiftliğimizi ziyarete geldiğiniz için çok mutluyum."

Eloise hemen gülümser. "Ben Eloise. Keçilerinizi sevebilir miyim?"

"Kesinlikle. Buna bayılırlar," diye cıvıltıyor. "Sevmek istediğin bir hayvan var mı, Avery?"

"Atlar," diyor basitçe.

Mary başını sallar. "Bu ayarlanabilir. Benim de favorimdir."

Millie genç kadını getiriyor ve bizi Fable ile tanıştırıyor. Kız kardeşi Millie'den biraz daha kısa ve iş botlarının üzerine sardığı bir çift kot tulum ve omuzlarındaki iki açık kahverengi örgü ile çiftlikte tam evinde gibi görünüyor.

Elini sıkamak için uzandım, o da sıktı ve sonra birleşen ellerimizi çevirip benimkini inceliyormuş gibi baktı. Gözlerini kısıyor ve "Ellerin iyi büyüklükte." diyor.

Bu şimdiye kadar aldığım en garip karşılama. "Um... teşekkür ederim?"

Göz kırparak elimi bırakıyor ve kızlarla konuşmak için diz çöküyor. "Yumurta toplamama yardım etmek isteyen küçük kızlar tanıyor musunuz?"

Avery başını sallar ve Eloise birkaç kez zıplar. "Ben! Ben!"

Fable ellerini tutuyor -hiç incelemiyor- ve onları kümese doğru götürmek için dönüyor.

Kot pantolon ve flanel gömlek giymiş uzun boylu, iri yarı bir adam ahırdan çıkarken gözüme çarpıyor. Pepper ona doğru yaklaşıyor ve adam bize doğru yürümeden önce bir elini onun sırtında gezdiriyor.

"Millie sonunda eve döndü," diye sesleniyor başını sallayarak. Onu sıkıca kucaklıyor, ileri geri sallıyor.

Uzaklaştığında ona sert bir bakış atıyor. "Annemin son ziyaretine gelmeyen sendin."

Benim El ve Ave'ye yaptığım gibi onun saçlarını karıştırıyor.

Elimi uzatıyorum ve o da sıkıca sıkıyor. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay. Oaks. Ben Finn Ashford."

Gülümsemesinin gücüyle yüzünün her yeri buruşuyor. "Bana Dave diyebilirsin."

Millie yanaklarının elmaları güneşte kızarmış gibi pembeleşmiş bir halde bizi izliyor.

"Tamam"-Mary kolunu Millie'ninkine doluyor-"Finn'e etrafı gösterelim de kendini evinde hissetsin."

Bikinili Millie'den daha dayanılmaz olan tek şey bikinili Millie'ye dokunamamak. Orman yeşili kumaşı yuvarlak göğüslerinin üzerine gerilmiş, sürekli dikkatimi çekecek kadar tahrik edici. Kot şortuyla küçük bir iskelenin kenarında oturuyor, güçlü omuzlarına, narin köprücük kemiklerine ve pürüzsüz karnına vuran güneş ışığında parlarken ayakları gölette sallanıyor.

Açıktaki kalan her santim deriyi yalamak istiyorum. Ve her gizli olanı da.

"Millie," diye bağıyor Eloise, Avery ile paylaştığı saldan. Yanaklarındaki güneş kremi izlerine dikkat ediyorum, ben tam olarak önce kıpırdanarak benden uzaklaşıyor. "Korkutucu değil. Sadece atlaman ."

"Korkmuyorum." Millie gülüyor. "O soğuk suya girmeden önce güneşte ısınıyorum."

"Onu içeri çekelim mi?" Sallarını rıhtıma yaklaştıran kızlara fısıldıyorum.

Avery başını sallarken gözleri büyür. Eloise sürprizi bozmamak için eliyle ağzını kapatıyor ama bu onu sadece şüpheli gösteriyor.

Bizi yaklaştıırken, bolca güneş kremi sürdüğünü gördüğüm halde Millie'nin omuzlarında biraz pembe görüyorum.

Sadece her şeyi kapsadığından emin olmak için izledim. Cilt kanserini önlemek için.

Başka bir nedeni yok.

İskelede yaklaştığımızda, ayak parmaklarımı çamurlu dibe zar zor değdirebiliyorum. Ayağına ulaşana kadar Millie'ye doğru ilerliyorum ve elimi hızla ayağının etrafından geçirip çekiyorum.

"Hava soğuk," diye ağlıyor ve ulaşamayacağım bir yere doğru kayıyor. Telefonunu yanındaki tahta çıtaların üzerinde görüyorum, böylece güvende olduğunu biliyorum.

Bir elimi kızların salında tutarken, diğer elimi ateşkes yapar gibi kaldırıp yaklaşıyorum. Kızlara bir bakış attığında, onu belinden kavrayıp yanımdaki suya atacak kadar uzanabiliyorum.

Yol boyunca bir kakhaha atıyor ve kızlar kıkırdıyor. Birlikte gölete yuvarlanıyoruz, kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolanırken üzerimize bir su dalgası çarpıyor. Kendimizi düzeltmeye çalışırken kaygan tenimiz birbirine kayıyor.

Yüzeye çıktığımızda saçlarını gözlerinden çekip bana şeytani bir sırıtış atıyor. Şortunu çıkarırken suya basıyor ve iskeleye indiğinde ıslak bir *şapırtı* çıkarıyor.

"Spock'ın numaraları var." Beni iki eliyle geri itiyor ve bu beni ayaklarımın altımdan kaymasına neden olacak kadar şaşırtıyor. Millie şamandırayı kapıp tekmeleyerek uzaklaşırken başım tekrar suyun altına düşüyor.

Ayaklarımı tekrar yere bastığımda, onlara doğru yüzüyorum.

Onlara yetişkilere "Burada oldukça büyük balıklar var" diyor.

"Timsah kadar büyük mü?" Ben Millie'ye katılıp kızları iterken Avery ayaklarını vücuduna doğru çekerek soruyor.

"O kadar büyük değil. Ama bir keresinde ablam Tessa'yla birlikte tam orada balık tutuyorduk." Büyük bir ladin ağacının altındaki bir noktayı işaret ediyor. "Kolunuz kadar uzun bir balık yakaladım. Babam o gece akşam yemeği için pişirdi ve balıktan pek hoşlanmadığımı öğrendim."

Mükemmel bir zamanlama sonucu Millie ani bir ciyıklama sesi çıkarır ve kendini Avery'nin yanındaki sala atar.

Bana kocaman gözlerle bakıyor, yüzü çarşaf gibi bembeyaz. "Bacağıma yapışkan bir şey dokundu."

Suçluyu bulmak için şamandıranın etrafını araştırırken kakhahayı patlatıyorum. "İşte ben de senin açık hava becerilerinden etkilenmişim," diye takılıyorum.

"Bu, orada olduklarını bilmediğim sümüksü balıkların bacaklarıma dokunmasından hoşlandığım anlamına gelmiyor." Yüzüme su çarpıyor ve kızlar da onu takip ediyor.

"Dört çek Finn Amca," diyor Eloise kızlarla, Mary'yle ve Dave'le yetmiş beşinci Uno turunda. Millie mutfakta kız kardeşlerine annesinin doğum günü yemeği için yardım ediyor.

Bu ev ile çocukluğumun geçtiği ev arasındaki fark gece ve gündüz gibi. Benim evim steril ve düzenliken ve çocukların izleri her yüzeyden silinmişken, bu ev o samimi yaşam izlerine kucak açıyor. Sanki oradaymışsınız gibi sizi sıcacık anıların içine çekiyor.

Millie muhtemelen ev ödevlerini yapmış ve her öğününü oyunumuzun oynandığı eski çiftlik masasında yemiştir. Oturma odasının duvarlarında tatil, Cadılar Bayramı kostümleri ve yüzme yarışlarıyla dolu aile resimleri sıralanıyor.

Fable içeri giriyor ve babasının omzunun üzerinden eğiliyor, parmakları tulumunun kayışlarına dolanmış. Eloise ve Avery'ye "Bu koca adamın kışını tekmeliyor musunuz?" diye soruyor.

"Henüz tek bir oyun bile kazanmadı," diyor Mary, kartını yere bırakarak.

Fable babasının omuzlarını sarsar. "Onların kazanmasına izin mi veriyorsun? Tüm çocukluğumuz boyunca kazanmamıza hiç izin vermedin."

Dave kararlı bir şekilde, "Aklımın ucundan bile geçmez," diyor ve Avery'ye iki kart çekiyor. Avery ona kaşlarını çatıyor ama kartlarını desteden alıyor.

Fable koridorda ilerlemeye başlarken, "Kalbin yaşlandıkça yumuşamış," diyor. Duraklıyor ve omzunun üzerinden annesine bakıyor. "Nikolaous'lar akşam yemeğine geliyor mu?"

"Sanırım öyle," diye yanıtıyor Mary, gözleri hâlâ kartlarında. "Onları biz davet ettik." "Harika," diye homurdanıyor Fable ve merdivenlerden yukarı kaybolmak için dönüyor.

Bir sonraki Uno turumuz sırasında, ön kapı arkamdan bir gıcırtyla açıldı ve botlar parke zemine vurdu. Omzumun üzerinden bakıyorum ve muhtemelen benden biraz daha uzun boylu bir adamın ayakkaşlarını kapı girişindeki paspasa sildiğini görüyorum.

Fern River İtfaiye Departmanı şapkasını çıkarıp kapının yanındaki kancaya asıyor ve bir eliyle temiz tıraşlı çenesini düzeltiyor. Onu, kocaman gülümsemesi ve sıcak, zeytin rengi teniyle yaşlı, kıvrımlı bir kadın takip ediyor.

Millie ona doğru koşup kendini kollarına bıraktığında kumral saçları ve kot şortuyla göz kamaştırıyor. Omurgamda bir sıcaklık hissediyorum ve vücudum geriliyor ama kendimi yerimde kalmaya zorluyorum.

Birkaç tur dönüyor, kolları boynunda ve yüzü yeşil fanilasına değişiyor. Keşke boğuk seslerinin ne dediğini duyabilseydim.

"Finn Amca," diye dürtüyor Eloise. "Senin sıran."

Kırmızı dördümü çalıyorum ve adamın Millie'yi yere indirip saçındaki örgüyü çektiğini görmek için geri dönüyorum.

"Çok uzun zaman oldu Mills. Seni görmek güzel." Ona sevgiyle sırıtıyor ve dişlerim birbirine çarpıyor.

Mills. Ona arkadaşlarıyla aynı ismi takmasından nefret ediyorum.

"Bu da ne?" Millie gülerek soruyor, ayak parmaklarının üzerinde durup elini onun saçlarında gezdiriyor. "Berbere nasıl gidileceğini mi unuttun?" Avery dirseğimi çekerek beni oyuna geri döndürürken, Millie diğer kadına sarılmak için hareket ediyor.

Mavi altıyı yere bırakıyorum ve masanın karşısındaki Mary'nin gözleriyle karşılaşıyorum. Omzumun üzerinden Millie ve adamın olduğu yere bakarken ağzı bilmiş bir sırıtışla dolu.

"Theo ve annesi, Eva." Onlara doğru başını sallıyor. "O ve kız kardeşi Calista, kızlarla birlikte büyüdüler."

Bu bilgi sertleşmiş çenemi pek rahatlatmıyor.

Millie bu Theo denen adamla çok rahat görünüyor. Hiç düşünmeden kendini ona attı. Onunla böyle bir yakınlık istiyorum. Fazla düşünmeden kollarıma atlamasını istiyorum.

Kartlarımı yüzüstü masaya bırakıyorum ve yaptığım kırıksıklığı düzeltmeye çalışıyorum. Dave küçük, derin bir kıkırdama çıkarıyor.

"Uno," diye Avery.

Bir el omzumun üzerinden kayarken bir kart oynuyorum. "Bu Finn," diyor Millie, arkamı dönmem için beni çekerek.

İsteksizce ayağa kalkıyorum ve elimi Theo'ya uzatıyorum. Çenemi açmaya zorlayarak, bu koşullar altında olabildiğince hoş görünmeye çalışıyorum. "Finn Ashford. Ben Millie'nin..."

Orada durmak istiyorum. Ben Millie'ninim. Nokta.

Onu sahiplenme dürtüsü damarlarımda dolaşüyor ve parmaklarımın onunkileri sarmak için seğirmesine neden oluyor.

Ama Eloise bakışlarımı yakalıyor ve ilişkimiz her neyse kızların bundan haberdar olmadığını hatırlıyorum.

Millie parlak bir gülümseme takınırken gözleri şişiyor. "Arkadaşım," diyerek sözümü bitiriyor. Hafifçe hoş görünme çabam işe yaramıyor olmalı, çünkü Millie gözlerimle buluşuyor ve kendi gözlerini suçlayıcı bir şekilde kısıyor.

Theo yüzümü buruşturmamdan etkilenmemiş görünüyor. "Theo Nikolaou. Tanıştığımıza memnun oldum," diyor ve hayatımda hiç olmadığı kadar geniş gülümsüyor.

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direniyorum.

Bu lanet herif, film yıldızı gülümsemesiyle herkesin favorisi olmalı.
Avery oturduğu yerden "Ben kazandım," diye bağırarak dikkatimizi çekiyor.
Millie masanın etrafında dolaşır ve başının üstünü öper. "İyi iş, Ave.
Ailemi yenmek çok zor."

Theo ve Eva'yı Avery ve Eloise ile tanıştıırken göz ucuyla Fable'ı yakalıyorum.

Dar, dekolteli bordo elbisesiyle oturma odasında kasıla kasıla yürüyor. Daha önce sahip olmadığı buz gibi bir özgüvenle yürürken saçları arkasında altın dalgalar oluşturuyor. Theo Dave'le konuştuğu yerde donup kalıyor, Fable'ın odadaki hareketlerini izlerken dudakları aralanıyor ve gözleri irileşiyor. Fable kalçaları sallanarak ve çenesi dik bir şekilde mutfığa doğru ilerlerken ona hiç bakmıyor.

Theo boğazını temizler ve Dave'le konuşmasına yeniden odaklanmaya çalışırken kekeler.

Nedense Theo'nun yüz ifadesinde biraz acı görmek bana bir parça zevk veriyor. Kaşlarımın arasındaki gerilim hafifçe gevşiyor. "Akşam yemeği için yapabileceğim bir şey var mı?" Millie'ye soruyorum.

Gözlerini bana dikti. "Hiçbir şeyi yakmayacağına güvenebilir miyim?" "Belki bana kolay bir iş verirsin?"

Görünüşe göre, kolay mutfak işleriyle mücadele etme konusunda bir yeteneğim var. Bana oldukça basit görünen bir salata yapma görevi verildi. Ama nasıl olduysa Tessa marulların çok büyük olduğunu, Fable da olması gerekenden daha fazla salatalık eklediğimi söyledi.

"Fabes, elbisene bayıldım. Akşam yemeği için çok süslü giyinmişsin," diyor Tessa ocakta taze fasulyeleri karıştırırken. Esmer saçları, keşke Avery için de aynısını yapabilsem dediğim, düzgün bir Fransız örgüsü şeklinde.

"Oh, kes şunu, Tess. Bu elbiseyi yüzlerce kez gördün." Fable sıkı bir çeneyle eziciyi patateslere vuruyor.

"Özür dilerim. Bunun bir iltifat olduğunu sanmıştım." Tessa omzunun üzerinden sırtıyor. "Güzel görünüyorsun, tek söylediğim bu."

"Daha sonra dışarı çıkacak mısın?" Millie yanımdaki sarımsaklı ekmeği mükemmel simetrik dilimler halinde keserken ses tonu masumane olmaya çalışarak soruyor.

Fable patates eziciyi bir *çınlamayla* tezgâhın üzerine bırakır. "Hayır. Tamam mı? *Annemizin doğum günü* için güzel görünmek istedim." Ellerini kalçalarına vurarak, ona karşı çıkacak herkese meydan okuyor.

"Mm. Tamam." Millie, Tessa'nın kehribar rengi gözleriyle buluşur ve bilmiş bir bakış paylaşırlar.

Tessa ellerini mutfak havlusuna siler. "Theo bu gece çok hoş görünüyor. Sert oduncu havası veriyor ve bu hoşuma gidiyor." Lavaboya gidiyor ve bir kâseyi yıkamaya başlıyor.

"Sabun kullanmayı bilmeyen dağınık serserilere karşı hep bir ilgin olmuştur." Fable kız kardeşinin arkasından ters ters bakar.

Tessa içtenlikle gülerken hakaretin kendisine dokunmasına izin vermiyor. "Evet, Theo'ya bayıldım."

Fable alçak sesle homurdanarak patates püresi kasesini tezgahın üzerine, salatamın yanına koyuyor ve mutfaktan dışarı fırlıyor.

"Ayıyı dürttüğün kesin, Tess," diyor Millie, ekmeğin topuğunu aramızdaki sabırlı Pepper'a doğru uzatarak.

"Bu en büyük kız kardeşin işidir." Tessa omuz silkiyor.

"Doğru," diye ekliyorum. "Ablam beni en çok kızdırmak için neremi dürteceğini çok iyi bilirdi." Domatesin son parçasını salataya bırakıyorum ve krutonları açıyorum.

"Kaç yaşındaydı?" Tessa soruyor. Bunu söyleme şeklinden Millie'nin ona Clara'dan bahsettiğini anlıyorum ve bunun verdiği rahatlama omuzlarımı gevşetiyor.

"Dört yıl. Neyse ki lisede hiç birlikte olmadık, yoksa hayatımı cehenneme çevirirdi."

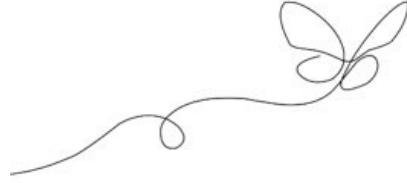
Millie'nin gözleri Tessa'nınkilere kayar. "Ben de . Tessa o kadar kötü değildi, ama onun da bazı anları vardı."

"Genellikle kitaplarımı ödünç aldıktan ve geri vermedikten sonra," diye homurdanıyor Tessa.

"Bir keresinde, ben ortaokuldayken," dedim, "Clara bana banyo aynasında kızlarla nasıl konuşacağımı çalışmam gerektiğini söyledi. Lisedeki tüm erkeklerin bunu böyle öğrendiğini söyledi. Ona inandım ve geç saatlere kadar kendimle sohbet ettim." Başımı sallıyorum, benim

Ben devam ederken yanaklarım ısınıyor. "Meğer her şeyi duştan kaydediyormuş ve ertesi gün arkadaşlarıma dinletmiş."

Ben salata yapma dağınıklığımlı toplarken onların parlak kahkahaları mutfakta çnlıyor. Clara'nın anıları bazen zihnimde çok bulanık görünüyor, sanki onlara konsantre olamıyorum, çünkü olursam onu özlemenin acısı keskinleşecek. Ama Millie'yi kız kardeşleriyle izlerken bulanıklığı gidermek ve onları odak noktasına çekmek istiyorum. Clara ile yaşadıklarımı hatırlamak *istiyorum*, çünkü her hatırladığımda göğsüm biraz daha hafifliyor.

İki uzun boylu, yakışıklı adamın lavabonun başında birlikte eğilmiş, bulaşıkları elleriyle yıkamalarından daha ateşli bir şey olamaz. Finn Theo'ya kurulaması için bir tava uzatırken kapı aralığından utanmadan onları izliyorum.

Finn, Theo geldiğinde onu berbat bir ruh haline sokan şeyden kurtulmuş gibi görünüyor. Şimdi planetaryumun lojistiği hakkındaki sorulara sanki sonsuza dek arkadaşmışlar gibi cevap veriyor.

Lavaboya doğru yürürken elimi Finn'in kolunun kıvrımına doluyorum. "Kızlar yattıktan sonra sana göstereceğim küçük bir sürprizim var." Finn'in arkasından Theo'nun gözlerini yakalıyorum ve bana göz kırpmıyor. "Annem uyanma ihtimallerine karşı kızları dinleyeceğini söyledi."

"Ne tür bir sürpriz?" Finn Theo'ya temiz bir tabak uzatır.

"Seveceğin türden."

Başını sallarken lacivert gözleri yüzümde dans ediyor. "Tamam."

Finn'in kolunu bırakıyorum ve Tessa'yı masada Catan oyun tahtasının parçalarını yerine yerleştirirken buluyorum. "Kim oynuyor?" diye soruyorum.

"Fable, ben, sen, Finn ve belki Theo, eğer Fable izin verirse." Tessa komplocu bir şekilde sırtıyor. Zavallı kız kardeşim Eva akşam yemeğinden sonra eve gittiğinden beri odasında saklanıp adamdan kaçıyor.

Annem kızlara kitap okurken babam iki yanında Avery ve Eloise ile oturduğu kanepeden esniyor. Gördüğüm en tatlı şey, ikisinin bugün büyükanne ve büyükbaba hayallerini yaşamalarını izlemek. Kızların her şeyinin üzerine titrediler.

ihtiyaç ya da istedim. Annem doğum günü pastasındaki mumları bile izin verdi.

"Sence Finn oynamak ister mi?" Tessa taşları masanın etrafına dizerek soruyor.

"Kesinlikle öyle," diyorum ona, parçaları yerlerine yardım ederek.

"Bu hiç mantıklı değil," diyor Finn, oyun tahtasını tararken kaşları çatılıyor. "Bir, iki, üç farklı kişi en uzun yol için puan almanı engelleyebilirdi ama yapmadılar. Sanki senin kazanmanı istiyorlarmış gibi." Bana şüpheyile bakıyor.

"Kıçını tekmeledim Spock," diye böbürlenerek masanın etrafında beşlik çakarak zafer turu atıyorum. "Kabul et. Kıskanıyorsun."

Ben yerime geri dönerken gözleri kısılıyor ve Tessa ile Fable kıs kıs gülüyor. Herkesten Finn'e gizlice benimle birlikte saldırmalarını istedim mi? Kesinlikle istedim. Buna değdi mi? Yüzde yüz.

Omuz silkiyorum, yüzündeki kısık ifadeye sırtıyorum. Bir masa oyunu için heyecanlandığında çok sevimli oluyor. "Catan'ın kralını tahttan indirdim."

Başını sallar. "Eğer çalmak zorunda kalsaydın yine de bir zafer gibi hissedecek miydin?"

Bu mu?"

"Kesinlikle evet. Sadece yüzündeki o huysuz şaşkınlık ifadesini görmek için." Kızları kontrol etmek için gizlice uzaklaştığımda Finn kaşlarını çatıyor. Uyuyorlar.

Babamın iki yanında, horultuları o kadar yüksek ki, nasıl uyuyabildiklerini bilmiyorum.

Masaya geri döndükten sonra Finn'in omzuna doğru eğildim. "Kızları yukarı çıkarmama yardım etmek ister misin? Sonra senin sürprizine gidebiliriz."

Sanırım Catan galibiyeti için beni affediyor çünkü "Tamam" diyor.

Merdivenlerden çocukluk odama çıkıyoruz, her birimiz uyuyan bir çocuk taşıyoruz. Duvarlar, sarı odaların insanları mutlu ettiğini okuduğum ve babamı yeniden boyamama yardım etmesi için ikna ettiğim zamandan beri hala parlak sarı. Bir yıl önce gelincik kırmızısına boyamıştım, bu yüzden ters yöne keskin bir dönüşten memnun değildi.

Kızları annemin onlar için hazırladığı havalı yatağa yatırırken tavandan sarkan loş peri ışıkları bizi selamlıyor. Finn benim gençken yattığım, ayçiçeği çarşafı yatağı alıyor.

Eloise yerine yerleştğinde, Finn'i kitap duvarımı tararken buluyorum.

"Kitap seçimlerimi yargılamak yok," diyorum ona.

Gözleri benimkilere kayıyor. "*Alacakaranlık* mı?" diye soruyor, kaşları neredeyse saç çizgisine geliyor.

"Tabii ki *Twilight*'ım var," diye fısıldıyorum kollarımı kavuşturarak. "Edward mı Jacob mı?"

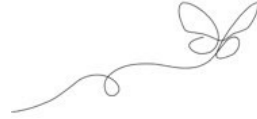
Dr. Finneas Ashford'un *Twilight* hakkında zerre kadar bilgi sahibi olduğunu hayatım boyunca tahmin edemezdim. "Takım Edward, ama kalbimde Jacob için çok özel bir yer var."

"Bir kızın odasına gizlice girip onu uyurken izlemenin doğru olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Doğru koşullar altında belki isterim. Mesela seksi bir vampir mi? O zaman evet. Parıldıyor mu? O zaman evet." Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve kapıdan çıkıyorum.

"Seni takipçilerden hoşlanan bir kız olarak düşünmemiştim," diyor, arkamdan yaklaşıp kalçamı hafifçe çimdikliyor.

"Seni *Twilight* hakkında bir şeyler bilen biri olarak düşünmemiştim ama sanırım hepimizin sırları var."

Eski kamyonet ailemin arazisindeki dik tepeye tırmanırken Finn'i "Hemen şurada," diye temin ediyorum. Yolcu kapısının kolunu ölümüne kavramış, diğer eliyle de kalçama sarılmış. "Manzara buna değer."

Bir sonraki tepenin zirvesinde, düz, çimenli bir manzaranın hemen önünde kamyonu durduruyorum ve kapatıyorum. Finn çizgili bir battaniye sermeme yardım ediyor, ben de sandaletlerimi çıkarıp uzanıyorum. Çimenler kumaşı yukarı itecek kadar uzun, bu yüzden kumaşın altında bir yastık hissi veriyor. Yanımdaki yeri okşuyorum ve Finn de uzanmak için ayakkabılarını çıkarıyor.

Buradaki ağaçların arasındaki bir açıklık bize yıldızları görebilmemiz için iyi bir gökyüzü sağlıyor. Şehirden uzakta, çok daha parlak parlıyorlar ve gençken birçok geceyi bu noktadan onları izleyerek geçirdim.

Finn başını bana doğru çevirerek, "Fern River'da mutlusun," diyor.

"Evet. Burayı seviyorum."

Parmağı aramızdaki battaniyenin üzerindeki elimi okşuyor. "Böyle bir evde büyüdüğümü hayal bile edemiyorum. Benim sahip olduğumdan çok farklı."

Elimi onunkine dolayarak gözlerimin üstümüzdeki yıldızlarda gezinmesine izin veriyorum. "Bulunduğun yer nasıl bir yerd?"

"Sessiz. Steril. Bu akşam yemekte herkesin nasıl güldüğünü ve bir aile gibi konuştuğunu biliyor musun?"

"Evet," diyorum, Eloise'in yırtıcı kuşların nasıl avlandığına dair her ayrıntıyı anlatarak herkesin dikkatini nasıl çektiğini hatırlayarak.

"Biz büyürken bunların hiçbirisi yoktu. Ailem sessiz olmamızı ya da uygun gördükleri konularda konuşmamızı isterdi. Yine de çoğu zaman yemekte sadece Clara ve ben olurduk ve o zamanlar en sevdiğim zamanlardı." İç çekiyor. "Ama senin ailen çok... *canlı*."

"Gürültülü mü demek istiyorsun?" Kıkırdıyorum. "Üçümüz vahşiyken annem kulak tıkacı takardı. Aklınıza gelebilecek her şey için kavga ederdik. Giysiler, ayakkabılar, oğlanlar, saç tokaları, arabayı kimin kullanacağı. O kısımlar için etrafta olmadığına sevinmelisin."

"Sanırım dört gözle beklemem gereken şey bu. Bir gün, mor saç tokasını kim takacak diye çıkan kavgaları ayırıyor olacağım."

"Eloise muhtemelen o tokayı istemiyordur." Gülüyorum. "Ama dürüst olmak gerekirse, birbirlerine bizden daha iyi davranıyorlar."

"Kim bilir on üç yaşına geldiklerinde nasıl olacaklar. Ben korkuyorum."

"Hayat boyu en iyi arkadaş olacaklarına dair bir his var içimde. Birkaç yıl sarsıntılı geçebilir ama sonra genellikle daha iyi olur."

Finn usulca mırıldanıyor, gözleri gökyüzünde geziniyor.

"Yıldızları gördüğün en iyi yer neresi?" diye sordum.

"Yeni Zelanda. Tüm gökyüzü yıldızlarla doluydu, o kadar çoklardı ki tek tek seçemiyordunuz." Başımın üzerindeki bir grubu işaret ediyor, şekillerinin ana hatlarını çiziyor. "Bu Lyra, Avery'nin göbek adı." Biraz daha alçalıyor. "Tam küçük bir küme var. Bu Delphinus, yunus."

Eloise'in göbek adı Delphi." Elini aramızdaki boşluğa bırakıyor. "Doğdukları gün Clara bana sürpriz yaptı."

İşaret ettiği takımyıldızlara bakarken göğsüm sıkışıyor. Kolunu kaldırıp altına giriyorum ve başımı omzuna koyuyorum. "Bu isimleri seviyorum." Elini kalçama koyuyor ve derin bir nefes alıyor, göğsü yanağımın altında yükselip alçalıyor.

Ay, ailemin arazisinin arkasındaki ağaçların üzerinden bakıyor ve ışığında birkaç sönük yıldızın kaybolmasına neden oluyor. Bir süre gökyüzünü izliyoruz, çimenlerin üzerindeki cırcır böceklerinin sesini ve gecenin içinde öten bir baykuşu dinliyoruz.

Finn'in parmakları kazağımın eteğinin altından kayıyor ve belimde hipnotize edici küçük daireler çiziyor. Elimi karnının üzerinde kaydırıyorum, daha da sokuluyorum ve adaçayı ve sabun kokusunun beni sarmasına izin veriyorum.

Parmağı yumuşak bir daire daha çiziyor. "Sen ve Theo... Hiç..." Dudaklarıma bilmiş bir gülümseme çarpıyor. "Randevu mu?"

"Evet," diye homurdanıyor.

"Hayır. Ve hiç istemedim. Kız kardeşi Cali ve Fable çok iyi arkadaşlar ve annelerimiz de öyle. İki çiftlik ötede yaşıyorlar, bu yüzden büyürken çok yanımızdaydılar."

Finn'e bakıyorum ve o da başını sallıyor, gözleri gökyüzünde. "Yine de seksi, sence de öyle değil mi?" diye soruyorum.

Finn göğsünün derinliklerinden alçak bir ses çıkarıyor ve yanağıma çarpıyor.

"Hiç bu kadar kaslı biriyle tanışmamıştım," diyorum, onu çalışarak. "Sesi çok derin; kalbimi hızlandırıyor. Ve o ön kollar..."

Finn hızlı bir hareketle üzerime eğiliyor ve bacağına bacağıma arasına sokarak beni yere yapıştırıyor. Sırtışını gördüğümde nefesim kesiliyor.

"Seni kısıkanıyorum," diye fısıldıyorum. Alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor ve bırakıyor. "Theo'nun gözü sadece Fable'da."

"O daha iyi." Dudaklarıma yumuşak, kalıcı bir öpücük konduruyor. "Buraya hiç birini getirdin mi?" diye soruyor.

"Ne tür bir kız olduğumu sanıyorsun? Ben sevişme noktalarını tekrar kullanmam." Gözleri kısıldı. "Bu bir sevişme noktası mı?"

Omuzlarını itiyorum ve tüm gücümü kullanarak beline sarılana kadar bizi döndürüyorum. Başının yanına yerleştirdiğim avuçlarım battaniyeyi çiziyor. "Evet. buraya yıldızları göstermek ve onları unutana kadar öpmek için getirdim."

Elleri kalçalarını buluyor ve beni tam istediği yere, kucağına çekiyor. "İşe koyulsak iyi olur o zaman."

Gözlüklerini yüzünden çekip yanımıza koyarken ağırlaşmış gözlerle beni izliyor. Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve o da kısık bir sesle mırıldanıyor.

Parmaklarımı boynundan aşağıya, mavi gömleğinin yakasının altından geçirirken yumuşak teni parmak uçlarıma değiyor. "Bu rengi sende seviyorum. Gözlerini lacivertin en koyu tonu yapıyor."

Sırıttıyor. "O zaman diğer tüm gömleklerimden kurtulacağım." Ellerini kazağımın eteğinin altından yukarı kaydırıyor ve belime doğru kıvrıyor. "Bu rengi sana yakıştırdım." Kazağımı tembelce başımın üzerinden kaldırıyor ve yanımıza bırakıyor. Gözleri, ortaya çıkardığı tüm tenimde bayram ediyor - göğüslerimin kabarıklığı ve sütyenimin beyaz danteline yaslanan çakıllı meme uçlarım. "Bugün seni o bikiniyle görmek tam bir ızdıraptı."

Vücutuma yakın oturuyor, ağzımdan birkaç santim uzakta.

"Sana 'üzgünüm' demek üzereydim ama gerçek şu ki değilim," diye fısıldıyorum dudaklarımı onunkilere bastırmadan önce.

Ağzı benim için açılıyor, kalçalarımı onun sert uzunluğuna sürttüğümde sakalları yanaklarımı gıdıklıyor.

Nefesi kesiliyor. "Bizi görebilecek ya da duyabilecek kadar yakın komşular var mı?" diye soruyor başı boynuma eğilirken. Köprücük kemiğimi öpüyor ve dili göğüslerimin üzerinde gezinirken sıcak, ıslak bir iz bırakıyor.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım. "Sadece yandaki terk edilmiş bir A-çerçevesi. Ama sessiz olabilirim."

"Yapabilir misin? Bu bir meydan okuma gibi geliyor," diye takılıyor ve parmakları sütyenimin bir askısını yukarı kaydırırken gözlerime bakmak için geri çekiliyor. "Bu daraltıcı görünüyor."

"Öyle." Başımı sallıyorum, parmaklarını omuzlarımda gezdiriyor ve her iki kayışı da kollarımdan aşağı kaydırıyor. Beklenti göğsümde patlıyor, kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Finn sırtıma uzanıyor, tokayı açmak için uğraşırken dudaklarını bana yaklaştırıyor. Sonunda açmayı başarıyor ve sütyenim aramızdan göğsüne düşüyor.

O nefesini içine çekerken gecenin serin havası sivri meme uçlarımı okşuyor. "Harikası."

Beni inceliyor, tenimin her santimine bakıyor. Sonra nihayet elini ağrıyan bir göğsüme götürüyor ve hafifçe sıkıyor. O kadar tatmin ediciydi ki

Acı dolu bir inilti. Aynı şeyi diğer eliyle de yapıyor ve sanki üzerime oturmak için yapılmış gibi hissediyorum.

Kavrayışı sırtıma doğru ilerliyor, dudaklarını göğüslerimin üzerinde gezdirirken beni yerimde tutuyor. Dili meme ucumun üzerine ılık ve ıslak bir şekilde inip onu ağzına alırken gözlerini benden ayırmıyor.

Boğuk çığlığım sessiz olacağıma dair verdiğim sözü tamamen mahvediyor.

Yüzünü tutuyorum ve meme ucum ağzından kayana kadar onu geri çekiyorum. "Tişörtünü çıkarmanı istiyorum."

Gömleğini kafasının üzerinden kaydırırken dudaklarından bir sırtıma geçiyor ve onu sırt üstü yatırıyorum.

Bu manzarayı asla unutmayacağım. Millie'nin teni ay ışığında mermer gibi parlıyor, evrene yıldızlar serpiştirilmiş. Öne doğru eğildiğinde sert, pembe meme uçları beni tahrik ediyor, onları ağızma acı verici bir şekilde yaklaştırıyor ama ulaşamıyorum.

"Bana dokunmayı düşündün mü?" diye fısıldıyor.

"Her lanet gün." Dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtış beliriyor. "Seninle yapmak istediğim sayısız şey var." Bana doğru yuvarlanırken ellerim kalçalarını okşuyor. "Beni düşündün mü, *Stella mia*?"

Alt dudağını ısıyor ve başını sallıyor. "Sen kendine dokunurken mi?"

Gözleri kapanıyor ve fısıldıyor, "Evet." *Siktir*. Bu sonsuza kadar beynime kazınacak. "Bana gösterebilir misin?"

Gözleri parlıyor ve dudaklarını şakacı bir sırıtış kaplıyor. Benimle bu kadar rahat olmasına bayılıyorum, sanki bana kendisi olacak kadar güveniyor.

yaslanıyor ve göğüslerini avuçlayıp parmaklarını meme uçlarında gezdirirken hareketlerini bir şahin gibi izliyorum. Yüzünü gece gökyüzüne doğru eğiyor ve kalçalarını ağrıyan kasıklarımına doğru sürüyor.

"Finn," diye inliyor yıldızlara.

Elleri alaycı bir şekilde karnında geziniyor ve jean şortunun düğmesini açıyor. Yeşil iç çamaşırının küçük bir parçasını ortaya çıkarmak için indirdiğinde fermuar yankılanan bir vızıltı çıkarıyor.

Parmaklarını içlerine sokuyor ama ne yaptığını göremiyorum. Daha derine dalarken ve kendi eline sürtünürken kollarının göğüslerini birbirine sıkıştırmasını izlemek en tatlı ısırap.

"Bana bak." Çenesinden tutup yüzünü aşağı indiriyorum. Gözleri benimkileri tarıyor ve ay kadar parlak bir şekilde gülümsüyor. "Şu anda çok çekicisin. Keşke kendini görebilseydin." Aşağıya bakıyor ve ben yalvarmadan önce sırtarak dudağını ısıyor, "Seni dilimin üzerine boşaltmak istiyorum. Yapabilir miyim?"

Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdiriyor ve başını sallıyor. "Evet, lütfen."

Kendini yavaşça yanımdaki battaniyenin üzerine bırakırken, vücudundaki hafif titremeyi yakalıyorum. "İstersen burada durabiliriz."

bir kahkaha patlıyor. "Eğer durursan, çığlık atacağım."

Dudaklarımı kulağına götürüp fısıldıyorum: "Sana çığlık *attıracağım*." Küçük iniltisinin sesi beni gülümsetiyor. "Bunları çıkarmamın sakıncası var mı?" Parmaklarımı şortunun üzerinde gezdiriyorum.

"Lütfen."

Tanrım, sonsuza dek ona dokunmam için bana yalvarmasını dinlemek istiyorum.

Parmaklarımı şortunun ve iç çamaşırının içine sokuyorum ve onları vücudundan aşağı kaydırıp bir kenara atıyorum. Ellerimi bacaklarında ve kalça kemiklerinin üzerindeki ipeksi deride gezdirirken dudaklarımdan bir onay mırıltısı dökülüyor.

Sayamayacağım kadar çok kez onun altımda çıplak olmasını hayal ettim. Millie'm çıplak, beni istiyor, yüzünde yaklaşan zevkin açgözlü gülümsemesiyle.

Ve nihayet artık bunu hayal etmek zorunda değilim.

Vücudunda gezinirken yumuşuyor, kollarını boynuma doluyor ve kendini bana bağlıyor. Ağzının köşesinden boynuna, köprücük kemiğinden aşağıya ve meme uçlarına doğru bir öpücük yolu açıyorum. Bana karşı kıvranırken küçük inlemeleri ve iç çekişleri kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Dudaklarımın yolunu karnından aşağıya doğru devam ettiriyorum ve kalça kemiklerinin üzerinden geçiyorum. Bacakları benim için daha da açılıyor, sanki tüm zayıflıklarını bir kenara bırakmış gibi.

Onu bu şekilde görme ayrıcalığına sahibim ve bu benim DNA'mı yeniden yazıyor. Kalbimin sadece onun için atmasını sağlıyor.

Ellerini başımın üzerinde gezdiriyor ve ben de yüzündeki sabırsızlık ifadesine hayranlıkla bakarak gözleriyle buluşuyorum. "Umutsuzluğa kapılıyorum," diye homurdanıyor saçlarımı sıkıca kavrarken.

Sonunda ikimizin de arzuladığı şeye teslim olup elimi kalçalarının arasına kaydırduğımda yüksek sesle inlememe engel olamıyorum.

Islaklığı parmaklarımı kaplarken "Mmm," diye iç geçiriyorum. "Bana çok muhtaçsın," diye fısıldıyorum, klitorisini daire içine almak için yukarı çıkıyorum. Tekrar aşağı kayıyorum ve bir parmağımı içine bastırıyorum. "Çok ıslak."

"Bunun için de üzgün değilim." Nefes nefese gülüyor.

Parmaklarımı çekerken kıkırdamak zorundayım, çünkü görünüşe göre özür dileme sorununu çözdük.

Ama başımı eğip dilimi tatlı, şişmiş klitorisine bastırduğımda mizahı aniden sona eriyor.

Sonunda. Kahretsin, ona böyle ihtiyacım vardı.

Yeterli olmayacağını bile bile yumuşak hareketlerle süzülüp yalarken nefesi kesiliyor. Bunu uzatmak istiyorum çünkü onun altımda kıvranmasını izlemek en sevdiğim işkence şekli.

"Lanet olsun," diye tıslıyor, saçlarımı tutuyor ve kendini dilime doğru itiyor.

Can havliyle ona yapışıyorum, kalçalarını sıkıca kavrayışım muhtemelen iz bırakıyor. Kendi kalçalarımı battaniyenin içine yuvarlıyorum, bulabildiğim herhangi bir baskıyı arıyorum.

Parmakları kafa derimin üzerinde geziniyor ve bu hareket göz kapaklarımın onu üzerimde hissetmenin verdiği coşkuyla kapanmasına neden oluyor. Her yerim onun tarafından istila ediliyor, beni zevkine boğuyor.

Bir bacağı serbest bırakarak iki parmağımı içine sokuyorum, onu haykırtan bir noktaya gelene kadar parmaklarımı kıvrıp büküyorum. Hareketlerimin altında kıvrılırken bacakları başımın etrafında seğiriyor. Yaklaştığını anladığımda, klitorisini hafifçe emiyorum ve geceye gırtlaktan bir inilti bırakıyor. Kıpırdanıp nabız atarken kulaklarımda yankılanıyor ve daha sert emiyorum, parmaklarımı sabit bir basınçla içeri ve dışarı kaydırıyorum.

Serbest kalan bacağı omzuma dolanıyor, beni çaresizce kendine doğru çekerken topuğu sırtıma saplanıyor. Yüzüne bakıyorum ve onu bu şekilde tatmin ederkenki o lanet olası yıkıcı görüntüsüne bakıyorum. Nefes alıp verirken göğüsleri zıplıyor ve yeşil gözleri bana kilitleniyor.

Saçımı bırakıyor ve patlarken çığlığını bastırmak için elini ağzına götürüyor. Parmaklarımın etrafındaki kaslar sıkılıyor ve zonkluyor ve orgazmı devralırken altımda titriyor, odak noktam her ayrıntısına yapışmış durumda.

O kadar mükemmel ki acıtıyor.

Sakinleştiğinde hareketlerimi yavaşlatıyorum ve elimi çekiyorum. Gözleri sımsıkı kapalı, göğüsleri kabarmış, yüzünde memnun bir gülümseme var.

"O meydan okumayı ben kazandım," diye takılıyorum. "Hiç de sessiz değildin."

Başını kaldırıyor ve tekrar indirmeden önce bana dik dik bakıyor.

Bir kakhaha atıyorum ve kalçalarının arasına diz çöküyorum. Dirseklerinin üzerinde yükseliyor ve aletimin dış hatlarının kotumun ön tarafına çok açık bir şekilde baskı yaptığı yere bakıyor. Dudaklarını yalıyor ve onu izlerken baskı daha da artıyor.

Pantolonuma uzanıyor ve kendimi ona yaklaştırmak için neredeyse tökezliyorum, uzun zamandır hayalini kurduğum gibi dolgun dudaklarının etrafıma sarıldığını hayal ediyorum.

Ama telefonunun uzaktan gelen çalma sesiyle ikimiz de duraklıyoruz. Duruyor, elleri kot pantolonumun üzerinde ve gözlerimle buluşuyor.

Hay sikeyim. Millie'nin annesi kızlar için arıyor olabilir.

Aklımın nereye gittiğini görüyor olmalı, çünkü ellerini bırakıyor ve kıyafetlerini tekrar giymeye başlıyor. O kamyonu doğru koşarken ben de gömleğimi giyiyorum.

"Hey, anne," diye cevap veriyor, nefes nefese kalmış gibi çalışıyor ama bunu başaramıyor. "Evet, hemen ." Sandaletlerini giyerken telefonu omzunun kıvrımında tutuyor. "Tamam, kulağa hoş geliyor." Ben katlanmış battaniyeyi kamyonete koyarken telefonu kapatıyor. "Avery uyandı ve seni sordu. Annem kanepede onunla oturuyor."

Suçluluk duygusu karnıma saplanan sıcak bir bıçak gibi içimi kesiyor.

Bu sabah Wilhelmina'ya dönerken suratım asıktı. Millie ve kızlar hiçbir sorun yokmuş gibi kıkırdıyor ve konuşuyorlar ama ben dün geceyi aklımdan çıkaramıyorum. Onlarla birlikte gülmek ve sohbetlerine katılmak istiyorum ama zihnim dün gece kızları terk ettiğim için duyduğum utançla dönüp duruyor.

Eve döndüğümüzde Avery Mary'nin kucağında horluyordu, Mary elini saçlarında gezdirirken tamamen memnundu. Onu yatağına götürmek için kucağıma aldığımda uykulu gözlerini açtı ve halsizce nereye gittiğimi sordu.

İyiydiler, ama onları yeni bir yerde bıraktığım gerçeğini düşünmeliydim. Elbette yabancı bir evde iyi uyuyamazlardı. Bu sefer sadece huzursuz bir gece geçirmiş olabilirler ama bir dahaki sefere ne olabilirdi ki?

Onlarla birlikte olmam gerekirken Millie'nin arkadaşlığının ve vücudunun tadını çıkarıyordum. Onlar benim birincil sorumluluğum ve Clara hayatındaki en önemli insanları bana bırakırken bunu istememişti.

Kayboldum, her şeyi doğru şekilde nasıl dengeleyeceğimi bilmiyorum. Clara'nın benden isteyeceği şekilde.

Millie'nin küçük, yazlık tarzı evinin önündeki taş patıkaya yanaşıyoruz. Bana temkinli bir bakış atıyor, sanki aklımda bir şey olduğunu biliyor ama bu konuda beni zorlamak istemiyor.

Kızlara veda etmek için arka kapıyı açar ve Pepper hızla eve doğru koşar.

Eşyalarını sessizce boşaltıyoruz ve arka kapağı kapattığımda, elleri kot şortunun önünde endişeyle dönüyor.

Huzursuz hissetmesinin sebebinin ben olduğumu biliyorum ama bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

Ya da tamir etmenin doğru bir şey olup olmadığını.

"Millie, ben... Düşünmek için birkaç güne ihtiyacım var." Ona dokunamıyorum, yoksa onu öpebilirim, bu yüzden ellerimi ceplerime sokuyorum.

"Dün gece yüzünden mi?" Başını öne eğiyor.

"Evet." Elimi saçlarımda gezdiriyorum, şimdiden sesimden nefret ediyorum.

Derin bir nefes alıyor, omuzları hareketle birlikte kamburlaşıyor.

"Tamam. Zaten önümde yoğun bir hafta var." Çantasını eline alıyor ve askılarını omuzlarına geçiriyor.

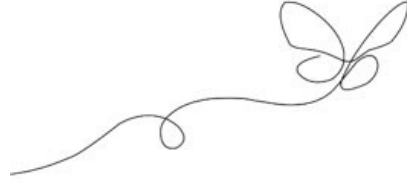
Şu anda onu hiçbir bilgi vermeden kaldırımda bıraktığım için kendimi bok gibi hissediyorum. Ama ne söyleyeceğimi ya da aklımdaki her şeyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Bir tutam saç dudaklarına doğru savruluyor ve ben onu kulağının arkasına sıkıştırmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Millie-"

"Sorun değil." Yolda birkaç adım atıyor ve bana geri dönüyor. Sahte parlak gülümsemesi içimi parçalıyor. "Anlıyorum."

Onu hak etmiyorum. O da benim bu saçmalıklarına katlanmak zorunda kalmamalı.

"Belki de onu bıraktığın o azgın ereksiyonun etkisinden kurtulamamıştır."

Lena elindeki maden suyu şişesinin arkasından omuz silkiyor.

Gülüyorum, elimi aramızdaki kanepede Pepper'ın üzerinde gezdiriyorum.

"Belki de hoşuna gitmemiştir?"

Finn o tepeden bakarken kelimenin tam anlamıyla yıldızlar görmemi sağladı ve sonra çiftlikten eve dönerken benimle neredeyse hiç konuşmadı. Biliyorum zamana ihtiyacı olduğunu söyledi, ben de ona zaman veriyorum ama üçünü de özlüyorum.

Bugün entomoloji bölümünün geçici müdürü olarak ilk günümdü. Yapmam gereken birkaç telefon görüşmesi ve yanıtladığım e-postalar dışında normal bir güne yakındı. Bu hafta, mülakatımda sunmayı umduğum laboratuvar odası için yeni bir koleksiyon planına odaklanıyorum. Yarın Sharon ve müzedeki tüm bölüm başkanlarıyla bir toplantım var. Umarım bu bana parlamak için bir şans verir.

Finn orada olacak olsa bile.

Garip bir durum ama sanırım bir şeyler başlatıp sonra da her şeyin dağılmasına izin vererek bunun için imza attık.

Lena ayağıyla beni dürterek dikkatimi tekrar onun şüpheli bakışlarına yöneltiyor. "Eğer düşündüğüm gibi bir adamsa, hoşuna gitmiştir."

Koyu renk buklelerini bugün topuz yapmış ve sanki birazdan spor salonuna gidecekmiş gibi bir egzersiz seti giymiş ama ikimiz de biliyoruz ki oraya adım atması için ateşli bir erkek tarafından sürüklenmesi gerekir.

İç çekiyorum. "Daha genel olarak demek istediğim, belki de benimle böyle bir fiziksel ilişki istemiyordur."

Güvensizliklerim bu hafta açıkta kalan bir yara gibi, beni endişeli bir belirsizlikle baş başa bırakıyor.

Lena içkisini üzerine bırakıyor. "Onu arkadaş bölgesine geri davet etmek için bir oyun gecesi düzenleyebiliriz."

"Sanırım."

"Bu fikir hoşuna gitmedi."

"Arkadaşlarıma geri dönmek istemiyorum," diye fısıldıyorum, bütün gün zihnimde dolaşıp duran şeyi dile getiriyorum. "Tüm bu düşünceler ve duygular sınırı aştı ve ben onları geri koymak istemiyorum. Yapabileceğimi bile bilmiyorum." Pepper'ın yanına uzandım ve uzun bir iniltiyle burnunu kaldırıp omzuma . "O uzaklaşırken benim bu fikre yaklaşıyor olmam çok üzücü."

Telefonum bir mesaj bildirimiyle çalıyor ve ona ulaşmak için doğruluyorum, Finn'den bir mesaj gelme ihtimaliyle göğsümü bir heyecan balonu dolduruyor.

Ama ismi gördüğümde o baloncuk kaburgalarıma çarpıyor.

Bu çok saçma. Aptalca davranmayı bırak. Seninle konuşmam gerek ve sen kaltak gibi davranıyorsun

Midem düğümlenirken kollarım kucağıma düşüyor. Lena gözlerimi kendisine çekene kadar eğiliyor. "Ne oldu?"

"Finn değil." Tereddüt ediyorum, bunu ona daha önce söylemediğim için nefret ediyorum. Ama bundan kaçmaya devam etmek daha da kötü olurdu. Kalbimin üzerinde kara bir bulut oluşurken ona telefonumu uzatıyorum.

"Onu öldüreceğim," diye öfkelenen Lena, geçmiş mesajlarına göz atıyor. "Sana böyle davranmaya hakkı yok."

Göğsüm sanki birinin yumruğu etrafına sarılmış ve tüm havayı sıkıyormuş gibi daralıyor. "O... bir sabah Maggie'ye geldi."

Bakışları keskinleşir. "Kahretsin. Mills. Neden bana söylemedin?" "Çünkü her şeyi benim için düzeltmek zorunda değilsin."

"Yardımcı olabilirdim."

"Olay Finn oradaydı, ben de Kyle kadar onun arkasına saklandım." Ciğerlerime daha fazla hava girmesi için omuzlarımı düzeltmeye çalışıyorum ama hâlâ gergin hissediyorum.

Lena'nın alnı sıkışıyor. "Kyle buradan otuz dakika uzakta yaşıyor."

"Biliyorum. Beni o kadar korkuttu ki Maggie'ye bir daha gitmedim."

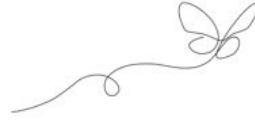
Başını sallıyor. "Finn neler olduğunu biliyor muydu?"

"Ona söyledim. Eğer istersem benimle Maggie'ye geri dönebileceğini söyledi."

İç çekiyor. "Benim de yapacağımı biliyorsun, değil mi? Senin sağ kolun olabilirim, gereken her şeyi yapmaya hazırım. Taşaklarını keser, bir ceset gömerim..."

İçimden küçük bir kakhaha patlıyor. "Finn de benzer bir şey söyledi ama bu kadar korkunç değildi."

Lena omuz silkiyor. "O zaman belki ikili takım yaparız. Finn pısrık şeyleri yapar, ben de sert şeyleri yaparım?" Elimi kendi eliyle kapatıyor. "Ama önce sen onu engelle. Çünkü böyle şeyleri okumak zorunda kalmamalısın. Hatta beynine girmesine bile izin vermemelisin."

Oaks Halkı

Anne: Kanepenin altında bir çift mavi, küçük kız çorabı buldum. Sana göndermemi ister misin, Millie

Gerçekten küçüklüğümüzden beri kanepenin altını temizlemedin

Anne: <göz devirme emoji> Sanırım Avery ya da Eloise'e aitler

Baba: Onları postalama. Millie ve Finn o sevgilileri geri getirsin. Onlarla yeterince zaman geçiremedik

Fabes: Doğru. Onları tekrar görmek istiyorum

Evet! Lütfen

Geri getir onları

Telefona bakıp doğru yanıtı arıyorum ama bir türlü gelmiyor. Finn'e neler olduğunu bilmiyorum ama ailemden gelen tatlı mesajları okumak göğsümdeki acının daha da artmasına neden oluyor.

Finn'i özledim. Kızları özledim.

Toplantı sabah onda başlıyor ama ben dokuz buçukta yerime oturuyorum. Herkesten önce orada olmak istiyorum.

Tamam, Finn'den önce orada olmak istiyorum. Böylece benim nerede olduğuma göre nereye oturacağını seçmek zorunda kalacak. Eğer hemen yanıma oturursa, bunu sonunda her şeyin yoluna gireceği anlamına gelir.

Benden mümkün olduğunca uzakta oturuyorsa, bu muhtemelen düşünmek istemediğim şeyler anlamına geliyor.

Dakikalar ona yaklaştıkça diğer bölüm başkanları da odaya süzülüyor. Yerel flora ve fauna sergisinden Jamila yanımda yer alıyor, ancak diğer tarafım açık kalıyor. Bir gözümü kapıdan ayırmadan sohbet etmeyi başarıyorum ve sabırsızlıkla gerçek anı bekliyorum.

Saat ona bir dakika kala kapı açılıyor ve Finn'in geniş omuzları odayı işgal ediyor. Boynuma bir sıcaklık yayılıyor ve o kapıyı izlediğimi görmeden bakışlarımı kaçırıyorum. Masanın üzerindeki parlak turuncu kalemimle oynuyorum ve nefessiz bir şekilde oturacağı yeri seçmesini beklerken gözlerinden özenle kaçırıyorum.

Ama hiç yanıma gelmiyor. Finn masaya düşerken bir sandalye gıcırıyor. Kirpiklerimin arasından bakarak, kravatını görece kadar görüşümün açılmasına izin veriyorum.

Bugün sade siyah. Astronomi havası yok.

Dr. Kara Delik, masanın diğer tarafında, üç sıra aşağıdaki koltuğunda arkasına yaslanırken kollarını göğsünde kavuşturmuş.

Bu benim kitabımda oldukça "uzak" sayılır.

Omuzlarım çöktü. Kalbimin derinliklerinde, birbirimizi burada görmenin bir şeyleri düzelteceğine dair gizli umutlarım vardı. Ya arkadaşlığımıza geri dönecektik ya da o beni görüp konuşmak isteyecekti.

Ama onun yerine, varlığımı görmezden gelmeye devam etti.

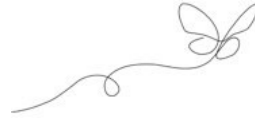
Sharon bize katılıyor ve ben de her şey yolundaymış gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum. Entomoloji bölümünün müdürüymüşüm gibi davranıyorum ve Sharon'ın beni de dahil etmesine ve fikirlerimi sormasına bakılırsa, sanırım iyi yapıyorum. Bu benim

Dr. Finn Ashford'a bakmaktan kasıtlı olarak kaçınırken "başarana kadar numara yap" taklidini en iyi yapıyor.

Vermek zorunda kaldığı cevaplar kısa ve homurtulu. Ve gözlerim kazara ona takıldığında, yüzünü buruşturup odadaki herkese ters ters bakarken koyu mavileri fırtına gibi esiyor.

Ben hariç. Bana hiç bakmıyor.

Toplantı bitene kadar kollarını göğsünde kavuşturur ve odadan olabildiğince hızlı bir şekilde kaçır.

Gözlerimi kelebek vivaryumunun büyük şeffaf panelleri ve gri çelik çerçeveleri üzerinde gezdirirken saç çiziminde boncuk boncuk terler oluşuyor. Binanın kenarlarında büyüyen devasa palmyeler ve sarmaşıklar bana başka bir yere taşınmışım gibi hissettiriyor. Hayatımdaki karmaşadan uzakta, nemli bir orman vahasına.

Finn'i ve kızları özlememek için bu hafta burada normalden daha fazla zaman geçirdim. Burası benim için hayatımdaki diğer her şeyi bırakıp sadece kelebeklerle birlikte olabileceğim bir meditasyon alanı gibi.

Yine de, bu sığınak bana huzur verse de, Finn'le ilgili tüm düşüncelerin zihnime üşüşmesini engelleyemedi.

Ondan hiç haber alamadım. Mesaj yok, arama yok, masamda not yok.

Çoğunlukla da kendimi toparladım. Sadece sorumlu olduğum haftanın bir gününü daha atlatmam gerekiyor. Sunmak istediğim kelebek sergisi için fikir panom ve maketim neredeyse tamamlandı ve yarın vivaryumdaki komite turum için kendimi hazır hissediyorum.

İşle meşgul olmayı başardım.

Ama eve vardığımda kalbim ağrıyor.

Finn ve kızlarla olan hayatımın görüntüsü kafamın içinde dönüp duruyor ve ben onu kapatamıyorum. Tekrar tekrar, alnıma kondurulan öpücükleri hissettiğimde ve kahkahaların çınladığını duyduğumda boğazım daralıyor

yatak odasında. Ve bu fantezinin tadını çıkarmaya fırsat bulamadan elimden alınmasından nefret ediyorum.

Lanet olası bir pislik oldum.

Ben biliyorum.

İş yerindeki herkes biliyor, Gabriella biliyor ve muhtemelen kızlar da biliyor, her ne kadar onlar etraftayken bunu saklamak için elimden geleni yapsam da.

Ve en kötüsü, Millie bunu biliyor.

Salı günkü toplantıya hoş bir insan gibi davranmak niyetiyle girdim ama bana bakmadı bile. Dünyada en sevdiğim renk haline gelen o yosun yeşili gözlerini görmeme izin vermedi.

Bu yüzden kendimi ona zorlayamazdım. Yanına oturamazdım, çünkü Millie bana gülümsemezse, benim lanet bir pislik olduğumu düşünüyor olmalı. Ve dünya o gülümseme olmadan loş, karanlık bir yer.

Dr. Kline'ın muayenehanesindeki kanepeye uzanarak, pencereden giren kasvetli sabah sisinde tüm beyazları ve kremleri inceliyorum. Bu kanepeler rahat olmak için yeterince yumuşak ama beni kestirmeye teşvik edecek kadar değil.

Bazen burada nasıl oturacağımı bilmek zor oluyor. Kalçalarımı açıp doğal olarak yaptığım gibi kambur mu durmalıyım? Sanki bu bir röportajmış gibi olabildiğince dik mi oturmalıyım?

Dr. Kline karşımdaki sandalyeye yerleşirken bacak bacak üstüne atıyor ve gri hırkasını defterinin altına sıkıştırıyor. Boğazını temizleyip kalemini açıyor ve ben kıpırdanıp rahat bir pozisyona geçerken bana bakıyor.

Kambur ve rahat.

"Son ziyaretimizden bu yana nasılsın?" diye soruyor sıcak bir gülümsemeyle.

"Açıkçası bu haftaya kadar her şey yolunda gidiyordu. Sorun olmazsa konuşmak istediğim birkaç büyük değişiklik var." Son ziyaretimiz iki hafta önceydi, yani o zamandan beri Millie ile ilişkim açısından çok şey değişmişti.

"Konuşmak istediğin her şey tamam. Bir gündemim yok," diye beni rahatlatıyor.

Millie konusunu açarken neden gergin olduğumu bilmiyorum. Söylediğim tek bir şeyi bile yargıladığına inanmam için bana hiçbir sebep vermedi.

"Biriyle bir ilişkiye başlıyorum," diyorum, o da başını sallayıp not alıyor.

"Bu senin için harika. Nasıl gidiyor?"

"Sanırım zamanımı dengelemekte zorlanıyorum. Millie ile son birkaç hafta içinde işler değişti ve bu süreçte kızları ihmal etmekten endişe ediyorum."

"Bir dengesizlik olduğunu hissetmenize neden olacak bir şey mi oldu?"

Tüm detayları ifşa etmeden elimden geldiğince dürüst davranarak o gece yaşananları anlatıyorum ama satır aralarını okuyabileceğinden eminim.

"Anlıyorum." Kalemimi yere koymadan önce birkaç not daha alıyor.

"Millie ile ilişkiniz hakkında ondan tavsiye isteseydiniz Clara ne derdi sizce?"

İlişki tavsiyesi için ablamı aradığımı hayal etmeye çalışıyorum ve bunun saçmalığına neredeyse güleceğim. "Bu normalde yaptığım bir şey değildi ama sanırım onunla Millie hakkında konuşabilirim. Clara onu severdi." Dr. Kline'ın göz teması beni devam etmem için cesaretlendiriyor. "Benim için heyecanlanır ve muhtemelen bu konuda benimle olabildiğince dalga geçerdi."

"Katılıyorum. Bence senin adına mutlu olurdu."

Başımı sallıyorum ve ellerimi kucağımda birleştiriyorum. "Zamanımı Millie ve kızlar arasında dengelemeyi nasıl öğrenebilirim? Onlardan uzakta zaman geçirdiğimde hissettiğim suçluluk duygusundan nasıl kurtulabilirim?"

Başını öne eğiyor. "Millie, zamanınızın bölünmesinden rahatsız olduğuna inanmanız için size herhangi bir sebep verdi mi?"

"Hayır, asla. Üçümüzle de çok zaman geçirdi ve sık sık kızları göreceği için ne kadar heyecanlı olduğundan bahsetti."

"Onunla zamanınızı dengeleme konusunda konuşursanız, size destek olacağını düşünüyor musunuz?"

Cevap önümdeki pencere kadar açık. Belli ki Millie destekleyici olacaktı. "Yardımsaver ve anlayışlı olurdu."

"Böyle bir konuşma için güvенеbileceğin biri gibi görünüyor," diyor ve devam etmeden önce not defterine yazıyor. "Kendinizle ilgili hayal kırıklığınızın, ebeveynlerinizin çocukken size ve Clara'ya gösterdiği ilgiyle bir ilgisi olduğunu düşünüyor musunuz? Sanırım buradaki korkunuzun bir kısmı da ebeveynlerinizin olduğu türden bir bakıcı olmanız olabilir."

Bu kelimelerin gerçekliği midemi ekşitıyor. "Evet." Parmaklarımı saçlarımda gezdirerek iç geçiriyorum. "Clara beni onlardan sorumlu tuttu ve onlar gibi davranarak onu asla hayal kırıklığına uğratmak istemem."

Yazarken anlayışla mırıldanıyor, sonra kalemını tekrar yere bırakıyor. "Kızların bakıcısı olarak ne yaptığınız konusunda endişelenmenin sizi zaten harika bir bakıcı yaptığını söyleyerek başlayayım. Bunun üstesinden gelebileceksin çünkü endişeleniyorsun ve bunu çözmek için insanlarla konuşuyorsun. Clara bunu yapacağını bilecek kadar seni iyi tanıyordu. Mükemmel olacağını düşündüğü için kızlarını size emanet etmedi. Elinizden gelenin en iyisini yapacağınıza güvendi. Hayatımızdaki herkese sunabileceğimiz tek şey budur: mükemmellik değil, elimizden gelenin en iyisini yapma sözü."

Sözleri neredeyse bir hafta önce Millie'ye söylediklerimi tekrarlıyor. Bana güvенеbileceğini söylemiştim, mükemmel olacağıma söz verebileceğim için değil, elimden gelenin en iyisini yapacağıma söz verebileceğim için.

Aynı şeyi kendim için yapmak neden bu kadar zor?

Uzun bir nefes aldım ve başımı salladım. Clara'nın yerinde olsaydım, ona emanet etmem gereken çocuklarım olsaydı, ondan ne beklerdim?

Elinden geleni yaptı.

Dr. Kline sözlerine şöyle devam ediyor: "Ayrıca kızların dışında da bir hayatınız olmasını istediğine inanıyorum. Onlarla ilgilenmek için her şeyi ve herkesi dışarıda bırakmanızı istemedi. Aslında, gençleşmek için onlardan uzakta zaman geçirirseniz daha iyi bir bakıcı olabileceğinizi fark edebilirsiniz. Ve bu işte olmak anlamına gelmiyor. İster bir ilişki, ister bir hobi ya da yalnız zaman olsun, her ikisinin de dışında kendiniz olmak için zaman ayırmaktır."

En son ne zaman tek başıma, tamamen kendim için bir şey yaptığımı hatırlamıyorum bile. Clara öldüğünden beri bisiklete bindiğim ve yürüyüş yaptığım günler çoktan geride kaldı,

Bazen iş ve yemek arasında keşke zamanım olsa da kendim için böyle bir şey yapabilsem diyorum.

"Peki, ne yapmalıyım?" Dr. Kline notlarından başını kaldırdığında sordum.

"Kendinizle dürüst bir konuşma yaparak başlayın. Rahatlatıcı bir yere oturun ve ileriye dönük olarak ne istediğinizi hayal etmeye çalışın. Hayatta size en çok ne keyif verecek? Sonra Millie ile dürüst bir konuşma yapın. Son olarak, Millie ile olmasa bile kızlardan ayrı zaman geçirmeye çalışmalısınız. Başka insanlarla vakit geçirmek onlar için iyi olduğu gibi sizin için de iyi olacaktır."

Saatimin tik takları bana eve gidip akşam yemeği hazırlama vaktinin yaklaştığını hatırlatıyor. Gabriella bu hafta yaptığım homurdanma ve kaç çatmalardan sonra zamanında çıkmayı hak ediyor, ama sadece bir avuç ekstra dakika için zorlamam gerekiyor.

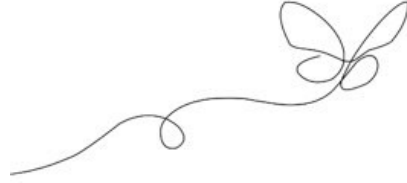
Birkaç tuşa bastıktan sonra, planetaryum görüntüsü Kelebek Kümesi'ne doğru yükselir.

Kız kardeşimin tavsiyesine ihtiyacım var ve bazı insanlar bir konuyu konuşmak için sevdiklerinin mezarına giderken, ben bu odada onun varlığına daha yakın hissediyorum. Yıldızlarda.

Yere düşüp sırtüstü uzanıyorum, kendimi ve tüm güvensizliklerimi tamamen açığa çıkarıyorum. Bu pozisyonun savunmasızlığı ellerimi titretiyor ama gerekli olduğunu hissediyorum. Önce kendimi biraz rahatsız etmezsem nasıl ilerleyebilirim?

Derin bir nefes alıp fisıldıyorum, "Merhaba, Clara." Kümedeki her bir yıldızı tarıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Benim." Başımı sallıyorum. "Belli ki. Başka kimsenin seninle böyle konuşmadığını varsayıyorum." Kalın kalın yutkunuyorum. "Biriyle tanıştım..." Nefes alıyorum, gözlerim duyguyla yanıyor. "Ve keşke onunla tanışabilseydin."

Kız kardeşime söylemek istediğim her fısıltılı kelimeyi döküyorum ve uçsuz bucaksız evrende bir yerlerde beni duymasını ve hayallerini gerçekleştirmek için hala elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığımı bilmesini umuyorum.

Dev orman perimiz **J** ojo, bu sabah mülakat komitesine kelebek vivaryumunu gezdirdiğimden beri benimle birlikte oturuyor. Parlak yeşil vücudu yaklaşık elimin uzunluğu kadar ve yanımızda rahat olması önemli, bu yüzden haftada bir kez onu kucağıma almayı unutmamaya çalışıyorum.

Son bir saattir kendi kendime konuştuğum için beni yargılamayan harika, sessiz bir arkadaş.

Bilgisayarım yeni bir e-posta ile çınıyor ve Sharon'ın ikinci mülakatımı neredeyse iki hafta sonrası için planladığını gördüğümde içimden bir heyecan çılgılığı yükseliyor. Bana seçmem için birkaç zaman seçeneği sunuyor, ben de ona teşekkür ederek ve en erken zaman aralığını seçerek geri e-posta gönderiyorum. Bütün gün korkup endişelenmektense sabah ilk iş olarak bu işi halletmeyi tercih ederim.

Bu da işe alım komitesini bu iş için doğru kişi olduğuma ikna etmek için kendimi hazırlamam gereken on iki günüm olduğu anlamına geliyor.

Önümüzdeki hafta da diğer adayın görev süresinin dolmasına katlanmak zorunda kalacağım ama bunu yapabilirim. İçimden çılgılık atıyor bile nezaketin timsali olacağım, çünkü ben bir profesyonelim. Ve bunu kanıtlamak zorundayım.

Telefonum masamda çalışıyor ve Finn'in mesajını ekranda gördüğümde midem zıplıyor.

Finn: Selam, Millie. Öğle yemeği için benimle Maggie'nin yerinde buluşmak ister

Zihnim ona söylemek istediğim milyonlarca şeyle dolup taşıyor ama bunların hiçbirisi bir mesajla söylenmemeli.

Maggie'ye doğru köşeyi döndüğümde Finn'in kambur omuzları yağmur damlalarının arasından görüş alanıma giriyor ve onu orada görmek bile kalp atışlarını hızlandırıyor.

Yağmur kaldırıma vurup siyah ayakkabılarına sıçrarken, ellerini ceplerine sokmuş, tentenin altında duruyor.

Beni beklediği gerçeği uzuvlarıma rahatlatıcı bir sıcaklık yayıyor. Randevumuzdan beri buraya dönmedim ve yanımda birinin olması bunu kolaylaştıracak.

"Beklediğiniz için teşekkürler." Tentenin altında ona katılıyorum ve yağmurluğumun fermuarını açıyorum.

Finn kolumdaki kayışa uzanıyor ve çantamı omzuna çekiyor. "Sorun değil. Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim." Elini belime koyuyor ve diğer eliyle kapıyı açıyor. Elinin sıcaklığı orada kalıyor ama beni içeri itmiyor. Kendimi hazır hissetmemi beklerken beni rahatlatıyor.

Kapı aralığından grebildiklerimi tararken kavrulmuş kahve ve sıcak, taze ekmek kokusu burnuma çarpıyor: sipariş vermek için sırada bekleyen birkaç kişi ve elinde bir tepsi yiyeceklerle yürüyen bir barista.

Bunu yapabilirim. Kyle burada olsa bile, bir tamponum var. Finn yanımda ve ona ihtiyacım olan her şeyi yapacağına güveniyorum.

Eşiği geçiyorum, Finn de arkamdan geliyor. Ceketimi çıkarırken bakışlarım restoranda geziniyor. Kyle'ın sarı saçlarını göremiyorum ya da sesini duyamıyorum. Sıraya girdiğimde rahat bir nefes alıyorum ve Finn omzumu sıkıyor.

"Beni annenin FaceTime aramasından saklayabileceğini düşündüğün zamanı hatırlıyor musun?" Konuşurken nefesi kulağımı öpüyor, samimi ve gizli. "Ama penceredeki yansımayı unutmuştuk?"

Endişemi bir kakhaha balonu kırıyor ve omzumun üzerinden ona bakıyorum. Gözlüklerini burnunun üzerinde ayarlarken çenesi çalışıyor ve ben

onunla birlikte oynamak için ani bir dürtü duyuyorum. "Bir çoban köpeği gibi öpüştüğünü öğrendiğim zamanı hatırlıyor musun?"

Gözleri ince yarıklar halinde daralıyor. "Yapmadığımı kanıtladım, Braces." "Kanıtladın mı peki?" Onu iğneledim.

Finn sipariş verirken tam arkamda duruyor, sanki ihtiyacım olursa diye bir koruma gibi, sonra da masaya doğru ilerliyoruz. Oturuyorum ve sıcak kahve fincanımı önüme çekiyorum, sanki beni onun verebileceği yıkıcı haberlere karşı koruyan bir İçecek Koruma Duvarı gibi ellerimin arasında tutuyorum.

"Haftan nasıl geçti?" diye soruyor.

Söylemek istediğim her şey, Kara Cuma indirimindeki çılgın bir insan kalabalığı gibi zihnimin kapılarını itip kakıyor.

Sizi özledim çocuklar. Beni anlamsızca öptün, sonra da günlerdir aramadın. Beynime ve kalbime ne oluyor bilmiyorum ama sürekli senin beyninin ve kalbinin etrafında olmak istiyor.

"Uzun," diyorum, ona en basit, en az açıklayıcı cevabı vererek.

Finn başını sallıyor. "Görevde olduğun hafta her şey yolunda gidiyor mu?"

"Evet. Sanırım öyle." Başımı sallıyorum ve kahvemden bir yudum alıyorum ama kahve çok sıcak ve dilimin cızırdadığını duyabiliyorum.

Aramızdaki havada garip bir sessizlik dolaşüyor. Çok fazla şey anlatmak istemiyorum çünkü beni neden buraya getirdiğini bilmiyorum. O da nereden başlayacağını bilmiyor gibi.

Finn'in elleri kahve fincanını kavırıyor ve sanki cevapları orada bulacakmış gibi fincana bakıyor.

Sonunda derin bir nefes alır ve başlar. "Ailenin evinden eve dönerken içinde bulunduğum ruh hali için özür dilemek istiyorum. Mazeret yok. Sadece aklımdan geçenleri nasıl kelimelere dökeceğimi bilemedim ve yanlış bir şey söylemek istemedim."

"Toplantıda da oldukça kötü bir ruh halindeydin," diye hatırlatıyorum ona. "Evet," diye iç geçiriyor ve avucunu sakalına sürtüyor. "Özür dilerim."

O başını sallayana kadar aramızda sessizlik uzuyor. "O tepeye çıktığımızda," diye başlıyor ve zihnim o mükemmel ana geri dönüyor. Başımın üzerindeki yıldızlara, bacaklarımın arasındaki yüzüne. Sırıttırıyor, muhtemelen yanaklarımın kızardığını görüyor. "Bu mükemmeldi." "O günden beri her gün bunu düşünüyorum" derken gözleri kararıyor.

"Ben de," diye fısıldıyorum, kendimi filtreleyemiyorum.

Alt dudağını ısıyor ve tekrar ciddileşiyor. "Ama annen aradığında kendimi suçlu hissettim, sorumsuzca davrandığımı düşündüm. Clara kızları benimle bıraktı çünkü onlara bakacağıma inanıyordu ve göz ardı edince, onlar yerine seni seçmişim gibi hissettim. Eğer bir şeyler ters gitmiş olsaydı, senin yanındaydım, dikkatim dağılmıştı."

Omurgam sertleşiyor. "Seni oraya götürdüğümde niyetim bu değildi."

Uzanıp ellerinden birini benimkine doluyor ve duvarı aşmaya çalışıyor. "Biliyorum. Ama büyük bir sorumluluğum var ve hâlâ bununla başa çıkmanın doğru yollarını bulmaya çalışıyorum."

Garson kız masamıza gelip benim tavuklu Sezar salatamı ve Finn'in biftekli sandviçini önümüze koydu.

O gidince Finn devam eder. "Terapistim dün bazı şeyleri çözmeme yardımcı oldu ve bir ilişki kurmaya devam etmeden önce bunu sana açıklamanın önemli olduğunu düşünüyorum. Çünkü benim istediğim de bu, Millie. Kızların ve diğer herkesin önünde birlikte olmak istiyorum."

Finn tekrar elime uzandığında göğsümde küçük mutluluk baloncukları oluşuyor.

"Clara ve ben, her zaman diğer her şeyi kendi çocuklarının önüne koyan iki insan tarafından yetiştirildik. Sekizinci yaş günümde bir akşam yemeğine gittiler ve ben Clara'yla bir kase mısır gevreğinin üzerinde mum söndürüyormuş gibi yaptım." Başını sallıyor. "Bu yüzden çocukluğum boyunca bana gösterilen örnek ile Ave ve El için olmak istediğim ebeveynlik arasında doğru dengeyi bulmakta ."

İç çekiyor ve başını sallıyor. "Clara'nın ebeveynlerimiz gibi davranmayacağımı bildiğine güvenmeye çalışıyorum ve onun verdiği karara güvenecek kadar kendime inanmak zorundayım." Derin bir nefes alırken çenesindeki bir kas çalışıyor. "Ave ve El'in her zaman yanımda olacağını bilmeni istiyorum. İkimizin bir ilişki içinde olması, kızların da bu ilişkinin bir parçası olması anlamına gelecek. Bunu istediğinden emin olmalıyım."

Tabii ki bunu istiyorum. O mükemmel sabahı birlikte geçirmeyi itiraf etmek istediğimden daha çok arzuluyorum.

Karar zahmetsizdir. "Hepinizle bir ilişki içinde olmak istiyorum. Hiç farklı düşünmedim. Ama bu kötü sonuçlanırsa benden nefret ederler mi? Aramızdaki şeylerin ters gitmesi ve onları bir daha asla görememe fikrinden nefret ediyorum."

Gözleri yumuşar. "Bunun olacağını sanmıyorum. Ama aynı zamanda, tuhaf bir nedenle ilişkimize devam etmezsek, ikimizin de bunu onlar için iyi idare edebilecek kadar olgun olduğumuzu düşünüyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, bu düşünceyle içimi bir hüznün dalgasının kapladığını hissediyorum. "Zaten çok şey kaybettiler. Daha fazlasını kaybetmeyi hak etmiyorlar."

"Biliyorum," diye fısıldıyor, elimin arkasında bir daire çiziyor. "Bunun bu şekilde olmasına izin vermeyeceğiz."

Başımı sallıyorum, gözlerim yaşıyor. "Bu hafta onları çok özledim." "Bizi özledin mi?"

Boğazımdan bir kahkaha hırıltısı çıkıyor. "Hayır, onları özlediğimi söyledim. O toplantıdaki Huysuz Spock kaşlarını gördün mü? Bunu kim kaçırabilir ki?"

İkimiz de sözlerimin yalan olduğunu biliyoruz. Onu her gün özledim. Gözleri kısıldı. "Bu gece ne yapıyorsun?"

"Um." Gözlerimi tavana kaldırıyorum ve programımı düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Aşırı sinirli ve kaba olmayan bir adamla planlarım var."

Ağzı eğlenerek seğiriyor. "Kulağa sıkıcı geliyor. Onun yerine benimle çık."

Gideceğimiz yere yanaştığımızda Millie'nin gözleri parlıyor. Kapıların üzerindeki yazıları okuyor ve bana bilmiş bir sırıtış fırlatıyor. "Bu bir inek randevusu mu?"

Büyük pencerelerle kaplı modern gri binanın önüne park ediyorum. "Kesinlikle. İki ineğin akşamı birlikte geçirmesi için mükemmel bir yer gibi görünüyor."

Dionysus Games, var olan tüm masa, kart ve zar oyunları ile dolu. İçerisi her tür okuyucuya hitap eden yerel bir kitapçı olan Muses Books ile bağlantılıdır.

Arabadan inerken gözlerimi Millie'den alamıyorum. Kızıl-kahverengi dalgaları, heyecanla parlayan yeşil gözlerini çerçeveleyip ve dar kot pantolonu ve ten rengi kazağı ağızımı sulandıracak kadar kıvrımlarını ortaya çıkarıyor.

Elimi onunkine doğru kaydırıp parmaklarımızı iç içe geçiriyorum. Sıkıca sıkıyor ve ona baktığımda bana gülümsüyor.

"Seninle bir randevuda olmak iyi hissettiriyor," diye fısıldıyor.

"O sıkıcı adamdan daha mı iyi?" Elini kaldırıp arkasından öperken ona takılıyorum.

"Bilmiyorum. Senden çok daha fazla gülümsüyor."

Theo'nun film yıldızı gülümsemesini zihnimde canlandırıyorum. Onu taklit çalışıyorum, şimdiye kadar takındığım en büyük gülümsemeyi takınıyorum, yanaklarım onu tutmanın gücünden sıkışıyor.

Ama Theo yapabiliyorsa, ben de yapabilirim.

Millie parlak bir kahkaha atıyor ve yanağını okşuyor. "Zorlama. Bunu seviyorum ama huysuz olmanı da seviyorum."

Dönüp avucunu öpüyorum ve oyun mağazasının kapısından içeri giriyoruz. Raflar ve raflar dolusu oyun etrafımızı sarıyor ve Millie sanki yeni bir gezegene inmiş gibi etrafına bakınırken gözleri kocaman oluyor.

"Burası inek cenneti," diyor elini oyunların bulunduğu rafta gezdirip bir tanesini alırken.

Bir kolumu onun omuzlarına koyuyorum. "Bir oyun seçelim ve bu gece oynayalım."

"Sadece bir tane mi?"

"Ne kadar istersen."

"Benimle tatlı dille konuşmaya mı çalışıyorsun?" "Muhtemelen."

"İşe yarıyor." Omuz silkiyor.

Ben arkasından giderken Millie bir süre raflara göz gezdiriyor. Oyunları her zaman sevmişimdir. Clara ve ben çocukken o kadar çok Yahtzee oynardık ki, büyükannem bir yıl Noel'de bize kendi kişisel setimizi almıştı.

Millie benim ve kendi kollarını doldurduğunda, arka taraftaki bir masaya doğru yürüdük ve seçeneklerimize bakmak için onları masaya bıraktık. Ben bir sandalyeye oturuyorum, Millie de masanın karşısında duruyor. "Tamam, denememiz için iyi görünen birkaç şey seçtim," diyor ellerini kalçalarına koyup yığınınını incelerken. "Birkaç" derken yedi oyunu kastediyor. Benim yığınınında üç tane var.

"Bu ilk *oyun*, klasik *Catan oyununu* *Game of Thrones* ile değiştiriyor. yetenek." Görmem için çenesinin altında tutuyor.

"Beni yenebilmek için farklı bir versiyon mu bulmaya çalışıyorsun?" Gözlerimi kısarak alay ediyorum.

"Seni çoktan yendim."

"Adil ve eşit mi?"

Dudaklarını ısıırıyor ve kutuyu yere bırakarak sorumu geçiştiriyor. "Evet yığın," diyor kesin bir ifadeyle.

"İlk seçeneğim Wingspan." Oyunu onun yaptığı gibi çenemin altında tutuyorum ve yanaklarımı dışarıda yaptığım gibi geniş bir gülümsemeye bastırıyorum. "Board Game Geek bunun mükemmel olduğunu söylüyor."

Millie homurtulu bir kahkaha attı. "Cömert bir kanat açıklığı mükemmeldir." Elimdeki kutuya bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Millie başını sallar. "Keşke Fable ya da Tessa burada olsaydı da Ben."

Kaybolduğumu anladı ve yanımdaki sandalyeye kayarak bana yaslandı. şekilde. "Tamam, seksi kahramanların kanatlarının olduğu popüler bir fantezi-romantik seri var ve 'kanat açıklığı' terimini bir erkeğin..." Gözleri imalı bir şekilde kucağıma düşüyor. "Kanat açıklığının büyüklüğü onun..." Gözleri anlamla parlıyor.

"Pantolonunun boyu mu?" Masum numarası yaparak sordum.

Daha yakına eğiliyor ve elini kalçama koyuyor. "Hayır. Onun büyüklüğü -."

"Bu akşam yardıma ihtiyacınız var mı?" diye soruyor neşeli bir ses. masamızın yanında. İkimiz de başımızı kaldırıp baktığımızda uzun boylu genç bir kadının oyun yığınlarımızı incelediğini gördük.

"Merhaba Deanna," diye selamlıyor Millie onu, isim etiketine dikkat ederek. "İyi bir kanat açıklığının önemini tartışıyorduk. Sence de öyle değil mi?" Millie kurnaz bir sırıtışla ayağa kalkıyor.

Bu kadının konuştuğu dili bilen biri olduğunu nasıl anladığını bilmiyorum ama Deanna'nın gözleri anlayışla parlıyor ve başıyla onaylıyor. "Ama bazen kanat açıklığı daha çok bir enerjidir, bilirsin? Kişiyle ilgili bir aura."

"Tamamen katılıyorum." Önümdeki oyunu işaret ediyor. "Bunun için evet diyorum."

Deanna bana değerlendirici bir bakış atıyor ve elini Millie'nin omzuna koyuyor. "Onu da evet yığına koysan iyi olur, tatlım."

Millie gülümseyerek "Düşünüyorum," diyor ve sıcaklık göğsümden zonklayarak vücuduma yayılıyor.

Millie, Deanna ve ben seçimlerimizin geri kalanını tartışıyoruz ve Deanna'nın hiç oynamadığımız oyunlar için harika fikirleri var. Sonunda, evet yığında on oyunumuz ve var olmayan bir hayır oldu. Hatta Millie kızlar için üç oyun seçti çünkü onları gördü ve kendini tutamadığını söyledi.

Deanna başka bir müşteriye yardım etmek için uzaklaşırken Millie oyunlara sevgiyle bakarak, "Bunu azaltmamız gerekecek," diyor.

"Yontmak yok. Hepsini alalım." Millie'nin itirazlarını görmezden geliyorum ve kasaya kadar yığını taşıyorum.

İki dükkanın arasında bir kahve evi var, bir sonraki durağımız orası oluyor. İçeceklerimizi sipariş ediyoruz ve hazır olduklarında kitapçıya giriyoruz.

Kahvesinden bir yudum alırken Millie'ye "İşte planımız" diyorum. "Sen benim okumam için en sevdiğin kitabı seç, ben de senin okuman için kendi en sevdiğim kitabı alayım."

Boştaki elini gürültülü bir nefesle göğsüne vuruyor. "Bu küfürdür. *Tek bir* favori kitabın mı var? Dünyadaki milyonlarca kitap arasından *tek bir* favoriye mi indirgeyebiliyorsun?" Millie iki aşk romanı rafının arasına girdi. Parmaklarını renkli sırtların üzerinde gezdirirken onu koridorda takip ediyorum. "O kadar çok iyi kitap var ki. Nasıl seçebilirim ki?"

Önüne geçip karnına nazık bir el koyuyorum ve onu kitap rafına yaslanana kadar geriye itiyorum. Ayakkabımın ucu onunkine çarpıyor ve gözlerimle buluşmak için çenesini kaldırmak zorunda kalıyor.

Dudaklarımı onunkilerden kıl payı uzaklaştırıyorum. "Buna ne dersin?" Başının üstündeki raftan çiçeklerle kaplı koyu renkli bir kitap çekerek soruyorum. Kitabı onun görüş alanına getirdiğimde yanakları pembeleşiyor.

"Mmm," diye mırıldanıyorum. "Bunu okumuşsun.

Beğendin mi?" Başını sallıyor ve bakışları dudaklarıma düşüyor.

Ağzımı yanağına götürüyorum ve fısıldarken dudaklarımın teninde gezinmesine izin veriyorum, "Eğer alırsam, bana okur musun?"

Evet diye inliyor ve ben kendimi geri çekilmeye zorluyorum. Onu kitap raflarına yaslayıp ırzına geçmeye kalkışmadan önce romanlar reyonunda yüzüm kızarmış bir halde bırakıyorum.

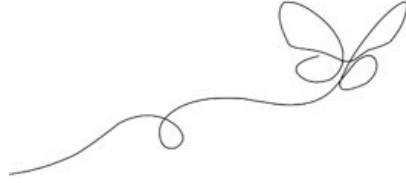
Millie'nin seçmesi için fantezi bölümünden üç seri topladığımda, onu koluna doladığı bir sepet dolusu kitapla görüyorum. Masalara yaklaşıyor ve sepeti yüzeye çıkarıyor.

Masasına yaklaştığımda "Seçecek çok şeyin var," diyor. "Ama önce tuvalete gitmem gerekiyor." Parmağıyla sertçe beni işaret ediyor. "Dikizlemek yok."

Millie birkaç dakika sonra beni her iki elinde birkaç poşet kitapla mağazanın önünde buldu. Kollarını göğsünde kavuşturarak önümde durdu, kaşlarının arasındaki boşlukta derin bir çizgi belirdi.

"Finn Ashford. Ne yaptın sen?" Ateş ve çelik gibi sert bir bakış atmaya çalışıyor ama bende işe yaramıyor. Benim gözümde o her zaman güneş ışığı ve kır çiçekleri olacak.

Şakağına bir öpücük bırakıyorum ve onu mağazadan çıkarmak için dönüyorum. "Çıkış yaptım. Randevumuzun üçüncü adımı için hazırız."

"Fry Jacks?" Belizean yiyecek kamyonunu fark ettiğimde Finn'in büyük pazısını iki elimle tutarak bağıyorum. "On tane falan almalıyız, çünkü kahvaltıda da çok lezzetli oluyorlar" diyorum ve onu parlak turuncu kamyonu doğru çekiyorum.

Piknik masaları yemek kamyonu parkının ortasından geçiyor. Tüm alan gün batımının altın ışıltısıyla yıkanıyor ve masaların üzerinde veranda ışıkları asılı.

Finn hiç fry jack yemedi, bu yüzden gerçekten on tane sipariş ettim. Bir Tayland yemek kamyonundan yengeç rangoon ve pansit alıyor ve ayrıca Yunan döneri de alıyoruz. Eva Nickolau yediği gibi döner yapmayı çok seviyor ama Fern River'a gidip onun dönerini yemeyeli çok uzun zaman oldu.

"Nereden başlıyoruz?" Finn yanımdaki bankın üzerine kayarak soruyor ve gözlerini yiyeceklerden oluşan smorgasbordumuza dikeyor.

Folyoyu dikkatlice açıp kızarmış fasulye, tavuk ve peynirle dolu hamuru ortaya çıkarıyorum.

Finn'e ciddi bir şekilde, "İlk ısırığı senin almana izin vereceğim çünkü ben yardımsever bir insanım," diyorum. Kocaman bir ısırık alıyor ve çiğnerken başını sallayarak beğenisini ifade ediyor. "Yurtdışında Belize ve Guatemala'da bir yaz geçirdiğimde bu şeylerle yaşadım. Kiraladığımız evin hemen dışında bir arabada bunları yapan bir kadın vardı ve sanırım yaz boyunca onu işinde tuttuk. Her sabah aşağıya indiğimizde bizi bekliyordu ve oradaki son haftamız boyunca da

nasıl yapıldığını anlat." Bir ısırık alıyorum ve tuzlu tadı dilime çarptığında sırtıyorum.

"Yani diyorsunuz ki, bunları çoktan alabilirdim ve siz onları saklıyordunuz?"

"Karşımdaki kişiden gerçekten hoşlandığıma emin olana kadar bunları sır olarak saklarım." Omuz silkiyorum. "Ve henüz senden o kadar hoşlanıp hoşlanmadığımı bilmiyorum."

Arsızca sırtıyor. "Dilim bacaklarının arasındayken benden hoşlanıyor gibisin."

Lokmam boğazımda kalıyor ve öksürerek kamburlaşıyorum. Finn, ben yemeğimi yutup tekrar nefes alana kadar gülerken sırtımı ovuyor.

Doğruluyorum ve gözlerimi ona dikiyorum. "Haksız değilsin. Onları senin için yapacağım."

Finn rangoon kabını açar ve ilkini alır. "Gelecek hafta için hazır mısınız?"

Bu hatırlatma karşısında boğazımda bir yumru oluşuyor. "Terfi için rekabet ettiğim kişiyle tanışmaya ne kadar hazır olabilirim bilmiyorum."

Finn başını sallar. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"İznimiz var mı?" Kaşlarım birbirine çarparak soruyorum. "Buraya kadar senden bilgi almadan gelmeyi başardım ama merak ettiğimi de inkâr edemem."

Omuz silkiyor. "Artık panelde değilim."

"Yine de hile yapıyormuşum gibi geliyor. Özel bir muamele istemiyorum. İş almak istiyorum çünkü bunu hak ediyorum."

"Rahatsız hiçbir bilgiyi size vermeyeceğim.

Ama isterseniz sorularınızı elimden geldiğince dürüstçe yanıtlayabilirim."

Merak zihnimde dönüp dururken dudaklarımı dişlerimin arasına çekiyorum. O kadar çok şey sorabilirim ki. Sorular sonsuz. Ama onları süzerken, bir soru düşüncelerimin çoğunu kapsıyor gibi görünüyor.

Kendime tek bir soru ve onun tek bir cevabına izin vereceğim ve bu konuyu burada bırakacağım.

"Eşit miyiz?"

Finn elindeki yarısı yenmiş rangoon'u bırakıyor ve gözlerini benimkilere dikiyor. "Öylesiniz," diyor yatıştırıcı bir tonda. "Her ikinizin de bu pozisyona getireceğiniz farklı becerileriniz ve yetenekleriniz var, ancak ikiniz de çok tutkulusunuz ve harika bölüm müdürleri olursunuz."

Yanağımın içini ısıriyorum ve keskin sızının, sözlerinin göğsümde yarattığı acıdan odağımı çalmasına izin vermeye çalışıyorum.

Ama pek işe yaramıyor. Kendime bunun bir ihanet olmadığını hatırlatmaya çalışıyorum. Sözleri hoşuma gitmese de dürüst bir cevap istedim ve o da verdi.

Dilim sonraki soruları için yanıyor, ama onlara izin vermeyeceğim. Onunla olan ilişkimin terfimi etkilemesine izin vermeyi reddediyorum. Bu deneyimi sırlar ve içeriden bilgilerle bozmak için çok çalıştım.

"Tamam. Tek bilmek istediğim bu."

Finn'in gözleri açılıyor ama sonra başını sallayarak bizi yeni bir konuya yönlendiriyor.

Yemeğimizin kalanına daldığımızda, güneş etrafımızda günün son gösterisini tamamlıyor. Gelecek haftaya dair tüm düşünceleri bir kenara bırakıyorum ve lise ve üniversite deneyimlerimizden ve o zamandan beri hayatta neler yaptığımızdan bahsederken sohbet kolayca akıp gidiyor. Ellerimizde dondurma külahları, yan yana bir oyun oynuyoruz, Finn'in kolu sürekli omzumda.

"Kızlar için ne zaman evde olman gerekiyor?" Oyunu toplarken sordum.

"Gabriella'ya yarın sabah on birde evde olacağımı söyledim," diye cevap veriyor, tamamen soğukkanlı bir şekilde. Sorgulayan bakışlarımı yakalamak için dönüyor ve usulca kıkırdıyor. "Birlikte geçirmek için bütün gecemiz var."

"Ciddi misin sen?"

"Evet. Dr. Kline kızlardan uzakta kendime zaman ayırmamı emretti ve ben de bunu seninle geçirmek istiyorum." Dönüyor ve ellerimi ellerinin arasına alıyor. "Bu, rahatsız olduğun herhangi bir şeyi yapmak zorunda olduğumuz anlamına gelmiyor. Sen seçebilirsin. Sadece yan yana uyuyabilir ve yarın sabah birlikte uyanabiliriz ve bana izin verdiğin için minnettar olurum."

Bana bunu söylemek zorunda hissetmesini seviyorum. Bu, geçmişteki herhangi bir ilişkiden gece-gündüz farkı ve karar verme gücüne sahip olmak, dürüstlüğüme ilham veren bir rahatlık.

"Bundan daha fazlasını istiyorum."

Oaks Halkı

Baba: Keşke Avery ve Eloise burada olsaydı da benimle Uno oynasalardı. Annen Eva ile dışarıda ve ben sıkıldım

Millie: Belki Fabes seninle oynar

Fabes: Bana sormadı. Muhtemelen onu yeneceğimden korkuyor

Tess: Duyduğuma göre, Ave ve El'e karşı oldukça yumuşak davranıyormuş. Biz küçükken olduğu kadar keskin olmamalı

Fabes: Belki de tüm o ev yapımı biralar beyin hücrelerini öldürmüştür

Baba: Odanda saklanmayı bırak ve , Fabes

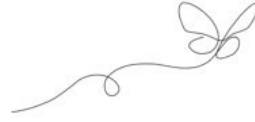
Millie: Keşke orada olup hesaplaşmayı bizzat görebilseydim

Baba: Tessa, neden buraya gelmiyorsun? Belki Fabes'le birlikte çalışırsanız, babanı yenebilirsin

Seni Uno'da uykumda bile yenebilirim baba. Daha zor bir şey seç

Yoldayım

Baba: <pFable, Tessa ve babamın oynarken çekilmiş fotoğrafı>

Finn'in eli evime kadar uyluğuma yapışmış halde kalıyor ve ben kapıyı açarken kalçalarımı sıkıca kavramaya devam ediyor. Bu sabit temas aramızdaki gerilimi düşük bir seviyede tutuyordu ama Finn kapımı tekmeleyip kapının önüne yaslandığı anda her şey kaynama noktasına geldi.

Bacaklarının arasına girdiğimde "Lena nerede?" diye nefes veriyor ve dudaklarımı yaklaşıyor.

"Bu hafta sonu kardeşini ziyaret edecek."

Elleri kotumun arka ceplerine giriyor ve beni sıkıca kendine doğru çekiyor. Yüzünü boynuma gömüyor, dilinin sıcak kayışı başımın geriye düşerek ona daha fazla tenimi göstermesine neden oluyor.

Ama yumuşak bir miyavlama ve Pepper'ın burnunun kalçalarımızın arasına girmesiyle bölünüyoruz.

"Hey, Biber kız," diyor Finn hayranlıkla, elini cebimden çekip başının üstünü okşayarak.

Bir süredir içerideydi, ben de isteksizce kendimi onun bedeninin sıcaklığından çekip dışarı çıkmasına izin verdim. Finn'le daha fazla zaman geçirmeyi umuyormuş gibi yan gözle kapıya doğru sürünüyor.

Oturma odasına döndüğümde Finn kanepeye yerleşmiş, kollarını arkaya atmış ve kalçalarını iki yana açmıştı. Başını eğmiş, parıldayan mavi gözleri koyu renk gözlüklerinin arkasından beni izliyor.

Bu gece lacivert bir kazak giydi, tıpkı ona sevdiğimi söylediğim gibi.

Bu delicesine çekici adam koltuğuma yayılmış ve vücudum ona yakın olmak için vızıldıyor. Kucağına kaymak ve onu öpmek için. Ve . İstedığımız her şeyi yapabiliydik.

Ama bu ihtimal beni nedense tedirgin ediyor. Onun yanında güvende olduğumu biliyorum ama aynı zamanda aniden bunaldım.

Bu, kendimi bağlardan ve bağılıklardan arınmış bir şekilde içine atacağım tek gecelik bir ilişki değil. Bu ondan çok daha büyük bir his.

Ellerimi kot pantolonumun önünde sıkıyorum ve Finn'in gözleri hareketi yakalamak için düşünüyor. Kaşları birbirine yapışıyor ve bana doğru yürümek için vücudunu koltuktan kaldırıyor.

"Aklında ne var?"

"Endişeli ve gerginim," diyorum ona dürüstçe.

"Tamam." Bir fikir arıyormuş gibi oturma odasını tarıyor. "Ben burada olmasaydım ne yapardın? Evde normal bir gece senin için neye benzerdi?"

Bir kitap, bir banyo ve komodininin çekmecesinden bir oyuncak. Finn şu an gitse yapacağım şey bu.

Alt dudağımı ısıyorum, ona gerçeği söylemekten çekiniyorum.

"Anlat bana," diye ısrar ediyor. "Benim yanımda kendini güvende hissetmeni istiyorum ve bunu yapabilmemin tek yolu benimle konuşman." Kollarını sıkı bir sarılışla bana doluyor ve göğsüne doğru nefes veriyorum.

Omuzlarım kollarının arasına mükemmel bir şekilde yerleşiyor ve çenesi başımın tepesine dayanıyor. Burası benim yerim.

Güvenlik, anlayış ve kabullenme.

Home.

"Kitap okurdum. Belki banyo yapardım." Boğazımı temizlerdim.

"Muhtemelen yatağa girip komodinden bir vibratör alır ve seni düşünürdüm."

Finn geri çekiliyor, gözleri kocaman ve kasları ağızından çıkan kelimeler karşısında gergin. Aramızdaki havada tatlı, dumanlı bir tütsü gibi dönüyorlar.

Göz bebekleri normal boyutlarına dönmeden önce birkaç kez göz kırparken uzun kirpikleri yanaklarına çarpıyor. Şehvetini bir kutuya koyuyor ve sadece biraz arzu görünene kadar onu itiyor. "Kitapla başlayalım. Ben gidip Muses'tan çantalarımızı arabadan alayım, sen de rahat bir şeyler giy."

Kapının önünde duraklıyor, kolu elinde, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Yine de son kısmı unutacağımı sanma."

"Kötü adamdan hoşlanmam mı gerekiyor? Kafam çok karışık," diyorum ve Millie'nin benim için seçtiği kitabı kapatıyorum.

Küçük bir gülümsemeyle alt dudağını ısıyor. Gözleri onun için seçtiğim kitabın sayfalarında gezinirken, başı kalçamın üzerine uzanıyor, kumral saçları kot pantolonumun dağılıyor. "Okumaya devam etmelisin, Spock."

Sabah odasından açık pembe bir pijama takımıyla çıktı, o kadar ipeksi ve pürüzsüz görünüyor ki ona dokunmamak için kendimi zor tutuyorum. Varlığının her zerresi kollarımı bu kadına dolamak ve her santimini öpmek istiyor.

Sanki başından beri bunu arzuluyormuşum gibi geliyor.

Kitabını kapatıyor ve başparmağımı yanağının pürüzsüz teninde gezdirirken bana bakıyor.

"Banyo yapmak ister misin?" diye sordum.

"Hayır." Oturup yanıma diz çöküyor. "Sen ne istersin?"

Bir bacağını benimkinin üzerine kaldırıp kalçalarımı bindiğinde gözlerim açılıyor. Henüz ona dokunmamak için kendimi zorlayarak parmaklarımı kanepeye geçiriyorum. Bu gece her şeyin kontrolünün onda olmasını istiyorum.

Gözlüklerimi yüzümden çekip kol dayanağının üzerine yerleştiriyor. Sonra kalçalarını biraz oynatıyor ve kot pantolonuma karşı zaten zorlandığım yere yaklaşıyor. Ağzını boynuma doğru indirirken zümrüt gözleri muziplikle parıldıyor.

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Köprücük kemiğim boyunca sıcak, ıslak öpücükler bırakırken fısıldıyorum.

"Belki," diye nefes alıyor boynuma karşı. Arkasına yaslanıp atletinin alt kısmını kavıyor ve dayanılmaz bir yavaşlıkla başının üzerinden kaldırıyor.

İpeksi belini, mükemmel göğüslerinin yuvarlak kıvrımlarını ortaya çıkarıyor ve *sonunda* - kahretsin - kucağında üstsüz, sivri pembe meme uçları sadece birkaç santim uzakta.

"Sersemletici bir kadının üzerime binip beni unutması kulağa o kadar da kötü gelmiyor." Ona dokunma isteğiyle ellerim titriyor, bu yüzden gözlerimi kapatıp koltuk minderini sıkıyorum.

Ellerimi koltuktan kaldırıp kaburgalarının üzerine koyarken bir kahkaha atıyor ve bu gözlerimi yeniden açmama neden oluyor.

"Yüzündeki ıstırapı izlemeye bayılıyorum," diyor başını geriye eğerek. Uzun saçlarını arkasında sallıyor, bu hareket göğüslerini daha da yaklaştırdığında bana daha fazla eziyet ediyor.

"Sen küçük, kötü bir baştan çıkarıcısın," diye inliyorum tok bir sesle.

Bana bakıyor, yüzümü izliyor, kalçalarını bir kez bana sürüyor, tam istediğim yerde baskı yapıyor.

Başparmaklarım göğüslerinin alt tarafına doğru bir santim kadar ilerliyor ve gözleri orman yeşili bir renge bürünüyor.

"Yüzünde biraz acı var." Sırıtiyorum.

"Bu konuda bir şeyler yap," diye beni kışkırtıyor, bahsi yükseltiyor. Artık blöf yok. Hepsini koydu.

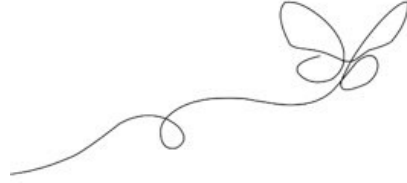
Ağzım hemen meme ucuna yapışıyor ve dudaklarımın arasında emiyor. Yüksek sesle inliyor, dengesini kaybediyor ve geriye doğru eğiliyor, ama kollarım onu yakalamak için orada ve bana karşı eriyor.

Kalçalarım onunkilere doğru bastırıyor ve diğer göğsüne geçerken onu sabit tutmak için sırtını kavıyorum. Onu bırakırken dişlerimin tenini sıyırmasına izin veriyorum ve o inliyor.

Gözleriyle karşılaştığımda, neredeyse ihtiyaçtan kararmışlardı ve ağzıma doğru hamle yaptı.

Dudaklarımız gözden kaybolduğundan beri birbirine değmedi ve değdiğinde aralarında kıvılcımlar çıkıyor. Bu öpücük saf, yakıcı bir sıcaklık. Dudaklar, diller ve dişler birbirlerine karşı hareket ederken ellerim mümkün olduğunca çok teninde geziniyor. Kalçalarının kabarıklığını, karnının kadife tenini ve güçlü omuzlarını sıyıyorlar.

Millie geri çekiliyor ve kalbim bir şehvet sisi içinde hızla atarken elleri sakalımın üzerinde geziniyor. "Beni yatağa götür."

Finn bu gece beni aklını kaçırmış gibi öpüyor. Sanki her seferinde kendini tutuyormuş ama kalbinin etrafındaki son koruma tuğlaları da yıkılmış ve *her* şeye hazırmış gibi.

Beni koridorda taşırken parke zemin onun adımları altında gıcırıyor.

"Sola," diye yönlendiriyorum onu ve yatak odamın kapısından içeri adım atmak için dönüyor.

Yatağımın ucunda durup beni vücudundan aşağı indiriyor, yere kayarken sertleşmiş meme uçlarım gömleğinin pürüzsüz kumaşını sıyrıyor. Ağzının bir köşesi küçük bir sırtışla kalkarken, buğulu gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Bu iyi mi?" diye soruyor.

"Mükemmel." Ellerimi gömleğinin altına sokuyorum, tişörtünü çıkarıp yere bırakırken parmaklarımla kaslarının çıkıntılarını takip ediyorum.

Şimdi eşitiz, üstsüzüz ve yatağımın yanındaki lambanın altın ışığında birbirimizi arzuluyoruz. Finn'in saçları parmaklarımdan tamamen dağılmış, gözleri ikiz masmavi alevler gibi, her santimetrekareme parlıyor ve alevleniyor.

Bu akşamın her ayrıntısını saklamak için zihnimde yeni bir "Finn" dosyası açmak istiyorum. Tenimizin birbirimize karşı nasıl hissettirdiğini ve kanepede bana dokunmamak için kendini tutmaya çalışırken gözlerinin nasıl kapandığını tam olarak hatırlamam gerekiyor. Ve bana en sevdiği tatlıymışım ve ilk ısırtığı almak için sabırsızlanıyormuşum gibi bakmasını.

"Millie." Çenemi kavrarken başını inançsızlıkla sallıyor.

Nazik dokunuşu, dudaklarımız buluşana kadar başımı ona doğru getiriyor. Tadı bu geceki tatlımızın vanilyalı dondurması gibi ve dudaklarına karşı iç çekiyorum. Kollarımızı birbirimize doladığımızda bedenlerimiz çarpışıyor ve kalçalarım yatağımla buluşana kadar geriye doğru sendeliyoruz.

Gözlerinde bir soruyla öpüşmeyi kesiyor.

Başımı sallayıp yatağa uzanıyorum, dirseklerime yaslanıyorum ve vücudumun her santimini taramasına izin veriyorum.

Göğüslerimin arasına bir öpücük kondurmak için bana doğru eğildiğinde yatak ellerinin altında alçalıyor. "Seni sonsuza kadar böyle görmek istiyorum." Göbeğimin üzerinde yumuşak bir yalama. "Her çilini ezberlemek istiyorum." Kalça kemiğim boyunca bir diş sıyrığı. "Sen de beni istediğini söyle."

Cevabımı beklerken gözleri benimkilerle buluşuyor, umutlu ve ciddi.

Ve cevabım duraksamadan dudaklarımdan döküldü. "Seni istiyorum. Bu dayanılmaz."

"Evet, öyle." Salon pantolonumun ve iç çamaşırımın kemerlerini birlikte kavırıyor ve trajik bir şekilde yavaşça aşağı çekiyor. Parmak eklemleri kalçalarımı sıyırıp geçiyor ve geride yanan bir deri izi bırakıyor.

Üzerimi tamamen açtığımda, yaptığı işe hayranlıkla bakmak için geri çekiliyor. "Şu haline bak," diyor başını sallayarak ve dudaklarını yalayarak. Gözleri kalçalarımın birleştiği dalıyor. "Bana ne kadar ıslak olduğunu göster."

Onun bu hali başımı döndürüyor. Diğer herkes düğmeli, profesyonel, soğukkanlı Finn'i görüyor.

Ama Finn'i gizliden gizliye seviyorum, yalnız ve aşk dolu. Ve bunun sonsuza dek sadece benim için olmasını istiyorum.

Yatağa uzandım ve dizlerimi açarak her şeyimi gözler önüne serdim.

Onu.

"O kadar mükemmel ki," diye fısıldıyor, omuzlarındaki kaslar gerilmiş ve kollarını zar zor tutuyormuş gibi.

Gözleri içimi yakıyor, aç bir ifadeyle her ayrıntıyı alıyor ve bu da bana onu biraz kızdırma cesareti veriyor. Elimi karnımın üzerinde gezdirip göbeğime kadar inmesine izin veriyorum.

"Mmm," diye iç geçiriyorum, parmaklarımı klitorisimin üzerinde gezdirirken gözlerimi ondan ayırmıyorum. Dikkatle izliyor, elleri yanlarında kenetleniyor. Şimdiden sıırıslı oldum, parmaklarımı açıklığıma doğru kaydırırken uyarılmam anında parmaklarımı kaplıyor. İki parmağımı içeri sokuyorum ve basınçtan inliyorum.

"Lanet olası kusursuz." Finn dudaklarını yalayarak yatakta bana doğru ilerliyor.

Parmaklarımı klitorisime dokunmak için dışarı çıkarıyorum ve karıncalanan zevk kalçalarımın aşağı vuruyor. "Sana ihtiyacım var," diye inliyorum.

Kendime dokunurken gözlerinin üzerimde olması çok samimi ama hiç korkmuyorum. Her hareketimi izlemesi kalçalarımın arasındaki sızıyı daha da keskinleştiriyor.

"Biliyorum, *stella mia*." Elini kalçalarımın arasında gezdiriyor, sanki her şeyi dokunarak ezberliyormuş gibi. "Çok iyi gidiyorsun."

Tanrım, sözleri kalçalarımı titretiyor.

"Finn, lütfen."

Başını eğiyor ve iç uyluğuma doğru bir kıkırdama sesi çıkarıyor. "Bu gece çok sabırsızsın."

O yaklaştıkça hareketlerimi durduruyorum, beklenti damarlarımda dolaşıyor. Elimin yanımdaki çarşafa düşmesine izin veriyorum, sonunda kontrolü ele alacağını umuyorum. Ama parmakları kalçalarımın gömülüyor ve hâlâ beni izliyor.

Kalçama bir öpücük , "Bana dokunmanı istiyorum," diye homurdanıyorum.

Gözlerini kalçalarımın arasına indirdiğinde neredeyse simsiyah oluyor ve sıcak nefesleri tenimde ipek gibi geziniyor. "Ne istediğini biliyorum; sadece kıvrınmanı ve yalvarmanı izlemek hoşuma gidiyor." İç uyluğumdan küçük bir ısırik alıyor ve sırtım yataktan kalkıyor, tırnaklarım çarşafı kazıyor. Sonra ağzı aşağı iniyor ve ben başka bir dünyadayım.

Süpürme hareketleri sarhoş edici ve zevk içimde çiçek açıyor, vücudumun her köşesine ulaşıyor. Klitorisimi yalıyor ve ellerim saçlarını çekip onu daha da yaklaştırırken içime dalıyor. Kıkırdıyor ve kahkahasının titreşimleri sinir uçlarımdan kıvılcımlar gönderiyor.

Dilinin ustaca hareketlerine odaklanmak için gözlerimi kapatıyorum. Sırtıma yaslanan pamuklu çarşaf, meme uçlarımda üzerindeki serin havayla tam bir tezat oluşturuyor ve vücudumda olup biten her şeyi daha da artırıyor. Bana karşı inlemeye devam ediyor ve bu vızıltı kalçalarımı zıplatıyor.

Orgazmım gittikçe yükseliyor, her an üzerime çökecek bir tsunami gibi yüzeye ulaşıyor. Omurgamda ve kalçalarımın hissettiğim yoğunluktan neredeyse korkuyorum ve bir an için bunun çok fazla olabileceğini düşünüyorum.

Ama Finn'in parmak uçları kalçalarımın saplanıyor ve beni sıkıca yerinde tutuyor. Ve klitorisimin üzerinde tekrar döndüğünde, serbest bırakma üzerime hücum ediyor, bacaklarımı düzleştirmeye zorluyor ve haykırırken sırtımı eğiyor.

Dalga dalga üzerime çöküp bedenimi sıcaklıkla doldururken nefes alamıyorum.

Gözlerimi araladığımda Finn beni izliyor, dudaklarının bir köşesi kibirli bir sırıtışla yukarı kalkmış.

O kendini beğenmişliği yüzünden silmek istiyorum.

Ben oturup kot pantolonunun düğmelerini açıp fermuarını indirmeye başlarken o yatağa tırmanıyor ve bir dirseğinin üzerinde yanıma yaslanıyor. Dizlerimin üzerine çöktüğümde sözsüzce beni izliyor ve ben pantolonunu indirirken kalçalarını kaldırıyor.

"Ne düşünüyorsun?" Avuçlarımı kalçalarının üzerinde, dar siyah külotunun hemen üzerinde kaydırarak soruyorum.

Bir elini saçlarımın arasından geçiriyor. "Kıyafetlerimi çıkarmaya devam etmeni ne kadar çok istiyorum."

Sırtarak ellerimi beline indiriyorum ve ben aşağı çekerken nefesini içine çekiyor. Aleti aramızda serbest kalıyor ve gözlerim açılıyor. "Lanet olsun," diye fısıldıyorum, sesim şehvetle doluydu.

Bir kahkaha atıyor ama ben bacaklarının arasına diz çöküp ellerimi kalçalarında gezdirirken kahkahası boğazında düğümleniyor.

"Millie," diye iç geçiriyor saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken, gözleri arzudan çılgına dönmüş.

"Kıvranışını ve yalvarışını izleme sırası bende," diyorum ona, siki aramızda seğirene kadar tırnaklarımı kalçalarının üzerinde gezdiriyorum. Kalçalarım onu kontrolün sınırında görmenin beklentisiyle titriyor.

Arkasına yaslanıyor ve elleriyle yüzünü kapatıyor. "Sanırım bunu hak ettim."

Ucu dudaklarıma değene kadar öne doğru eğiliyorum. Saçlarımı elleriyle sarıyor, tırnakları kafa derimi kazıyor ve omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor. Aletin başındaki sıcak, ipeksi tene bir öpücük konduruyorum ve dilimi aynı noktada gezdiriyorum.

"Siktir." Kalçaları zıplarken nefesi kesiliyor.

Dudaklarımı tüy gibi bir hareketle onun uzunluğuna doğru kaydırıyorum, soğukkanlılığını kaybetmesi için onu baştan çıkarıyorum. Finn'i sınırda görmek istiyorum. Benim için tamamen parçalanmasına tanık olmak istiyorum.

"Bana neyi sevdiğini söyle," diye fısıldıyorum, konuşurken dudaklarım onu okşuyor. "Her şeyi, Millie. Ne olursa... Ne yaparsan yap." Tökezliyor Başımı eğip pürüzsüz, kadifemsi ucu ağzıma götürüp hafifçe emerken sözlerinin üzerine.

Kendini tutmanın verdiği güçle bacakları ellerimin altında geriliyor. Tekrar yapıyorum, boğazının arkasından bir inilti geliyor ve eli saçlarımı sıkıyor. Sonra onu olabildiğince yavaş bir şekilde boğazıma sokuyorum ve tuzlu, tatlı tadının dilimi kaplamasına izin veriyorum.

Uzunluğunu yutabildiğim kadar yutarken kalçaları ellerime karşı titriyor. Yapabilirsin.

" bu," diyor ve bir elini onaylayarak yanağımda gezdiriyor.

Onu dışarı kaydırıyorum ve tekrar içeri itiyorum, boğazımı gevşeterek onu biraz alıyorum

Bu sefer daha derin.

"Siktir. Evet, Millie." Bana ne yaptığını hissetmek için eli boynuma doğru kayıyor.

Gözlerine odaklanırken sabit bir ritim tutturmaya çalışıyorum. Harap olmuşlar, genişlemişler, böylece hiç mavi kalmamış. Onu neredeyse çabaladığım sınıra getirdim. Çaresiz görünüyor ve bunun bana verdiği gücü seviyorum. Onun zevkinden sorumlu olmak çok baş döndürücü ve tahrik edici - bunu ona benim yaptığımı bilmek.

"Bu çok iyi hissettiriyor," diye inliyor ve kalçalarını hafifçe kaldırarak ağzıma sokuyor. Elimi dudaklarımın altına koyuyorum ve onları birbirine pompalıyorum.

Boğulur gibi bir ses çıkarıyor ve yumruğu saçlarımda geriliyor. "Buraya gel, *stella mia*," diye fısıldıyor ve ağzımdan çıkana kadar beni geri çekiyor.

Yatakta ona doğru ilerliyorum ve vücudunu tamamen bana bastırırken sıcak dudakları dudaklarıma konuyor. Dudaklarımı, boğazımı ve göğüslerimi sanki dünyayı arayıp bulduğu bir hazineymişim gibi öpüyor.

"Millie," diye fısıldıyor boynuma, tüylerim diken diken oluyor omuzlarımda ve kollarımda.

"Adımı söylemeni seviyorum" -nefesim kesiliyor- "adımı söylemeni seviyorum."

Köprücük kemiğime öpücükler konduruyor. "Benimkini inletmene bayılıyorum."

Ağırlığını üzerime yerleştiriyor ve baskı o kadar mükemmel ki. Bacaklarım, en sert kısmı en yumuşak kısmımla mükemmel bir şekilde hizalanana kadar onun sert gövdesinin etrafına sığacak şekilde kayıyor.

"Emin misin?" diye soruyor ağzıma karşı.

"Eminim." Kalçalarımı yukarı kaldırıp kendimi ona doğru itiyorum ve o da kulağıma hırlıyor. "Üst çekmecedeki bir prezervatif var," diyorum komodini göstererek.

Yatağa uzanıyor ve küçük paketi çıkarıyor. Açarken folyo kırışıyor ve gözlerimin içine bakarken lastiği kendi üzerine kaydırıyor.

Onunki savunmasız, açık ve çiğ. Tamamen çıplak bir şekilde kalçalarımın arasında diz çöküyor ama gözlerindeki bakış en mahrem olanı hissettiriyor.

Haklıymışım; Finn'le birlikte olmak öylece kendimi kaptırıp bir gün vazgeçebileceğim bir şey değil. Bu kalıcı ve kaçınılmaz bir his, sanki başından beri birbirimize doğru savruluyormuşuz ve nihayet çarpma noktasına ulaşmak üzereymişiz gibi.

Bacaklarımı ona dolayarak yaklaşıyorum ve o da benimle buluşmak için öne doğru eğiliyor.

Gözlerimiz birbirine kenetleniyor ve sikiğin ucunu iterken memnuniyetle titreyişinin her ayrıntısını ezberliyorum. Kesik kesik nefes alıyor, gözleri yüzümü tarıyor, dudakları şokla aralanıyor. Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve başımı sallayarak devam etmesi için onu cesaretlendiriyorum.

Kalçalarını santim santim ileri doğru bastırıyor ve ben nefes alıyorum. Kendimi çok dolu hissediyorum, neredeyse acı çekecek kadar, ama acı hiç gelmiyor. Tamamen dolana kadar sadece tatmin edici, ağır bir baskı.

"Oh, *kahretsin*. Millie," diye inliyor yüzünü boynuma gömerken.

İçimde sabit durmak için harcadığı çabayla titrerken tırnaklarım kürek kemiklerine batıyor. Göğsü benimkine karşı yükselip alçalırken sıcak nefesleri boynumu ıslatıyor.

Ciğerlerim daraldıkça göğsümde bir yanma hissi dalgalanıyor ve bu *doğruluk* hissi karşısında gözlerimin kenarları yaşıyor. Tam olarak olmam gereken yerde olma hissi.

Birinin bu kadar çabuk hayatınızın temel bir parçasına dönüşebilmesi şaşırtıcıdır. Ruhunuzun her zerresine o kadar işlemiş oluyorlar ki, onu terk etmelerinin ne kadar acı verici olacağını kavrayamıyorsunuz bile.

İşte böyle hissettiriyor. Sanki Finn ruhumun her köşesine girmiş ve ilahi bir varlık bile onu çıkaramıyormuş gibi.

Azıcık çekip tekrar içime giriyor ve kabzaya ulaştığında hep birlikte inliyoruz.

Başını kaldırıyor ve ağır gözlerini benimkilere diyor. "Mükemmel hissediyorsun. Sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi," diye fısıldıyor geri çekilip içeri bastırmadan önce.

Tekrar iterken dişlerimi alt dudağıma gömüyorum. Bacaklarımı kalçalarının etrafına daha sıkı sararak onu daha fazla baskı yapmaya teşvik ediyorum ve bana karşı daha sert öğütürken inliyor.

Çekip itme hareketi göğsünü sivri meme uçlarımın üzerinde gezdiriyor ve beni başka bir orgazma doğru sürüklüyor. Dudaklarını kendime doğru çekiyorum ve ağızlarımız ve dillerimiz vücutlarımızla aynı tempoda birbirlerine karşı hareket ediyor. Daha derine itiyor ve parmaklarını aramıza sokarak klitorisimin üzerinde yumuşak daireler .

Ter tenimizi kaplıyor ve o hızını artırdıkça bedenim sıcaklıktan ateş gibi yanıyor. Diğer elini benimkine bastırıyor, avuç içlerimizi sıkıyor ve parmaklarımızı birbirine bağlıyor ve aralarındaki bağlantı, dokunduğumuz diğer her yer kadar güçlü hissettiriyor.

Birleşen avuçlarımızdan vücuduma bir elektrik akımı yayılıyor ve kalbime onarılamaz bir hasar veriyor. Bundan sonra asla iyileşemeyecek.

Ama sorun değil. Finn kalbimi parçalayabilir çünkü parçalarını sonsuza dek biliyorum.

Ağrım artıyor ve ben onun etrafında patlayana kadar sinirlerim arasında yarışıyor, vahşi gözleri tüm zaman boyunca benimkileri tutuyor. Sismik dalgalar vücudumda nabız gibi atıyor ve zonkluyor; yüzünü boynuma gömüp kendini tutamaz hale geldikçe itiş kakışları düzensizleşiyor.

"Millie," diye homurdanıyor içimde kasılırken, nefeslerini tenime doğru üflüyor. Dudakları boynumu, çenemi ve nihayet itiş gücü yavaşlarken dudaklarımı sıyrıyor.

Birlikte yere yığılıyoruz, kollarımızı birbirimize dolayıp nefes almaya çalışırken tenimiz kayganlaşıyor.

Finn çekilip bana sıcak bir bez getirdiğinde göz kapaklarım iyice düşmüştü. Temizlenmeme yardım ediyor ve ben banyoyu kullanırken bize bir bardak su getiriyor.

Yatağa geri döndüğümüzde, yumuşak öpücükler arasında kollarımızı ve bacaklarımızı iç içe geçiriyoruz. Ve ben uykuya dalarken, her tatlı ayrıntı kalbimde Finn'in sonsuza dek yaşaması için yapılmış sıcacık bir yer buluyor.

kıvrılırken **M**illie'nin nefes nefese iniltileri kulaklarımda çınlıyor. Ellerim kalçalarına gömülüyor ve onun ıslak sıcaklığına sürtünüyorum, tüm şişmiş yumuşaklığı etrafıma sıkıca sarılmış. Kalçalarını bükmeden önce bilmiş bir sırıtışla bana bakıyor ve-

Pepper'ın yatak odasının kapısının dışından gelen yüksek sesli viyaklamaları beni hayatımın en güzel rüyasından uyandırıyor.

Lanet olsun.

Aletimdeki yoğun baskı üzerimdeki çarşafı deliyor ve bunu saklamak mümkün değil. Millie'nin yumuşak, eşit nefesleri göğsüme çarpıyor ve bir kolunu ve bir bacağını sanki beni dokunaçlarıyla saran bir ahtapot gibi üzerime atmış, böylece asla kaçamıyorum.

Sanki şu anda başka bir yerde olmak istermişim gibi.

Dün gece Millie ve benim aramda olanlar dünyayı sarsacak cinstendi.

Bu, geri dönüşü olmayan dehşet bir .

Ve asla istemiyorum.

Parmaklarımı kolunun üzerinde gezdiriyorum, onu uyandırmak istemiyorum ama sıcak tenini tekrar hissetmeye ihtiyacım var. Eli kayıyor ve tam kalbimin üzerine düşüyor, avuç içi göğsüme bastırıyor ve kendimi evrendeki en şanslı adam gibi hissediyorum.

Kalbime beklemediğim bir şey yaptı, ama bir şekilde sanki başından beri plan buymuş gibi geliyor.

Millie'nin bacakları benimkilere doğru uzanıyor ve başını kaldırırken esniyor.

"Hey, sen," diye fısıldıyorum.

"Günaydın." Tatlı tatlı gülümseyerek dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Elimini çıplak kalçasında gezdiriyorum, o da memnun bir iç çekip yatağın üzerinde bir büfe gibi sırtüstü uzanıyor. Bedenim otomatik olarak onu takip ediyor, tıpkı karşıt gücüne çekilen bir mıknatıs gibi. Gördüğüm rüyanın etkisiyle hâlâ sertim ve rüyamı onunla yeniden yaratmaya hazırım.

Yaklaşıp kalbinin üzerine bir öpücük bıraktığımda gözleri neşeyle parlıyor.

"Kendimi aç hissediyorum" -dudağını ısıyor- "aç."

Parmaklarını kafa derimin üzerinde gezdirirken meme ucunu ağzıma alıyorum, sert tepe dilime bastırıyor.

"Buna izin veremeyiz." Dudaklarını öpüyorum, bana açılmaları için ikna ediyorum. Başımı eğdiğimde göğsümden derin bir inilti yükseliyor, onu daha fazla tüketmek için çaresizim.

Elimi kalçalarının arasına daldırmak üzereyken, midesi yüksek sesli, aç bir iniltiyle homurdanıyor.

Yanakları utançtan pembeleşiyor ve ben karnını öperken gülüyorum. "*Aç mısın* demek istedin?"

"Evet, görünüşe göre açlıktan ölüyorum. Hadi kahvaltılık kızartma yiyelim, sonra da kızlara sürpriz yapmak için çörek alalım."

Bu kadına zaten kafayı takmamış olsaydım, işte tam burada anlaşmayı mühürlemiş olurum. Avery ve Eloise'e bir ziyafet çekmek istiyor ve bunun için onu sevecekler.

Eloise beni mutfağa kadar takip ederken mavi çörek kutusuna bakarak, "Pembe krema ve serpintili olanı istiyorum," diyor.

Gabriella bizi espresso süzgecini yıkadığı lavabodan selamlıyor. "Eve bu kadar erken gelmeni beklemiyordum." Dudaklarını büzüyor ve gözlerini kısarak bana doğru bakıyor.

Çörek kutusunu mutfak adasının üzerine bırakıp yanağına bir öpücük konduruyorum. "Millie kızlara çörek getirmek istedi."

"Ah, anlıyorum." Başını sallıyor. "İştahı açılmış olmalı," diye mırıldanıyor şımarık bir göz kırpmayla.

Kolumu omzuna doladığımda kıkırdıyorum. "Kızlarla kaldığın için teşekkürler."

Onları bir geceliğine bırakmak düşündüğümünden daha kolay oldu. Biraz uzaklaşmak ve bakıcılık modundan çıkmak için biraz zaman harcamak bana iyi geldi. Bunun için kendimi sürekli hazırlamam gerekeceğinden eminim ama kısa bir mola beni tazelenmiş olarak geri getirdi.

Millie, Avery'nin tutunduğu bir bacağına yol boyunca sürükleyerek mutfağa girmeyi başarır.

"Kızlar nasıldı?" Gabriella'ya onlara iki bardak süt hazırlarken soruyorum. "Çok iyilerdi. Değil mi kızlar?" Çörek kutusunu açıyor Eloise'e tabakta bir tane uzatıyor. "Dün gece pasta yapmama yardım ettiler ve sonra da kolayca yattılar." Omzumu okşuyor. "Mükemmel küçük meleklerdi."

El'in başını okşuyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. "Eğlendiğinize ." Ave'yi Millie'nin bacağından kaldırmak için eğildim. "Sadece Millie'yi gördüğün için mi heyecanlısın? Peki ya ben?" Gülmeye başlayana ve Millie'nin bacağına bırakmak zorunda kalana kadar yanlarını gıdıklayarak alay ediyorum. Onu omzumun üzerinden sallıyorum ve bir bar taburesine oturtuyorum.

"Randevun nasıldı?" El, yanaklarına Joker gibi pembe krema sürmüş, şarkı söyler gibi bir tonda soruyor.

Bir çikolatalı çörek alıp tezgâha yaslanıyorum ve Millie'ye sırtıtıyorum. "Şimdiye kadar çıktığım en iyi randevuydu."

Millie yanıma geliyor ve ben de ona çöreğimden bir ısırık uzatıyorum. "En sevdiğim kısım kitapçıydı. İkiniz için sepete birkaç kitap bile attım," diyor onlara.

Ona şüpheyile bakıyorum. "En sevdiğin kısım bu muydu?" Sadece onun duyabileceği şekilde eğilerek soruyorum: "Dün gece yaptığımız her şey içinde mi?"

Kalçamı kontrol ediyor ve sesini alçaltarak mırıldanıyor, "En sevdiğim kısım _."

"Şimdi de evleniyor musun?" Avery merak ediyor.

Nefesim tıkanıyor ve Millie beni tutmaya çalışırken Gabriella kıs kıs gülüyor. elinin arkasından bir kahkaha attı.

"İki insan birbirini sevdiğinde evlenirler. Sonra öpüşebilir ve bebek sahibi olabilirler," diye yardımsever bir şekilde söze karışıyor Eloise.

Millie öksürük krizine girerek belinden bükülür.

Gülmemek için dudaklarımı ısırırken sırtını sıvazlıyorum. "Teşekkür ederim, Eloise. Çok yardımcı oldun."

Nefes alış veriş normalde döndüğünde Millie doğrulur ve parlak bir gülümseme takınır. "Bugün yapabileceğimiz eğlenceli bir şey var. Yapmak ister misiniz kızlar?"

Dikkat dağıtma sanatı. Mükemmel.

Hayatım boyunca bir daha başka bir el sanatları mağazasına adım atmamaktan mutluluk duyarım. Kapılar açılır açılmaz, sinirlilik omurgamı diken diken etti. Daha önce hiç sim, iplik ve çıkartmalarla yönetilen bir diyara gitmemiştim ve orada ne kadar uzun , üzerimdeki baskının o kadar artarak baş ağrısına dönüştüğünü hissediyordum.

Bu kadar farklı kağıt türü olduğunu kim bilebilirdi? Ve neden seçim yapmak için beş reyona ihtiyaç duyuyorlar?

Neyse ki Millie artan hayal kırıklığımı hissedebiliyordu. Sadece elimi okşadı ve parlak renk ve desenlerden oluşan koridorlarda beni ya da çocukları kaybetmeden ilerlerken onu takip etmemi söyledi. Sepetimize beyaz tişörtler ve çoraplar, batık boya setleri, bir paket çocuk eldiveni ve beş yüz lastik banttıan oluşan bir torba attı.

Sonra, beni son derece rahatlatan bir şekilde, kaosun el sanatları mağazasından ayrıldık ve arka bahçemizi batık merkezinin patlamasına dönüştürmeden önce öğle yemeği için hamburger aramaya gittik. Şimdi tüm gömleklerimiz ve çoraplarımız, durulayıp yıkayabileceğimiz yarına kadar ıslanıyor.

"Kızlarım nasıl?" Mutfak adasında yeni kart oyunlarını oynayan üçüne yaklaşırken soruyorum.

Millie'nin "benim kızlarım" dediğinde gözlerinin nasıl parladığını özlemiyorum ve bunu daha sık kullanmak için bir not alıyorum. Çünkü o benim kızım ve belki de bunu yeterince söylersem buna inanacak.

"Biz harikayız," diyor Eloise bana bakarak. "Geçen turu ben kazandım ve muhtemelen bu turu da ben kazanacağım." Oturduğu yerde küçük bir heyecan yapıyor.

"Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun, *piccola*? Kimse övünen bir galibi sevmez." Gözlerimi Millie'ye diktim.

Kendini beğenmiş bir sırtışla omzunu kaldırıyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Kazanmakla asla övünmem."

"Elbette, Bayan Victory-Lap-Around-the-Table."

"Mmm, *stella mia*'yı daha çok seviyorum. Dile daha kolay geliyor."

Kahretsin, benim için tam oraya koydu. Dilimin üzerinde ne kadar kolay olduğu hakkında bir karşılık vermek çok cazip geliyor, ama küçük kulaklar mevcut, bu yüzden dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Avery oyunu kazanmak için atağa geçiyor ve hepimiz kartları kutuya geri yardım ediyoruz. El ve Ave yukarı koşuyor, ben de kollarımı Millie'ye dolayarak sıcak boynunu öpüyorum. Vücudumun içinde eriyor ve çalınmış bir an için birbirimizi içimize çekiyoruz.

"Sana yemek hazırlıyorum," diyorum, ondan uzaklaşıp dudaklarına şefkatli bir öpücük bırakarak. "Sen banyo yap, kitap oku ya da ne istersen yap, ben de bize bir ziyafet hazırlayayım."

"Gerçekten mi?" Sesi biraz şüpheli geliyor.

"Yeterince uzun süre çırağın oldum," diyorum göz kırparak. "Senin için bir şey yapmak istiyorum ve ben bunu yaparken senin de rahatlamayı istiyorum."

Onu tekrar öptüğümde başını sallıyor ve merdivenlerden küçük bir *ooohhh* korusu yükseliyor.

Ekmek kızartma makinesini fırının yanına koyuyorum, telefonumu ona yaslıyorum ve yemek videolarını izlediğim babanın YouTube kanalını buluyorum. Çocukları genellikle videolarda ona katılıyor ve yemek pişirirken Avustralya aksanlarını dinlemek çok sevimli. Bu derste bize biftek, patates kızartması ve buharda brokoli yapmayı gösteriyor.

Kızların bu yemeği sevmesinden çekiniyorum, ama her şey başarısız olursa, onlar için dondurucuda biraz tavuk nugget'ım var.

Önlüğümü başıma geçiriyorum ve işe koyuluyorum, kızlar içeri girip çıkıyorlar. Tencerenin üzerine biraz fazla tuz serpererek bana yardım ediyorlar.

Biftekler ve birkaç patates yemeğin içine düşüyor ama sonuçta birlikte yaptığımız akşam yemeğinden çok etkilendim.

Patatesleri masaya koyarken, Millie siyah eşofman altım ve Catan Battles 2009 tişörtümle merdivenlerin beliriyor. İçinde yüzüyor, eşofmanın kumaşı ayak bileklerine kadar kıvrılmış ama mükemmel görünüyor.

Dudaklarının bir tarafını yukarı kaldırıyor. "Umarım sorun olmaz. Aynı kıyafetleri giymek istemedim ve bunları senin çekmecelerinde buldum." Kollarını uzatıyor ve bir dönüş yapıyor.

Ona yaklaşıyorum ve bir parmağımı bel bandına sokuyorum, ipeksi teninin arkasını ısıttığını hissediyorum. "Yani bu eşofmanların altında bir şey yok mu?" Fısıldıyorum ve yanaklarındaki kızarıklık cevabını ele veriyor. Kollarımı omuzlarına doluyor, tenindeki sabun kokusunu içime çekiyorum. *Tanrım*, buna alışabilirim. "Seni kıyafetlerimin içinde görmeye bayılıyorum. Onları her gün giy."

"İşe bu kıyafetle gelseydin Sharon'ın beni terfi ettirmeyeceğinden eminim."

"O zaman işte olmadığın her an bunları giy," diyorum onu masada bir yere yönlendirip sandalyeyi çekerken.

"Bu harika görünüyor," diyor otururken. "Patateslerin üzerindeki peynirin bir kısmını yaktım."

"Yanık peynirin yeterince takdir edilmeyen bir lezzet olduğuna inanıyorum," diyor, tepesinde kahverengi bir yara izi olan tabağa bakarak.

Eloise temkinli bir bakışla masaya yaklaşır. "O yeşil şeyi yemek zorunda mıyım?"

Otururken ona "Brokoli senin için iyidir, bence bir denemelisin" diyorum.

"Ben küçükken, kız kardeşlerim ve ben onları ağaç sanırdık," diyor Millie, kendine biraz patates servis edip tabağı bana uzatırken. "Onların altında yaşayan perilerden, eğlenmek için neler yaptıklarından ya da akşam yemeğinde ne yediklerinden bahsederdik." Bir parça buharda pişmiş brokoliyi kaldırıp gözlerini kısarak bakıyor. "Bunlar ağaç olsaydı perilerin ne kadar küçük olması gerektiğini hayal edebiliyor musun?"

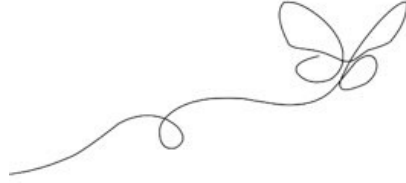
Eloise ve Avery de onu örnek alıyor ve hayali perileri incelemek için burunlarının önüne bir parça brokoli koyuyorlar. Muhtemelen hala yemek konusunda isteksizdirler ama belki de onunla oynamak iyi bir ilk adımdır.

Millie bifteğini kesiyor ve ilk ısırıkta gözlerini kapatıyor. "Çok iyiydin." İnanamayarak başını sallıyor. "Birkaç ay önceki yemek pişirme felaketlerinden sonra çok yol kat ettin. Bunu başardın."

"Teşekkürler," diyorum, onun için hazırladığım yemeğin tadını çıkarırkenki görüntüsünü takdir ederek.

Yemek boyunca gözlerimin Millie'ye kaymasını engelleyemiyorum. Bu odada birlikte birkaç kez yemek yedik ama bugün tamamen yeni hissediyorum. Sanki yıllarca bulanık gördükten sonra yeni bir gözlükle her şeyi net görüyormuşum gibi.

Ve bu manzarayı sonsuza dek görmek istiyorum.

Sıcak tutkalın son damlası parmağımın ucunda soğuyor ve ben de tuttuğum küçük ipi bırakıyorum. Ben bırakınca krizalit sallanıyor ama sıcak tutkal ve ip onu yerinde tutuyor. Yirmi üç yeni Mavi Morfo krizaliti, kelebekler yaklaşık altı gün içinde ortaya çıkana kadar muhafaza odamızda asılı kalacak olan rafi süslüyor. Rafi ait olduğu çerçeveye yerleştiriyorum ve ofis odamıza geri dönüyorum.

Diğer aday her an burada olabilir ve ben kendimi buna nasıl hazırlayacağımı bilemiyorum. Micah bugün bir kütüphane sosyal yardım programında, bu yüzden sadece ben varım, kaderin rakibimi koridora getirmesini bekliyorum.

Belki de hayatı boyunca böcekleri takıntı haline getirmiş ve bana kazak örmeyi öğretebilecek nazik ve yaşlı bir kadın olur. Ya da belki benim yaşlarımda, inanılmaz derecede nazik ve harika biri olur ki işi alması için onu desteklemekten kendimi alamam. Yeni bir en iyi arkadaş her an köşede belirebilir.

Masamdaki sandalyeye çöküp e-postalarımı açıyorum. Reva'dan gelen bir mesajı tararken, ayak sesleri koridorda gümbürdüyor. Derinden gelen ses oldukça tehditkâr, ama bunun sadece akustiğin bir oyunu olduğuna eminim. Daha dik oturuyorum ve yeni arkadaşım odaya yaklaştığında gülümsememin kırılmamasını istiyorum.

Ama ziyaretçi köşeyi dönüp kapıdan içeri girdiğinde, odanın sıcaklığı donma noktasına geliyor. Bir yumruk kaburgalarımı sıkıyor ve ciğerlerimi oksijensizlikten görüşüm kararına kadar daraltıyor.

Birkaç kez göz kırpyorum, serabı temizlemeye çalışıyorum. Sarı saç sıçraması.

Keskin, pürüzsüz

çene. Boncuk

gözler.

Bu gerçek hayat değil.

Kyle Marks'ın diğer aday olması mümkün değil.

Ama bu Kyle'ın kibirli bir şekilde kaldırdığı kaşları ve yapmacık sırıtışı.

Ve bu da Kyle'ın "Dilini kedi mi yuttu?" dediğinde sinirlerimi bozan kibirli sesi.

Boş masaya doğru yürüyor ve topuklarını yüzeye vurup kollarını göğsünde kavuşturarak koltuğa oturuyor. "Bu benim yeni masam mı?"

Ellerim kucağımda titriyor ve onları eteğimin dökümlü kısımlarına saklıyorum.

"Mesajlarıma cevap verseydin belki de şu anda bu kadar şok olmazdın" diye alay ediyor.

Nefes al, Millie. Nefes almaya devam etmeliyim. Alternatifi iyi değil.

Dudaklarımdan küçük bir hava girişi yapıyorum ama bu ne uzuvlarımın hareket etmesini ne de ağzımdan kelimeler çıkmasını sağlıyor.

Kyle'ın ayakları yere düşüyor ve sandalyesinde, oyun parkındaki bir çocuk gibi, dünyayı umursamadan dönüyor. Bu sırada ben de burada, bir anksiyete atağı görüş alanımın kenarlarını bulanıklaştırırken boğuluyorum.

"Nasıl konuşulacağını hatırlıyor musun? Eğer hatırlamıyorsan, bu hafta patronun olmak biraz karmaşık olacak."

Bir nefes daha, Millie.

Gözlerimi masama indiriyorum ve Finn'in haftalar önce bana bıraktığı kahvenin üzerinde hâlâ el yazısı olan yeşil Post-it notunu buluyorum. Yapışkanlığını kaybetmiş ama ofis telefonumun yanına bantlamıştım. Gözlerimle onun harflerini takip ediyorum, birkaç nefes çekerken görsel odaklanma yoluyla kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Ama zayıf görüşüm bana zarar veriyor. Çok geç olana kadar Kyle'ın masama yaklaştığını göremiyorum. Parmakları saçlarımın uçlarında geziniyor ve ben ondan uzaklaşıyorum.

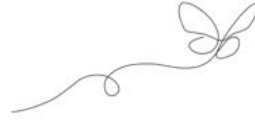
Acımasızca gülüyor. "Lanet olsun. Birlikteyken saçını böyle kestirmiş olsaydın, hâlâ buralarda olabilirdim."

Kelimeler bana bir darbe gibi çarpıyor ve ondan uzaklaşırken kaslarım kasılıyor. Kalp atış hızım şu anda normal bir aralıkta olamaz. Atışının gücü kafatasımı sarsıyor.

Kyle tehditkâr bir kahkaha atıyor, görünüşe göre ona verdiğim tepkiyle eğleniyor, sonra saatine bakıyor. "Yeni patronumla bir toplantım var. Onu şaşırtmadan önce bir merhaba demek istedim."

Kapıdan çıkmadan önce parmaklarını sert yüzeye vurduğunda masam tıkırdıyor.

Karanlık, görüş alanımın kenarlarına doğru ilerliyor ve oda etrafımı sararken yere çöküp duvara yaslanıyorum.

Bu odanın bir yönünde on yedi, diğer yönünde ise yirmi dokuz taş bulunuyor. Bu da altı kez saydığım 493 karo demek.

Sanırım bu görüşümün daha iyi olduğu anlamına geliyor. Oda artık o kadar karanlık ve küçük gelmiyor ve ciğerlerim neredeyse yeniden tam potansiyeline ulaşma noktasına geldi. El ve ayak parmaklarımı hissedebiliyorum ve odanın içinde vınlayan klimanın sesi kulaklarımda kalp atışlarımdan daha yüksek.

Son bir saat içinde sistemimde pek çok duygu patladı. Öfke. Şok. İnkâr. Aşağılanma. Kafa karışıklığı.

Bunun olacağını nasıl göremedim? Bildiğim kadarıyla Kyle'ın bir çevre biyolojisi şirketinde böcekbilimci olarak işi var. Müzede çalışmak ilgilendiğini söylediği türden bir iş değildi. Aslında bunun hayalimdeki iş olduğunu biliyordum. Üniversitede tanıştığımızdan beri bundan bahsediyordum.

O bir iş için yaratılmamış. Ben öyleyim.

Ama *Finn* bile onun iyi bir aday olduğunu söylemişti. Onun sözlerini hatırladıkça ihanet damarlarımda alev alev yanıyor.

Her ikiniz de bu pozisyona getirebileceğiniz farklı beceri ve yeteneklere sahipsiniz, ancak ikiniz de çok tutkulusunuz ve harika departman müdürleri olursunuz.

Anlamaya çalışırken keskin bir acı boğazımı yakıyor. Şimdi bahsettiği kişinin Kyle olduğunu bildiğimden, kelimeler bana ihanet gibi geliyor.

Beni bu kadar inciten birinden nasıl hoşlanabilir? Bana bir çöp gibi davranan ve görünüşe göre bunu yapmayı hala eğlenceli bulan birinden. Finn, Kyle'ın o röportajda sunmuş olması gereken kurgulanmış versiyonunu nasıl göremedi?

İki yılımı onun manipölasyonlarına kanarak geçirdim.

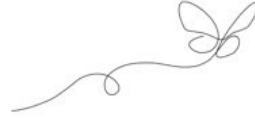
Hava ciğerlerimden sert, zorlanmış bir nefesle çıkıyor.

O ofise dönmeden önce bir plana ihtiyacım var. Günün geri kalanını bir köşede saklanarak geçiremem.

Avuçlarımı ve parmaklarımı serin fayans zemine bastırarak ne yapacağımı düşünmeye çalışıyorum.

Beni ofis dışında tutacak bazı görevlerim var. Aslında burada çalışmadığı için Kyle'ın gününün neye benzeyeceği hakkında hiçbir fikrim yok. Bütün gün nerede olacak ve ne yapacak?

O buraya geri gelmeden önce kendimi yerden kaldırıp kütüphane sosyal yardım etkinliği e-postasını açıyorum. Sonra bilgisayarımı kapatıyorum, çantamı alıyorum ve öğleden sonra Micah'ya katılmak için ofisten kaçıyorum.

Bu sabah işe hasta olduğumu söyleyerek geldiğim için gurur duymuyorum. Ayrıca en yakın arkadaşıma hasta olduğum yalanını söyleyip sonra da bütün gün onsuz *Gilmore Girls* izlediğim için de gurur duymuyorum.

Finn'in endişeli aramalarını ve mesajlarını tamamen görmezden geldiğim için de gurur duymuyorum.

Ama ona ne diyeceğimi bilmiyorum. Son yirmi dört saat içinde Finn'in burada kötü adam olmadığını mantıklı bir şekilde anlayacak kadar çok şey düşündüm. *Aslında* onun hatası olmayan bir şey için onu suçlayamam.

Bu Kyle'ın hatası.

Dün öğleden sonra Micah'ı kütüphanede bulduğumda ona söylemek zorunda kaldım çünkü o da iş durumuyla ilgilenmek zorundaydı ama ona gizlilik yemini ettirdim.

Bu yüzden bugün yatakta kendime acıyarak geçirdim. Ve aklımın bir köşesinde, kendime toparlanıp hayatıma devam etmemi söylüyorum, ama sadece

heves bulamıyorum. Yarın işe dönüp en kötü kabusumla yüzleşecek *iradeyi* bulamıyorum.

Telefonum bir mesajla çalıyor ve onu komodininimden kaldırıyorum.

Finn: Az önce kapına çorba bıraktım. Dinleniyorsundur diye kapıyı çalmadım ama uyandığında git al ki bir rakun çalmasın. Umarım yakında daha iyi hissedersin

Derin bir nefes ciğerlerimi terk ediyor. Hasta olduğumu düşündüğü için bana çorba aldı ve ben bu konuda ihmal ederek yalan söylüyorum. Suçluluk duygusu midemi bulandırıyor.

Telefonumu göğsüme bastırarak harekete geçiyorum ve sessiz evin içinde koşmaya başlıyorum. Belki gitmeden önce onu yakalayabilir ve gerçeği hemen şimdi söyleyebilirim. Hasta olduğumu düşünmeyi hak etmiyor. Bu onun suçu değil.

Kapıyı açtığımda paspasın üzerinde küçük bir soğutucu duruyor ama arabasını garaj yolunda göremiyorum. Birkaç adım atıyorum ve artık sokakta da olmadığını görüyorum. Omuzlarım çöküyor ve isteksizce soğutucuyu alıp mutfığa götürüyorum.

Telefonum elimde çalarak beni irkiltiyor ve bakmak için soğutucuyu tezgâhın üzerine koyuyorum. Annem ve babamın dillerini dışarı çıkardıkları bir görüntü beni karşılıyor ve daha iyi düşünmeden FaceTime'a cevap vermek için kaydırıyorum.

"Selam," diye selamlıyorum onları, yüzümü görebilmeleri için telefonu havaya kaldırarak. Köşedeki küçük görüntüm saçlarımın her yöne yapıştığını ve pijama gömleğimin yakasında hoş bir salsa lekesi olduğunu ortaya koyuyor. Çenemi indirip ovalayarak çıkarmaya çalışıyorum ama kanıtlar hâlâ duruyor.

"Tatlım," diyor annem. Annemin yüzü ekranın çoğunu dolduruyor, babamın yüzü ise sadece üçte bir oranında görünüyor. "Hasta olduğunu duyduk. Nasıl hissediyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum. Lena onları aramış olmalı. "Ben iyiyim." Yalanımın suçluluğu boğazımda düğümlenirken, haber daha fazla yayılmadan insanlara karşı dürüst olmaya başlamak için iyi bir zaman olduğuna karar veriyorum. "Daha çok bir akıl sağlığı günüydü, gerçekten."

Annem alt dudağını dışarı çıkarır. ". oluyor?"

Soğutucuyu bırakıp kanepeye yürüyorum, en sevdiğim köşeye yerleşiyorum ve onlara dünü anlatırken ağırlıklı battaniyemi kucağıma çekiyorum.

Açıklamamın sonunda, babam annemin arkasından mutfakta volta atıyor, kendini telaşa kaptırıyor. "Oraya gidiyoruz,

Mary. O piçin kızımızın etrafında olmasını istemiyorum." Ellerini kalçalarına koymuş, kaşlarını çatarak kameraya bakıyor. Karanlık, koruyucu gözleri bana Finn'i o kadar çok hatırlatıyor ki kalbim sızlıyor.

"Ben halledeceğim," dedim onlara. "Bugün sadece toparlanmaya ihtiyacım vardı. Yarın elimden gelen en iyi tavırla işe gideceğim." Başımı salladım, bunun için kendimi pompalamaya çalıştım.

Annemin kolu yorulmuş olmalı, çünkü telefonunu masanın üzerine koyuyor ve ekranın önündeki sandalyeye oturuyor. Ekranı yerleştirme şekli başının üst kısmını kesiyor.

"Millie, beni dinle," diyor telefonu göstererek. "Kyle'dan ayrıldığından beri çok yol kat ettin ve biz seninle *her gün* gurur duyuyoruz. Ama bu bazen yardıma ihtiyacın olmayacağı anlamına gelmiyor. İhtiyacın olduğunda anında yanında olacak pek çok insan var. Bunu sakın unutma."

Göğsüm sıkışıyor ve dudaklarımın duyguyla bükülmesini engellemek için yanağımın içini ısııyorum.

Babam annemin arkasından yaklaşır ve çenesini omzuna koyar. "Sen onun sana hissettirdiğinden daha iyisin. O bir yalancı ve yılan ve hak ettiğini bulacak."

Gözlerimden iki damla yaş süzülüyor ve onlar görmeden önce onları silmeye çalışıyorum. Şu anda içimde savaşıyor öfkeli duyguları bilseler arabaya binip buraya gelebilirler.

Annemin dudakları sert bir çizgi halini alıyor. "Tatlım, Finn'in bundan haberi var mı?"

Başımı sessizce sallıyorum, ağzımı açarsam daha fazla gözyaşı döküleceğimden korkuyorum.

"Evet, hiçbir şeyden bahsetmedi."

Nefesim donuyor ve bedenim hareketsiz kalıyor. "Finn'le konuştun mu?" Babam başını sallıyor. "Onunla yaklaşık bir saat önce telefonda konuştuk."

Pişmanlık içimde kabarcıklar oluşturuyor. Benim için o kadar endişelendi ki bana çorba aldı ve iyi hissetmediğimi söylemek için ailemi mi aradı?

Çenem titriyor. Ben en kötüsüyüm. düşünmesine izin verdiğime inanamıyorum. Annemle babamın arasına bakıyorum, bunu nasıl düzelteceğimi düşünmeye çalışıyorum.

Babamın kaşları birbirine çarpıyor ve başını öne eğiyor. "Çorba yapmayı ona kim öğretti sanıyorsun?"

Tüylerim diken diken oluyor, ensemdeki tüyler diken diken oluyor. İki damla gözyaşı daha dökülürken titrek bir nefes alıyorum ama bu sefer onları silmek için elimi hareket ettiremiyorum.

Çorbayı kimin yaptığını sanıyordum? Köşedeki kafe tabii ki. "Lanet olsun." Babam iç geçirdi, mutfak zemininde diz çökmüş annemin sandalyesi. "Henüz bundan haberi yok gibi görünüyor."

Birkaç hızlı, kısa nefes göğsümü dolduruyor ama bedenim oksijeni hissetmiyor.

Çorba. *Çorba.*

Hemen harekete geçip mutfağa doğru birkaç adım koştum. Telefonu tezgâhın üzerine bırakıyorum, annemle babam birbirleriyle fısıldaşırken tavanı harika bir şekilde görebiliyorlar.

Soğutucunun kapağını kaldırır kaldırmaz, babamın tavuk ve pirinç çorbasının otlu kokusu havayı dolduruyor ve gözlerimden izinsiz daha fazla yaş damlıyor. Cam kabı çekip çıkarıyorum ve kapağını açıyorum.

Tavuk parçaları, pirinç, küp küp doğranmış havuç ve neredeyse görünmeyecek kadar ince doğranmış kereviz. Tıpkı babaminkine benziyor.

Burnumu çekerek telefonu açıyorum ve annemle babamın yumuşak bakışlarıyla karşılaşıyorum. Küçük görüntüm gözlerimin ne kadar kırmızı olduğunu ortaya koyuyor. Şu anda gerçekten hasta görünüyorum.

"Çorba buraya nasıl geldi baba?" Suçlayıcı bir şekilde soruyorum çünkü cevabı zaten içimden biliyorum ve onun da bunu benim için teyit etmesini istiyorum.

"Sanırım Finn bıraktı," diyor omuz silkerek. "Onunla telefonda bir saat konuştuk, tüm adımları anlattık. Doğru yapmış gibi görünüyor mu?"

Gözlerimden akmak üzere olan sele engel olmaya çalışarak, "Görünüşe göre her şeyi mükemmel yapmış," diye fısıldıyorum.

"Peki, bir ısırik al," diye teşvik ediyor annem.

Çatal bıçak çekmecesini açıp bir kaşık aldığım da gıcırıyor. Çorbadan bir ısırik alıyorum ve dilime değdiği anda tavuk ve otlar birbirine mükemmel bir şekilde karışarak ruhumu rahatlatıyor.

"Tıpkı seninki gibi, baba."

Onaylarcasına başını sallıyor. "Finn iyi biri. Ondan hoşlanıyorum." "Ben de ondan hoşlanıyorum," diye fısıldıyorum.

"O zaman ona neler olduğunu anlatsan iyi olur." Annemin sesi sertti. "Çünkü ben de ondan hoşlanıyorum ve o kızları tekrar görmek istiyorum."

İki kase çorba içerken annemle babam bana eşlik ediyor, Finn'le konuşmamı isteyerek telefonu kapatmadan önce telefon ekranından benimle uğraşıyorlar.

Ona mesaj atmak için kanepedeki yerime yerleşiyorum. Şu anda onun sesini duymak ve düşüncelerimi açıklamak için her şey hâlâ çok çığ.

Millie: Çorbayla yapman gerekenin çok ötesine geçtin. Teşekkür .

Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin. Yapabilir

miyim?

yarın ofisine gelir

Finn: Bir şey değil. Ve her zaman gelebilirsin. Daha iyi hissediyor

. Yarın sana daha fazlasını anlatırım

Finn: Keşke burada olsaydın. yatağım soğuk

Aynen. Senin battaniyen benimkinden daha sıcak

Finn: Burada sevdiğin tek şey bu mu

Millie: Ayrıca sabah espressosu. <göz kırpan

Finn: Gerçekten bu

Mikserimi unutmuşum! Onu da severim

Finn: Sen hala küçükkötü bir baştan çıkarıcısın

Evet, ama sen seviyorsun

Finn: Çok fazla, stella mia. Yarın görüşürüz

İyi geceler

Ben son mesajı gönderirken ön kapı pat diye açılıyor ve Lena, Emil ve Micah peşinde olduğu halde içeri dalıyor.

"Millicent Phoenix Oaks." Lena ellerini kalçalarına koyarak önümde durdu. "Sen. Hasta mısın? Hasta mısın?" diye soruyor gergin bir çeneyle.

Gözlerim Micah'ya kayıyor ve o da yüzünü buruşturuyor. "Üzgünüm Mills." Dudaklarımı büzüyorum ve Lena'nın ihtiyacı olan tek onay bu.

"Lanet olsun," diye homurdanıyor. "Bize ihtiyacın vardı ve bize söylemedin." Parmağını Micah'nın göğsüne sokmak için dönüyor ve Micah irkiliyor. "Ve öğrendiğin anda bana söylemeliydin." Gözlerini Emil'e dikeyyor. "Ne zamandır biliyorsun?"

Gözlerini indiriyor ve Lena karşılık olarak hırlıyor.

"Tamamen saçmalık," diye bağırıyor Lena ellerini havaya kaldırarak. "Birbirimizin arkasını kollamayacaksak arkadaş mıyız ki?"

Suçluluk duygusu yine damarlarımda dolaşıyor ve beni Hasta.

"Şey, Millie bana sadece-" diye başladı Micah.

"Yapma bile," diye Lena onun sözünü keser. "Bize hemen söylemeliydin. Kızımızın bize ihtiyacı vardı."

Micah yanağını kaşıyor ve anlayışla başını sallıyor.

Boğazındaki yumruyu yutuyorum ve Lena'ya diyorum ki, "Ona kızma. Bu benim hatam. Onu bu sırrı saklamaya ben zorladım."

"Eh," diyor memnun bir sırıtışla. "Görünüşe göre, içini dökmesi için sadece bir margarita yetiyor. Ayrıca Finn'e babanın numarasını verebilmem için numaramı verdiğini de itiraf etti." Bilerek sırıtıyor. "Çorba nasıldı?"

Hüzünlü bir gülümseme dudaklarımın kenarlarını kaldırıyor. "Mükemmeldi."

"Güzel." Lena yanımdaki kanepeye çöktü. "Şimdi bize dün neler olduğunu anlat."

Micah ve Emil kanepede bize katıldılar ve sonunda her şey hakkındaki gerçeği söyledim.

Ben sözümü bitirirken Lena uzun bir nefes veriyor ve başını sallıyor. "Bir plana ihtiyacımız var."

Omuz silkiyorum. "Bende bir tane var. Sadece katlanıyorum. İşimi bırakmayı reddediyorum ve terfi için yarıştan çekilmeyi reddediyorum. Onun yüzünden hayatımı tamamen mahvetmemi bir daha izleyemeyecek." Üçü de başını sallıyor. "Bunu hak etmek için dişimi tırnağıma takıp savaşağım." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, tüm bunları yüksek sesle söyleyince bile kendimi daha iyi hissediyorum.

Lena kollarını omuzlarıma doluyor ve beni ileri geri sallıyor. "Seninle çok gurur duyuyorum. Bir moral konuşması planlamıştım ama görünüşe göre buna ihtiyacın yokmuş. Kendin düşünüp bulmuşsun." Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Şimdi kurabiye pişirelim ve onu büyülemek için nasıl vudu bebekleri yapılacağını öğrenelim."

"İyi günler anne," diye cevap veriyorum ofis koltuğuma çökerken. Cevap vermeye karar verene kadar zil sesi cebimden üç kez yankılandı.

"Sonunda benimle konuştun. Çok nazıksın," diyor, sözlerinden alaycılık asit gibi damlıyor.

"Sizin için ne yapabilirim?" Gözlüklerimi masama koydum ve gerginliğimi biraz olsun azaltmayı umarak parmaklarımı alnıma bastırdım.

"Baban ve ben torunlarımızı görebilecek miyiz diye merak ediyordum. Dokuz hafta oldu."

Gözlerimi deviriyorum. Tabii ki sayıyordur. Muhtemelen takip etmek için lanet bir takvimi vardır.

"Eminim yakında bir şeyler ayarlayabiliriz."

"Bunu duymak harika. Önümüzdeki Çarşamba için bir akşam yemeği ayarladım. Seni ve kızları buraya bekliyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu bir akşam yemeği partisi mi yoksa sadece beşimiz mi?"

"Beşimiz," diye alay ediyor. "O kadar sürede arkadaşlarım için bir akşam yemeği partisi hazırlayabileceğimi düşünüyorsan çıldırmış olmalısın."

Kesinlikle onun yemeğine gitmek istemiyorum. Ama aynı zamanda kızlara ve aileme karşı bir tür ilişki sürdürmelerine yardımcı olma sorumluluğu hissediyorum. Kızların filmlerde gördükleri büyükanne-büyükbaba ve torun bağına asla sahip olamayacaklar ama içten içe kendimi denemek zorunda hissediyorum. Kızların hayatlarında benden başka birinin daha olmasını istiyorum ve ailem tek seçenek gibi geliyor.

"Tamam."

"Harika. Kızlar ne yemekten hoşlanır? Beatrice'e onlara bir şeyler hazırlamasını söyleyeceğim."

"Her türlü çocuk yemeğine bayılırlar. Makarna ve peynir, pizza, sosisli sandviç. Ama dürüst olmak gerekirse, bir rulo veya fıstık ezmeli ve jöleli sandviç de onları mutlu eder."

"Ne yapabileceğimize bakacağım," diyor ve telefonun içinden kıvrılmış dudağını duyuyorum.

"Eğer onlar için bir şey almam gerekirse, bunu yapabilirim," diyorum. İç çek.

"Buna gerek kalmayacak."

"Tamam. Gelecek hafta görüşürüz."

"Saat tam altıda. Zamanında gel, Finneas. Babanın nasıl olduğunu biliyorsun yemeğini sıcak yemeyi sever."

Sanki 2017'de yemeği ılık olduğu için şefimizi gözyaşları içinde kaçırttığı çılglık yarışını unutabilirmişim gibi.

Buna nazik bir yanıt bile bulamıyorum, bu yüzden aramayı sonlandırıyorum ve başımı masama bırakıyorum.

Neden onunla konuşmayı bu kadar zorlaştırıyor? Her cümlesi bir çeşit manipülasyon ya da kontrol içeriyor ve konuşmayı başladığından daha kırılmış hissederek terk ediyorum. Ve bu sadece bir telefon görüşmesi. Onların zehirli varlığında bulunmak beni yoruyor ve tüketiyor.

Bazen kalbimin kederden paramparça olmuş parçalarını ezmekten, onları topuklarının altında toz haline getirmekten zevk aldıklarını düşünüyorum.

Açık ofis kapımın yanındaki duvara sessizce vuruluyor ve Millie'nin güzel yüzünün görüntüsü ailemle ilgili tüm düşüncelerimi buharlaştırıyor. Yine yakasında kelekler olan o elbiseyi giyiyor ve bu bana resepsiyonda çarpıştığımız zamanı hatırlatıyor.

Tüm bunları başlatan gün.

"İçeri gel. Daha iyi hissediyor musun?" Kapıdan içeri girerken soruyorum. Sandalyemi çeviriyorum ve yanıma gelmesini bekleyerek kollarımı uzatıyorum ama masamın diğer tarafında durup oturduğunda kaşlarım geriliyor.

Gözlerinin kırmızıyla çevrili olduğunu fark ettiğimde omuzlarım geriliyor. Dirseklerimi masaya dayayıp aklında ne olduğuna dair bir işaret var mı diye onu tarıyorum ama bulamıyorum. "Sen iyi misin?"

Dudaklarını sert bir çizgi halinde bastırıyor. "Bana çorba yaptığınız için çok teşekkür ederim." Bir parça allık yanaklarını renklendiriyor. "Bu... bu gerçekten güzeldi

senin." Yutkunuyor. "Ama fiziksel olarak hasta değildim. Daha çok bir zihinsel sağlık gününe ihtiyacım var gibiydi."

"Neler oluyor?" Aklımın bir köşesinde bir fikir gıdıklanıyor. "Diğer başvuru sahibi mi?"

"Evet, aslında."

Ona sempatik bir gülümseme sunuyorum. "Geçen gün söylediklerimde gerçekten ciddiydim. O iyi bir seçenek." Hafifçe irkildi. "Ama senden daha *iyi* değil. Keşke bu konuda endişelenmene gerek olmasaydı."

Millie yanağının içini ısırarak başını sallıyor. "Ama bu konuda endişelenmem gerekiyor." Kaşlarım birbirine çarpıyor ama o devam ediyor. "Sana karşı dürüst olabilir miyim?"

"Her zaman."

"Mülakat panelindeki hiç kimseye bir şey söylemeyeceğinize söz vermelisiniz."

Mide bulandırıcı belirsizlik midemi dolduruyor. "Tamam. Söz veriyorum."

Omuzları çöküyor, sanki dünyanın yükü omuzlarına binmiş gibi kamburlaşıyor. "Diğer aday... o benim eski erkek arkadaşım."

karışırken dudaklarım aralanıyor. Hayır. Bu doğru değil.

Bir hata olmalı.

Diğer başvuru sahibi oldukça iyi bir adamdı. Profesyonel ve kibardı. Sharon'ın kolyesine iltifat bile etti.

Millie kusmak istiyormuş gibi görünüyor. Benim Millie'min solgun bir kabuğu gibi.

O iyi değil.

Göğsüm sıkışıyor ve kaşlarımın arasındaki kırıksıklık baş ağrısı noktasına kadar derinleşiyor. O röportajda tanıştığım kişiyle Millie'nin eski sevgilisi olduğunu bildiğim kişiyi uzlaştırmak için elimden geleni yapıyorum. Ama ikisi kafamda birbirine karışmıyor. Hayal edemiyorum.

"Ne oldu?"

İçimden bir ses, cevabı o söylemeden önce bildiğimi söylüyor, çünkü acısı gözlerine çok net bir şekilde kazınmış.

"Pazartesi günü, tanıdığım Kyle olarak geldi. Korkunçtu ve o gittikten sonra yerde panik atak geçirdim." Tüm durumu olduğundan daha az göstermeye çalışıyormuş gibi bir kahkaha atıyor.

"Siktir. İyi misin?" Masanın etrafından dolaşıp sandalyesinin yanına diz çöktüğümde görüşümü kırmızıya boyuyor.

Ben de aynı binadaydım ve hiçbir fikrim yoktu ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

"O sırada değildim. Pazartesi günü ayrıldım, dün de hasta olduğumu söyledim." Derin bir nefes alıyor. "Ve bugün röportajda tasvir ettiğini hayal ettiğim gibiydi. Herkese gösterdiği versiyonu. Sizi işe yaramaz bir araba almaya ikna etmeye çalışan en kötü ikinci el araba satıcısı gibi."

Lanet olası piç. Yalancı, çıkarıcı pislilik. Onun iyi bir aday olduğunu düşündüğüme inanamıyorum. Burada çalışabileceğini düşündürecek kadar iyi bir insan olduğunu düşündüğüme inanamıyorum.

Millie'ye kıyasla kesinlikle değersiz. "Sharon'a söylemeliyiz," diyorum.

Aklımda hiç şüphe yok. Sorgusuz sualsiz Millie'nin tarafındayım.

Vücudu geriliyor. "Hayır."

"Nasıl yapmayalım? Onun ne tür insan olduğunu bilmiyor."

Oturduğu yerden sıçırıyor ve başını sallıyor. "Karışmak istemiyorum, senin de karışmanı istemiyorum."

Ayağa kalkıyorum. "Ama Sharon bilmek isteyecektir. Böyle birinin müzede çalışmasını istemez."

Millie ellerini saçlarının arasına sokar ve köklerini çekiştirir. "Bunu hak etmek istiyorum, adil ve dürüstçe."

"Bunu hak edeceksin. Ama Sharon'ın bunu hesaba katmak isteyeceğini düşünmüyor musun?" Ona doğru yürüyorum ama o geri çekiliyor.

"Hayır. Ona söylemene izin vermeyeceğim."

"İnsanları kendisinin iyi bir insan olduğuna inandırmak için kandırması ve manipüle etmesi etik değil."

Bunu duymazdan gelerek müzenin ön tarafına bakan pencereye doğru yürür. Parmaklarını cama dokunduruyor ve iç geçiriyor. "Eğer işi o alırsa, istifa ederim."

Elimi yüzümde gezdiriyorum ve iç çekiyorum. "Bunu hak etmiyorsun. Ona isimsiz olarak söyleyebilirim. Kapısının altına bir not falan bırakabilirim."

Bana dönüyor ve dimdik duruyor, yüzü sert. "Hayır. O işi hak etmek istiyorum. Doğru kişi olduğum için seçilmek istiyorum. Sharon'a koşup yapmayacağım. İşimi doğru şekilde kazanmalıyım. Uyuyarak zirveye çıktığım için değil, beni küçük düşürdüğü için bir başkasına ispiyonladığım için de değil."

Tanrım, onu öpmek istiyorum. Bu inatçılığını öpüp atmak istiyorum ama anlıyorum. Benim var. Doğru kişi olduğunu bilmeye ihtiyacı var.

ve belki de işi alabileceğini bilmek her şeyi mahvedecekti.

Yüzümde hüzünlü bir gülümseme beliriyor. "İnanılmaz derecede güçlüsün."

Ona doğru bir adım atıyorum ve o da elimi elinin etrafına saracak kadar yaklaşmama izin veriyor. Bana baktığında gözleri yaşlarla doluydu, göğsümdeki acı o kadar sıkıydı ki nefes alamıyordum. "Benim olmasını istiyorum çünkü ben ondan iyiyim."

Elimi çenesine doğru uzatıyorum, parmak uçlarım kulaklarının yanındaki saç tutamlarına ulaşıyor. "Zaten öylesin, iş olmasa bile."

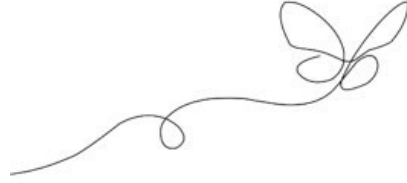
"Beni ondan korumak istediğini biliyorum ve keşke yapabilsen." Avucuma doğru eğiliyor, gözünden süzülen bir damla yaş tenime çarpıyor. "Ama bunu yapabilirim."

"Tamam. Bir şey söylemeyeceğim." Onu kendime doğru çekiyorum, kollarımız birbirine dolanıyor ve yanağım başına yaslanıyor.

Omuzları birkaç kez kasılıyor ve sonunda sakinleşiyor. Derin bir iç çekiyor ve gözyaşları kuruyana kadar en sevdiğim kucaklaşmada öylece kalıyoruz.

"Çorba tarifi için babamı aradığına inanamıyorum," diye fısıldıyor göğsüme doğru.

"düşündüğüne inanamıyorum."

Bilgisayar ekranıma uzun süre bakmaktan gözlerim şaşış oldu, röportajımda bahsetmek istediğim bazı noktaları yazmaya çalışıyorum. Odaklanmam gerekiyor ama şu anda Kyle'ın kelebek vivaryumunda yaptığı turu düşünmemeye çalışmakla meşgulüm.

Üniversitede ve son işinde suda yaşayan böceklere odaklanmıştı, bu yüzden tutkusunun ne zaman polen taşıyıcılara ve müze eğitime yöneldiğinden emin değilim.

Beni kontrol etmek için yeni bir yol ararken bu şekilde sallanmaya başladığından şüpheleniyorum.

Son iki iş günü berbat geçti. Kyle işi alırsa yeni bir iş arayacağımı teyit etmekten başka bir şey yapmadılar. Tanık olduğum her etkileşimde dişlerinin arasından yalan söyledi. Odaya her girdiğinde kaçtım ve bundan hiç utanç duymadım.

Anılar zamanla körelmişti ama şimdi onun yanında olmak kenarlarını keskinleştirdi. Beni nasıl taciz ettiğini ve sözlerinin altında nasıl ezildiğimi her ayrıntısıyla hatırlayabiliyorum.

Bu hafta dik durmak için yoğun bir çaba sarf ettim. Geçmişteki benliğime geri dönmek yerine nefes almaya, hareket etmeye ve düşünmeye devam etmek. Neyse ki Micah bir tampon oldu. Eğer ona yakın durursam, şu an olduğu gibi, Kyle bir bok parçası gibi davranamaz. Micah buradayken, Kyle manipölör yüzünü takınıyor. Dünyaya yalan söyleyen yüzünü.

Micah'nın bunun bir oyun olduğunu bildiğinin farkında değildir.

Şeytandan bahset. Kyle'ın sinir bozucu yüzü bakışlarımı kapı aralığına çekiyor. Tıpkı beş gün önce olduğu gibi içeri girdiğinde gözlerimi tekrar bilgisayarıma çeviriyorum.

Kyle yanıma gelip kalçalarını koltuğumun hemen yanındaki masama yaslarken ben ekrana odaklanmaya devam ediyorum. Ayaklarını önüne doğru uzatıyor ve bakışlarını yakıcı bir lazer gibi yüzümde hissediyorum.

Bakmadan homurdandım, "Masamdan kalk."

Burnundan küçük bir kahkaha atıyor. "Patronunla böyle mi konuşuyorsun?"

Bakışlarımı bilgisayar ekranımdan çekip onun küçük gözleriyle buluşuyorum. "Sen benim patronum *değilsin*."

Dudakları kıvrıldı. "*Henüz*, Millie. Henüz anahtar kelime."

"Gitmeye hazır mısınız?" Micah , yüksek sesi Kyle ve benim aramdaki gerginliği kırıyor.

Döndüğümde Kyle'dan neredeyse bir baş daha uzun olan Micah'nın ona doğru geldiğini görüyorum.

Gözleri sert, sanki Kyle'a başka bir şey söylemesi için meydan okuyor.

Kyle tüm bunları gülünç bulmuş gibi homurdanıyor ve Micah bir adım daha yaklaşırken burun delikleri alevleniyor. Hepimiz donmuş bir halde bundan sonra olabilecekleri beklerken hava yoğun ve ağır.

Kyle başka bir şey söylemeden masamdan kalktı. Geçerken Micah'nın omzuna çarptı ve masa sandalyesine düştü.

Micah'nın yüzündeki bu ifadeyi daha önce hiç görmemiştim. Normalde olduğu o nazik dev gitmiş. Bu versiyonu tehditkâr ve savaşımaya hazır.

"Hey," diye fısıldadım. "O buna değmez." Micah'nın gözleri benimkilerle buluştu. "Ama sen ."

Titrek bir nefes alıyorum, bu sözler ruhumu onun bilebileceğinden çok daha fazla sakinleştiriyor. Ayağa kalkarken dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum. "Hadi gidelim."

Yüz hatlarını düzeltiyor, parmaklarını benimkilerin etrafında gevşetiyor ve günün geri kalanında ofisten kaçıyoruz.

Eloise gökyüzüne doğru sallanırken "Daha yükseğe," diye ciyaklıyor. Bana doğru sürüklendiğinde, itişime biraz daha güç katıyorum ve o da birkaç santim daha yükseliyor.

Finn biraz yalnız kalabilsin diye bir süre kızlarla kalacağım. Onu ikna etmem gerekti ama sonunda vazgeçmeyeceğimi anladı. Sonunda üzerinde daracık bir bisiklet forması ve şortla merdivenlerden indi, ona bakmamak mümkün değildi. Sonra bisikletini garajdaki kancalarından indirdi ve sürmek için tozunu aldı.

Kızlar yine ev yapımı pizza için yalvardılar, bu yüzden Finn gittikten sonra üçümüz birlikte pizza yaptık. Bir hafta boyunca kızları ve Finn'i iş dışında görmedikten sonra onlarla geçirdiğim bu zamanı çok seviyorum. Bu öğleden sonra Kyle ve Micah ile yaşadığım gergin an hala aklımın bir köşesinde duruyor ama bu tatlı kızlar beni işimin stresiyle boğuşmaktan alıkoyan mutlu bir dikkat dağıtıcı olma özelliğine sahipler.

"Pepper kabuğumun kalanını alabilir mi?" Avery yanımdaki çimlerde oturduğu yerden soruyor.

Bu gece için Pepper'ı yanımda getirdim ve üçümüz de onun burada olmasından çok memnunuz.

Eloise'i tekrar iterken ona "Bu muhtemelen iyi bir fikir değil," diyorum. "O kadar peyniri daha önce bıraktığımızda yeterince ödül aldı."

Avery anlayışla başını sallar ve kendisi bitirir.

"Artık ıkmayı bırakabilirsin," diye inliyor Eloise. "Beni salıncak tutuyor. Araba tutmuş gibi hissediyorum."

Salıncağı kalçalarına yakın bir yerden tutup onu yavaşlatarak durduruyorum. Salıncaktan iniyor ve kız kardeşinin yanında yere düşüyor.

"Anlıyorum. Bazen beni de araba tutuyor." Kızların yanındaki çimlere oturuyorum ve bacaklarımı düz bir şekilde uzatıyorum. "Uzanmak yardımcı olabilir," diyorum Eloise'e, uyluğumu okşayarak.

Dönüp başını bacağıma koyuyor ve kolumu kendine doğru çekiyor. "Ev hasreti de böyle mi hissettiriyor?"

Başımı yana eğiyorum ve bana bakarken koyu renk kirpiklerinin kalkışını izliyorum. "Genellikle sıra hasreti, üzgün ve bir şeyleri özlediyormuşsun gibi hissettirir."

Eloise karnının üzerinde parmaklarımla oynuyor. "Evini özleyiyor musun?"

Başımı salladım. "Kesinlikle."

Avery diğer uyluğuma geliyor ve başını El'inin yanına koyuyor, vücutları benimkine dik olarak uzanıyor. Kolumu Avery'nin bedeninin üzerine koyarak Eloise'inkiyle eşleştiriyorum ve serin akşam havasını içimize çekiyoruz.

Avery'nin göğsü derin bir nefesle kalkıyor ve fısıldıyor: "Bazen annemi gerçekten özlediğimde anne hastası oluyorum."

Bir şey göğsüme girip tüm kalbimi sıkıştırıyor ve bunun acısıyla nefes alamıyorum.

"Ben de," diye mırıldanıyor Eloise.

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ve nefes almaya çalışırken ortaya çıkmak isteyen hıçkırığı kontrol etmek için çalışmam gerekiyor. Bunun ne kadar acı verdiğini anlatmak istemiyorum, çünkü onlar için katlanarak daha kötü olduğunu biliyorum.

Bu haftayı işimin yasını tutarak ve eski erkek arkadaşımınla karşılaşmaktan korkarak geçirdim. Ama bu kızlar çok daha kötü şeyler yaşadı. Benimki gibi sorunlar onlarınkinin yanında önemsiz kalıyor.

Avery yatıştırıcı bir hareketle parmaklarını ön kolumda gezdiriyor.

Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Doğru ya da yanlış şeyleri bilmiyorum. Tamamen hazırlıksızım. Kimse bana bu tür bir durum için koçluk yapmadı ve Google'da hiç araştırmadığım için hayal kırıklığına uğradım. Doğru kelimeleri nasıl bulabilirim?

"Birini özlemek acı veriyor, değil ?" Fısıldıyorum.

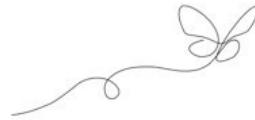
Kalçalarımın doğru başlarını sallıyorlar. Pepper birkaç adım ötedeki yerinden kalkıyor ve iç çekerek kendini Avery'nin kalçasına bırakıyor.

"Finn Amca'nın annesini hasta ettiğini düşünüyor musun?" Eloise sorar.

"Özlediğini biliyorum. Annenizi her gün özlüyor. Ama sizi görebildiği için çok mutlu, çünkü siz ikiniz annenizin bir parçasısınız."

"Onun gibi güldüğümüzü söylüyor," diyor Avery küçük bir gülümsemeyle. "Ve saçlarının benimkiler gibi olduğunu söylüyor," diye ekliyor Eloise.

Seslerindeki acıyı dinlerken göğsümdeki sızı daha da artıyor. "Bu da onu her zaman ikiniz aracılığıyla hatırlayacağımız anlamına geliyor," diyorum, kafamda bir fikir kıvılcımlanırken bir elimi yanaklarında gezdiriyorum.

Finn'in "merhaba" sesi garaj kapısından evin içinde yankılanıyor. Mutfığa girip tezgahın üzerine birkaç şey bırakıyor. Sonra da

oturma odasının girişinde kırmızı yanakları, dağınık saçları ve tenini kaplayan terle belirir.

Sehpanın üzerine yayılmış el işi malzemelerimize bakıyor ve kocaman gülümsüyor. "Hepiniz ne yapıyorsunuz?"

"Annem için kart hazırlıyoruz," diyor Avery, kendisinininkini görmesi için havaya kaldırarak.

Büyükbabam öldüğünde ben de onların yaşlarındaydım ve kederimizle başa çıkmanın bir yolu olarak ona mektuplar yazmıştık. Finn'in de benim onlarla benzer bir şey yapmamı sorun etmeyeceğini umuyorum.

Kartını tararken yüzünü yakından izliyorum. Ağzının kenarları üzgün bir kaş çatmayla seğiriyor ve birkaç kez göz kırpmıyor. "Bayıldım," diye fısıldıyor.

"Millie de bir tane yapıyor," diye ekliyor Eloise.

Bize küçük bir sırtış attı ve umarım rahatsız etmiyordumdur ama dışarıda kızlarla yaptığım konuşmadan sonra kendi notumu yazmak için cesaretlendim. Clara'nın kızlarının hayatlarının küçük bir parçası haline geliyorum ve onların benim için ne kadar özel olduklarını bilmesini istiyorum.

Finn, Avery'nin kartını ona geri verir ve başının üstünden öper. Eloise'e doğru yürüyor ve aynısını yapıyor. Sonra arkama çömeliyor ve kollarını omuzlarıma dolayarak yanağımı öpüyor.

"Teşekkür ederim," diye nefes alıyor.

"Sence Finn Amca yakışıklı mı?" Finn duş alabilsin diye diş fırçalama zamanına nezaret ederken Avery ağzının kenarlarından diş macunu akıtarak soruyor.

"Çok yakışıklı." Başımı sallıyorum, saçlarını sırtından aşağıya doğru düzeltiyorum.

Diş macununu lavaboya tükürüyor ve ağzını çalkalıyor. "Ben de öyle düşünüyorum. Yatıya mı kalacaksın?"

Bir kahkaha attım. Bu kızlar ilişki sorularını nereden buluyorlar? Daha iyisini bilmesem, annemin onlara cevaplarını istediği şeyleri hazırladığını düşünürdüm.

"Bunu yapmam senin için sorun olur mu?"

"Evet. Burada olman hoşuma gidiyor. Finn Amca hep gülümsüyor."

Bu gülümsemeyi son zamanlarda çok sık görüyorum ve hatırladıkça kendi dudaklarım da sırtıyor.

Avery taburesinden iniyor ve beni yatak odasına götürüyor. Eloise'in yanındaki yorganın altına giriyor ve ben de Finn'in gelmesini beklerken yatağın kenarına oturuyorum.

Birkaç dakika sonra, adaçayı sabununun kokusunu odunsu bir esinti gibi havada taşıyarak odaya girer. Yatağın yanında diz çöküyor, nemli saçları alnından sarkıyor.

"Teşekkürler." demeden önce hızlı bir öpücük kondururken yanağım dudaklarının altında ısınıyor. Bir dakika içinde aşağıda olacağım."

Finn kızları uyuturken, bu ev benimmiş gibi alt katta dolaşıyorum, Pepper'ın sessiz patileri arkamda yürüyor ve beni takip ediyor. Buzdolabından bir maden suyu alıyorum, kızların bu akşam oynadığı masa oyununu alıyorum ve tüm el işi malzemelerini kutuya geri koyuyorum.

Kızlar notlarını aldılar ve sonra hepimiz bunları birbirimizle paylaştık. Eloise en sevdiği anılarından birinin, havuzda Clara'nın kollarına atlama alıştırması yaptığı anın resmini çizmişti. Avery ise Clara'nın hastane yatağında ona kitap okuduğu bir resim çizmişti. Hikâyelerini dinlemek acı vericiydi ama onlar gülümsüyordu, ben de kendi gözyaşlarımı zorla akıttım.

Evin içindeki yolum beni Finn'in çalışma odasına götürüyor. Kitaplarını karıştırmak ve suçlu zevk zulasını bulmak için can atıyordum. Eminim orada saklamaya çalıştığı bir şeyler vardır.

Finn aşağı indiğinde, üç rafı bitirmiştım ve onunla dalga geçecek hiçbir şeyim yoktu.

"Eşyalarımı mı karıştırıyorsun?" Ellerini gömleğimin altından geçirip belime doladı.

"Evet. Cephane arıyorum. Gizli canavar aşklarınız gibi bir şey."

Dudakları nabız noktamın üzerinde geziniyor. "Hmm," diye mırıldanıyor tenime karşı. "Henüz bunlardan hiçbirine sahip değilim, ama ilgilendiğin bir şeyse, bunun için yer açabilirim."

Başımı göğsüne yaslıyorum ve tavana boyanmış minik yıldızları tarıyorum. "Ne kadar boş alanın var?"

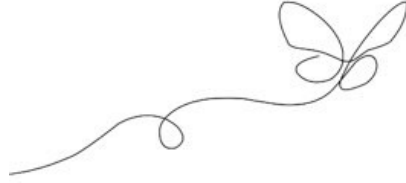
"Senin için her şeye yer açabilirim. Her şeye" diyor, sesi birden ciddileşiyor, sanki bir raf dolusu kitaptan çok daha fazlasını ifade ediyor.

Dönüyorum ve kollarımı boynuna dolamak için ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum. "Bu sözler, çorba, istemeden yaptığın tüm o tatlı şeyler... Hepsi beni eritiyor."

Finn'in elleri popomu kavırıyor ve bacaklarım beline dolanana kadar kaldırıyor. "Mükemmel. Benim için sıcak ve erimiş olmanı istiyorum." Sanki bütün hafta özlemiş gibi memnun bir iç çekişle dudaklarımı öpüyor. "Hadi yatağa gidelim," diye fısıldıyor dudaklarıma.

"Sence kızlar burada kalmamı gerçekten istiyorlar mı?"

Çeneme ve yanağıma öpücükler bırakıyor ve ağzından bir zevk mırıltısı dökülüyor. "Bu kızlar şimdiden bir düğün ve bebek planlıyorlar. Bence yatıya kalmaya da varlar." Boynuma karşı kıkırdıyor. "Şimdi. Git yatağıma gir."

T aylor Swift telefonum çaldığında sessizliğı aniden bozuyor. Finn'in görüntüsü ekranımda belirirken sesi yeni başlangıçlarla ilgili şarkı sözleriyle odamı dolduruyor. Birkaç gün önce Pepper'la birlikte arka bahçesinde çimlerin üzerinde uzanırken çekilmiş bir fotoğrafı.

Geçen hafta işte olmadığım zamanlarda zamanımın çoğunu Finn ve kızlarla oyun oynayarak, parka giderek ve birlikte yemek yaparak geçirdim. Beynimin neredeyse tamamını kapladılar, Kyle'ın geçen haftaki kötü varlığını ve yarınki mülakatımın düşüncelerini aklımın en gerisine ittiler.

Ama yarın istediğimden daha çabuk geliyor ve buna hazır olup olmadığımı bilmiyorum.

Aramayı cevaplamak için kaydırıyorum. "İyi akşamlar." "Kızım nasıl?" Finn soruyor, sesinde bir gülümseme var.

Tanrım, bana kızım demesine bayılıyorum. Yetişkin bir kadını ve belalı bir feministim, ama nedense bu sevgi ifadesi beni mutluluktan aptal gibi hissettiriyor.

Dürüstçe söylüyorum, "Yorgun, endişeli ve gerçekten çok üzgünüm
-"

"Millie kötü bir söz söyledi." Eloise telefonda nefes nefese kalır. Finn suçlulukla, "Hoparlörde olduğunu söylemeyi unuttum," diyor. Yüzümü ellerime gömdüm. "Üzgünüm kızlar."

" değil. Finn Amca'nın bu kelimeyi söylediğini duyduk," diyor Avery

Biz.

"Evet, var ama çocuklar yine de söylememeli, değil mi?" Finn kızlara gülerek soruyor. Kızlar onaylarcasına mırıldanır ve Finn devam eder. "Yarın size iyi şanslar dilemek istedik."

"Evet," diyor Avery. "Harika olacaksın."

"Müzedeki en iyi insan sensin," diye tezahürat yapan Eloise, kulaklığı gürültülü kahkahasıyla dolduruyor.

"Hey," diye şakacı bir şekilde tersliyor Finn. "Peki ya ben?"

Kızlar kontrolsüzce kıkırdıyor ve garip bir nedenden dolayı gözlerim doluyor.

"Sizler en iyisisiniz" derken sesim titriyor.

Telefonun diğer tarafındaki gürültü sakinleşir. "Onu ağlattık mı?" Avery soruyor.

"Hayır, hiç üzgün değilim," diyorum onlara. "Bunlar mutluluk gözyaşları çünkü siz beni çok özel hissettirdiniz."

"Ohhh," diyor Avery.

Burnumu çekiyorum ve "Görüşmemden sonra birlikte kutlama yapabilir miyiz?" diye sorarken sesimi eşit çıkarmaya çalışıyorum.

Finn inliyor. "Keşke. Yarın akşam ailemle yemeğimiz var."

"Gelmemi ister misin? Korumaya mı ihtiyacın var?" Görüşmemden sonra dikkatimi dağıtacak bir şeyler planlamaya çalışarak soruyorum.

Bir kahkaha attı. "Daha çok Millie'me ihtiyacım var gibi."

Millie'm deyişiyle *kollarıma* ve *bacaklarıma* sıcak ve rahat bir his yayılıyor.

"Tamam. Orada olacağım." Kendimi tutamadan vücudumu bir esneme kaplıyor. "Aradığınız için teşekkürler çocuklar."

Avery telefonda "Seni seviyoruz Millie," diyor ve kalbim küt atıyor. Bunu bana daha önce hiç söylememişlerdi ve kollarım onlara sarılmak için ağrıyor.

"Ben de sizi seviyorum çocuklar." *de*.

Dudaklarımdan çıkar çıkmaz bu sözlerin doğru olduğunu anlıyorum.

Kyle'a hiç aşık olmadım. Kendimi mutlu etmek için ona *ihtiyacım varmış* gibi hissediyordum, sanki onsuz hayatımın nasıl olacağından korkuyordum. Kendimi o kadar kötü hissediyordum ki kendimi iyi hissetmek için ona ihtiyacım vardı.

Ondan uzak olmanın netliğini yaşadığımda, bunun aşk gibi hissettirmediğini fark ettim. Bir tuzak gibi hissettirdi.

Ama ben Kyle'in bıraktığı çorak toprağı aldım, çorak toprak ve güneş ışığı yok, ve ona baktım. Onu suladım. Tohumlar ektim. Kendimi yeniden büyütmek için çalıştım.

Sonra Finn geldi ve ilerlemeyi teşvik etti. Işığımı güçlendirdi ve o ve kızlar bol miktarda yeni iek, parlak renkler ve tatlı kokular getirdi.

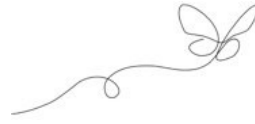
İşte aşk böyle bir şey. Benim kendi başıma ayakta durabildiğim ve onun da beni bu konuda cesaretlendirdiğı karşılıklı saygı. Birbirimiz olmadan da iyi olduğumuzu ama birbirimizle milyonlarca kez daha iyi *olduğumuzu* hissetmektir. Bir başkasıyla birlikte iek açıp gelişmek ve yanınızdaki kişiyi önemsemek çünkü onun çiçeklerinin büyüdüğünü görmek dünyanızı daha da olağanüstü kılıyor.

"Dondurma alabilir miyiz?" Eloise sessiz gerginliğı dağıtmak ve hepimizi güldürmek için soruyor.

"Dondurmanızın tadını çıkarın," diyorum onlara. "İyi geceler, Millie. Yarın görüşürüz," diye söz veriyor Finn.

Aramayı sonlandırırken omuzlarım öküyor. Şu anda onların evinde olmak istiyorum. Yarını düşünmek yerine kızlarla birlikte gülmek ve onların tatlı masumiyetlerini içime çekmek istiyorum. Derin, sakın nefesleri beni uyutmadan önce Finn'in vücudunun beni yormasına izin vermek istiyorum.

Ama yatmaya hazırlanırken Kyle'la ilgili düşünceler aklımın bir köşesinde alevleniyor. İşi alırsa ne yapacağıma dair endişelerim ve işi kendim alacak kadar iyi olmadığıma dair korkularım uykuya dalmaya çalışırken dönüp duruyor.

Oaks Halkı

Bugün iyi şanslar Mills. Ne olsun, seninle delicesine gurur duyuyoruz

Teşekkürler, Tess. Neden sabahın 5:06'sında ayaktasın

Fern Nehri Kadın Yürüyüş Kulübü ile yürüyüş. Dağların üzerinden doğan güneşin güzel fotoğraflarını çekmeyi umuyoruz

Bu kadar erken grup mesajı göndermek çok kaba. Yasadışı olmalı. Bu konuda yerel temsilcimi arayacağım

Ama aynı zamanda, bugün harika olacaksın, Millie. Sen benim en sevdiğim kardeşimsin
Şimdi kim kaba? Zaten kalkmak üzere olduğunu biliyorsun. Gömleksiz Theo'nun sabah koşusunu kaçırmak istemezsin

Anne: Kızlar, artık yetişkinsiniz. Kibar olun

Anne: Millie, o mülakatçılara ne kadar harika olduğunu göster. Seninle gurur duyuyoruz

Baba: Öyleyiz. Küçük bir kızken seni oraya getirdiğimi ve yüzündeki heyecanı gördüğümü hâlâ hatırlıyorum. Sen orası için yaratılmışsın ve sana sahip oldukları için çok şanslılar. Bizi sonra ara

Bu sabah dörtte uyanıp bir daha uyuyamadığımdan beri çok gerginim. Bu süreyi mülakatıma hazırlanmak için kullandığımı söylemek isterdim ama kullanmadım. Bütün gece ve bu sabah Kyle'ın sinir bozucu bir şekilde kendini beğenmiş yüzünün görüntüsü zihnimde dönüp dururken, başka hiçbir şeye konsantre olamadım.

Bu yüzden tüm endişeli enerjimi mükemmel kıyafeti giymek için harcadım - bir çift dar pantolon, küçük çiçek detayları olan parlak beyaz bir bluz ve mülakatta düşecek kadar yüksek olmadan bana otorite sağlayacak kadar uzun bir çift topuklu ayakkabı.

Mutfağa girdiğimde Lena'nın saçları her yöne savrulmuş, pijamalarıyla bir fincana kahve dolduruyordu.

"Patron kaltak enerjisi," diye mırıldanıyor bana bakarken, görüldüğünden çok daha uyanık görünmeye çalışıyor.

"Uykucu kaltak enerjisi." Elimi ona doğru sallayarak gülüyorum.

"Yedi cüce arasında kendimi en çok Uykucu olarak tanımlıyorum. Belki bu sabah Huysuz." Bir yudum almadan önce kahvesine ters ters bakıyor. "Yine de bu toparlanmama yardımcı olacak. Biraz ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Sanırım bugün Maggie'ye ihtiyacım var." Çantamı aldım ve kollarımı ona doğru uzattım.

Lena elindeki bardağı tezgâhın üzerine bırakıyor ve beni rahatlatıcı bir şekilde kucaklıyor. "Harika görünüyorsun, kıyafetin mükemmel ve kışın da harika." Yüzümü ellerinin arasına almadan önce vurgulamak için şaplak atıyor. "Kim olduğunu unutma. Sen Millie Oaks'sın ve bu işi hak ediyorsun. Sen kozasından çıkmış, göz kamaştırıcı ve uçmaya hazır, belalı bir kelebeksin."

Maggie'nin yerindeki sıraya girerken ellerim sinirden titriyor. Espresso makinesinin arkasından beni fark ediyor ve tezgâhın arkasından bir çanta çıkararak teslim alma alanına doğru el sallıyor.

"Bu sabah tam açtığımızda Finn aradı," diyor ısıltılı bir sırıtışla. "Bugünün önemli bir gün olduğunu ve bunu senin için özel yapmamız gerektiğini söyledi." Pasta poşetini bana doğru uzatıyor.

İçine bakmak için paketin üst kısmını açarken dudaklarım aralanıyor. Altın sarısı bademli kruvasan ellerimde hâlâ sıcak.

Maggie espresso makinesinin başındaki baristadanAmericano'mu alıyor. "Ayrıca buna ihtiyacın olabileceğini söyledi." Mutfak kapısından bir önlük çekip tezgahın üzerinden bana uzatıyor. "Ben de diyorum ki yemek yerken buna ihtiyacın var, böylece o muhteşem kıyafetini mahvetmezsin."

Maggie'ye bolca teşekkür ettikten sonra boş bir masaya gidip . Önlüğü çekerken midem kıpır kıpır oluyor. Finn'in bu sabah aramak için onca zahmete katlandığı düşüncesi çok tatlı ama bunu hak ettiğimden pek emin değilim.

Ama bu, görüşmemle ilgili düşüncelerimin yerini almaya yetiyor. Bunun yerine, kahvaltımın tadını çıkarırken kendimi Finn ve kızları düşünmeye zorluyorum ve her an kapıdan içeri girip bana katılmalarını diliyorum.

Kruvasan ve kahvem bittikten sonra önlüğü Maggie'ye geri veriyorum, üstüm başım kırıntı olmadığı için son derece minnettarım. Kulağıma bir çift kulaklık takarak, çenemi dik tutarak ofisime doğru yürüyorum ve Lizzo'nun motivasyon şarkı sözlerini içime çekiyorum.

İçeri girdiğimde Micah beni masasından selamlıyor. "Günaydın. Bugün entomoloji bölümü müdürü gibi görünüyorsun," diye gülümsüyor.

"Peki, teşekkür ederim." Kulaklığımı çantama bırakıyorum ve gözlerim masamdaki bir buket çiçeğe ve paketlenmiş bir pakete takılıyor.

Micah'ya bakıyorum ve o da omuz silkiyor. "Ben geldiğimde buradaydılar."

Mor, pembe, sarı ve mavinin küçük, narin çiçekleri bir kır çiçeği tarlasından yeni koparılmış gibi görünüyor. Öne doğru eğilip gözlerimi kapatarak yumuşak, tatlı kokularını içime çekiyorum ve beni büyüdüğüm, kır çiçeği tohumları saçtığım ve çiçeklerin arasında koştüğüm tarlalara götürmesine izin veriyorum.

Gözlerimi açtığımda, küçük bir zarf ve iki parça kâğıtla karşılaşıyorum.

Altında Eloise'in adı ve her renk ve şekilde böceklerle çevrili Ariel kırmızısı saçlı bir kadın olan ilk resmi çıkarıyorum. Bazıları mükemmele yakın yorumlanmış, bazılarında ise onları daha çok canavara benzeten belirgin bir yaratıcı lisans var ve bu da gülümsememin gücüyle gözlerimin kısılmasına neden oluyor. İkinci fotoğrafı elime aldığımda, o da Avery'den. Aynı kızıl saçlara sahip bir kadın, siyah saçlı ve gözlüklü bir adamın elini tutuyor ve her iki yanında küçük birer kız çocuğu var. Her birinin başının üstünü minik, pembe kalpler süslüyor.

Akmayan gözyaşlarımla görüşüm bulanıklaşıyor ve titremelerini engellemek için dudaklarımı ısırıyorum. Gözlerim o kadar çok yaşla dolmadan önce mektubu okumalıyım ki göremeyeyim.

Zarfı hafifçe açıyorum ve içinden küçük bir galaksi kırtasiye malzemesi çıkarıyorum.

Sevgili Millie,
Ofisinde iki eksik parça vardı. Umarım
beğenirsin.
Seninle çok gurur duyuyorum.
Görüşmeden çıktığında orada bekliyor
olacağım.
Astronomik olarak senin,
Finn

Masama koymadan önce parmaklarımı "astronomik olarak senin" yazdığı yerin üzerinde gezdiriyorum, cildimden kan dolaşıma sızdığını hissediyorum.

Kahverengi kâğıda sarılı dikdörtgen paketi elime aldığımda ellerim titriyor. Parmaklarımı açıklıktan geçiriyorum ve bandı açıyorum. Kağıdı çekip çıkardığımda, biri diğerinin içine oturacak kadar küçük iki çerçeve ortaya çıkıyor.

Ben ve kızların küçük çerçeveli resmini tararken nefesim kesiliyor. Finn bu fotoğrafı birkaç gün önce parka yürürken arkamızdan olmalı; Avery ve

Eloise iki yanımda, ellerimi tutuyorlar. Vücudumu sabit tutmak için kalçalarımı masama bastırmak zorunda kalıyorum.

Micah bana doğru yürüyor ve sessiz bir destek gösterisi olarak sağlam, sıcak avucunu kürek kemiklerimin arasına yerleştiriyor. Kendime güven veren bir baş hareketiyle küçük çerçeveyi büyük çerçevenin içinden çıkarıp masamın üzerine koyuyorum ve ikinci çerçevedeki görüntüyü ortaya çıkarıyorum.

Keskin bir nefes alıyorum ve tablodaki detayları incelerken boştaki elimle ağızımı kapatıyorum.

Koyu mor bir gökyüzü galaksisi görkemli bir kelebeği çevreliyor. Daha çok Yıldızlı Gece Krakeri kelebeği olarak bilinen *Hamadryas laodamia*, gece gökyüzünü ve adını aldığı Vincent van Gogh tablosunu andıran beyaz benekli neredeyse siyah kanatlara sahiptir.

Köşedeki küçük, kıvrımlı LS'yi fark ettiğimde başım yavaşça sallanıyor - Lena'nın imzası.

Resmi artık göremeyene kadar gözyaşlarım gözlerimi dolduruyor. Yavaşça masamın üzerine koyuyorum ve Micah'nın büyük kolları beni sarıyor. Onun kucağında dönüyorum ve gözyaşlarımın göğsüne düşmesine izin veriyorum. Başımı kaldıracak kadar sakinleşene kadar sırtımı yavaşça, yatıştırıcı daireler çizerek ovuyor ve gözyaşlarımı yanaklarımdan siliyor.

"Rakuna benziyor muyum?" Burnumu çekiyorum.

Gözümün altındaki rimel parçasını silmeme yardım ederken kahve ve krem rengi gözleri eğlenceyle dans ediyor. "Hiç de değil," diyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Sen harikasin ve bu iş için tam olarak doğru kişisin. Şimdi git ve onları yakala, kaplan."

Micah masasına dönmeden önce bana son bir kez sıkıca sarılıyor. Derin bir nefes alıp büzdüğüm dudaklarımdan verirken, kızlarla çektiğimiz fotoğrafı bilgisayar monitörümün yanına koyuyor ve sulu bir gülümsemeyle yerine bakıyorum. Bu mükemmel.

Mlakatıma bir saat kaldı. Nemli yanaklarımı silmek, rimelimi tazelemek ve söylemek istediğim her Şeyi ezberlemek için beynimi zorlamak için bir saat. Kendime yüzyılın moral konuŖmasını yapmak için bir saat. Son birkaç aydır biriktirdiğim özgüvenin her zerresini toplamak ve bugünkü mülakata kanalize etmek için.

Kyle aldatıcı bir hırsa ve kurnaz bir kiŖiliđe sahip olabilir ama ben bu iŖ için bitmek bilmeyen bir tutkuya ve gerçek bir kalbe sahibim. Ve eğer sinirlerimi yeterince yatıŖtırabilirsem, bugün bunu gsterebileceğimi biliyorum.

Bu sabah Lena'nın sözlerini dŖnp omuzlarımı silkeliyorum, göğsümü kaldırıyorum ve görünmez kanatlarımı açıyorum.

Umaya hazırım.

Millie'nin röportajının köşesindeki bankta arkama yaslanırken derin bir nefes alıyorum, bacaklarım gerginlikten zıplıyor.

Bugün kalbim çok kötü durumda. Millie'yi kollarıma almak için yanıp tutuşuyor, ona dokunmak için can atıyor ve yaşıyor olabileceğini bildiğim sinirlerini yatıştırmak istiyordum. Son bir saattir burada beklemek berbattı. Birkaç dakika önce koridorda yürüyen zavallı kadını kaşlarımı çatarak korkuttuğumdan eminim.

Koridorda bir kapı kapanıyor ve topuklar bana doğru tıkırdıyor. Millie köşeyi döndüğünde yüzünde parlayan, kendinden emin bir gülümseme vardı ve beni gördüğünde daha da büyüdü.

Omuzlarım nihayet rahatlayabildi ve ayağa kalkıp kollarımı ona doladım ve yüzümü saçlarına gömdüm. "Harika görünüyorsun." Limon ve vanilyalı şampuanını içime çekerken gerginlik vücudumdan sızıyor.

"Teşekkür ederim." Kolları belimi sararken göğsüme doğru uzun bir nefes veriyor. "Bu sabahki her şey için teşekkür ederim."

Geri çekiliyorum ve ona hızlı bir öpücük veriyorum. " ederim. Nasıl oldu da Gitmek mi?"

"Bu konuda kendimi iyi hissediyorum. Herkes cevaplarıma iyi karşılık vermiş görünüyor,

Çok sohbet havasındaydı, bu yüzden başladığımızda biraz rahatlayabildim."

"Bu harika." Alnımı onunkine yaklaşıtıyorum ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

"Jamila panelde senin yerini aldı," diyor gülerek. "Ve diğer bazı insanlar gibi ters ters bakıp homurdanmadı." Parmağıyla göğsümü dürtüyor. "Aslında tüm zaman boyunca baş belası olmak yerine gülümsedi."

"Ama gelirken arabasına zarar verdin mi?" Merdivenlere doğru yürürken elini elime sararak alay ediyorum.

"Hayır, aslında. Sadece şu insanlarla karşılaşıyorum-"

Millie sahanlıkta irkilerek durur, boş gözleri merdivenlerden çıkan Kyle'ı hedef almıştır. Açık gri bir takım elbise giymiş ve kırmızı kravat takmış olan Kyle, merdivenleri soğuk gözlerini sürekli Millie'den ayırmıyordu.

Elini benimkinden çekmeden önce hafifçe titriyor.

Sahanlığa ulaştığında, bakışları sanki üzerine bastığı bir sakız parçasıymış gibi Millie'nin üzerinde geziniyor. "Sanırım sıra bende," diyor kaşlarını bize doğru kıvrarak.

Yüreğime acı saplandı. Onun oyununa geldim. Yıllarını sevdiğim kadını taciz ederek geçirmiş bir adamın hayatına geri dönmesine ve verdiği tüm emeği deşmesine izin verdim

Lanet olsun. Onu *seviyorum* ama yine de bunu ona ben yaptım.

Devam etmesini teşvik etmek için elimi Millie'nin beline koyduğumda derim öfkeyle titriyor ama o kıpırdamıyor. Omuzlarını geriye çekip çenesini kaldırarak omurgasını çelikleştiriyor gibi görünüyor.

Elimi sırtında daha yukarı kaydırıyorum ve Kyle'ın dikkati bana dönüyor. "Bu senin yeni oyuncağın mı?" Kolumun Millie'nin arkasında kaybolduğu yere bakarak karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "İkinci mülakatı böyle almış olmalısın. Sikerek mi girdin?"

Millie irkiliyor ve kulaklarımı bir çarpıntı dolduruyor. Sıcak adrenalin vücuduma hücum ediyor ve ellerim onun yüzündeki o kibirli sırıtışı yumruklama ihtiyacıyla titriyor.

Ama cevap vermek için öne çıktığımda, Millie benden önce davrandı. "Benimle konuşma." Sesi hiç duymadığım kadar ölümcüldü.

"ama, eğleniyordum." Kötü niyetli bir sırıtış dudaklarını büküyor.

Boğazımdan yırtıcı ve koruyucu bir hırıltı yükseliyor. "Onunla konuşma dedi."

Soğuk soğuk gülüyor. "Onun patronu olduğumda ne yaparım." Millie doğruldu ve ona doğru bir adım attı, kendini görmesini umduğum savaşı görünüyordu. "Yolumuzdan çekil, Kyle. Bu saçmalığa daha fazla katlanmayacağım." Parmağını onun göğsüne sokuyor,

ve bu onun dengesini kaybedip geri kaymasına yetiyor. Millie ondan adımı çalıyor ve tekrar onun alanına giriyor. "Müzemden çık."

İçinden uğursuz bir kahkaha yükseliyor, sesi merdivenlerden duyuluyor.

"Burası senin müzen mi?" Etrafına bakmak için başını eğiyor. "Bunu göreceğiz." "Hadi gidelim," diyorum, elimi beline koyup onu kendine doğru çekerek.

Ben. Merdivenlerden onun yanına inebilmek için ayaklarını kaydırırken nefesim kesiliyor.

"Masamı hazırlasan iyi olur," diye hırslıyor arkamızdan. En alt basamakta ayaklarını yere basıyor ve işkencecisiyle yüzleşmek için dönüyor.

Omuzlarını geri çeker ve sözlerini zehirle tükürür. "Seninle geçirdiğim her gün için pişmanlık duyuyorum ve seni düşünerek bir gün daha harcamayı reddediyorum."

Bununla birlikte dönüyor, elimi tutuyor ve müze girişine doğru yürüyor. Arabama ulaşana kadar adımlarını sabit ve çenesini yukarıda tutuyor.

Yolcu tarafına geçtiğinde, kapıyı arkasından çarpıyor ve koltuğun içinde sönüyor gibi görünüyor.

Arabaya bindiğimde çaresizlik hissiyle boğazım daralıyor. Koltuğumda dönüyorum ve kıpırdayan ellerini avuçlarımın içine alıyorum. "Millie-"

"Şu anda bunu yapamam," diye mırıldanıyor, gözleri ön camın dışındaki park etmiş arabalarda.

Başımı sallayıp arabayı çalıştırıyorum. "Tamam, öğle yemeği için kulağa ne hoş geliyor?" "Eve gitmek istiyorum," diyor robot gibi.

"Pekala, sanırım sana yapabileceğim bir şey var."

"Hayır. Benim evim." İçi boş, soğuk sesi tüylerimi diken ediyor.

"Millie," diye deniyorum.

"Finn." Sonunda gözlerimle buluşuyor ve gözleri düşmeye hazır yaşlarla dolu. "Süreci tamamlamama izin ver, sonra bu akşam için hazır olacağım."

Sessizce yanıma geliyor, pencereden dışarı bakıyor. Parmakları tırnaklarının etrafındaki deriyi karıştırıyor, ben de endişeli hareketini durdurmak için elimi onunkinin üzerine koyuyorum.

Ona sarılmak istiyorum. Ona, onun hiçbir şey, kendisinin ise her şey demek olduğunu hatırlatmak istiyorum.

Onu sevdiğimi söylemek istiyorum.

Ama kapısının önüne geldiğimizde göğsüm sıkışıyor. Beni içeri davet etmiyor ve ben ona veda öpücüğü veremedim kapıyı kapatıyor.

Evinin önünde oturup öğle yemeği siparişi ve kapıyı açacak kadar uyanık olmasını umuyorum. Ve sonra eve dönüyorum, Kyle'ı hayatına geri sokan insanlardan biri olduğumu hatırlayınca midem bulanıyor.

Oaks Halkı

Baba: Görüşmenin nasıl geçtiğini bize bildir, Mills. Merakla bekliyoruz

Baba: Burada olmamana rağmen annen senin için pasta yaptı

Anne: Gergin pişirme. Nasıl bilirsin

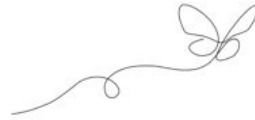
Fabes: Bu gece o pastadan kesinlikle faydalanacağım

Anne: Eva ve Theoyu davet ettim

Fabes: Boş ver. Meşgulüm

Orada olacağım. Belki Millie bizi FaceTime'dan arayıp nasıl geçtiğini anlatır

Fabes: Seni seviyoruz Mills! olduğunda bizi ara

Finn'in çağrısı beni derin uykumdan uyandırdı. Gözlerimi kırıştırarak açıyorum ve telefonumu elime alıyorum. Saat dört saattir uyuduğumu söylüyor ve şu anda ailesiyle akşam yemeği için hazır olmam gerekiyor.

"Hey" diye cevap verdiğimde sesim boğuk çıkıyor.

"Merhaba. Dışarıdayız. Hazır mısın?" Sesi nazik, sanki korkmuş bir hayvanla konuşuyormuş gibi.

"Hayır, çok özür dilerim. için alarm kurmayı unutmuşum. Seni içeri alayım."

Tiştörtümün altına bir tayt giyiyorum ve aynanın önünde duruyorum. Bu sabahki mükemmel dalgalarım yıpranmış ve çıldırmış. Bir elimi üzerlerinde gezdiriyorum ve kapıya doğru giderken omuz silkiyorum.

Açtıgımda Finn, Avery ve Eloise batık gömleklerini giymişlerdi.

Kızlar kollarını bana doladığında yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum.

Finn köşedeki kafeden aldığı bir çantayla omuz silkiyor. "Sanırım bu sen uyuduktan sonra geldi."

Mideme bir suçluluk duygusu çöküyor. "Özür dilerim."

"Dinlenmeye ihtiyacın olduğu için özür dileme," diyor, ses tonu ciddi.

Başımı salladım ve ellerimi kızların başlarının üzerine koydum. "Resimlerim ve çiçeklerim için ikinize de çok teşekkür ederim. Onları bu sabah buldum ve tüm günümü aydınlattılar."

"Bir değil," diyor Avery.

"Sen de bizim gibi batık giyecek misin?" Eloise soruyor. "Nonna ve Nonno'ya ne yaptığımızı göstermek istiyorum."

"İsterim. Batık bir takım olacağız, değil mi?"

Kızlar kocaman gülümseyip başlarını salladıktan sonra Pepper'ı bulmak için oturma odasına koşuyorlar. Finn yaklaşıyor ve beni kucaklıyor.

Sage.

Güçlü kollar.

Güvenlik.

Yüzümü yumuşak gömleğine gömüyorum ve başımın üstünü öperken onu içime çekiyorum. "İptal etmek istersen edebilirsin. Eğlenceli kısım için seni daha sonra almaya gelebiliriz."

Başımı salladım. "Gitmek istiyorum. Bu batık takımın dışında kalamam."

Çenemi kaldırdığımda yüzünde ve okyanus gözlerinde endişe beliriyor. "Çok üzgünüm, Millie. Onun ikinci bir görüşme için getirilecek kadar iyi bir insan olduğunu düşündüğüm için çok üzgünüm. Ve onu tekrar hayatına soktuğum için özür dilerim. I

Bilseydim bunu asla yapmazdım. Bunun için kendimden nefret ediyorum."

Parmaklarımı kaşlarının arasındaki sıkışmış kaslara bastırıyorum ve düzeltiyorum. "Yapmayacağını biliyorum. Sana hiç kızgın değilim. Herkesi kandırdığı gibi seni de kandırdı."

Çenesi geriliyor ama başını sallıyor. "Onu öldürmek istesem benden nefret eder miydin?"

Yorgun yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Hayır. Sen hemen arkamda sıraya gireceksin.

Ben."

Finn ailesinin yanına giderken elini kucağıma koyuyor, uyluğumun üzerinde sabit bir ağırlık. Ona ihtiyacım olduğunda yanımda olduğunu hatırlatıyor.

Pencerenin dışındaki manzara, abartılı evlerden oluşan bir mahalleye dönüşüyor. Her biri kendi tasarım estetiğine sahip devasa yapılar, mükemmel bakımlı çimlerle çevrili yol boyunca sıralanıyor. Ön bahçelerdeki fıskiye tıkrıyor ve birkaç kadın banliyö kraliyet ailesinin spor kıyafetleriyle önümüzde koşuyor.

Finn arabasını alçı duvarlı ve kiremit çatılı, üç katlı, İtalyan tarzı bir malikanenin garaj yoluna çeker. Evin neredeyse dokunulmaz bir güzelliği vardır, sanki gerçek olamayacak kadar mükemmeldir.

Spot ışıklarının sıcak parıltısıyla aydınlanan oymalı bir çeşmenin yanına park ediyoruz. Batik zırhlarımızı giyerek arabadan iniyoruz ve kızların geniş, emin olmayan gözleri binaya bakıyor.

Finn onların endişesini fark edince yüz ifadesi yumuşar. Önlerinde diz çöküyor ve her birinin omzuna bir el koyuyor.

"Hazır olduğunuzda gidebileceğimizi biliyorsunuz, değil mi?" Bu konuşmayı daha önce yapmışlar gibi başlarını sallıyorlar. "İkinizi de çok seviyorum." Alınlarından öpüyor ve avludan ön kapıya doğru ilerlerken el ele tutuşuyoruz.

Finn kapı ziline basar ve ses evin içinde yankılanır. Kapıyı ufak tefek, yaşlı bir kadın açıyor, Finn'e başını sallıyor ve kızlara tanıdık bir gülümseme veriyor. Onlar da küçük bir sırtışla karşılık verirler.

"Bu akşam nasılsınız hanımlar?" diye soruyor nazik bir sesle.

"İyiyim, Bayan Sally," diye yanıtıyor Eloise.

Sally'nin arkasındaki koridorda uzun simsiyah saçlı bir kadın beliriyor, yaklaşırken topukları fayans zemine vuruyor. Güzelliği ince bir estetik ameliyat ipucu veriyor ve Finn'den biliyorum ki bu kötü bir iç mekânı gizliyor. Kuru üzümün üzerindeki parlak şeker kaplaması gibi.

Koyu renk gözleri hepimizi değerlendirirken ağzı gergin bir çizgiye oturdu. "Geç kaldınız. Size zamanında gelmenizi söylemiştim."

Vay canına. Oğlunuzu ve torunlarınızı selamlamak için ne güzel bir yol.

Finn'in elleri kızların omuzlarına dolanıyor ve onları hafifçe bacaklarına doğru çekiyor. Bu korumadan biraz istiyorum ama sadece iki eli var ve kızların buna daha çok ihtiyacı var.

Finn kararlı bir şekilde, "Evet, biraz geç kaldık ama artık buradayız," diyor.

Eloise batık gömleğinin eteğini çekip çıkarıyor ve "Yaptığımız gömlekleri beğendin mi Nonna?" diyor.

Finn'in annesi sonunda torununa bakıyor ve ona küçümseyici bir sırıtış atıyor. "Onlar çok özel, canım."

Eloise'in yüzü şaşkınlıkla gerilir ve destek için Avery'nin elini tutar.

Finn bana doğru başını sallayarak, "Anne, bu Millie," diyor.

Gözlerimi eleştirel bir bakışla karşılıyor. "Serena," diyor başını sallayarak. "Biz yemek yerken kızlara yardım etmek için mi buradasın?"

"Hayır. O benim misafirim. Kız arkadaşım." Finn'in sesi gergin, sanki kendini zor tutuyormuş gibi.

Bana daha önce hiç böyle hitap etmemişti ve her ne kadar zor bir gün geçirmiş olsam da - ve öyle devam edecek gibi görünse de - bu küçük kelime içimde bir heyecan yaratıyor ve ona gülümsüyorum.

Gözümü yakaladı ve göz kırptı.

Serena ellerini yüksek sesle çırparak kızların zıplamasına neden olur. "Akşam yemeği hazır."

Giriş holünde onu takip ediyoruz ve sola dönüp tüm evim büyüklüğünde bir yemek odasına giriyoruz. Bir ordunun oturabileceği kadar uzun bir masa, süslü sandalyeler ve en uçtaki karmaşık yer takımlarıyla çevrili.

Masanın başında yaşlı bir adam oturmuş, bardağındaki kehribar renkli sıvıdan bir yudum alıyor. Mavi gözlerinin rengi Finn'inkilere benziyor ama odanın öbür ucundan bile babasınıninkilerin donuk ve duygusuz olduğunu görebiliyorum.

Solunda Serena, sağında Finn ve Finn'in yanındaki masada oturan kızlar olmak üzere hepimiz yerlerimizi alırken çenesini bize doğru uzatıyor.

Serena, Sally'ye dönerek başka bir yer sofrası getirmesini söyler. Kızların diğer tarafına kurmasını söyledi. Ave, El ve ben, "yetişkinler" masanın ucunu oluştururken masanın kenarına yayılmış dışlanmışlar gibi hissetmek zorunda kalıyoruz. Finn bana sempati dolu bir bakış atıyor, ama alternatif Serena'nın yanına oturmak ve bu da kulağa eğlenceli gelmiyor.

"Baba, bu Millie, kız arkadaşım. Millie, bu da babam Riccardo," diyor Finn, otururken elini aramızda sallayarak.

Riccardo gülümsememe ya da tanıştırlmamıza cevap vermiyor. Masanın başında bir kral gibi oturmuş, altındakileri süzüyor. Avery ve Eloise'in yerlerine yerleşmelerine yardım etmek için hareket ederek onun beni kovmasını görmezden geliyorum.

Serena kucağına bir peçete koyuyor. "Peki, bana kendinden bahset kızım. Torunlarımın birlikte vakit geçirdiği kişiyi tanımam gerekir."

Kız. Bunu söylediğinde kulağa hoş gelmiyor.

"Finn ve ben birlikte çalışıyoruz. Ben müzede böcekbilim küratörüyüm."

Serena homurdanıyor ve gözlerini deviriyor. Isı yanaklarımı ısıtıyor.

"Bugün bir görüşmesi vardı," diye ekliyor Eloise, büyükannesine doğru gülümseyerek.

"Bu çok hoş." Gözleri batık gömleğime kayıyor ve soğuk bir şekilde gülüyor. "Umarım onu giymemiştir."

Bu kazma fark edilmedi değil. "Anne," diye homurdanıyor Finn.

Ama Kyle'a her zaman yaptığım gibi bunu da geçiştirmek için elimden geleni yapıyorum. "Hayır, bunu giymedim. Gerçi mülakat paneli bu tişörtün çok eğlenceli olduğunu düşünürdü, değil mi?" Eloise'i dirseğimle dürterek ona biraz olsun güven vermeye çalışıyorum.

Sally, Serena'nın bardağına kırmızı şarap doldurduktan sonra masanın etrafından dolaşarak benimkini servis ediyor.

Serena'nın sesinden yargılama : "Umarım saçların da öyle görünmüyordur."

Boğazımdan izinsiz bir nefes çıkıyor. Herkesin gözleri benimkilere kayıyor, Sally'ninkiler bile. Ellerini karıştırırken masa örtüsüne biraz şarap damlıyor.

Serena'nın buz gibi gözlerine bakarken görüşüm bulanıklaşıyor ve Kyle'ın soğuk gözleri bana bakana kadar yüzü buruşuyor.

Kyle dalgalı saçlarımdan nefret ederdi. Bana çok kıvırcık olduğunu söylerdi. Çok dağınık.

Çok çılgınca.

Ve bu benim kim olduğumu tamamen değiştirdi. Saçımı düzelttim. Onun seçtiği kıyafetleri giydim. Bana mutlu olmamı söylediğinde gülümsüyormuş gibi yaptım. Deli olduğumu söylediğinde ona inandım.

Ve bu beni mahvetti.

Elimi bilinçsizce başımın üstünde gezdiriyorum ve Finn'e dönüyorum. Annesine bakışları ölümcüldür. "Bu tamamen-"

"Millie'nin saçları çok güzel," diye araya giriyor Eloise kocaman bir gülümsemeyle. "Benim ve anneminki gibi." Parmaklarını saç tellerimin üzerinde gezdiriyor.

Omuz.

Parlak mavi gözleri benimkilerle birleşiyor ve onunkiler huzurla doluyor. Çenem düşüyor ve ona sulu bir gülümseme veriyorum. Onun tatlı masumiyeti üzüntümün üzerine bir büyü yapıyor, bugün duyduğum tüm korkunç şeyleri bastırıyor ve onların yerine onun içten gülümsemesini koyuyor.

Sally ve şef yemek tabaklarını taşıyarak odadaki yoğun gerilimi bölüyorlar. Benimkini önüme koyan Sally'ye teşekkür etmek için gözlerimi Eloise'den ayırıyorum.

Şef Riccardo'nun arkasında duruyor ve bize akşam yemeğini tanıtıyor. "Bayan Serena bu akşam demirhindi susam soslu kızarmış ördek göğsü istedi. Bunun yanı sıra pancetta, sous vide yumurta sarısı, havyar ve yuzu hollandaise ile soğutulmuş bir filiz çorbamız var."

Çoğunun ne olduğunu bilmiyorum ama tuzlu otların aroması nefis kokuyor. Şefe saygısızlık etmek istemediğim için nazik bir gülümseme takınıyorum. Sally aynı tabağı Avery ve Eloise'in önüne koyuyor ve onların şaşkınlığı karşısında kahkahalarımı bastırmak zorunda kalıyorum.

"Anne, kızlar için konuştuğumuz yemeklerden birini mi planlıyordun?" Finn soruyor, sesi gergin.

"Yetişkinlerle aynı şeyleri yiyebilirler Finneas. Beğenmezlerse aç kalabilirler."

"Avery ve Eloise'i bu şekilde yetiştirmiyorum." Finn annesine ters ters bakarken sesi sertti. "Her şeyi denemeleri için teşvik ediliyorlar ama her zaman sevdiklerini bildiğim en az bir güvenli yiyecek sunuluyor."

Kız da ona aynı şekilde bakar. Masanın karşısındaki irade savaşında birbirlerine bakarlarken oda ürperir.

Serena önce göz temasını kesiyor ve bakışlarını bana doğru çeviriyor. "Bu onun kafasına soktuğun bir şey mi?"

Finn kadehini bir *gümbürtüyle* yere bırakıyor ve birkaç damla şarap süslü yemeğinin üzerine dökülüyor. "Bu Clara'nın istediği bir şey. Onun ebeveynlik inançlarına katılıyorum ve bu inançları onun istekleri doğrultusunda yerine getireceğim."

Serena kıpkırmızı tırnaklarını alnına sürüyor. "Oh, yine mi bu. Her fırsatta torunlarımın vasisi olma konusunu açıyorsun. Sen *Millie*'yle birlikteyken onlara kim bakıyor?" Adımı ekşi süt gibi ağzından kaçırıyor.

Kelimeler Finn'e neredeyse görünmez bir irkilmeyle çarpıyor ama ben yakalıyorum. Avery ve Eloise için iyi bir bakıcı olma konusundaki endişelerini biliyordum,

Eminim bu onu annesinin istediği gibi kesmiştir.

Riccardo sonunda sohbete katılır. "Belki Clara onları bizimle bıraksaydı, olması gerektiği gibi, sofistike çocuklar gibi yemek yiyebilirlerdi. Bu gülünç batık giysiler içinde oturup abur cubur istemek yerine."

Tüm oda kısa bir an için donar. Kimse nefes almaz.

Ama sonra kelimeler çarptı. Finn'in sandalyesi benimkiyle aynı anda ahşap zemine sürtünüyor, çıkan ses kara tahtaya çakılmış çiviler gibi kulaklarımı tırmalıyor. İkimiz de büyükanne ve büyükbabaları tarafından dehşete düşürülmüş ve iğrenmiş görünen kızları savunmak için ayağa kalkıyoruz. Öfke Finn'in yüz hatlarını kaplıyor, anne ve babasına bakmak için eğildiğinde yumrukları masa örtüsünün üzerinde sıkılı duruyor.

"Ne kadar tatlı." Serena'nın alaycı sesi kulaklarımı çınlatıyor. "Küçük dadın bunun bir parçasıymış gibi davranmaya çalışıyor."

Finn alçak bir sesle, "Millie," derken gözlerini annesinden ayırmıyor. "Lütfen Avery ve Eloise'i arabaya götür."

Anlayışla başımı sallıyorum ve kızların sandalyelerinden kalkmalarına yardım ediyorum. Sessizce kapıya doğru yürüyorlar ve Sally kollarını açmış onları bekliyor. Onları kucaklıyor, Serena ve Riccardo'nun göremeyeceği bir köşeye gizleniyor. Ave ve El yanaklarını Sally'nin omzuna yaslarken Sally hüzünlü bir gülümsemeyle onlara bir şeyler fısıldıyor.

Serena kıs kıs gülerek, "En azından dinliyor. Sana ve Clara'ya bunu asla yaptıramazdım." Başımı onlara doğru çeviriyorum.

"İşte bu" -Finn parmağını ikisinin arasına sokuyor- "tam da bu yüzden seninle yaşamıyorlar. Ne kadar paranız olduğu ya da evinizin ne kadar büyük olduğu umurumda değil. Bunların hiçbirisi sevgi, şefkat ve nezaketten daha önemli değil." Süslü akşam yemeklerinin üzerinde beliren tehlikeli bir gölge gibi görünüyor. Ondan çok karanlık bakışlar gördüm, ama asla *bu* bakışlara maruz kalmak istemezdim.

"Bu noktada hayatlarınızı nasıl yaşamaya karar verdiğiniz umurumda değil, ama biz bunun bir parçası olmayacağız, çünkü hiçbirimiz bu muameleyi hak etmiyoruz" diye eklerken sesi ölümcül derecede alçak bir tonda.

"Gerçekten mi?" Serena masa örtüsündeki hayali kırıntıları fırçalıyor. "Küçük fahişenle kaçıp gidecek misin? O torunlarımızı göreceksin, biz göremeyecek miyiz?"

Sözlerinden geri çekiliyorum, zalimliği karşısında damarlarımda ateş yanıyor.

Finn'in yumruğu masaya çarpıyor ve şarap bardakları sallanıyor. "Sevdiğim kadın hakkında o *lanet* eneni kapat. İşimiz bitti." Gitmek için döndüğünde sandalyesi yere düşüyor.

Arabanın içinde midem çalkalanıyor, ensemdede ter birikiyor. Serena'nın yüzünün Kyle'inkine dönüştüğü görüntüyü aklımdan çıkaramıyorum.

Sözleri, küçümsemeleri, rahatça reddetmeleri. Hepsi *tıpkı* onun gibi.

Ve ikisinin de yanıldığına inanmak istiyorum. Bu arabada benimle birlikte olan değeri verdiğim insanlara odaklanmak ve az önce olan her şeyi onların havasız, büyük boy hapisane evlerinde bırakmak istiyorum.

Ama sözleri kulaklarımda hiç durmadan yankılanıyor, ta ki tek duyabildiğim onlara olana kadar.

"Bizi pizza yemeye götürdüğün için teşekkürler." Eloise gülümsüyor, açık kahverengi saçları adaçayı yeşili yastığına doğru savruluyor.

Bu vahşi dalgalara bayılıyorum. Onlara takıntılıyım ve umarım hiçbir zaman onları değiştirmek zorunda hissetmez.

"Ne zaman istersen, *piccola*." Kızların arasındaki yatağa tırmanıyorum ve bir kolumu her ikisinin de omuzlarına doluyorum. "Bu gece Nonna Serena ve Nonno Riccardo için üzgünüm." Akşam yemeğinden beri nefes almaya fırsatım olmadı ama benden biraz güvence almaya ihtiyaçları olduğunu biliyorum.

"Pek hoş değillerdi," diyor Avery, kaşları çatılmış bir halde bana bakarak.

"Hayır, değillerdi."

"Kaba olmalarından hoşlanmıyorum." Eloise battaniyeyi parmaklarının arasında toplar.

Onları kendime doğru çekiyorum, sanki içlerindeki acıyı sıkıp tekrar içime çekmeyi umuyormuşum gibi. "İkinizi de çok seviyorum. Sizinle gurur duyuyorum ve her şeyin en iyisine sahip olmanızı istiyorum. Bazen bu, bizi kötü hissettiren ve bize böyle davranan insanlarla zaman geçirmememiz gerektiği anlamına gelir."

"Millie'ye de kötü davrandılar," diye hatırlatıyor bana Avery, her zamanki empatik ruhuyla.

"Evet, öyleydiler. Ve o da bunu hak etmiyor. Ama ikinizin de bilmesini isterim ki onların davranışlarının sizinle hiçbir ilgisi yok. Onların üzgün kalpleri var ve birinin kalbi üzgün olduğunda, diğer insanlara karşı kötü davranabilirler.

etraflarında. Ama bu, bunu doğru yapmaz. Yine de kimseye bu şekilde davranmamalılar. Bu sende, bende ya da Millie'de bir sorun olduğu anlamına gelmez. Siz mükemmelsiniz." Başlarını öpmek için eğildim.

Eloise, "Biz kalbim çok üzüldü," diyor. "Benim kalbimi de hüznlendirdi."

Kızlar uyuduktan sonra, yataklarından sürünerek çıkıyorum ve Millie'yi odamdaki pelüş koltukta, dizlerini göğsüne çekmiş, yatak odasının penceresinden geceye bakarken buluyorum.

"Selam güzelim," diyorum, alnından öpüyorum ve onunkinin yanındaki sandalyeye oturuyorum. "İyi misin?"

"Pek sayılmaz," diye fısıldıyor uzaktan.

Göğsüm aileme duyduğum öfkeyle yanıyor. "Her şey için çok özür dilerim."

Gözlerini pencereden ayırıyor ve lekeli kırmızı yanaklarıyla bana bakıyor. "Bu senin hatan değildi."

Elini tutup kendime doğru çekiyorum, o da kabul edip kucağıma oturuyor. "Sana ve kızlara karşı tamamen saygısızca davrandılar."

Çatık kaşlarıyla başını sallıyor. "Ben daha çok kızlar için endişeleniyorum."

"Bu gece onlarla biraz konuştum ama içimden bir ses bunu yarın tekrar yapacağımızı söylüyor." Bir elimi saçlarında gezdirdim. "Söyledikleri her şey tamamen saçmalıktı."

Millie'nin ağzı bükülür ama cevap vermez.

"Bana inanıyor musun?"

Nefesini dışarı üflüyor. "Böyle biriyle yıllarımı geçirdim. *Yıllar*. Ve sürekli olarak bu geceki kadar kötü değildi, ama söylediği her şey yine de çok tanıdık geliyordu. Artık o istismar döngüsünün içinde olmadığımı kendime hatırlatmak çok zordu." Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Bugün burada oturmuş Kyle'la bana söyledikleri her şeyi gözden geçiriyorum ve bunlara daha fazla katlanabileceğimi sanmıyorum."

"Buna gerek yok. Bir daha asla oraya gitmemize gerek yok."

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Ama iki seçenek arasında seçim yapmak zorunda kalmamalısın. bize."

"Ne demek istiyorsun?" Onun sözleriyle göğsümde korku çalkalanıyor. O Seçime değmeyeceğine çoktan karar vermiş gibi görünüyor.

"Onlar senin anne baban ve kızların büyükanne ve büyükbabası. Birini ya da diğerini seçmeye zorlamak adil değil."

Başımı salladım. "Bu şimdiye kadar yaptığım en kolay seçim." Gözlerinin kenarları yaşlarla dolarken gözlerini kırıştırıyor.

"Onların evinde büyüdüm ve her gün bununla yaşadım ve size kesin olarak söyleyebilirim ki onlar kızların etrafında olmasını isteyeceğim türden insanlar değiller." Avuçlarımı yanaklarında gezdiriyorum. "Ama *sen öylesin*. Sen bizim için lanet olası ailemden daha değerlisin."

"Kızların büyükanne ve büyükbabaları olsun istedin" derken sesi çatlıyor. Başımı salladım. "Evet. Ve eminim ki ailen bu fikre kafayı takmıştır."

Hüzünün arasından küçük bir gülümseme sızıyor ve ben bunun yayılmasına izin vermesi için ona yalvarmak istiyorum. Tüm endişelerini bir kenara itmesine ve bizi bugün olan her kötü şeyden arındırmasına izin ver.

Ama sırtışı duraksıyor. "Clara onların bir ilişki yaşamasını istemedi mi?"

Onun koyu yeşil bakışlarını arıyorum. Son sekiz ayda ailemle ilişkiyi sürdürebilmek için onlarla sayısız akşam yemeği ve ziyaret yaşadım. Torunlarıyla vakit geçirmelerini sağlamak için zehirli yorumlarına ve korkunç manipülasyonlarına katlandım.

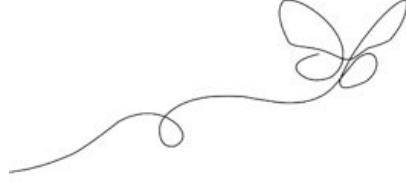
Ve bunun için her seferinde neredeyse yüzüme tükürdüler. Ama özellikle bu gece.

Hayatımdaki en önemli üç insana tamamen saygısızlık ettiler. Ve onları bir daha asla görememek beni Millie'yi bir daha asla görememek gibi mahvetmezdi.

Kalbimde onun doğru seçim olduğunu *biliyorum*. Bu son derece basit bir karar.

Clara'nın da aynı fikirde olduğunu kesinlikle biliyorum.

Onu nazıkçe kucağımdan itiyorum ve elini tutarak ayağa kalkıyorum. "Benimle gel."

Finn beni merdivenlerden aşağı çekiyor ve aceleyle çalışma odasının kapısını açıyor. Oda beni, içime çektiğimde omuzlarımı rahatlatan eski bir kitap kokusuyla karşılıyor. Beni içeri götürürken bir lambadan gelen sıcak altın rengi ışık odayı aydınlatıyor. Fransız kapılarını arkamızdan kapatıyor ve köşedeki sandıktan bir battaniye alıp odanın ortasına seriyor.

"Uzan," diyor elini üzerinde sallayarak. Ben arkama yaslanıp tavana bakarken ince, ipeksi kumaş tenimin altında yumuşacık oluyor.

Finn lambayı kapatıyor ve pencereden sızan ay ışığı dışında odayı karanlığa gömüyor.

Bu odada lamba olmadan hiç bulunmadım ve çok şey kaçırmışım. Çünkü ışık olmamasına rağmen tavan minik parlak yıldızlarla parlıyor.

Manzarayı seyrederken tüylerim diken diken oluyor. "Bu çok güzel," diye nefes alıyorum. Finn bana katılıyor ve bembeyaz yıldızlarla dolu bir denizin altında uzanıyoruz. Bakışlarım her detayın üzerinde zıplıyor ve sihirli bir halının üzerinde uzayda süzülüyormuşum gibi baş döndürücü bir hisse kapılıyorum.

Finn, başım göğsüne yaslanana kadar bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni yere indiriyor.

"Onları sen mi boyadın?" Ben sordum.

"Yaptım." Sesi kelimelerle birlikte çatlıyor. Derin bir nefes alıyor ve sesi daha kararlı çıkıyor: "Clara öldükten sonra uzun süre buradaki yıldızları boyadım. Hemen hemen her gece."

Finn'i burada, tavana yıldızlar yerleştirirken ve kız kardeşini kaybetmenin yasını tutarken hayal ettiğimde göğsüm sıkışıyor ve zorlukla nefes almama izin veriyor.

"Bu inanılmaz. Bir teleskoptan bakıyormuşum gibi hissediyorum."

Serbest kolunu kaldırıyor ve sol taraftaki bir grup yıldızı işaret ediyor.

"Lyra'nın neye benzediğini hatırlıyor musun?"

Ona başımı sallayarak işaret ettiği takımyıldızını takip ediyorum.

Tabii ki benim inek astronomum tavanına gerçek takımyıldızları çizirdi.

Elini biraz indirip başka bir yıldız grubuna bakıyor. "Ve işte Delphinus."

Kolunu bana dolayarak beni bedenine daha da yaklaştırıyor.

"Ve bu" -küçük bir yıldız grubunu işaret ediyor- "Kelebek Kümesi."

Vücudum tamamen hareketsizleşiyor, kalp atışlarımın sesi kulaklarımda uğulduyor.

"Orası Clara'nın galaksinin en sevdiği yeri." "

Gözlerim kümedeki her bir yıldız arasında gezinirken derin bir nefes çekiyorum.

Finn parmağını bir çizerek hareket ettiriyor. "Kelebek şeklini görmek zor-" "Görebiliyorum," diye araya giriyorum. Gözlerim yanıyor, yaş dökmekle tehdit ediyor. "Bu

muhteşem."

Rahat bir nefes alıyor ve boştaki elini benimkinin üzerine, göğsüne koyuyor. "Geceleri ne zaman dışarı çıksak, benden onu aramamı isterdi. Çoğu zaman görünmezdi ama görüldüğünde bir dilek tutardı." Göğsü nefes alıp verdikçe inip kalkıyor. "Bazen planetaryuma gidip görüntüyü Kelebek Kümesi'ne gönderiyorum ve orada oturup onunla konuşuyorum. Beni dinliyormuş gibi yapıyorum ve bazen saçmalığıma gülüyorum."

Finn yer değiştiriyor ve ben başımı dirseğime dayayarak yan dönüyorum. O da aynısını yapıyor, birbirimizin ayna görüntüsü olana kadar bana bakıyor. Dışarıdan gelen loş ışıktaki sadece dış hatlarımız görünüyor ama bakışlarını üzerimde sıcak ve sabit hissedebiliyorum.

"Peki ya hiç de saçma değilse?" diyor. "Seni altı ay önce burada resmettim. Clara'nın her fırsatta dilediği yıldızların aynısı." Gözümünden bir damla yaş süzülüp koluma sızarken bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Bu yüzden ailem yerine seni seçme kararımı destekleyeceğini biliyorum. Beni doğrudan sana yönlendirdi."

Göğsüm ağrıyor ve hıçkırıklarımı tutmaya çalışmaktan dudaklarım titriyor.

"Keşke bizim için ne kadar çok şey yaptığını görebilseydin," diye fısıldıyor. "Son birkaç aydır parçalanmış tüm parçalarımı senin önüne serdim. Kendi kendime yapıştırmaya çalıştığım tüm kırık parçaları. Kederimi, acımı, tüm kusurlarımı ve güvensizliklerimi." Yüzümü avucunun içine aldı. "Ama sen bundan korkmadın. Aslında, seninle tanıştığımдан beri parçaları tutuyor ve küçük yollarla hepsini bir araya getirmeme yardım ediyorsun."

Yanağım pazusuna dayanana ve burnum yumuşak pamuklu gömleğine değene kadar ona yaklaşıyorum. Kokusu ciğerlerime doluyor ve nefesimi içime çekerek şöyle diyorum: "Sen de benim için aynısını yaptın. Sen ve kızlar ruhumu sayısız şekilde iyileştirdiniz."

Finn kollarını bana doluyor, beni sıcaklığı ve güvenliğiyle sarıyor. "Çünkü seni seviyoruz."

Kalbim bir sonraki atışında tekliyor. "Öyle mi?"

Beni sırtüstü yatırıyor ve üzerime eğilirken bakışlarımız çarpışıyor. Gözlerim ışıksızlığa o kadar alışmış ki lacivert gözlerindeki ışıltıyı görebiliyorum. Arkasında parlayan yıldızlar onun dış hatlarını belirliyor ama gözleri daha parlak. Ellerimi kollarında gezdiriyorum ve dokunuşumun altında titrerken saçlarının avuçlarımı gıdıklamasına izin veriyorum.

"Elbette seni seviyorum." Eğiliyor ve beni dudaklarımdan usulca öpüyor. "Sana bir raf dolusu kitap aldığımda anlamadın mı?" Dudaklarını çenemde gezdiriyor. "Ya da her gülüşünün tadını çıkarmaya kafayı taktığımı?" Boğazımın çukurunu öpüyor. "Ya da benden nasıl sonsuz gülümsemeler çıkardığını anlayamadın mı?" Dudakları tekrar benimkilere geliyor. "Ya da bir keresinde beni Catan'da yenmene nasıl izin verdiğimden?"

Kalbim kaburgalarımın içinde çarpıyor.

Avuç içi göğsümün üzerine, kalbimin tam üstüne yerleşiyor ve vücuduma sıcaklık yayıyor. "Sen buradayken güneşe ihtiyacım yok, *Stella mia*. Sen benim evrenimdeki en parlak yıldızsın ve üzerime kahve döktüğünden beri senin etrafında dönüyorum. Hayatımın geri kalanını senin parlamayı izleyerek geçirebilirim."

Sözleri ruhuma yerleşmeden önce ikinci bir deri gibi üzerimden kayıyor, geleceğe bakışımı tamamen çarpıtıyor ve gelecek yılların bir film montajıyla değiştiriyor. Finn ve benim, aile ve arkadaş sıraları arasında koridorda yürürken ellerimizi kenetlediğimiz bir görüntü gözümün önünden geçiyor. Sevinçli gülümsemeler yüzümüzü kaplıyor, iki çiçekçi kız da arkamızdan bizi takip ediyor. Sonra resim bir yatak odasına kayıyor - yorgun gözler ve dağınık

Lacivert gözlü bir bebeğin üzerine birlikte eğilirken saçları. Bir sonraki görüntü, Finn kolunu omzuma dolayıp başımı öperken Avery ve Eloise'in birlikte parkta bir bebek arabasını itmeye çalışması.

"Üzerine kahve dökmedim" diye fısıldarken şakağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor.

Finn başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Sen yaptın. Burnumu ve arabamı da kırdın."

"Ama beni hâlâ seviyorsun," diyorum sulu bir kahkaha atarak.

"Bunlar seninle ilgili en sevdiğim şeylerden bazıları." Yanağıma bir öpücük bıraktı.

"Ben de seni seviyorum" diye fısıldarken sesim boğuk çıkıyor.

"Biliyorum." Gözlüklerini çıkarıp battaniyenin yanına koyarken ağzının dış çizgisi eğlenerek seğiriyor. "Çok şanslıyım. Sevgine her zaman değer vereceğim."

Kalbim göğsümde patladı. Belki de bunca zamandır ahlaksız bir fahişe değildi. Belki de sadece Finn'in onu avucunun içinde tutmasının ne kadar kusursuz bir his olacağını biliyordu. Orada ne kadar güvende olacağını, tam da inmesi gereken yerde.

Dudaklarını benimkinin köşesinde gezdiriyor ve ben de evreni kör edebilecek bir öpücükle ağızlarımızı birbirine yapıştırıyorum.

Dillerimiz çarpışıp şehvetli bir ritimle dans ederken göğsümden bir inilti yuvarlanıyor. Millie altımda kalçalarını oynatıyor. Boynunda bir öpücük izi bırakıp tatlı tenini dudaklarımın arasına alırken yumuşak inlemelerinin sesi odayı dolduruyor.

Geri çekilerek, parlayan gözlerini ve çoktan şişmiş dudaklarını inceliyorum. Bu anın her parçasını ezberlemek imkânsız gibi geliyor ama denemek istiyorum. Her küçük ayrıntıyı ellerim, gözlerim, kulaklarım ve ağzımla özümseyeceğim, ta ki sonsuza dek hafızama kazınana kadar.

Gözlerim vücudunda dolaşırken Millie beni izliyor; Catan tişörtüm gövdesini, dar siyah taytım ise kalçalarını ve uyluklarını örtüyor. Ellerimi gömleğinin eteklerine yerleştirdiğimde yumuşak pamuk tenime sürtünüyor ve çıkarmama yardım etmek için oturuyor.

Avuçlarımı beline ve kaburgalarına doğru kaydırıp tişörtünü yukarı çekerken teni avuçlarımın altında alev alev yanıyor. Başparmaklarım meme uçlarını sıyırırken dudaklarından yumuşak bir nefes sızıyor. Sert tepe noktaları odaklanmam için yalvarıyor ama ben yoluma devam ederek onu tamamen ortaya çıkarıyorum, kremi teni ve dolgun, yuvarlak göğüsleri sergileniyor.

Bir sonraki hamlemi beklerken oda keskin bir sessizliğe gömülüyor. Kahretsin, şu anda gerçekleşen bir rüya gibi görünüyor. Şimdiye kadar sahip olduğum tüm fanteziler beni önemseyen, gülümseten ve *seven* güzel bir kadında toplanmış.

"Benim her şeyim olduğunu söylemek için neden bu kadar bekledim?" Başımı sallayarak soruyorum.

Dudaklarından hafif bir kahkaha dökülüyor. "Ben de aynı şeyi merak ediyordum," diye takılıyor.

Bir elimi göğüslerinin arasına koyarak, tekrar altımda yatana kadar onu nazikçe geriye itiyorum. Dudaklarımı göğsüne indiriyorum, küçük öpücükler ve yalamalarla onu kızdırıyorum, her geçişte meme uçlarından kaçınıyorum. Dürüst olmak gerekirse, onların tadına bakmamak işkence gibi, ama küçük kesik kesik nefesleri bana onun da çaresiz olduğunu söylüyor.

Parmaklarını saçlarıma geçiriyor ve beni pembe zirvesine doğru yönlendirmeye çalışıyor. "Finn," diye yalvarıyor hırıltılı bir iniltiyle.

Ona istediğini vermeden önce içimden karanlık bir kahkaha yükseliyor. Sonunda çakıllı meme ucunu ağzıma çekip sertçe emiyorum ve dilimle yalıyorum. Memnuniyetle inlemesi, hassas noktasının etrafında gülümsememe neden oluyor ve dişlerimin birazcık içeri girmesine izin veriyorum. Bir nefes tıslıyor ve kalçaları altımda sallanıyor.

Diğer göğsüne doğru ilerlerken, elimin belinin kıvrımını takip etmesine izin veriyorum. Uyluklarının birleştiği yere ulaşana kadar aşağı doğru bir yol izlerken taytının kumaşı parmaklarımin altında yumuşak bir şekilde kayıyor. Taytının içinden bile, avucumu klitorisine sürttüğümde çekirdeğinden yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Onu boşaltma, sıcaklığını ve ıslaklığını parmaklarımin üzerinde hissetme ihtiyacı beni çılgına çeviriyor.

"Finn," diye ısırtıyor saçlarımin çekerken, ben onun şehvet dolu bakışlarıyla karşılaşana kadar. Dudaklarını yalayarak, "Soyun" diye emretmeden önce beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

Millie'nin bu kendinden emin versiyonunu duymak çok tatmin edici. Boğazımdan bir zevk uğultusu çıkarken kalbimin kulaklarımda bir yarış atı gibi ses çıkarmasına neden oluyor. "Evet hanımefendi."

Gömleğim rekor bir sürede yere düşerken bakışları beni hiç terk etmiyor ve pijama pantolonumu ve boxerımı vücudumdan çıkarmak için ayaklarının dibinde duruyorum. Önünde çıplak durarak onu doyurmasına izin veriyorum.

Bu açıdan, gözlerinin bedenim üzerindeki her hareketini, aralarındaki baskıyı hafifletmeye çalışırken uyluklarının her seğirmesini ve titreyerek nefes alırken göğüslerinin her hareketini izleyebiliyorum.

Gözleri sikime takılıyor ve karşılık olarak seğiriyor, dudakları bilmiş bir sırtışa dönüşüyor. Dizlerinin üzerine kayıyor ve nefesim kesiliyor. Bana doğru iki adım sürünüp sıcak nefesini aletimde hissedene kadar yükselirken yüzündeki niyet çok açık. Başını parlayan ucun üzerinde ileri geri eğip tahrikimi dudaklarına yayarken gözlerim açılıyor.

Çenesini eğip kirpiklerinin arasından bana bakarken ve alaycı bir şekilde ucunu bir kez yalarken tüm dünya kendi ekseninde duruyor.

Lanet olsun. Beni mahvedecek.

Dizlerimin bağı çözüldü. Artık kendimi tutabileceğimi sanmıyorum.

Tırnaklarını kalçalarımın geçiriyor ve ben kendimi kontrol altında tutmaya çalışırken karın kaslarım geriliyor. Kalçalarımın ulaştığında dolgun dudakları ayrılıyor ve sikimin ucunu sıcak, ıslak ağzına alıyor.

"Lanet olsun," diye bağıyorum. Zevkle inliyor, titreşimler omurgama doğru fırlıyor. Saçlarının ipeksi telleri parmaklarımın arasında kayıyor, onları kavradığımda tutunacak bir şeye ihtiyaç duyuyorum.

Karanlık odada tepkilerimi yakından izliyor ve beni acı verici bir yavaşlıkla ağzına alıyor.

"Tanrım, *Millie*." Kendi boğuk, çiğ sesimi bile tanıyamıyorum. Parmaklarım saçlarını can simidiymiş gibi sıkıyor ve kendimi onları biraz gevşetmeye zorluyorum.

Emerken gözleri kapanıyor, yukarı çıkıp tekrar aşağı dalarken dişlerini tenimde gezdiriyor ve beni daha da derine çekiyor. Boğazından aşağı dökülmemek için tüm gücümü harcıyorum. Ağır nefeslerim ve inlemelerim ıslak ağzının üzerimde kayarken çıkardığı seslere karışıyor ve sonsuza dek dinleyebilirim.

Parmaklarımı kafa derisinin üzerinde gezdiriyorum ve uylukları birbirine bastırıp kalçaları kıvrılırken inliyor.

"Benim için canın mı yanıyor?" Söylüyorum. Gözleri benimkilere kayıyor ve başını sallıyor. Tekrar sikimden aşağı kayıyor ve bu sefer tamamını, boğazının arkasına kadar alıyor. "Bu *çok iyi*. Tam orası." Kalçalarımı biraz daha ileri itmek için duyduğum ilkel dürtüye engel olamıyorum.

Omurgam yaklaşan bir orgazmı alıyor, ama boğazından aşağı boşalmak istemiyorum. Aletim ağzından bir *patlamayla* çıkana kadar saçlarını geriye doğru çekiyorum.

Işıltılı yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor ve şişmiş dudaklarını yalıyor. "Ne oldu?" diye soruyor, gözlerini kırıştırıyor ve hınzır küçük bir baştan çıkarıcı gibi masum numarası yapıyor.

"Ne olduğunu biliyorsun." Dizlerimin üzerine çöktüm ve çenesini tuttum. "Soyunma sırası sende."

Sırtısının gücüyle yanaklarının elması yükseliyor ve ayağa kalkarak parmaklarını beline sokarken belini göz hizasında görmemi sağlıyor.

Taytını çekip çıkarıyor.

Tangasıyla önümde duruyor, için için yanan gözlerle bana bakıyor. Parmak eklemimi uyluğunun iç kısmına doğru sürüklüyorum, sırlıslıkla kumaşa ulaşmak için izlediği yolu izliyorum. Parmak eklemimi dikişinin üzerinde kaydırduğimde dudaklarından acı dolu bir inilti geliyor.

"Bunlar da, *stella mia*."

Emirlerime uyarak parmaklarını bandın içine sokuyor, tangayı indiriyor ve yere düşmesi için elinden kaymasına izin veriyor.

Ay ışığının aydınlattığı her bir kusursuz kıvrımı muhteşem. Bu nefes kesici kadın *benim*. Hayatımın geri kalanını ona ne kadar değer verdiğimi ve benim için ne kadar önemli olduğunu göstererek geçireceğim. Ve bu lanet olası bir ayrıcalık.

Elimi kalçalarının arasında gezdirirken mükemmel göğüsleri ağır nefesleriyle yükselip alçalıyor. Bir parmağımı ıslaklığına daldırıyorum ve merkezinde gezdiriyorum. Şişmiş klitorisine ulaşp etrafında döndüğümde dudaklarından yumuşak miyavlamalar dökülüyor.

"Oh, Millie. Sikiimin ağzında olması hoşuna gitti. Damlatıyorsun," diye mırıldandım, sesim hırçın ve kulaklarımı tırmalıyordu. "Uzan ve bacaklarını benim için aç." İnleyerek battaniyeye uzanıyor ve dizlerini açıyor.

Elini kavriyorum ve parmaklarını klitorisine bastırıyorum. "Sen devam et," diye emrediyorum, pantolonumu kaparak. "Prezervatif almak için yukarı çıkıyorum."

Boştaki eli bileğime dolanıyor. "Hayır. RİA'm var," diye fısıldıyor. "Sadece seni istiyorum."

Yüzünü taradım. "Emin misin?"

Oturuyor ve bileğimi çekiyor. "Yüzde yüz. Birkaç ay önce test edildim ve o zamandan beri kimseyle birlikte olmadım."

Yüzündeki korunaksız ifade kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyor. "Benim için de öyle," diye fısıldıyorum.

"O zaman geri gel."

Titrek bir nefes alarak kalçalarının arasında dizlerimin üzerine çöküyorum ve yüzünde herhangi bir şüphe olup olmadığını araştırıyorum. Herhangi bir tereddüt. Bir hata yapmış ve bunu benim gibi dağılmış bir adamla yapmak istemiyor olma ihtimalini.

Ama tamamen emin görünüyor, ifadesi önce hiç görmediğim şekilde kendinden emin ve sevgi dolu.

Rahatlama damarlarımda dolaşiyor, beni adrenalinle dolduruyor ve ellerimi onun kalçalarına götürürken titretiyor. Vanilya ve limon

Sahiplenici bir öpücükle dudaklarına yapıştığımnda hislerim doluyor. Dili dilimin üzerinde gezinirken Millie'nin tırnakları batıyor. Yumuşak iç çekişlerinin ve inlemelerinin her birinin tadına bakıyorum.

Dudaklarını bırakarak tekrar gözleriyle buluşuyorum ve kaygan girişine bastırırken yüzünü izliyorum. Aramızda hiçbir şey ona dokunmanın hissi şimdiden bunalıcı. Ten tene dokunmak, yumuşaklığına bastırmak ve her sinir ucunu ateşlemek.

Başını sallıyor ve yumuşak sıcaklığı beni yavaşça içine çekerken çaresiz bir inilti çıkarıyor. Karıncalanan zevk uyluklarımda ve omurgamda hızla yükseliyor ve tamamen içine oturduğumda odayı kesen alçak iniltiyi durduramıyorum.

Sıkı, ıslak sıcaklığının her yumuşak kıvrımı beni sarıyor. Her muhteşem santimi *benimle* dolu. Aramızda hiçbir şey yok. Tüm duyularımı ele geçirirken hareket edemiyorum. Kokusu, sıcaklığı, nefesleri, gözleri.

"Çok iyi hissediyorsun," diye mırıldanıyorum, hafifçe dışarı çekiyorum ve tekrar içeri iterken nefesimi tutuyorum. Kahretsin, bunun çok çabuk bitmesini istemiyorum ama durdurabilir miyim bilmiyorum.

Hareketimle birlikte göz kapakları titreyerek kapanıyor ve tekrar açtığında gözlerinin kenarlarında yaşlar parlıyor.

Donup kalıyorum, tamamen ay ışığında parıldayan nem damlalarına odaklanıyorum. "Sorun nedir, *Stella mia*?"

Başparmağım kulağına doğru kayan bir gözyaşını yakalıyor. "Onlara duygu deniyor, Spock." Derin ve hırıltılı bir kahkaha atıyor ve iç duvarı etrafımda kenetleniyor.

Hareket etmemek için aşırı bir irade göstermem gerekiyor ama etrafımda sıkılaştığını hissettiğimde boğazımdan küçük bir inilti çıkıyor. "Bunlar iyi duygular mı?"

"En iyileri," diye iç geçiriyor küçük bir gülümsemeyle.

Başımı sallıyorum ve dilimle bir gözyaşı yakalıyorum, tuzlu nemi yalıyorum ve duyguyu içime çekiyorum. "Seni çok seviyorum," diye yanağına doğru nefes alıyorum.

Kalçalarına doğru belli belirsiz bir itiş yaptığımnda kekeleyerek nefes alıyor. "Ben de seni seviyorum."

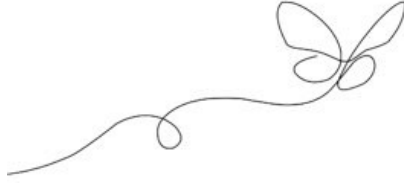
Bunlar çok basit sözcükler, ama kırılan her parçamı tamamen onarıyorlar.

Dudaklarımı onunkilere indirip, onu içime çekiyorum. Ciğerlerimi ve ruhumu doldurmasına izin veriyorum ve kalbimin paramparça olmuş her parçası sonunda tekrar bir araya geliyor

bir araya getiriyor. Bu parçalar hiçbir zaman eskiden oldukları gibi bir araya getirilemeyecek, ama o onları yeni bir versiyon olarak yeniden inşa ediyor.

Daha iyi bir tane. Millie'nin versiyonu.

Ben dışarı çekip tekrar içeri bastırırken kalçalarını benimkilere doğru kaldırıyor. İnemelerini ağızla yakalayıp bedenlerimizi olabildiğince yakınlaştırıyorum. Telaşsız, derin vuruşlarla birlikte hareket ediyoruz, oda fısıldadığımız sözlerin ve coşku çığlıklarımızın sesleriyle doluyor, ta ki bir kıvılcım sağanağı içinde birbirimizin adını haykırarak boşalana kadar.

Bütün gün boyunca bu yatakta, Finn'in kollarının arasında kalabilirdim.

Belki bir hafta.

Belki de

sonsuz kadar.

Ama ne yazık ki, komodininin alarmı çalıyor ve bugün gerçekten işe gitmek için kalkmam gerektiğinin sinyalini veriyor.

Üzerimizdeki yeşil yorgan o kadar sıcak ve rahat ki, beni içeri çağırmak için yalvarıyor.

Hasta.

Dün beni duygusal olarak bitkin bıraktı ve umutsuzca görmezden gelmek istiyorum.

Ben Finn'le dün gecenin ısıltısında yaşarken dış dünya.

Ama saklanamam. Olan her şeyi kabullenmeli ve bununla başa çıkmalıyım.

O.

Yoksa asla devam edemem.

Finn telefona uzanıyor, beni rahatsız etmemek için elinden geleni yapıyor. Sonra alarmı durduruyor, kolunu tekrar bana doluyor.

"Günaydın," diye homurdanıyorum, gözlerini yakalamak için başımı kaldırıyorum. Bana sırtırken gözlerinin kenarları kırışıyor.

"Sana da günaydın." Alnımdan öpüyor. "Seninle uyanmanın ne kadar güzel bir his olduğunu asla unutamayacağım."

Göğsüne bir öpücük konduruyorum. "O zaman hiç kalkmayalım." "Kulağa hoş geliyor. Peki ya yemek?"

"Paket servisler bunun için var."

"Genelde yatak odası teslimatı yapmazlar." Gülüyor.

"Onlara fazladan bahşiş vereceğiz," diyorum, ona daha da sokularak.

"Mükemmel, ama kızlar bizi özleyecek."

"Onlar için yeterince yerimiz var."

"Her şey için bir çözümünüz var."

Göğsüne sokuluyorum ve başımı sallıyorum. "İstiyorum. Ama belki de henüz dünyayla yüzleşmek istemiyorum."

Finn anlayışla mırıldanıyor, yatak odasının kapısı açıldığında parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. Koridordan iki ses küçük kıkırdamalar fısıldıyor. "Yabaniler geliyor," diyor Finn kıkırdarak saçlarıma dokunarak.

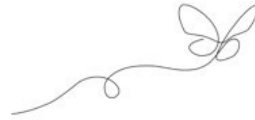
Avery ve Eloise bize doğru koşarken ciyaklıyorlar ve Finn onları şaşırtmak için fırlıyor. Kollarını onlara doluyor, vücutlarını yatağa çekiyor ve "Kucaklaşın!" diye bağırıyor. Yorganın üzerinde kıpırdanıp kıkırdıyorlar, kalçama diz çöküyorlar ve Finn yüzüne bir dirsek yiyor.

Neşeli kıs kıs gülüşmelerin arasında hayalimi hatırlıyorum. Hayalim: tatlı dokunuşlar, yumuşak sözler ve krep isteyen oyuncu küçük kızlar.

Anladım. Hayal ve fanteziyi bir araya getirdim ve sonsuza dek içinde yaşayabilirim.

Finn'e, Eloise'in harika ve evcilleştirilemez saçlarının üzerinden bakıyorum. "Krep yapmak için vaktimiz var mı?"

Gülümsemesinin şiddeti beni kör ediyor. "Her zaman krep zamanı."

Sharon'dan gelen bir e-posta sabahın ortasında gelen kutuma düşüyor ve beni öğle yemeğinde buluşmaya davet ediyor; sakın kalmak için kendimi zorlamam gerekiyor.

Bu iyi olacak. Bana kötü bir haberi olsa bile o nazik, anlayışlı bir kadın ve bunu iyi bir şekilde ileteceğine güveniyorum. Nezaketle gülümseyebilir ve bu fırsat için ona teşekkür edebilirim, sonra da başka bir yerde dağılabilirim.

Ofisime baktığımda ve Kyle'ı boş masada hayal ettiğimde boğazım daralıyor. Bitkilerim pörsümüş ve ölmüş olurdu ve ofis atmosferi geçmiş yaşamının bir hayaleti olurdu.

İçimi bir endişe kaplamaya başlamıştı, bu yüzden sandalyemden kalktım ve bir şeyler yapmak için laboratuvar odasındaki sulama kabını doldurdum. Bütün bitkiler

mutluyken, ofis zemininin süpürülmesi gerektiğine karar verdim. Bütün pislikleri topladım. -ki bu çok fazla bir değil- ve faraştan çöpe at.

Aslında bunların hiçbiri kaygımı azaltmıyor ama neyse ki kafeye doğru ilerleyebilecek kadar zaman kaybettim. Derin bir nefes alıp yavaşça bıraktığımda göğsüm şişiyor. Ofise son bir kez anlamlı bir bakış atıyorum, hayali kanatlarımı silkeliyorum ve Tereyağlı Bistro'ya doğru yürüyorum.

Sharon, yaz sıcağından korunmak için mükemmel bir vaha gibi görünen kızılcık ağacının altındaki bir veranda masasında oturuyor. Bana el sallıyor, kolundaki bilezikler şingirdiyor.

koltuğa kaydım. "Merhaba. Beni davet ettiğin için teşekkürler."

"Tabii ki. Buraya hiç geldiniz mi?" Sharon menüsünü bir kenara itip ellerini önünde kavuşturarak soruyor.

Ona yemediğimi söylediğimde Sharon menüdeki favori sayıyor. Sonra masaya doğru eğilip fısıldıyor: "Sana küçük bir sır vereceğim. Kocam burada şef, bu yüzden her şey harika." Bana şımarık bir gülümseme veriyor. "Burada yemek yemeyi seviyorum çünkü bana seksi bir adam tarafından yapılan yemekler geliyor ve bu da ona ayaklarının üzerinde durması gerektiğini hatırlatıyor." Göz kırıyor ve bu beni hafif bir kahkaha atmaya zorluyor.

Siparişlerimizi verdikten sonra Sharon ellerini masanın üzerinde kavuşturuyor. "İşe koyulalım. Dün hakkında size açık konuşmak istiyorum, böylece sizi gereğinden fazla merakta bırakmamış olurum." Gülümseyerek başını öne eğiyor. "Görüşmede ne kadar harika iş çıkardığını söyleyerek başlayayım."

"Teşekkür ederim," diyorum, göğsümü güven kabarcıkları dolduruyor. Omuzlarımı hafifçe kaldırıyorum.

"Fikirlerinizi duymak çok ferahlatıcıydı ve bu fikirler benim ve işe alım komitesinin entomoloji departmanına yönelik umutlarıyla mükemmel bir şekilde örtüşüyor."

Başımı sallıyorum, parmaklarım kalçalarım hızlı hızlı vuruyor.

"Ve bu pozisyon için mükemmel olacağınıza karar verdiğimizizi söylemekten büyük heyecan duyuyorum."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi olurken rahat bir nefes alıyorum. "teşekkür ederim." "Bir şey değil canım. Seninle gurur duyuyorum."

Çenemi kaldırıyorum. "Ben de oldukça gururluyum."

"Öyle olmalısın. Dün ayrılırken hepimiz birbirimize baktık ve başımızı salladık. Senin doğru kişi olduğunu biliyorduk. Verdiğin her cevapta hissettiğimiz istikrarlı bir güvenin ve güçlü bir tutkun vardı."

Gözlerimden yaşlar akıyor. Lanet olsun, son iki gündür yaşadığım duygular yüzünden hüngür ağlıyorum ama bu işi doğru kişi olduğum için aldığımı bilmek çok tatmin edici. Çünkü bunu hak ediyorum.

"Bunu söylerken..." İç çekiyor, sesi bir oktav düşüyor. Bana ciddi bir bakış fırlatırken çenesini indiriyor. "Diğer adayı tanıdığını bana neden söylemedin?"

Yüzümdeki kan çekiliyor ve yutkunuyorum. "Bu... Yapılacak doğru şey gibi görünmüyordu."

Anlayışla başını sallıyor. "Dünkü mülakatında bir tür sinir krizi geçirene kadar farkında değildim. Bağırıp çağırıyor ve sizin hakkınızda ve bir aday olarak liyakatiniz hakkında suçlamalarda bulunuyordu."

Şu an kusabilirim. Bana zaten işi teklif ettiği gerçeği olmasaydı, aşağılanmışlıktan yere yığılırdım.

"Ve şok oldum," diye devam ediyor, "çünkü ilk görüşmede ve geçen hafta buradayken tanıştığım adamdan tamamen farklı biri gibi görünüyordu."

"Çok özür dilerim," diye fısıldıyorum, çünkü aklıma gelen tek şey bu.

"Oh, Millie. *Ben* özür dilerim. Özür gerektirecek hiçbir şey yok." Sharon masanın öbür ucuna uzanıp elini benimkinin üzerine koydu. "Bilimle uğraşan kadınların birbirlerine destek olmaları gerekir. Tüm hikayeni bilmiyorum ama dün tanıştığım adamın müzemizde çalışmasını istediğim türden biri olmadığını biliyorum. Ve çalışanlarımdan birine zarar vermesini isteyeceğim türden biri de değil. Bu yüzden bunu daha önce göremediğim için özür dilemek istiyorum."

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, onu uzun görmedim." Başını üzüntüyle sallıyor. "Sen çok güçlüsün, Millie."

Bir kahkaha attım. "İnsanlar bana bunu söyleyip duruyor ama ben değilim. Yıllarca neler olduğunu kimseye anlatamadım bile."

Kaşlarını indirdi. "Bu kendi gücünü gerektirir. Geçen hafta onun etrafında olmaya katlanarak güçlüydünüz. Dün de güçlüydün."

o röportaj için. Ve bugün benimle bu konuşmayı yaptığınız için güçlüsünüz. Güç her zaman yüksek sesle söylenmez. Bazen dünyaya çok açık olmayan sessiz bir güçtür."

Dudaklarımı ısırıyorum ve başımı sallıyorum, sözleri bana Lena'nın geçmişte bana söylediklerini hatırlatıyor.

"Aptalların, özellikle de erkeklerin yanıldığını kanıtlamak hayattaki en büyük zevklerimden biridir," diye devam ediyor kaşlarını kaldırarak. "Bu yüzden o aptalın yanıldığını kanıtlayacağın için çok heyecanlıyım. Çünkü o güvenlik tarafından müzeden çıkarılırken, en sevdiğim çalışanlardan bazıları hakkında saçma sapan şeyler söyleyerek kararımı pekiştiriyordu."

Derin bir nefes aldığımda göğsüm hafifliyor. Birinin sonunda onun gerçek yüzünü gördüğünü duymak çok iyi hissettiriyor.

Masamıza geniş bir sırtış ve iki tabak yemekle yaklaşan siyah önlüklü, gösterişli, yaşlı bir adam tarafından sözümüz kesildi.

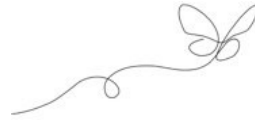
Sharon'ın tabağını önüne koyarken ve onu yanağından öperken sıcak bir ifadeyle, "Bunun senin için olduğunu hissediyordum," diyor.

"Patrick, bu harika görünüyor," diye mırıldandı. Bana doğru işaret ediyor. "Bu benim yeni entomoloji müdürüm, Millie Oaks."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Patrick kibarca gülümsüyor. "Her şey nasıl görünüyor?"

Sharon'ın gözleri baştan çıkarıcı bir şekilde kocasının üzerinde geziniyor. "Lezzetli."

Patrick kulaklarına kadar kızarır. Sharon'ın yanağını bir kez daha öper ve gitmek için döndüğünde, Sharon poposuna sert bir şaplak atar ve kahkahalarla güler.

"Başardım!" Finn'in ofis kapısından bir ciyaklamayla içeri daldım ve o da bilgisayar sandalyesini çevirip ayağa fırladı. Neredeyse heyecandan titreyerek kravatını tuttum ve onu kendime doğru çektim.

Kolları beni sevdiğim o güvenli, koruyucu kalkanla sarıyor ve ben de kendimi onun içine bırakıyorum. "Yapabileceğini biliyordum."

Başımı göğsüne yaslayıp sallıyorum. Haftalar süren endişe ve stresten sonra omuzlarımdan bir yük kalktı ve sonunda rahat bir nefes alabiliyorum. Sharon'la yediğim öğle yemeğinden sonra düşüncelerim karmakarışık ama minnettarlık damarlarımda adrenalin gibi dolaşıyor.

"Sharon'a Kyle'dan bahsetmek istediğini biliyorum ama işi kendi başıma aldığımı bilmek çok iyi hissettiriyor."

Başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Bu iş için mükemmelsin ve seni parlarken izlemek için sabırsızlanıyorum."

Geri çekiliyorum ve gözleriyle buluşuyorum. "Görünüşe göre Kyle, mülakat panelinde birlikte yattığımızı bağdırdıktan sonra müzeden çıkarılmak zorunda kalmış."

"Ne?" diye mırıldanıyor.

Öğle yemeğindeki konuşmamı hatırlarken dudaklarımda küçük bir sırıtış beliriyor. "Sharon kayırmacılık suçlamalarını hiç düşünmediğini söyledi." Gözlerimi kısıyorum. "Mülakat sürecinden çekildiğinde ona bana karşı bir şeyler hissettiğini söylemişsin."

Finn omuz silkerken yanakları pembeleşiyor. "Belki de yaptım."

"Patronumuza bana karşı bir şeyler hissettiğini haftalar önce mi söyledin?" İnanmayarak başımı sallıyorum.

Başımın arkasını kavıyor ve dudaklarımı kendi dudaklarına götürüyor. "Evet, *Stella mia*. Gerçeği bildiğinden ve sistemi kandırmaya çalıştığımızı asla düşünmediğinden emin olmalıydım." Geri çekilmeden önce alt dudağımı ısıyor ve ekliyor, "Bu arada, her şeyin üzerindeydi. Bana devam etmemi söyledi."

Çenem titriyor ve bunu saklamak için çenemi oynatıyorum. "Bunu yaptığınızı bilmediğiniz zamanlarda bile beni desteklediğiniz için teşekkür ederim."

"Her zaman yapacağım," diyor, dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor ve hassas sinir uçlarını gıdıklıyor.

Dudaklarımı ayırıp ağzımı almasına izin verdiğimde inliyor. O beni iyice ve açlıkla öperken kollarımız birbirimize dolanıyor ve keşke şu anda işte olmasaydık diyorum. Hareketlerimi yavaşlatmaya zorluyorum ve şişmiş dudaklarımı çekmeden önce ağzlarımız durgun bir tempoya yerleşiyor.

"Nasıl kutlayalım?" diye sorarken sesi soluğu kesilmişti. "Benimle Fern River'a gelmek ister misin?"

Kocaman gülümsüyor. "Kesinlikle. Kızlar geri dönmek için yalvarıyor."

Arka cebimden telefonumu çıkarıp grup sohbetimizde hızlıca bir mesaj atıyorum.

Oaks Halkı

Dün gecedən kek kaldı

Kafamı kaldırıyorum ve Finn'i sakın bir gülümseme ve yumuşak gözlerle beni izlerken buluyorum. Eskiden ondan sadece çatık kaşlar görürken şimdi *bunu* görmemi asla unutamayacağım.

Telefonum bir yanıtla çalıyor ve gözlerimi başka yöne çevirmek zorunda kalıyorum.

Baba: Biliyorsun annen her zaman gerekenden iki kat fazla yemek yapar

Ziyarete gelmemizin sakıncası

Anne: Sadece Ave ve El'i getirirsen

Finn gelip arkamda duruyor ve çenesini omzuma dayayıp gelen cevapları izlerken gülüyor.

Onları getireceğim. Finn'i de, eğer önemliyse

"Tabii ki önemli," diye mırıldanıyor kulak mememi ısırarak.

Baba: Güzel. Ahırdaki bir şey için Finn'in yardımına ihtiyacım var

Gidip kızların sevdiği yiyeceklerden alacağım

"Annen en iyisi," diye fısıldıyor, kollarını belime dolayarak. "Serena şefine kızların hoşuna gidecek bir şey bile yaptıramadı ve annen sadece onlar için özel bir gezi yapacak."

Başımı yanağından öpecek kadar çeviriyorum. "Çünkü buna değer. Bunun bir ayrıcalık olduğunu biliyor."

Ben de orada olacağım. Sizi görmek için sabırsızlanıyorum çocuklar

Tess: Bu görüşmenin iyi geçtiği anlamına mı geliyor

Baba: Umarım bu kadar yolu bize söylemek için geldiğine göre iyi bir haberdır

Bana söz verilen pasta için geliyorum

Fabes: Çok kötü oldu. Lanet Theo senin parçanı yedi

Anne: Fable Louise Oaks

Fabes: Üzgünüm anne

Finn boynuma sokuluyor ve beni daha sıkı kucaklıyor. "Fable ve Theo'nun nesi var? Neden ondan bu kadar nefret ediyor?"

"Mmm," diye mırıldanıyorum, başımı ona yaslıyorum ve beni desteklemesine izin veriyorum. "Sana gerçekten videodan bahsetmedim mi?"

Başını boynuma doğru sallıyor.

"Fern Nehri'ne giderken size tüm destanı anlatacağım."

Telefonumu cebime geri sokuyorum ve onun kollarında dönüyorum. Lacivert gözleri benimkileri taradıktan sonra bana şakacı bir sırıtış atıyor. "Bu yolculukta aynı yatakta mı uyuyacağız?"

Başımı eğiyorum. "Manzaralı bir gecenin eğlenceli olabileceğini düşünüyordum. Zemin biraz sert ama manzaranın muhteşem olduğunu biliyorsun."

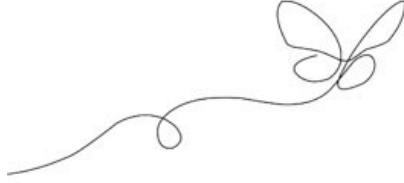
Ateşli bakışları boynumda ve omuzlarımda gezinirken kaşlarını çatıyor. Biraz geri çekilerek kıvrımlarımı vücudumdan aşağı doğru takip ediyor. "Evet, manzara muhteşem," diyor sesi boğuk ve sıcak. "Onlarla ilgili her şeyi seviyorum."

Yanaklarım kızardı. "Yıldızları izlemeyi gerçekten seviyor olmalısın."

Başını sallar. "Yıldızları siktir et, bebeğim. Tek gördüğüm sensin."

EPİLOG

MILLIE

bir hafta sonra

Lena ev yapımı kruvasan sepetini Finn'in verandasındaki masanın ortasına koyarken, "Bunlar çok güzel görünüyor," diyor. Yetişkinler için bir tepsi espresso ve Ave ile El için iki süt fincanı koyarken serin akşam esintisi tığ işi kazağımın üzerinden esiyor.

"Lena. Burada çocuklar var. Kötü söz söylemek yok," diye azarlıyor Emil ona doğru karanlık bir bakış atarak, her ne kadar kızlar muhtemelen seçtikleri Disney çalma listesinden onu duymamış olsalar da.

Pepper, aşık olduğu Moosey ile birlikte masanın altındaki zemine yerleşiyor. Kızlar küçük pelüş hayvanı almasına izin veriyor ve o da onu her yere götürüyor, sarılmak için iyi bir yer bulana kadar dişleriyle ona sarılıyor.

"Sorun değil," diyor Finn, ben yanına otururken kolunu omzuma doluyor. "Hâlâ bazen unutuyorum ve bir iki kötü söz söylüyorum."

"Bir keresinde s'li kelimeyi söyledi," diyor Eloise, tepedeki pırıltılı ışıkları yansıtıran gözleri kocaman açılmış. "Ayak parmağını bir sandalyeye çarptı ve 'Aptal sandalye' dedi."

Hepimizin nefesi kesilir. Korkunç "*S*" kelimesi.

"Oh, bu kötü bir tane." Hoparlörden *Küçük Denizkızı*'ndan "Kiss the Girl" çalmaya başladığında Micah sırtıyor.

"Hatırlarsan El, senin de bunu söylememen gerekiyordu." Finn ona doğru sinsi bir bakış fırlatır.

"Şimdi bir kruvasan alabilir miyim?" Lena sabırsızca sızlanıyor. "Onlara bakmaktan ağzım sulanıyor."

Emil tabağı dolaştırıyor ve hepimiz bir tane alıyoruz. Ben benimkinin her tarafını inceledim. "Çok güzeller ama çok emek istiyorlar. Kesinlikle özel bir durum."

Finn ilk ısırığını alıyor ve gözlerini kapatıyor. "Aman Tanrım," diye mırıldanıyor ağzı dolu bir şekilde.

Masadaki herkes benzer bir tepki verir.

Micah yutkunuyor ve gülümsüyor. "Eğer o terfiyi almasaydın, Maggie'ye işe alım yapıp yapmadığını sormanı söyledim."

Finn bana doğru eğilip şarkıya eşlik ediyor, sonra dudaklarıma tereyağlı, bademli bir öpücük konduruyor. Boynuma sokulurken gülüyorum.

Ben dikkatimi dağıtırken Eloise ikinci bir kruvasan kapıyor ve koltuğuna geri kaçıyor.

"Let It Go "nun giriş müziği hoparlörden arka bahçede çınlamaya başlıyor. Dans partisini her zaman ilk başlatan Eloise, masanın karşısında bilmiş bir gülümsemeyle gözlerime bakıyor. Ona başımı sallıyorum, kruvasanını bırakıp masanın yanındaki açık alana zıplaması için gereken tek işaret bu. Ayaklarını yere basıyor, ellerini kalçalarına koyuyor ve herkesin dikkatini çekerek varlığını bekliyor. Dans pistimizde Eloise'in yanından geçerken Ave'nin başına bir öpücük konduruyorum.

Idina Menzel ile birlikte şarkı söylemeye başlıyor, gövdesini ritme göre sallıyor. Koroya ben de katılıyorum, bizi izleyen onca göz yüzünden yanaklarım biraz yanıyor ama herkes gülümsüyor ve çok geçmeden Lena kruvasanını bırakıp bizimle birlikte dans ediyor. Sandalyesini geriye iten ve elini benimkiyle birleştiren Avery'ye el sallıyorum. Eloise her zaman büyük dans hareketleriyle seyirciye şarkı söyler. Ama Avery gözlerini hep benden ayırmıyor, sanki sırf ben teşvik ettiğim için şarkı söylüyor ve dans ediyor.

Emil, Micah'yı derme çatma dans pistine sürüklüyor ve Finn'in gözleriyle karşılaştığımda parlak mavi alevler gibi sadece benim için yanıyorlar. Masada tek başına oturuyor ama bizi izlediği için inanılmaz mutlu görünüyor. Gözlerimiz arasındaki bağlantı aramızda bir çekim yaratıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan o ayağa kalkıyor. Bana doğru yürürken bakışlarını benimkilere kilitliyor, ağzı şarkının sözleriyle sessizce hareket ediyor.

Bana ulaştığında yüzümü ellerinin arasına alıyor ve sözlerin arasından beni sertçe öpüyor. Etrafımızdaki herkes bir çığlık atıyor ve Finn vücudunu ritme göre hareket ettirerek bizimle birlikte şarkı söylemeye başlıyor.

Yedimiz şarkıyı bitiriyoruz, sevinçli gülümsemeler, yüksek sesler ve birbirine kenetlenmiş eller ve ben tam da olmam gereken yerde olduğumu biliyorum.

Kanatlarımı açıp buraya gelmek için yeterince cesur olmam gerekiyordu.

BONUS EPILOG

FINN

iki ay sonra

"Bu gerekli mi?" Yüksek sesle merak ediyorum.

Millie küçük siyah bir tarağı saçımın ön kısmında gezdiriyor ve saçımı alnıma yapıştırıyor. Uyluklarının dış taraflarını kavrayıp kalçalarını sıkıyorum, saçlarıma konsantre olmasını izlerken çocukluk yatak odası kayboluyor.

"Kesinlikle. Saçsız Spock değilsin." Tarağı yanımdaki yatağın üzerine bırakıyor ve elleriyle düzeltiyor.

Bu mavi sentetik gömlek kollarımı kaşındırıyor ama Millie için buna katlanacağım.

Bu akşam iki Cadılar Bayramı kostümü var. Biri uzun beyaz bir Prenses Leia cübbesi, kulaklarının üzerinde topuzlar ve başında bir başlık var. Ama bu aptal Spock kıyafetine katlanmamın asıl nedeni ikinci kostüm. Çünkü ikinci Prenses Leia kostümü bu akşam eve döndüğümüzde sadece benim için.

Millie birkaç hafta önce kira sözleşmesi bittikten sonra yanımıza taşındı. Zavallı Lena arkadaşlığı özlediği için çoğu akşam yemeğe geliyor ama Millie artık her gece yatağımızda olduğu için sorun değil.

"Tamam, sanırım hazırsın." Geri çekilmeye çalışıyor, ama uzaklaşmasına izin vermiyorum, bu yüzden kalçama düşüyor. "Burada iki uzay dünyasından geçtiğimizi biliyorum," diyor aramızdaki mesafeyi işaret ederek. "Ama söylemeliyim ki, bence bu ikisi çok iyi anlaşırdı."

"Okumak istersen muhtemelen bununla ilgili bir fanfic vardır." Elbisesinin ön kısmına bakmaya çalışıyorum ama üst kısmı o kadar dar ki boynundan aşağısını göremiyorum. "İkinci kostümü görmek için eve dönene kadar beklemek zorunda mıyım?"

Elime vurup uzaklaştırıyor. "Seni bir süre daha merakta bırakırsam daha sonra daha tatmin edici olur." Kucağında kıpırdanıyor, hâlâ küçük, hınzır bir baştan çıkarıcı.

"Çocuklar, acele edin," diye sesleniyor Dave merdivenlerden yukarı. "Sabrımız tükeniyor."

Avery ve Eloise aşağıda Millie'nin ailesiyle birlikte Fern River şehir merkezinde şeker mi şaka mı oynamak için hazırlanıyorlar. Bu gece ilk kez Millie'nin ailesiyle birlikte kalacaklar. Oma ve Opa, kendilerine böyle hitap edilmesini tercih ettikleri için, onları bu gece için yeni biriyle bırakmaya hazır olduğumu hissedene kadar sabırla beklediler. Onları Gabriella ile birkaç kez daha bıraktım ama onlardan bir saat uzakta kalmak büyük bir adım.

Kızların heyecanından anlaşılmıyordu. Bir aydır bunun hakkında konuşuyorlardı.

Ailemle resmi olarak irtibatımız yok ve bundan bir an bile pişmanlık duymadım. Garip bir şekilde rahatlamış gibi hissettim. Ömür boyu bayat hava soluduktan sonra ciğerlerime taze oksijen girmiş gibi.

Kızların hayatlarında başka insanların olmasını özlediklerini biliyordum ama Millie'nin ailesiyle daha fazla zaman geçirene kadar ne kadar özlediklerini bilmiyordum. Kızlara çok iyi ve Ave ile El'i her zamankinden daha fazla kabuklarından çıkarmalarını izledim.

Millie kucağımdan atlıyor ve müstehcen bir şekilde kasıklarına bakıyor. Bu ince siyah pantolon onun üzerimdeki etkisini gizleyemiyor. Gözlerimi kapatarak, aklımı Millie'nin vücudundan uzaklaştırmak için Cadılar Bayramı'yla ilgili bir şeyler düşünmeye çalışıyorum.

Freddy Kruger
maskesi. Bu işe
yaramalı.

Millie beni ayağa kaldırıyor ve kıyafetime bakıyor. "Bu mükemmel." Sırtarak kostümümü inceliyor.

Elimi Vulkan selamıyla kaldırıyorum. "Uzun yaşa ve başarılı ol."

Ağzı açık kalıyor ve kendini yelpazeliyor. "Oh, Spock, bunun bana ne yaptığını biliyorsun," diye mırıldanıyor.

Tekrar öpüşüp aşağıya indiğimizde, küçük kızlarımız kapının önünde sabırsızlanıyorlar. Kovalarını iğrenç miktarda şekerle doldurmaya çoktan hazırıldılar.

"Gidelim," diye mızızlanıyor Avery, kelebek kanatları heyecanıyla zıplıyor. Millie ve ben onun kostümünü birlikte yaptık, ayaklarına kadar sarkan dev, renkli kanatlarla tamamladık.

"Üzgünüm çocuklar." Millie iç geçiriyor. "Spock'ın saçını düzeltmek düşündüğümünden çok daha uzun sürdü."

Eloise'in astronot kostümünde son derece doğru olduğunu söylemekten gurur duyduğum birkaç son dakika ayarlaması yapmak için çömeliyor.

"Şehir merkezindeki dondurmacıya gidebilir miyiz?" Eloise, Millie'nin omzunun üzerinden sorar.

Dave gülerken başını arkaya atar. "Sen tam benim gönlümdeki kızsın, El. Bütün bir kovayı şekerle doldurduktan sonra dondurma yemek gibisi yok."

Mary dirseğiyle onun yan tarafını dürtüyor. "Dondurmayı yarına saklayalım. Buna ne dersin? Bu geceki onca şekerden sonra dondurma karnını ağrıtabilir." Bir eliyle Eloise'in at kuyruğunu okşuyor.

Millie, Eloise'in yanağına bir öpücük kondurur ve ayağa kalkar. "Hazır mıyız?" Girişten bir tezahürat korusu yükselir.

Oma ve Opa el ele tutuşmuş, Ave ve El de aralarında, şehir merkezine doğru yol alıyorlar, ben de kolumu Millie'nin omuzlarına dolayarak onu takip ediyorum.

"Beni dünyanın en şanslı erkeği yaptığın için teşekkürler," diye fısıldıyorum, Millie'nin şakağını öperek.

"Sadece dünya mı?" Bana göz kırpmıyor.

"Hayır, galaksi."

"Sadece galaksi mi? Milyarlarca galaksi var, Spock."

Kıkırdıyorum. "Haklısın, *Stella mia*. Evrendeki en şanslı adam."

Bir tane daha Millie, Finn, Avery ve Eloise mi arıyorsunuz? Yol boyunca birkaç sürprizle tamamlanan İtalya seyahatlerine bir göz atın! Jillian'ın haber bültenine kaydolun ve özel içerikler doğrudan gelen kutunuza gönderilsin!

www.jillianmeadowswrites.com/newsletter

Fable ve Theo arasında neler olduğunu merak ediyor musunuz? Oaks Sisters serisinin bir sonraki kitabı için bizi izlemeye devam edin, küçük bir kasaba, en iyi arkadaşın kardeşi romantizmi.
Çok Yakında

Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün! Bağımsız yazarlar için çok önemlidirler ve bunu astronomik bir şekilde takdir ederim!

Amazon
[Goodreads](#)

TEŞEKKÜRLER

Bir kitap yazmayı "denemek" için ilk oturduğumda, bu kadar ileri gidebileceğimi hiç düşünmemiştim. Ve bu kadar ilerlemiş olması beni tamamen şaşırttı.

Bu kitapta gerçek hayattan aldığım pek çok şey var ve sanki ruhumun bir parçasını sizinle paylaşıyormuşum gibi hissediyorum. Ben bir böcekbilimci değilim ya da bir astronomla evli değilim ama Millie ve Finn'in kişiliklerinin ve iyileşme yolculuklarının küçük parçaları benimkilerden etkilendi ve onları bu şekilde paylaşabildiğim için çok mutluyum. Kitabımdaki karakterlere söylemek *istediğim* şeyleri söyletebildiğim ve düşündürebildiğim katartik bir süreçti. Ve bunu yaparken, kendime beklemediğim bir güven ve güç desteği verdim.

Kitap yazma hayallerimi gerçekleştirmem için beni cesaretlendiren kızlarıma. Rastgele konuşmalarınız ve ilgi alanlarınız bana Avery ve Eloise için ilham verdi ve keşke en iyi arkadaşlarınız olmaları için onları sihirle var edebilseydim. Ben yazarken bana köpüklü sular getirdiğiniz ve saçlarımla oynadığınız için teşekkür ederim. Hepiniz bir kızın isteyebileceği en iyi pazarlama ekibisiniz ve şimdi sizi dondurma yemeye götüreceğime söz veriyorum.

Benden bir an bile şüphe etmeyen kocama. Bana olan güvenin sarsılmaz ve bunun için seni öpebilirim. Bunu eve döndüğünde yapacağım. En büyük amigom olduğun, her kötü günümde beni cesaretlendirdiğin ve beynim pelte gibi olduğunda beni evden dışarı sürüklediğin için teşekkür ederim. Bana sorgusuz sualsiz inanıyorsun ve herkes kendisini bu şekilde düşünen birini hak eder.

Buharlı bir kitabı yazdığımı söylerken gerildiğim ama hemen benimle gurur duyan ve nasıl yardımcı olabileceğini soran anneme. Hayatımın her günü bana inandığın için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız ne bir eş ne de bir anne olarak bulunduğum yerde olurum.

April, çoban köpeğinin ilk öpücük hikayesini kitap içeriği olarak kullanmama izin verdiğin için teşekkür ederim. Umarım yol boyunca serpiştirilmiş arkadaşlığımızın paskalya yumurtalarını beğenmişsindir. Yıllar önce okuma aşkımı geri getirdiğin için teşekkür ederim. Aylardır sadece kitabım hakkında konuştuğum için özür dilerim. Söz veriyorum, beynimde hala başka şeyler var ve yakında su yüzüne çıkacaklar.

Brooklyn, sen bir kraliçesin. Sen olmasaydın bu kitap gerçekten bu kadar harika olmazdı. Bir sürü virgül dramamı düzelttiğin, ilk kez yazan birine karşı bu kadar sabırlı olduğun ve bana sürekli cesaret verdiğin için teşekkür ederim. Kitabıma aşık olduğunuz ve elinizdeyken ona bu kadar iyi baktığınız için teşekkür ederim. Finn'i ilk sen istedin, işte yazıyorum: O senin. ;)

Wren, Taylor, Heidi, Melinda, Abbey, Kim, Melissa ve Roni'ye, bu hikaye siz olmadan aynı olmazdı. Hepiniz benim için fark ettiğiniz ve işaret ettiğiniz pek çok yararlı şey vardı ve bunu çok takdir ediyorum! Beta hizmetinize tekrar ihtiyacım olduğunda size haber vereceğim!

Bu kitabı okuyan herkes için, sizler birer rock yıldızısınız. Yeni bir yazara şans verdiğiniz ve kitabımı paylaştığınız için teşekkür ederim. Bunu sizi gülümsetmek, güldürmek, bazen ağlatmak ve hatta belki de kızartmak umuduyla yazdım ve umarım bunu başarmışımdır.

Ve son olarak, kendime. Lanet olası şeyi yaptın ve hiçbir engelin seni durdurmasına izin vermedin. Bazen güç sessizdir ve bu zayıflık değildir. Sen güçlüsün ve seninle gurur duyuyorum.

YAZAR HAKKINDA

Jillian Meadows sizi bayıltacak, gülümsetecek ve zevkten çılgık attıracak aşk hikâyeleri yazıyor. The Middle of Nowhere, Teksas'ın otuz mil ötesinde kocası, dört vahşi kızı, üç asi köpeği ve felç edici köpüklü su bağımlılığıyla yaşıyor. Yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda, masa oyunları oynarken, çocuklarını uydurma anlamsız şarkılarla "eğlendirirken" ya da güzel bir Batı Teksas gün batımının tadını çıkarırken bulunabilir.

www.jillianmeadowswrites.com

İçindekiler

Tam Sayfa
Resim Telif
Hakkı İthaf
Epigraf
Sevgili Okuyucu
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Sonsöz](#)

[Bonus Epilog](#)

[Bitiş Notları](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)